

Giới thiệu Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp

Thành phố A bỗng trở nên náo nhiệt vì một người đàn ông. Anh ta có bối cảnh thần bí, phong độ tư thái lại cực kì nổi bật. Chỉ thế thôi mà đã khiến cho biết bao thiếu nữ tơ tưởng ngày đêm.

Tần Noãn Dương từ xa nhìn thấy người này, trong lòng cũng có chút cảnh giác, nhưng sau khi quen thuộc...

Sau lời cảnh cáo « Không được đến gần anh ta, không được tò mò về anh ta, không được câu dẫn anh ta » của anh trai, đến cuối cùng vẫn vượt qua lằn ranh, thân cận với anh...

Đoạn trích 1:

Lần đầu tiên phỏng vấn Tần Noãn Dương, người MC trái với kịch bản định sẵn hỏi cô rất nhiều điều về Đường Trạch Thần, trên mặt cô từ đầu đến cuối đều giữ vẻ bình thản, đợi cô ta hỏi xong mới ung dung nói, "Cho dù tôi trả lời, chị cảm thấy đoạn đối thoại này có thể được truyền ra ngoài hay không? Đường Trạch Thần không thích nhất chính là nghe từ miệng những người phụ nữ không liên quan tên của mình. Tôi không ngoài dự đoán, cũng nằm trong số những phụ nữ không liên quan đó."

Thật lâu sau buổi phỏng vấn đó, trong một buổi sáng nào đó, khi Đường Trạch Thần đang làm loại vận động sáng sớm nào đó đã dính chính lại cô, "Giờ thì có liên quan rồi."

Đoạn trích 2:

Phóng viên phỏng vấn Tần Noãn Dương: "Tần tiểu thư, trong cuộc đời nghệ sĩ của mình, cô tiếc nuối nhất là gì?"

Tần Noãn Dương ngẫm nghĩ một chút rồi đáp, "Không biết quy tắc ngầm là gì."

Khi đó phóng viên đã biết thân phận thực sự của cô, lặng lẽ ngậm bồ hòn làm ngọt lách qua đề tài khác, lần này là: "Có điều gì

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Chuyến bay của Tần Noãn Dương vừa đáp xuống thì điện thoại của người đại diện cũng vừa gọi đến. Cô bảo trợ lý đến bằng chuyến chờ lấy hành lý còn mình rẽ vào nhà vệ sinh nữ của sân bay nhận điện thoại.

Mễ Nhã xác nhận lần nữa thời gian đồng thời dặn dò về thông cáo kế tiếp cô cần tham gia sau đó mới dịu giọng hỏi, "Bệnh cảm đã đỡ nhiều chưa?"

Tần Noãn Dương che mũi hừ hừ hai tiếng mới ậm ừ nói, "Còn chưa khỏi hẳn, còn nặng hơn nữa là."

Vừa nói xong thì nghe tiếng trợ lý ở bên ngoài gọi mình, cô lơ đãng đáp vài câu với Mễ Nhã rồi cúp máy, đeo khẩu trang và kính râm lên xong mới đẩy cửa bước ra.

Lúc này nơi bộ phận liên thông giữa nhà vệ sinh nam và nhà vệ sinh nữ đang có một người đàn ông vóc dáng cao ráo, sừng mặt tuấn đạt, ngoại hình rất xuất sắc đứng đó.

Cô không khỏi nhìn thêm một lần rồi mới cúi đầu vẩn mò vòi nước.

Trong tiếng nước ào ào, Tần Noãn Dương ho khẽ mấy tiếng. Trợ lý từ phía sau đưa lên một chiếc khăn lông, cô tỉ mỉ lau tay sau đó mới nhỏ giọng hỏi khách sạn đã đặt xong chưa.

Tiểu Lăng nhìn điện thoại, báo tên của một khách sạn, "Vừa mới đặt xong, lát nữa chúng ta qua đó check-in là được."

Lúc Đường Trạch Thần nghe tên khách sạn từ miệng trợ lý, động tác có hơi khựng lại sau đó tắt vòi nước, lúc xoay người liếc qua bên cạnh một cái sau đó mới rảo bước rời đi.

Tần Noãn Dương day day vùng trán đau nhức, sắc mặt mệt mỏi, "Đi thôi."

Sân bay lúc nửa đêm vẫn không ít người, Tần Noãn Dương kéo chiếc mũ lưỡi trai kín kẽ che chắn mặt mình rồi mới không nhanh không chậm hòa lẫn vào đám đông. Đến cửa khẩu sân bay rồi, cô nhìn xung quanh một lượt, đang định quay đầu lại hỏi Tiểu Lăng xem là chiếc xe nào đến đón thì đã nhìn thấy nơi cửa, một chiếc xe kiểu dáng quen thuộc đã đỗ lại.

Tiểu Lăng nhìn cô gật đầu, lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, "Ngại quá chị Noãn Dương, em đi trả lời điện thoại."

Tần Noãn Dương ra hiệu là mình đã bước sau đó bước đến kéo cửa xe ngồi vào băng ghế sau.

Cô đã mệt chết rồi, cũng không để ý vốn băng ghế sau còn một người nữa, chỉ nhìn tài xế, "Có nước không? Tôi muốn uống thuốc."

Vừa dứt lời thì bên cạnh đã đưa qua một chai nước suối đã vặn sẵn nắp, cô lịch sự nói một tiếng cảm ơn, vừa tháo khẩu trang xuống vừa lục lọi trong túi xách túi thuốc, lấy vài viên dùng nước khoáng nuốt xuống.

Sau khi lên máy bay, Tần Noãn Dương liền đeo miếng che mắt lên bắt đầu ngủ, máy bay gặp phải chấn lưu lắc lư không nhẹ thế mà cô vẫn không tỉnh dậy nổi, tính đến bây giờ đã một ngày chưa có giọt nước thấm môi rồi. Dính nước, lớp vỏ ngoài của viên thuốc tan ra, đáng đến nỗi đôi mày thanh tú của cô chau chặt lại.

Cổ họng khô rát như muốn bốc khói nhưng một ngụm nước khoáng này uống xuống lại lạnh đến cả người run lên một cái, viên thuốc nghẹn ở ngực đau đến mức sắc mặt đều tái đi. Thật không dễ dàng gì mới nuốt xuống được, cô vặn lại nắp bình nước đưa trả về, lại kéo miếng che mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, ngoài cửa kiếng vọng đến mấy tiếng gõ nhẹ, cô chau mày gỡ miếng che mắt xuống nhìn qua, thấy Tiểu Lăng vẻ mặt sốt ruột đang gõ không ngừng lên cửa sổ xe, còn không ngừng nói gì đó.

Trong xe đang mở nhạc, tiếng dương cầm du dương khiến Tần Noãn Dương nghe không rõ cho lắm, dứt khoát hạ cửa sổ xe xuống.

Tiểu Lăng liếc nhanh vào trong khoang xe, vẻ mặt sầu não như sắp khóc đến nơi, "Noãn Dương, mau xuống xe."

Tần Noãn Dương lúc này mới cảm giác có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn xe, chỉ thấy người đàn ông lúc này gấp ở bồn rửa tay trong nhà vệ sinh sân bay đang dùng tư thế tùy ý lại có phần lơ đãng tựa người vào lưng ghế, trên tay còn cầm chai nước suối vừa này cô mới đưa sang.

Trong đầu cô như có một quả bom vừa phát nổ, thật lâu cũng không thốt được nên lời.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Lăng kéo cửa xe, túm lấy túi xách của cô, vừa kéo vừa lôi người vẫn chưa hoàn hồn lại là cô ra ngoài.

Tần Noãn Dương bị gió đêm quạt vào mặt lạnh run, lúc này mới tỉnh táo lại, hơi khom người khoe môi nhắc lên một nụ cười hời hợt, "Ngại quá."

Người đàn ông trong xe như cười như không nhìn cô một cái, ánh mắt sáng ngời như vì sao nơi chân trời, trong trẻo mà xa cách.

Tiểu Lăng lại thay cô xin lỗi một lần nữa, lúc này anh ta mới thông thả lên tiếng, "Không sao."

Tần Noãn Dương trước khi bị Tiểu Lăng kéo đi còn cố ngoái lại nhìn biển số của chiếc xe một lần, là của thành phố A, chỉ từ biển số xe mà phán đoán cũng biết chủ nhân của nó là một nhân vật không đơn giản.

Mà người đàn ông kia quả thực cũng không phải nhân vật đơn giản.

Trải qua chuyện ngoài ý muốn này, cơn buồn ngủ của Tần Noãn Dương cũng tiêu tan gần như không còn, cô chē trong xe ngộp, mở cửa hít thở một hồi không khí trong lành, không khí thở ra một hơi thật dài, lần này thực sự quá sức mệt mỏi rồi.

Nghe trợ lý gọi "Noãn Dương, đến rồi." Cô mới hoàn hồn lại, mở cửa xuống xe.

Vào đến khách sạn thì đã rất khuya rồi. Quản lý đại sảnh đã chờ sẵn ở khu tiếp tân, trong khi chờ đợi Tiểu Lăng đi làm thủ tục, Tần Noãn Dương ngồi xuống ghế sofa gần đó. Mới ngồi không được bao lâu thì thấy cửa thang máy đối diện mở ra, một người bộ dạng giống như chủ quán từ bên trong bước ra.

Cô quay đầu nhìn lại, cửa tự động của khách sạn lúc này mở ra, Đường Trạch Thần áo vest đã cởi ra khoác ở trên tay nhàn nhã bước vào. Người chủ quán kia vội vàng cúi chào trên đôi giày cao gót bước qua, chắc chủ yếu là vì người khách mới vào này rồi.

Cô kéo thấp vành mũ, vừa than thầm cho vận mệnh xui xẻo chỗ nào cũng có thể gặp được vừa xoay mình rúc sâu hơn vào ghế sofa.

Tiểu Lăng làm xong thủ tục check-in, lúc đưa thẻ phòng cho cô còn nói với vệ sĩ, "Người đàn ông kia hình như ở phòng cạnh bên phòng em."

"Người nào?" Lời vừa thốt ra lại cảm thấy bản thân hơi có chút dư thừa, ngoại trừ người vừa mới bước vào, cũng là chủ nhân của chiếc xe cô ngồi sai kia thì còn có thể là ai?

Tiểu Lăng không nhìn ra thần sắc cô có chút kỳ lạ, còn hơn hờ nói, "Người đó tên là Đường Trạch Thần, chuyên kinh doanh các mặt hàng xa xỉ phẩm, chị nói em biết này..."

Những lời sau đó một chữ cô cũng không nghe lọt tai, tuy rằng cô ít quan tâm đến những chuyện tương tự nhưng Đường Trạch Thần cái tên này, cho dù cô muốn lờ đi cũng khó.

Ngay cả người anh trai chẳng mấy khi khen người khác của cô cũng không dưới một lần dùng mấy câu như « tuổi trẻ tài cao », « tiền đồ rực rỡ », « tài

hoa hơn người », « có tầm nhìn » để nói về người kia.

Nhưng thực ra mà nói, Tần Noãn Dương biết đến cái tên này lại là rất lâu về trước, ở nơi đất khách quê người, hơn nữa bằng một phương thức hoàn toàn khác.

Cô hoàn hồn lại, vừa theo chân Tiểu Lăng bước vào thang máy vừa nhỏ giọng lầu bầu, "Đúng là xui xẻo mới có loại duyên phận này..."

Tiểu Lăng lén lút quay đầu liếc cô một cái.

Tần Noãn Dương chăm chú nhìn phía trước, mắt thấy cửa thang máy sắp sửa khép lại thì đột nhiên một bàn tay với những ngón thon dài chọt chen vào khe hẹp, cô hơi giật mình, theo bản năng cũng đưa tay lên chặn cửa. Cửa thang máy hơi kẹt vào tay hai người một chút sau đó liền dạt ra.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm dấu đỏ hằn trên tay ngực ngạc nhiên thoáng sau đó vội vàng lùi lại nhường chỗ cho người kia bước vào. Cũng không biết câu nói vừa nãy có bị anh ta nghe được hay không..

Đường Trạch Thần nghiêng đầu nhìn dấu đỏ trên mu bàn tay cô, vừa định lên tiếng thì thấy cô chừng như phát hiện ra ý định của mình, dứt khoát dứt bàn tay vào trong túi áo.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, đáy mắt thâm thúy mang theo ý cười nhàn nhạt, ngược lại khiến cho thần sắc anh nhu hòa một ít.

Lòng bàn tay Tần Noãn Dương còn đang bóp chặt chiếc thẻ phòng, nhìn thời gian, thấp giọng dặn Tiểu Lăng, "Ngày mai chị nhớ qua gọi em, gọi không được thì bảo nhân viên khách sạn đưa thẻ phòng cho, nhất định phải gọi cho bằng được. Giờ em buồn ngủ lắm rồi, lát nữa chị nhớ bảo họ em không cần phục vụ gì hết, tạm thời đừng quấy rầy em "

Ngẫm nghĩ một chút cô lại bồi thêm một câu, "Nếu ngày mai em không chịu rời giường, chị cứ hất chân của em đi..."

Dứt lời, như nghĩ ra gì đó, cô đột nhiên ngược lên nhìn Đường Trạch Thần một cái, giọng ép xuống càng thấp hơn.

Cửa thang máy vừa mở ra, anh bước ra ngoài trước, khéo môi cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

Tắm xong, cô thay áo ngủ chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi thì ngoài cửa vang lên tiếng của nhân viên phục vụ phòng, "Xin lỗi đã làm phiền, thứ cô cần tôi đã mang lên rồi, xin cô mở cửa một chút."

Lúc Tần Noãn Dương đi đến cửa mở hé cửa ra trong lòng vẫn có chút nghi hoặc, "Nhưng tôi đâu có gọi gì."

Nhân viên phục vụ thoáng sững sốt, chừng như muốn xác nhận lại, "Chắc chắn là gọi đến số phòng này của cô mà, hay là cô bước ra đây xem thử một chút."

Tần Noãn Dương do dự một thoáng, cuối cùng vẫn mở cửa ra, nhưng khi nhìn thấy thứ trên tay nhân viên phục vụ, sắc mặt lập tức đen lại, "Anh có chắc tôi cần dùng đến những thứ này không?"

Nhân viên phục vụ đang cầm một hộp áo mưa, một tuýp thuốc bôi trơn cũng hơi ngẩn người, "Vậy phiền cô đợi một lát, tôi xác nhận lại lần nữa."

Giờ Tần Noãn Dương cũng không vội, tựa người vào khung cửa nhìn anh nhân viên phục vụ gọi bộ đàm xác nhận, tiếp tân tra lại ghi chép cuộc gọi, lúc nghe báo số phòng, cô nhượng bộ một cách ý vị, chỉ tay về phía phòng kế bên, "Phòng kia phải không?"

Nhân viên phục vụ nhả nhận xin lỗi, "Ngại quá, đã làm phiền cô nghỉ ngơi."

"Không sao." Tần Noãn Dương cười cười, cũng không vội đóng cửa cứ vậy tựa người vào khung cửa nhìn nhân viên phục vụ gõ cửa phòng Đường Trạch Thần cùng câu nói y hệt câu vừa nãy nói với cô.

Nếu cô nhớ không lầm, Đường Trạch Thần cùng với trợ lý của mình cùng nhau vào phòng.

Vừa nghĩ đến đây, não cô lập tức không khống chế được mà suy diễn đủ thứ sau đó thì hoàn toàn không ngừng lại được.

Đường Trạch Thần ra mở cửa rất nhanh, khi thấy thứ trên tay nhân viên phục vụ thì sắc mặt lập tức đen lại, "Anh chắc là tôi gọi những thứ này chứ?" Lời vừa dứt thì anh cũng vừa nhìn thấy Tần Noãn Dương.

Cô đang tựa người vào khung cửa, khéo môi còn mang theo ý cười nhưng vẻ mặt lại cực kỳ vô tội, "Chắc là anh hay trợ lý gọi, vừa nãy nhân viên phục vụ gõ nhầm phòng..."

Cô nói xong câu này, thời gian giống như bị dừng lại vậy, Tần Noãn Dương cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình đột ngột hạ thấp, đang định đánh bài chuẩn thì lại thấy anh đón lấy hộp áo mưa, trong giọng nói mang theo ý cười, "Trợ lý của tôi gọi, là bao tay cao su và xi đánh giày."

Tần Noãn Dương hơi ngớ ra, Đường Trạch Thần đã dùng cách nói rất đơn giản phân tích tình huống, tổng kết lại đại khái là tiếp tân không nghe kỹ lưỡng, vì vậy đem sai đồ lên sai phòng..

Cô sờ sờ mũi, vì lòng dạ tiểu nhân của mình mà thấy xin lỗi cực kỳ, vừa định quay về phòng ngủ thì thấy anh đột nhiên cầm lấy hộp áo mưa sau đó quay

đầu nhìn cô, môi vẽ lên một đường cong, "Đồ cũng đã đưa đến rồi, người sao không qua?"

Tần Noãn Dương mắt tròn trắng, chuyện này không phải giải thích rõ ràng chỉ là hiểu lầm rồi sao? Sao chuyện lại dính đến cô thế này?

Còn đang ngây người thì anh đã vươn tay tóm lấy cổ tay cô kéo qua, "Cô ở đây đợi này giờ chẳng lẽ không phải có chuyện tìm tôi sao?"

"Có phải anh hiểu lầm gì đó không?" Tần Noãn Dương mặt lập tức tái đi, giãy dụa mấy lần không giãy ra được thì quay đầu nhìn nhân viên phục vụ kia cầu cứu, "Giúp tôi với, tôi không quen người này."

Ngược lại Đường Trạch Thần ung dung cười, trực tiếp vòng tay qua eo kéo cô vào trong phòng, nhấc tay sập cửa lại, chỉ có điều lực đạo không khống chế tốt, cửa không sập vào hần mà chừa lại một khe nhỏ.

Tần Noãn Dương sợ đến mặt tái mét, tròn mắt nhìn anh bằng ánh mắt phòng bị, "Đường tiên sinh, tôi không phải loại phụ nữ nửa đêm nửa hôm đi gõ cửa phòng cười, tôi đối với anh cũng tuyệt đối không hề có ý tưởng không an phận nào, thật đó, anh phải tin tôi!"

Đường Trạch Thần kéo cô vào trong phòng, nửa đùa nửa ẩn cô vào tường, hơn nữa hoàn toàn không có ý định thay đổi tư thế, cứ như vậy nhìn cô, rất nhẹ, rất nhạt thốt lên, "Cô biết tôi."

Tần Noãn Dương nhất thời không biết trả lời thế nào, cảm giác tự tay tát vào mặt mình này... thật sự rất đau.

Cô thò ra một hơi thật nhẹ, thiếu chút nữa là giờ tay lên đầu hàng, "Phải, tôi biết anh, làm sao có thể không biết chứ? Nhưng anh đâu có biết tôi, cho nên suy cho cùng, chúng ta vẫn là không quen biết."

Đường Trạch Thần tiếng tăm lẫy lừng trong giới kinh doanh, từ các xa xỉ phẩm bắt đầu, các sản phẩm mà anh ta kinh doanh từ châu báu, xe hơi, giày hiệu, túi xách hàng hiệu, quần áo hàng hiệu đủ các chủng loại. Mấy năm liền đều có tên trong top 100 doanh nhân hàng đầu do Forbes bình chọn.

Nhận được lời mời làm người phát ngôn cho bất cứ xa xỉ phẩm nào mà anh ta kinh doanh cũng đều mang lại sức ảnh hưởng cực lớn. Một nhân vật khiến ai cũng phải chú mục như vậy, cô làm sao không biết được đây?

Lời của cô vừa dứt thì nhìn thấy tia sáng bùng lên trong mắt anh, chừng như đang ngẫm nghĩ gì đó sau đó khóe môi hơi nhếch lên, lúc này mới hơi thả cô ra, ung dung còi cà vạt xuống, thuận tay ném hai thứ kia vào sọt rác gần đó, "Tôi biết cô."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lời của cô vừa dứt thì nhìn thấy tia sáng bùng lên trong mắt anh, chừng như đang ngẫm nghĩ gì đó sau đó khóe môi hơi nhếch lên, lúc này mới hơi thả cô ra, ung dung còi cà vạt xuống, thuận tay ném hai thứ kia vào sọt rác gần đó, "Tôi biết cô."

Tần Noãn Dương nhìn động tác của anh ta, sắc mặt trong nháy mắt càng thêm tái nhợt, "Biết cũng bình thường thôi, tôi tốt xấu gì cũng là người của công chúng. Nhưng Đường tiên sinh này, thời gian này địa điểm này thực sự có chút không tốt đề..."

Anh gạt đầu tỏ vẻ tán đồng, động tác trên tay không dừng lại, rất nhanh đã cởi hai chiếc cúc áo trên cùng, loáng thoáng lộ ra đường cong ưu mỹ của xương quai xanh, "Vậy lúc Tần tiểu thư đứng xem kịch vui mà không chán ghét kia sao không cảm thấy không tốt?"

Tần Noãn Dương: "...". Bây giờ cô nhận sai có kịp không?

Đường Trạch Thần nhìn cô cúi gằm đầu, bộ dạng như học sinh tiểu học nhận sai với thầy giáo kia, đáy mắt thoáng qua một ý cười không dễ phát hiện, anh tiến lên một bước, hơi cúi đầu, vẽ mặt đường hoàng, "Tần tiểu thư cứ tiếp tục thế này, tôi thực sự không có cách nào xem như chuyện ngoài ý muốn được."

Lời vừa dứt thì cửa bị ai đó đẩy ra, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trợ lý của anh ta ôm một phần văn kiện vội vã chạy vào, "Đường tổng..."

Tần Noãn Dương sững sờ đứng ngây ra như phỗng, mắt nhìn ánh mắt thuần khiết của trợ lý từ từ trở nên như không dám tin, cuối cùng biến thành phức tạp lại thêm mờ ám giống như gặp phải mặt đen tối nhất của xã hội thì cô đứng là không còn nơi để trốn.

Vừa nãy lúc nói chuyện, Đường Trạch Thần đứng áp sát người vào cô, y phục không chỉnh tề, đầu lại còn ghé thấp xuống, dáng vẻ này... nhìn kiểu nào thì cũng giống như có gian tình vậy.

Lần này thực sự là có miệng cũng không giải thích được.

Cố tình Đường Trạch Thần lại cứ làm như không có chuyện gì xảy ra, lạnh giọng hỏi, "Còn không ra ngoài?"

Trợ lý thoáng sững sốt, nâng xấp văn kiện lên che mặt, "Thực xin lỗi, hai người cứ tiếp tục, ngày mai tôi lại qua."

Tần Noãn Dương con tức nghẹn ở trong ngực, đau đến đầu óc choáng váng theo, cô dùng sức đẩy Đường Trạch Thần ra, bước nhanh tới kéo tay trợ lý, nhìn thấy vẻ mặt hết sức lúng túng của đối phương, dưới tình huống thẹn quá hóa giận, rất hung dữ nói, "Cô đi gì chứ? Tôi đi!"

Nói rồi, nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Đường Trạch Thần vọng lại, vành tai nháy mắt nóng lên, thấp giọng rủa thầm một tiếng, luống cuống chạy mất.

Về tới phòng mình, cô khóa chặt cửa, vỗ vỗ gương mặt nóng bừng của mình mấy cái, bắt đầu tự ám thị chính mình, "Không sao không sao, dù sao sau này anh đường anh tôi đường tôi, không gặp lại nhau là tốt rồi..."

Cứ tự an ủi như vậy, lại nhớ tới vẻ mặt thay đổi đủ sắc thái của trợ lý, cô vừa thở dài vừa trèo lên giường, haizz, anh danh một đời của cô thế là đi toang rồi!

Ở trên giường lăn qua lộn lại mấy vòng, cuối cùng miễn cưỡng bản thân không được nghĩ tới chuyện vừa nãy nữa, chậm rãi ngủ mất, trong mộng mơ màng màng chừng như có ai đang cười, cô cẩn thận nghe một lúc vẫn không nghe ra được là tiếng của ai. Trước mắt còn có bóng dáng xẹt qua, cô chớp chớp mắt, vừa định đuổi theo cái bóng đó thì đột nhiên bừng tỉnh.

Không biết có phải vì trên máy bay ngủ nhiều quá rồi không, một khi tỉnh lại thì không cách nào ngủ tiếp được, cô nhìn thời gian, mới bốn giờ sáng.

Sắc trời đã hơi lộ ra tia sáng, cô ôm chăn ngồi trên giường một lúc, cuối cùng nhận mệnh xuống giường vệ sinh cá nhân.

Lịch làm việc cả ngày hôm nay của cô rất dày, buổi sáng nhận phòng văn của một tạp chí, buổi chiều thì diễn tập một tiết mục giải trí, tối có tiết mục phải ghi hình hơn hai tiếng đồng hồ, đợi đến khi xong hết những thứ này thì một ngày của cô mới xem như hạ màn.

Đêm mùa xuân khí trời vẫn còn giá rét, ghi hình tiết mục xong cô liền đi thay một bộ y phục đơn giản, vừa ra thì bị gọi đi ăn khuya.

Trên mặt cô lộ vẻ lúng túng, lời cự tuyệt vừa định nói ra thì đã bị một câu « Chỉ ăn khuya thôi mà, mấy người chúng ta tụ tập một chút » của người dẫn chương trình Lý Hàn chặn lại, tay bấu chặt chiếc áo khoác ngoài, nhẹ nhàng gật đầu.

Đến nơi, Tần Noãn Dương mới biết bữa ăn khuya này sớm đã được chuẩn bị trước, chỉ đợi cô đến mà thôi. Cô nhìn một bàn bày đầy những món mình chỉ, cũng chỉ có thể làm như không biết, tùy ý ngồi xuống một bên, ăn mấy miếng cho có lệ rồi tựa vào ghế an tĩnh nghe họ nói chuyện.

Đợi đến khi bọn họ bắt đầu uống mấy ngụm, cô tùy tiện tìm cơ rồi tránh trong nhà vệ sinh.

Trong phòng độ ẩm hơi cao, hun mặt cô hơi phiếm hồng, lúc Tần Noãn Dương từ phòng vệ sinh bước ra, đi đến bồn rửa tay bên ngoài lấy nước vỗ vỗ lên mặt.

Sau lưng vọng đến tiếng bước chân khê khằng, cô vuốt mặt quay đầu nhìn, nhất thời như hóa đá.

Anh có lẽ đã uống hơi nhiều rồi, đôi mắt ngày thường trong trẻo chừng như hơi mờ mịt nhưng ánh sáng trong mắt thì sáng đến dọa người.

Đường Trạch Thần rõ ràng cũng không ngờ lại có thể gặp cô ở đây nhưng ngược lại rất trấn tĩnh cười cười, nụ cười khiến cả người anh nhìn có vẻ tùy ý và thoải mái hơn nhiều, "Duyên phận thứ này thật đúng là kỳ diệu."

Tần Noãn Dương quần bách vô cùng, cả gương mặt đều nóng bừng.

Câu nói kia, anh ta vẫn là nghe thấy...

Chính đang lúc cô luống cuống tay chân không biết nên làm sao thì người đại diện của cô đã tìm tới, lúc nhìn thấy Đường Trạch Thần cũng rất không trấn tĩnh ngờ người ra một lúc mới sực tỉnh, choàng chiếc áo khoác đang cầm trên tay lên vai cô, "Bệnh cảm của em còn chưa khỏi, làm ơn để chị bớt lo chút đi."

Tần Noãn Dương rất phối hợp ho mấy tiếng, kéo cô rời đi, "Vậy chúng ta về thôi."

Mễ Nhã vốn cho rằng hai người là người quen biết cũ nhưng nhìn tình huống hiện tại thì có chút không xác định, nhìn Đường Trạch Thần lịch sự mỉm cười rồi để mặc cô kéo mình đi. Mãi đến khi sắp về đến phòng bao kia mới nghi hoặc hỏi, "Em quen với Đường Trạch Thần?"

Tần Noãn Dương lắc đầu, xoa trán thở dài một tiếng, "Không quen."

"Không quen?" Mễ Nhã khó hiểu hỏi lại, "Nhưng thế nào mà ánh mắt Đường Trạch Thần nhìn em lại giống như đã quen biết rất lâu rồi vậy?"

"Thật sao?" Cô thờ ơ hỏi ngược lại, đang định đẩy cửa phòng bao thì lại đổi ý, "Chỉ cứ nói em không thoải mái, xin phép về trước."

Mễ Nhã thấy sắc mặt cô đúng là hơi tệ, sợ cô dưới tình huống này mà quay về thành phố A thì bản thân không khỏi bị ông chủ mắng cho một trận vì vậy dặn cô xuống đại sảnh dưới lầu chờ mình sau đó bước vào giải quyết hậu quả.

Lúc Tần Noãn Dương khoác áo khoác bước vào cửa thang máy, ma xui quỷ khiến lại ngoái đầu nhìn về phía hành lang dẫn đến nhà vệ sinh, từ xa xa đã nhìn thấy anh vẫn còn đứng ở đó, nhàn nhả tựa lưng vào tường, cạnh bên là một người bộ dạng giống như trợ lý đang thấp giọng nói gì đó, thì thoảng anh gật đầu một cái, về mặt vẫn lãnh đạm mà xa cách.

Cô thu hồi tầm mắt, ấn nút xuống tầng trệt.

Gần như là đồng thời, Đường Trạch Thần như cảm nhận được gì đó quay đầu nhìn lại, trong hành lang vắng tanh. Trong nháy mắt đó, thần sắc anh thoáng lộ vẻ mời mọc nhìn sang người bên cạnh, "Cứ như vậy đi, tôi phải về rồi."

Tần Noãn Dương về phòng ngủ một giấc thật ngon, lúc thức dậy tinh thần sáng khoái, bệnh cảm cũng khỏi hơn một nửa. Suốt một ngày hôm sau không xếp lịch làm việc, cô ở trong khách sạn nghỉ ngơi, đợi đến khi Mẹ Nhà đến gọi, lúc này mới chuẩn bị ra ngoài.

Thực ra đến thành phố S là có chuyện quan trọng hơn cần làm, chính là gặp Lý Ngạo, đạo diễn của bộ phim Thịnh Thế Kinh Hoa.

Lý Ngạo người cũng như tên, toàn thân toát ra vẻ cao ngạo nhưng lại rất có tài hoa, liên tục hai mùa đều đoạt giải thưởng dành cho đạo diễn xuất sắc nhất, giờ con đường phát triển rộng mở vô cùng kéo theo bộ phim Thịnh Thế Kinh Hoa này do anh ta làm đạo diễn còn chưa bấm máy thì đã lôi kéo được sự chú ý của rất nhiều người.

Tần Noãn Dương muốn mượn bộ phim cổ trang bom tấn này làm bàn đạp để bản thân tiến quân vào lĩnh vực điện ảnh vì vậy nhất định phải lấy được vai nữ chính.

Mẹ Nhà đã nói chuyện riêng với Lý Ngạo, Tần Noãn Dương dựa vào thế lực đi đường tắt mà vào tổ làm phim, vị trí nữ chính cũng chạy không khỏi cô, chỉ có điều anh ta vừa khéo đang ở thành phố S, vì vậy sắp xếp một bữa cơm đôi bên cùng gặp mặt.

Lúc Tần Noãn Dương đến phía Lý Ngạo đã ngồi đầy nửa bàn lớn, không khí náo nhiệt vô cùng. Cô cười đi vào âm thầm quan sát một vòng, thấy đúng là cuộc gặp riêng của tổ làm phim của Lý Ngạo thì cũng yên tâm hơn.

Vừa mới ngồi xuống thì đã thấy Lý Hàn đi qua, thấy cô anh ta không hề tỏ vẻ bất ngờ, vẫy tay xem như chào hỏi.

Lúc Tần Noãn Dương lòng còn đang nghi hoặc thì anh ta đã dứt khoát ngồi xuống bên cạnh cô, "Thật trùng hợp."

Cô mỉm cười, không quá nhiệt tình nhưng cũng không thất lễ.

Vẫn là Lý Ngạo lên tiếng giải thích, "Lý Hàn là em trai tôi, cũng là người diễn vai nam thứ hai của bộ phim Thịnh Thế Kinh Hoa này."

Lý Hàn xuất thân từ khoa biểu diễn của địa học S, sau khi tốt nghiệp thì làm luôn người dẫn chương trình, mấy năm gần đây cũng xem như có chút thành tựu, giờ Lý Ngạo nói cho anh ta đóng vai nam thứ hai cô không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, nâng ly rượu lên cùng ly với anh ta một cái, "Vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Dĩ nhiên sẽ vui vẻ rồi." Lý Hàn nói một cách ý vị, cười híp mắt một hơi uống cạn số rượu đỏ trong ly.

Tần Noãn Dương vờ như không nghe thấy nhưng trong mắt hơi lóe lên một chút hàn ý.

Lục tục đến thêm một vài người nữa, giờ cả bàn đã ngồi đầy người ngoại trừ một chỗ trống bên cạnh Lý Ngạo, là vị trí quan trọng nhất. Lúc đầu cô còn nghĩ có lẽ là dành cho người thủ vai nam chính của bộ phim Thẩm Mặc Triết nhưng khi thấy anh ta đến cũng chỉ lấy thêm một chiếc ghế khác ngồi ở phía bên kia của Lý Ngạo thì mới biết có lẽ còn một nhân vật quan trọng hơn sắp đến.

Rượu đã uống mấy vòng, sắc mặt Tần Noãn Dương đã hơi đỏ, đó may là giữa chừng Lý Hàn còn nhiều chuyện giúp cô chần bốt mấy ly, không thì còn thắm hơn.

Cô cảm ly rượu trong tay lẳng lặng ngồi đó, thấy anh ta thay cô chần rượu thì cười nói cảm ơn, lịch sự mà xa cách.

Dần dần, Lý Hàn cũng nhìn ra được chút gì, chỉ ngăn mọi người đừng ép cô nữa chứ không còn uống thay cô ly nào nữa.

Lúc Tần Noãn Dương có mấy phần men say, nhân vật quan trọng kia mới chậm rãi mà đến.

Chừng như ánh mắt đầu tiên khi thấy anh ta xuất hiện, cả phòng đều không hên mà cùng đứng lên, cô ngẩng đầu lên nhìn qua, thoáng có chút thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Dạo này tần suất gặp người này cũng cao quá nhỉ? Thật không ngờ một bữa cơm nhỏ này cũng mời được nhân vật lớn như anh ta.

Lúc cô đang nghĩ như vậy thì Đường Trạch Thần đã đi vào phòng, toàn thân tây trang phẳng phiu giống như mới rời một bữa cơm khác mà đến đây vậy, trên người còn có mùi rượu lẫn với mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Trước thái độ cung kính gần như là lấy lòng của những người trong phòng, anh ta cũng chỉ nhẹ gật đầu, ánh mắt trực tiếp chuyển hướng về phía cô, không chút chần chừ bước thẳng qua đó.

Không gian trống giữa Tần Noãn Dương và Lý Ngao được giữ cho anh anh, anh cũng coi như đó là lẽ đương nhiên, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô.

Đường Trạch Thần ngồi, những người khác cũng lục tục ngồi xuống, bầu không khí nhất thời trở nên câu nệ không ít nhưng anh lại làm như không hề nhận ra vậy, còi áo vest ra đưa cho nhân viên phục vụ treo lên, lại còi hai cốc áo ở cổ tay, thông thả xắn tay áo lên, làm xong những việc đó, cả người đã tỏ ra thư thái hơn đôi chút.

Lý Hàn đối với người đàn ông này cũng có mấy phần dè chừng nhưng kính phục chiếm đa phần, ghé sát vào cô thấp giọng nói về những chuyện gần đây của Đường Trạch Thần.

Tần Noãn Dương nghe một cách lơ đãng, chỉ có điều, mỗi lúc Lý Hàn ghé sát vào thì lạng lẽ dịch người ra một chút.

Những chuyện Lý Hàn biết cũng rất sơ sài, còn không nhiều bằng cô, không biết có phải bởi vì làm người dẫn chương trình hay không mà anh ta nói cực kỳ nhiều, cho dù cô chỉ lạnh nhạt ừ hừ vài tiếng mà anh ta vẫn có thể tiếp tục đề tài, không hề để trống một phút nào.

Thấy ánh mắt nhìn về phía mình càng lúc càng nhiều, càng lúc càng mờ ám, Tần Noãn Dương chau mày, cầm đĩa lên gấp một đĩa thức ăn vào chén của Đường Trạch Thần.

Động tác của cô khiến tất cả mọi người đều sững sốt, bao gồm cả chính cô.

Tần Noãn Dương nghĩ mình nhất định là đã say đến hồ đồ luôn rồi mới nghĩ đến chuyện nhờ Đường Trạch Thần mà thoát khỏi Lý Hàn, chiếc đĩa đưa qua rồi cô liền hối hận. Nhưng dưới ánh mắt của nhiều người như vậy, cô chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, "Ngưỡng mộ tên tuổi của Đường tiên sinh đã lâu."

Xét theo phép lịch sự thì cũng tạm ổn, chỉ có điều trong khoảnh khắc ấy cô đã nghĩ xong đường lui cho mình. Nếu như anh ta từ chối, đợi lát nữa cô có thể giả vờ như quá mất mặt để có cớ chuồn đi trước.

Những ánh mắt quá đổi kinh ngạc kia từ chỗ sững sốt lập tức trở thành chờ xem kịch vui, chỉ cho rằng bản thân Tần Noãn Dương muốn vin cành cao, miệng ai nấy đều cười hết sức mờ ám.

Đường Trạch Thần trên mặt vẫn lạnh nhạt không rõ là vui hay giận, rất ít người có thể từ trên mặt anh nhìn ra được anh đang nghĩ gì... Chỉ có một điều mọi người ở đây đều biết, Đường tiên sinh trước giờ không gần gũi phái nữ, đối với sự tiếp cận của các cô gái trước giờ đều gạt đi không chút lưu tình.

Nhưng đêm nay tình huống có vẻ không giống, trước ánh mắt muốn xem kịch vui của cả đám người, người cả buổi tối nay đều không động tay đến chiếc đĩa thần kỳ thay lại cầm nó lên, chậm rãi gấp miếng thức ăn ấy cho vào miệng, "Không cần khách sáo với tôi như vậy."

Tần Noãn Dương cả người đều cứng ngắc... thế nào mà giọng điệu của Đường Trạch Thần lại giống như quan hệ giữa hai người cực kỳ thân thiết vậy chứ?

Anh rất nhanh giải quyết xong miếng thức ăn, yên lặng nhìn cô một chút rồi mới quay sang nhóm của Lý Ngao tiếp tục đề tài vừa nãy đang nói.

Lý Hàn ngồi yên được một chút thì quay sang cô ngập ngừng hỏi, "Cô quen với Đường tiên sinh sao?"

Đây hình như là lần thứ hai có người hỏi cô như vậy. Tần Noãn Dương đưa tay day day trán, lười trả lời anh ta.

Lý Ngao vốn đang cảm ly định mời Đường Trạch Thần, anh cảm ly rượu lên, hơi khựng lại một chút sau đó quay sang nhân viên phục vụ nói, "Đổi cho tôi một ly nước cam, thuận tiện đổi cho vị Tần tiểu thư này luôn."

Tần Noãn Dương đang định uống một ngụm rượu cho đỡ khác, bàn tay vừa đưa ra nghe vậy liền len lén rút về...

Bầu không khí trên bàn tiệc lập tức trở nên vi diệu.

Trò chuyện thêm một chút về những đề tài không liên quan, bất chợt Đường Trạch Thần tỏ vẻ có hứng thú với bộ phim Thịnh Thế Kinh Hoa, nhường mắt nhìn Lý Hàn, nhàn nhạt nói, "Nghe nói cậu ba đối với bộ phim này cũng có hứng thú?"

Đột nhiên bị điểm danh, Lý Hàn trả lời có chút ấp úng, "Có... có... có chút hứng thú..."

Anh nhìn Lý Hàn một cách ví vạ, lát sau mới lơ đãng nói, "Có hứng thú thì phải tập luyện cho tốt, không thể quá vội vàng." Nói rồi, ánh mắt như có ý như

vô tình quét qua chỗ Tần Noãn Dương một vòng, chậm rãi nâng ly nước cam của mình lên nhấp một ngụm.

Từ câu đổi nước cam vừa nãy của anh, Tần Noãn Dương đã bắt đầu giả chết... Ừm, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đều không liên quan đến cô.

Bữa cơm kết thúc, mỗi người đều mang một tâm tư riêng, Tần Noãn Dương sau khi uống nước cam ép thì cảm thấy tác dụng của hơi men càng nặng hơn. Lúc đứng dậy cơ thể còn không chịu nổi mà lao đảo một cái, phải chống tay lên mép bàn thì mới trụ vững được.

Tan cuộc, cô vốn định chuẩn bị nhanh một chút, cũng đã chen được vào đám đông đi đến cửa thang máy, dường như thắng lợi đã ở ngay trước mặt rồi, ai ngờ trợ lý bên cạnh Đường Trạch Thần bước tới, động tác nhanh nhẹn đưa cho cô một tấm thẻ phòng, "Tần tiểu thư, thẻ phòng của cô rồi kìa."

Tần Noãn Dương: "...". Thật muốn chửi bậy một câu.

Cô cứng cả người chậm rãi quay lại, không còn dám nhìn vào ánh mắt quý dị đầy mờ ám của bất cứ ai, kéo tay áo trợ lý, gương mặt rầu rĩ sắp khóc nói, "Đường tiên sinh ở đâu, tôi đi cảm ơn ngài ấy."

Cảm ơn hai chữ này gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra khiến trợ lý không khỏi nhìn cô nhiều hơn một chút, "Vậy xin Tần tiểu thư đợi một chút."

Tần Noãn Dương nghe tiếng cửa thang máy đóng lại sau lưng mình mới thảnh thơi phào một hơi, lại kéo trợ lý lại vội vàng bồi thêm một câu, "Nếu như Đường tiên sinh đang bận thì để lần sau nói..."

Hai chữ « cũng được » còn chưa kịp nói ra miệng thì đã thấy Đường Trạch Thần không nhanh không chậm xuất hiện trong tầm mắt cô, vẫn một vẻ thông dong tùy ý nhưng lại đĩnh đạc như cây ngọc trong gió.

Khóe mắt Tần Noãn Dương giật mạnh một cái, quả thực không còn lời gì để nói.

Hai người im lặng suốt đường đi, đợi đến khi đến đại sảnh ở tầng trệt cô mới ngoài cười trong không cười nhìn sang người bên cạnh, "Cảm ơn Đường tiên sinh chuyện vừa nãy, tôi cũng không biết thẻ phòng của tôi rơi từ lúc nào nữa."

Tay Đường Trạch Thần day day trán, đáng vẻ cực kỳ mệt mỏi, "Chúng ta có thể vừa đi vừa nói."

Tần Noãn Dương phản bác không được, vốn đã tính sẵn một khi đến đại sảnh nói xong câu cảm ơn xong thì đi ngay nhưng nghe câu này, chỉ có thể cực kỳ bất đắc dĩ mà đi theo anh.

Đến cửa, xe của Đường Trạch Thần đã đỗ ở đó chờ sẵn, anh nhìn sang cô, giọng nói vẫn nhàn nhạt nghe không ra được tâm trạng thực sự là gì, "Đi với tôi chứ? Dù sao chúng ta cũng cùng đường."

Tần Noãn Dương phát hiện khi anh nhìn mình bằng ánh mắt thản nhiên, tùy ý này, bản thân lại có chút lắp ba lắp bắp, đầu lưỡi giống như bị xoắn lại vậy, dù trong lòng cực kỳ muốn từ chối nhưng miệng lại cứ như bị dán dính vậy, một câu cũng không nói được nên lời, cuối cùng đành dứt khoát buông tha cho ý định từ chối kia, ngoan ngoãn lên xe.

Đường Trạch Thần đối với chuyện bản thân không cần nhiều lời mà vẫn đạt được kết quả như ý này cực kỳ hài lòng, sau khi lên xe thì chìa tay trước mặt cô, "Thẻ phòng đó không phải của cô."

Tần Noãn Dương: "...".

Vừa nãy lòng dạ cô rối bời, căn bản không hề nhìn kỹ số phòng, lúc này mới nhớ ra bọn họ ở cùng một khách sạn, nương theo ánh đèn mờ mờ từ ngoài đường chiếu vào, nghiêng răng nhìn xuống ý định ném chiếc thẻ phòng kia vào gương mặt tuấn tú của đối phương, cười nhạt một tiếng, trả lại tấm thẻ bằng cả hai tay, "Thì ra là hiểu lầm."

"Không phải." Đường Trạch Thần nhét thẻ vào túi, lúc nhìn cô, đáy mắt lấp lóe ý cười.

Cô rất muốn quát anh ta « Anh rốt cuộc có biết ở trước mặt nhiều người như vậy nhét cho cô thẻ phòng rốt cuộc ám chỉ cái gì không? », nhưng lời muốn nói cứ quanh đi quẩn lại trong miệng, cuối cùng vẫn bị cô cứng rắn nuốt xuống, biến thành một câu nói không hề có tí lực sát thương nào, "Nếu như tôi có chỗ nào đắc tội với anh, hy vọng Đường tiên sinh rộng lòng bỏ qua."

Tần Noãn Dương nghĩ câu trả lời này của cô chắc đủ thỏa đáng, không có chỗ để chê rồi chứ? Đường Trạch Thần dù thế nào chắc cũng không mặt dày ấn định tội danh cho cô đúng không? Đến lúc đó khách sáo nói « không việc gì », « không phải ngại » các loại sau đó hai người xem như đã giải quyết xong, ai ngờ lúc này anh ta lại như không có việc gì gạt đầu, "Đúng là đã đắc tội với tôi rồi."

Tần Noãn Dương: "...".

Cô bắt đầu cảm thấy hối hận vô cùng với hành động gạt đầu lên xe của Đường Trạch Thần một cách mạt xui quý khiến của mình rồi.

Lúc này cô ngồi sát phía cửa xe, nhìn ánh đèn đường chiếu lên chân mình rồi biến hóa ra đủ loại hình dạng, chỉ cảm thấy cơn buồn ngủ càng lúc càng nồng đậm.

Trong xe yên tĩnh đến nỗi có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng bánh xe lăn trên đường, cô ngồi một lúc, không nghe thấy Đường Trạch Thần nói gì nữa, mi mắt dần trĩu xuống, không hề phòng bị mà ngủ mất.

Ngồi bên cạnh mắt khép hờ nghỉ ngơi, nghe tiếng hít thở đều đều của cô, mắt Đường Trạch Thần chậm rãi mở ra, thấp giọng nói, "Lái xe chậm thôi."

Người đáng lý đang ngủ say sưa, mí mắt đột nhiên giật mạnh một cái.

Đợi khi xe về đến cửa khách sạn, cô vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Đường Trạch Thần nghiêng đầu nhìn gương mặt đang bị mái tóc dài che khuất một nửa của cô. Dưới ánh đèn đường mờ lung từ bên ngoài chiếu vào vẫn có thể nhìn thấy màu hồng do tác dụng của cồn trên mặt dù rất nhạt.

Ngón tay Đường Trạch Thần nhẹ nhàng gõ trên đầu gối mấy cái, "Đến khách sạn rồi, Tần tiểu thư vẫn chưa tỉnh sao?"

Lời của anh vừa dứt thì Tần Noãn Dương đã mở mắt ra, đáy mắt trong suốt, nào có chút gì giống với người vừa mới ngủ dậy đâu. Cô kéo cửa bước xuống xe, khi cảm nhận được sự chân thực khi chân đạp trên mặt đất rồi, cô mới cực kỳ lịch sự nhìn người trong xe nói cảm ơn, "Gần đây cứ làm phiền Đường tiên sinh mãi, tôi thực sự thấy ngại quá."

Đường Trạch Thần không vội trả lời, chỉ cười mà như không nhìn cô chăm chú, nhìn đến nỗi da đầu cô tê dại, lúc này mới chậm rãi đáp, "Không sao, ngày tháng của chúng ta còn dài."

Tần Noãn Dương không dám nghiên cứu sâu xa ý tứ của câu nói đó, chỉ làm bộ như mình căn bản nghe không hiểu, "Nên nói cảm ơn thì vẫn phải nói cảm ơn, nhân vật lớn như Đường tiên sinh, muốn gặp đâu có dễ dàng."

Lần này anh thật sự bật cười, ý cười rất nhạt nơi đáy mắt nhưng lại rất chân thực. Sau đó không nhìn cô nữa, bảo tài xế lái đi.

Tần Noãn Dương đợi bóng xe khuất hẳn tầm mắt mình mới nặng nề thở ra một hơi, giao tiếp với người nhìn không thấu tâm tư như Đường Trạch Thần thực sự rất hao tâm tổn trí.

Vốn cô còn một ngày nghỉ ở thành phố S nhưng chuyện tối qua khiến lòng cô cực kỳ bất an, sáng sớm hôm sau liền báo Mễ Nhã đặt vé máy bay trong ngày trở về thành phố A.

Tần Chiêu Dương lúc nhìn thấy người đáng lý giờ này đang ngồi trên máy bay lại ngồi ở văn phòng mình thì nhất thời sửng sốt, "Về sớm hơn sao?"

Tần Noãn Dương cầm chiếc ly giấy đựng nước ấm lên nhấp một ngụm, "Dạ."

Thấy cô ỉu xiu, Tần Chiêu Dương đi qua ấn điện thoại nội bộ báo trợ lý mang một phần cháo hải sản lên.

Bao tử được lấp đầy rồi, cô mới có tinh thần hơn một chút, lấy khăn giấy lau miệng, hỏi, "Anh với Đường Trạch Thần có quen thân không?"

Tần Chiêu Dương đang xem văn kiện, nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn em gái một cái, ánh mắt ấy như nhìn xuyên vào lòng cô khiến Tần Noãn Dương nhất thời có chút chột dạ.

Dùng một thoáng anh mới nói, "Có tiếp xúc qua."

Nghe giọng điệu này, hình như đôi bên không được vui vẻ cho lắm nhỉ?

Tần Noãn Dương nghĩ như vậy nhưng cũng không dám hỏi nhiều, trầm ngâm một chút mới lên tiếng, "Anh coi chừng anh ta một chút."

Tần Chiêu Dương dứt khoát đặt văn kiện xuống, giống như nghiền ngẫm câu nói kia một chút, cũng không hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà chỉ dặn dò, "Người này nguy hiểm hơn em nghĩ nhiều lắm, ngay cả anh, trong trường hợp không cần thiết cũng sẽ tránh không đối đầu trực tiếp với anh ta. Tuy rằng anh và anh ta đều là thương nhân nhưng ngành nghề không giống nhau, xét theo tình thế trước mắt, tạm thời không có xung đột về lợi ích. Chỉ có điều Noãn Dương, Đường Trạch Thần..."

Anh dừng lại một chút rồi gần từng tiếng, rất rõ ràng rành mạch, "Dừng tò mò về anh ta, đừng đến gần anh ta, càng đừng câu dẫn anh ta."

Tần Noãn Dương ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sau đó không mấy ngày bắt đầu có không ít thông tin có liên quan đến dàn diễn viên chính của phim Thịnh Thế Kinh Hoa được công bố ra. Lúc Tần Noãn Dương lướt Weibo, quét mắt qua kịch bản bên cạnh, không tự chủ được khòe môi nhẹ câu lên.

Cô mới vào nghề được một năm nhưng khí thế hùng hục, giờ nhận được vai chính của Thịnh Thế Kinh Hoa, người châm chọc có, người cổ vũ có. Tin

tức về cô xuất hiện dày đặc trên mạng, rất nhanh đã có người lộ ra tin tức về bữa cơm tối hôm đó ở thành phố S, chỉ có điều cũng chỉ là những tin tức vụn vặt cùng những suy đoán linh tinh mà thôi.

Tần Noãn Dương ở nhà đọc lại kịch bản từ đầu đến cuối một lần nữa, lại đến chỗ Lý Ngao cùng anh ta thảo luận một chút những tình tiết trong kịch bản, sau đó thì bắt đầu chụp ảnh tạo hình nhân vật.

Đối với vai nam chính, Lý Ngao vẫn luôn lấp lửng không tiết lộ, truyền thông hỏi đến thì cứ vòng vo không chịu nói, miệng kín như bưng. Lúc chụp ảnh tạo hình nhân vật, dàn diễn viên mới xem như hoàn toàn chắc chắn.

Hôm Tần Noãn Dương đi chụp ảnh bất ngờ gặp lại Lý Hàn, lần gặp mặt gần nhất chính là ở buổi công bố khai máy. Sau đó cô đột nhiên hiểu ra câu nói « Có hứng thú thì phải bồi dưỡng cho tốt, không được gấp gáp quá » của Đường Trạch Thần trong bữa cơm hôm đó là có ý gì.

Vai diễn của Lý Hàn bị đổi từ nam thứ hai sang nam thứ ba, đừng nói là tần suất xuất hiện trong phim thấp, ngay cả việc có thể xuất hiện ở buổi công bố khai máy cũng hoàn toàn là nhờ vào quan hệ giữa anh ta với Lý Ngao.

Thực ra mà nói biến cố đó cũng chẳng là gì cả nhưng một cách vô thức, ánh mắt mọi người nhìn cô dường như đã không còn như trước.

Tần Noãn Dương đón lấy chiếc áo khoác từ tay Mễ Nhã khoác lên vai, nhìn Lý Hàn bước lên xe của Lý Ngao, nhớ tới câu nói hôm đó của Tần Chiêu Dương, chỉ cảm thấy đầu óc lại bắt đầu rối lên.

Điều thực sự khiến Tần Noãn Dương cuồng lên chính là mấy bức ảnh được tung ra sau khi bộ phim Thịnh Thế Kinh Hoa được khai máy không bao lâu, ảnh chụp cô và Đường Trạch Thần trong bữa cơm hôm đó ở thành phố S.

Chuyên viên trang điểm giúp cô dặm phấn, ngón tay cô trượt trên màn hình, không hề bất ngờ khi thấy bản thân xếp hàng đầu tiên trong danh sách hot search của Weibo nhưng khi ấn vào xem chi tiết, sắc mặt khẽ biến.

Một tấm là chụp cô và Đường Trạch Thần sống vai nhau đứng, còn một tấm là chụp cô theo anh lên xe, trong ảnh mặt cô được chụp rất rõ ràng nhưng mặt Đường Trạch Thần thì lại mờ hồ không rõ. Nhưng ngẫm lại cũng dễ hiểu thôi, cho dù có tung ảnh thì cũng phải để ý đến tiền đồ của bản thân, nếu như mặt Đường Trạch Thần không bị làm mờ, đoán chừng những tấm ảnh như thế này không thể nào bị tung lên được.

Trong lòng cô xoay chuyển không ngừng, đến cuối cùng chỉ có thể âm thầm tự dè nén, sắc mặt dĩ nhiên khác thường.

Lý Hàn thì ngược lại, buổi chiều sau khi rà kịch bản với cô xong bất thành linh bật ra một câu, "Cặp kè rồi hả?"

Tần Noãn Dương đang nhăm lờ kịch, nghe vậy thoáng chau mày, ánh mắt lạnh lùng quét qua, "Anh nói cái gì?"

Lý Hàn nín cười, đợi nhân viên trang điểm thu dọn đồ đạc đi rồi anh ta mới ngả người ra sau tựa vào lưng ghế một cách lười nhác, "Tối hôm đó lúc Đường tiên sinh đưa thẻ phòng cho cô mọi người đều nhìn thấy cả rồi, cô nói xem tôi đang nói chuyện gì?"

Tần Noãn Dương nhìn anh ta một lúc, tiện tay đặt quyển kịch bản lên bàn, nâng tách trà lên nhấp một ngụm, "Ba mẹ sinh anh ra có cái miệng là để đi tám chuyện của người khác sao?"

Mặt Lý Hàn lập tức tái mét, "Chỗ này thế nào cũng xem như là một nửa địa bàn của tôi..."

"Thế thì sao?" Cô ngắt lời anh ta, trong mắt đã tỏ ra không kiên nhẫn, "Nếu như bởi vì chuyện Đường tiên sinh cắt vai diễn của anh, anh cũng đâu cần nhăm vào tôi, tôi thì có năng lực làm chuyện gì đâu?"

Lý Hàn rõ ràng chẳng dùng đầu óc mà suy nghĩ, buột miệng nói ngay, "Cô có chỗ dựa mới vào được đoàn làm phim này..." Lời nói được một nửa đã phát hiện mình tự tát vào mặt mình.

Anh ta vừa nói chỗ này xem như một nửa địa bàn của mình, giờ lại nói cô nhờ chỗ dựa mới vào được đoàn làm phim, rõ ràng biết trong đoàn làm phim này lời của Tần Noãn Dương cũng có giá trị, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi.

Tần Noãn Dương ung dung rót một tách trà, chậm rãi đẩy đến trước mặt anh ta, "Uống trà đi."

Trên mặt cô tỏ vẻ thân nhiên nhưng trong lòng đã thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Thấy sắc mặt Lý Hàn ừ rừ không nói chuyện thì càng âm trầm, đợi đến lúc anh ta chống đỡ không nổi. Quả nhiên không hề cô đợi lâu, Lý Hàn đẩy tách trà ra, vội vàng bước ra.

Mễ Nhã vừa định đi vào, bị đụng một cái đèn choáng váng, "Hai người cãi nhau sao?"

Sắc mặt Tần Noãn Dương đã lạnh xuống mấy phần, trực tiếp ném điện thoại cho người đại diện của mình, "Giúp tôi hẹn Đường tiên sinh ra ăn cơm. Ngay tối nay!"

Mễ Nhã cầm điện thoại, trợn mắt há miệng, "Có... có thể hẹn được sao?"

"Cứ nói Tần Noãn Dương muốn xin lỗi, anh ta sẽ đồng ý thôi."

Đường Trạch Thần ngày bận trăm công nghìn việc thế mà lại có thời gian nhận điện thoại từ tay trợ lý.

Mễ Nhã vừa nghe giọng của anh thì suýt nữa làm rơi điện thoại, từ xa nhìn qua Tần Noãn Dương đang nghiêm túc nghe đạo diễn hướng dẫn, lúc này mới nói, "Là Đường tiên sinh phải không? Tôi là người đại diện của Tần Noãn Dương."

"Ừ." Đường Trạch Thần đáp một tiếng, cũng không giục, nhẫn nại chờ nghe Mễ Nhã nói tiếp.

"Noãn Dương nhà tôi không hiểu chuyện, đặc tội với Đường tiên sinh, Đường tiên sinh xin đừng chấp nhát với cô ấy."

Đường Trạch Thần nhướn mày, bất chợt hỏi, "Cô ấy nói với cô như vậy?"

"Hả?" Mễ Nhã sững sốt, lập tức nhận ra bản thân nói chuyện không rõ ràng dứt khoát, vì vậy đi thẳng vào chủ đề, "Noãn Dương tối nay vừa khéo không có cảnh quay, muốn mời Đường tiên sinh một bữa cơm tạ lỗi, không biết Đường tiên sinh có tiện hay không?"

Đầu bên kia có lẽ đang hỏi trợ lý tối nay mình có xã giao gì hay không, một lát sau người nhận điện thoại lại đổi thành trợ lý.

Mễ Nhã ghi lại tên của hội quán xong mới ngắt điện thoại sau đó phát hiện lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi.

Trên đường đến hội quán, Mễ Nhã không yên tâm, luôn miệng dặn dò, hết bảo cô cẩn thận lời ăn tiếng nói lại bảo cô đừng để bản thân bị thiệt thòi, cuối cùng còn cực không an lòng hỏi cô có cần gọi điện thoại cho Tần Chiêu Dương hay không.

Tần Noãn Dương một mực im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe vậy mới quay đầu lại, "Không được nói cho anh hai biết."

Đến hội quán TC, cô vẫy tay ra hiệu Mễ Nhã đi trước, đợi lát nữa ăn cơm xong mình sẽ tự về.

Đường Trạch Thần còn chưa đến nhưng đã sắp xếp với quản lý trước, trực tiếp dẫn cô đến phòng VIP.

Nhân viên phục vụ vừa đẩy cửa vào, Tần Noãn Dương đã thoáng ngây người.

Phòng bao này vừa vào đã ngửi thấy mùi gỗ đàn hương nhàn nhạt, liếc mắt liền có thể nhìn thấy mấy bức tranh chữ treo trên tường, mùi mực nồng đậm mang theo một cảm giác cổ kính không thể diễn tả bằng lời. Phía dưới bày một tấm bình phong vẽ thủy mặc cảnh non xanh nước biếc, vừa nhìn đã cảm thấy những thứ này giống hệt phong cách của người kia, phong tư nhã nhặn, thanh lãnh như ngọc.

Từ nhỏ cô đã sống bên cạnh ông nội, thời gian còn lâu hơn sống với ba mẹ, lão gia tử thích chơi đồ cổ, tranh chữ, cô từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, cũng cực kỳ thích. Thường khi ra ngoài chơi cũng chỉ thích đến những thị trấn cổ, cảm thấy những thứ đồ cổ này tự bản thân có một loại phong vận đặc biệt.

Lão gia tử nói cô như vậy là không quên nguồn cội, cũng dốc lòng dạy dỗ cho cô, dạy cô dù đi qua thiên sơn vạn thủy cũng không được quên đồ vật mà các bậc tổ tiên đã lưu lại cho đời nay.

Cô không dám quên, cũng chưa từng quên.

Cho nên vừa đặt chân vào chỗ này cả người đã cảm thấy thả lỏng, thư thái hơn rất nhiều.

Chính ngay lúc cô tựa sát vào tường thưởng thức bức tranh chữ kia, sau lưng chợt truyền đến một giọng nói điềm nhiên có phần tùy ý, "Chỗ này thế nào?"

Tần Noãn Dương vừa quay đầu đã nhìn thấy Đường Trạch Thần đang tựa người vào khung cửa, tư thái có phần lười biếng, toàn thân Tây trang màu xám đậm, bên trong là áo sơ mi trắng, nút áo được cài thật kín chu.

Liếc nhìn anh ta một cái rồi cô lại quay về với bức tranh chữ, ý vị nói, "Đồ tốt."

Đường Trạch Thần nhìn theo hướng nhìn của cô, đáy mắt thoáng qua ý cười, giọng vẫn điềm nhiên không gọn sóng, "Biết thưởng thức."

Lúc chọn món, Tần Noãn Dương gọi thêm một chai rượu đỏ. Đường Trạch Thần ngẩng lên nhìn cô một cái, bảo nhân viên phục vụ mang lên chai rượu đỏ mà anh sưu tầm đã lâu lên xong cũng không nói nhiều. Trái lại sau khi gọi xong món ăn, nhân viên phục vụ kia trước khi lui xuống còn cung kính gọi anh một tiếng ông chủ.

Tần Noãn Dương giật mình, trong lòng bắt đầu dậy sóng. Vốn cô cho rằng nơi đây sự riêng tư được bảo đảm tốt như vậy chắc là nơi Đường Trạch Thần thường tổ chức những bữa ăn riêng tư ở đây ai ngờ hội quán này lại là của anh, hơn nữa, chuyện này cố tình lại để cho cô biết...

Đường Trạch Thần vừa tùy ý vuốt chuối tràng hạt bày ở trên bàn như vật trang trí vừa lưu ý động tĩnh bên phía cô, khoe môi bắt đầu vẽ lên một ý cười nhàn nhạt, rõ ràng cực kỳ có kiên nhẫn.

Sau khi rượu được đưa lên, Tần Noãn Dương đích thân đến chiếc tủ bên cạnh lấy ra ba ly rượu, sau khi rót đầy, vừa định lên tiếng thì Đường Trạch Thần ra hiệu mình không muốn nghe, thông thả gấp vào chén của cô mấy miếng thức ăn mới điềm nhiên nói, "Muốn tạ tội thì ăn mấy món này trước đi, tôi không muốn thấy cô lát nữa say đến nổi nhà ở đâu cũng không biết."

Tần Noãn Dương nghe vậy chỉ cảm thấy từ sóng lưng chợt dâng lên một luồng khí lạnh, cô chỉ từng cùng Đường Trạch Thần ăn một bữa cơm, còn là cùng với bao nhiêu là người thế mà ngay cả chuyện từ lượng của cô không tốt anh cũng lưu ý, vậy còn điều gì anh không biết không đây?

Tâm trạng rối bời nhưng trên mặt từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên nụ cười, gấp từng miếng từng miếng thức ăn mà anh gấp cho mình cho vào miệng chậm rãi nhai.

Thấy Đường Trạch Thần cuối cùng chịu dừng đĩa không gấp cho mình nữa, cô mới nâng ly hướng về phía anh, "Tối nay tôi là tôi tạ tội, không ngờ lại làm Đường tiên sinh lãng phí một chai rượu ngon."

Đường Trạch Thần không nói gì, ngón tay nhịp nhịp trên mặt bàn, một tiếng lại một tiếng, cực kỳ có tiết tấu.

Tần Noãn Dương nhắm mắt không nhìn, một hơi uống cạn cả ly, sắc đến nỗi cổ họng nóng ran như sắp bốc cháy. Cô bặm miệng, âm thầm đè nén cảm giác nôn nao trong bụng, lại nâng ly thứ hai lên.

Cho đến khi ly thứ ba đã vào bụng cô rồi Đường Trạch Thần vẫn không hề có dấu hiệu chịu buông tha cho, Tần Noãn Dương vừa âm thầm mắng chính mình hôm nay thuận tụy đến đây để chịu ngược, bị Lý Hàn kích một chút thì đầu óc nóng lên đi tìm anh ta vừa run tay lại rót một ly nữa.

Chất lỏng màu đỏ sậm dưới tác dụng khúc xạ của ánh đèn ánh lại một vệt sáng, cô nhìn xuyên qua vệt sáng ấy, ánh mắt Đường Trạch Thần chừng như có chút không giống từ đầu đến giờ nhưng cụ thể thì cô không nói ra được khác ở chỗ nào, chỉ biết anh tạm thời còn không có ý ngăn cản vì vậy dứt khoát giữa đầu muốn một hơi uống cạn ai ngờ chính ngay lúc mới vừa chạm vành ly, anh đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay cô.

Chiếc ly kia đã được rót đầy rượu, nhất thời không thu tay kịp, rượu bên trong sóng sánh nơi miệng ly, bị hắt ra ngoài không ít, rơi trên mu bàn tay anh, xuôi theo những ngón tay thon dài, cốt cách rõ ràng của anh mà rơi từng giọt xuống mặt bàn.

Nơi bị anh nắm lấy, nơi da thịt tiếp xúc nhau kia trong khoảnh khắc mang theo nhiệt độ của hai bên, nóng đến bỏng rát.

Cô chớp mắt một cái, có chút không hiểu ý của anh là gì.

"Ba ly là đủ rồi." Giọng Đường Trạch Thần thấp mà rõ ràng, đầy từ tính, nghe vào tai cô như mang theo một sự quyến rũ mơ hồ.

Anh nhìn chất lỏng chảy trên mu bàn tay mình, có chút không vui chau mày sau đó hất cầm ra hiệu cho cô nhìn về phía hộp khăn giấy bên cạnh, "Rút mấy tờ qua đây."

Vừa nói, bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô rốt cuộc cũng thả lỏng.

Tần Noãn Dương đặt ly rượu xuống, rút khăn giấy đưa qua nhưng đối phương hoàn toàn không có ý muốn cầm lấy, chỉ nhìn cô như một lẽ đương nhiên. Cô động tác chậm rì rì, một tay nâng những ngón tay hơi lạnh của anh lên, tay kia cầm khăn giấy lau bàn tay cùng những ngón tay bởi vì dính rượu đã trở nên nhom nhóp kia.

Thấy dường như tâm trạng của đối phương không tệ, cô nghiêng ngẫm một chút, cuối cùng vẫn hỏi, "Đường tiên sinh đối với buổi tối nay có hài lòng không?"

Lời vừa thốt ra, ngay cả bản thân cô cũng khó mà tin được, lời này nghe vào tai sao lại mập mờ đến thế?

Đường Trạch Thần nhướng mày, ánh mắt lóe lên sự hứng thú nồng đậm, "Ba ly rượu mà thôi, Tần tiểu thư chắc sẽ không cho rằng giữa chúng ta cứ như vậy mà giải quyết xong hết đây chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Đường Trạch Thần nhướng mày, ánh mắt lóe lên sự hứng thú, "Ba ly rượu mà thôi, Tần tiểu thư chắc sẽ không cho rằng giữa chúng ta cứ như vậy mà giải quyết xong hết đây chứ?"

Nói thực lòng, câu này khiến cho trong lòng Tần Noãn Dương buồn bực không ít. Từ lúc ở thành phố S lên xe của anh ta cho đến khi bữa cơm hôm đó kết thúc, cô căn bản không cảm thấy mình có chỗ nào đắc tội đối phương, duy chỉ có một chuyện, chính là vào buổi tối đầu tiên vào ở khách sạn mà thôi... Nhưng chuyện đó, rõ ràng người chịu thiệt chính là cô kia mà?

Nhưng thủ đoạn của Đường Trạch Thần cô ít nhiều cũng biết được, Lý Hàn chắc sẽ không vô duyên vô cớ trút giận lên người cô, những bức ảnh đó cũng tuyệt đối sẽ không bị tung ra một cách sau khi chuyện đã xảy ra lâu như vậy rồi, loại trừ hết khả năng, vậy chỉ còn một chuyện có thể giải thích được, chính là anh muốn ép cô ra mặt.

Lại rất không trùng hợp, đầu óc cô nóng lên, một phút bông bột tự nộp mình lên luôn.

Cô do dự một thoáng, "Vậy Đường tiên sinh cảm thấy tôi có thể vì anh cống hiến gì đây?"

Đối với chuyện cô chỉ nghĩ một chút đã nhìn thấu mục đích của anh, Đường Trạch Thần cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ mỉm cười, "Hội quán này của tôi còn thiếu một người quản lý."

Đầu óc Tần Noãn Dương nổ « đoàng » một tiếng, trong khoảnh khắc như trống rỗng, sắc mặt cũng thay đổi, "Ý của Đường tiên sinh là sao?"

"Vừa khéo cô tự nộp mình đến đây." Câu này anh nói rất chậm, nhìn huyết sắc trên mặt cô từng chút từng chút rút đi, đáy mắt cũng từng chút từng chút trở nên thâm trầm.

Điện thoại lại ngay lúc này đổ chuông, anh nhìn thoáng qua, thuận tay ấn phím đón nghe. Đầu bên kia không biết nói gì, chỉ thấy anh chau mày, vẻ mặt nghiêm nghị hẳn.

Tần Noãn Dương ngồi ngay ngắn trên ghế nhưng trong lòng đã dậy sóng. Cô biết nếu như mình thực sự nhận lấy hội quán này sẽ có nghĩ là gì, đến lúc đó cô và Đường Trạch Thần sẽ càng lúc càng dưng đưa không rõ chứ đừng nói gì đến chuyện muốn giữ khoảng cách với đối phương.

Nhưng nếu như cô không đồng ý...

Lúc Tần Noãn Dương ngẩng đầu nhìn qua, Đường Trạch Thần đã ngắt điện thoại, sắc mặt hòa hoãn đi đôi chút, "Nghĩ sao rồi?"

Cô mím môi không nói.

Anh như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, "Tĩnh Quang là công ty giải trí hàng đầu trong ngành giải trí, cô nói xem, lỡ như đám ký giả kia biết cô là đại tiểu thư của công ty này thì sẽ có phản ứng thế nào?"

Tần Noãn Dương không dám tin nhìn người đàn ông đối diện, "Anh còn biết gì nữa không?"

Đường Trạch Thần cúi đầu cười một tiếng, "Sợ rồi sao?"

Nếu đổi lại cô là người nắm thóp của anh ta, xem anh ta có sợ hay không!

Tần Noãn Dương chau mày trầm ngâm một lúc, rất không tình nguyện hỏi, "Làm thế nào?"

Thấy cô xem như đồng ý, anh ngừng một chút mới nói, "Cô là người của công chúng, có rảnh thì đến đây ngồi một chút, lúc cần xuất hiện thì xuất hiện, mỗi tháng kiểm tra sổ sách mà quản lý đưa đến một lần, những chuyện khác không cần cô phải nhọc lòng."

Vậy mà còn kêu không cần nhọc lòng?!

Tần Noãn Dương giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này cũng bất chấp có đắc tội đối phương hay không, rất dứt khoát sầm mặt xuống, "Vậy tôi ứng phó không nổi rồi!"

Đường Trạch Thần ung dung nhấp một ngụm trà, giọng điệu giống như cô vừa nói những lời cực kỳ ngốc nghếch vậy, "Dĩ nhiên là đến tìm tôi."

Tần Noãn Dương lúc này thực sự khóc không ra nước mắt, "Đường tiên sinh cứ tin tưởng tôi đến vậy sao?"

Đường Trạch Thần lắc đầu, rất thành khẩn nói, "Tôi chỉ tin là tôi đã nắm được gót chân Achilles của cô."

Tần Noãn Dương, "..."

Lời đồn nói Đường Trạch Thần làm việc rất quả đoán dứt khoát, nếu như trước đây cô còn chưa hiểu biết sâu sắc về điều này thì hôm nay có thể nói là hiểu đến tận cùng. Không chỉ như thế, lại còn lưu manh vô lại vô cùng, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào.

Tần Noãn Dương sáng hôm sau không có lịch diễn, vì vậy ở nhà ăn cơm trưa với ba mẹ xong mới đến phim trường. Lúc đến phim trường lại bất ngờ gặp được Lý Hàn, người đáng lý không nên ở đây lúc này. Vai của Lý Hàn là nam phụ thứ ba, phần diễn của vai này là ở nửa sau, giờ gặp anh ta, trong lòng cô ngược lại đã có chút manh mối, bảo Mễ Nhã đến chỗ nhân viên trang điểm hỏi thử tình huống.

Lúc Mễ Nhã quay lại, trên mặt thêm một phần buồn bực, "Vai diễn này sao lại nói đổi là đổi chứ?"

Tần Noãn Dương nhận lấy ly nước từ tay cô, mặt chẳng buồn ngẩng lên, "Đổi thế nào?"

"Nam thứ hai." Mễ Nhã chau mày, "Tôi còn nghe được một chuyện."

"Hử?" Cô lơ đãng đáp một tiếng, trong lòng còn nghĩ đổi trở lại cũng tốt, nói sao Lý Hàn cũng là em trai của Lý Ngạo, có xung đột gì, người khó chịu còn không phải là cô sao?

Mễ Nhã đưa mắt nhìn một vòng, thấy không có ai chú ý mới thấp giọng nói, "Nghe nói hôm nay vai nữ thứ hai sẽ đến."

"Chuyện này thì có gì đáng lấy làm lạ chứ?" Cô hỏi họ nói.

Mễ Nhã thì hận rên sát không thành thép « phi » một tiếng. "Chị nói này, em thi thoảng cũng nên quan tâm một chút những động tĩnh trong giới giải trí có được không?"

Tần Noãn Dương lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, "Không lúc nào là không quan tâm."

Mễ Nhã bị cô chặn họng kiểu đó, nhất thời chẳng còn tâm trí tám chuyện nữa, chỉ ném lại một câu « Đến lúc đó em nhìn xem, đừng trách sao chị không nhắc nhở em trước. » rồi chạy mất.

Chiều hôm đó, lúc Tần Noãn Dương nhìn thấy Hứa Nhã Thực từ xe bảo mẫu của cô ta bước xuống thì hung hăng nắm lấy tay Mễ Nhã véo mạnh một cái, tuyệt đối không lưu tình khiến chỗ bị véo bầm đen một mảng.

Cô từ lúc tiến vào giới giải trí tới nay còn chưa thực sự đắc tội với ai, nhưng người duy nhất có lần can chính là Hứa Nhã Thực này.

Cô cảm thấy tư vị của mình và cô ta nhất định là không hợp nhau nên Hứa Nhã Thực mới hết lần này đến lần khác giành lấy quyền đại diện sản phẩm mà cô thích, không nữa thì giành vai nữ chính mà cô đề ý...

Trước khi Tần Noãn Dương « đi cửa sau » vào đoàn làm phim Thịnh Thế Kinh Hoa thì đã biết đối tượng phù hợp cho vai nữ chính mà Lý Ngao đã chọn chính là Hứa Nhã Thực nhưng cố tình bộ phim này có tầm quan trọng rất lớn với sự phát triển sau này của cô vì vậy Tần Noãn Dương cũng chỉ do dự một thoáng, cuối cùng vẫn nhận lấy.

Hai bên dù sao cũng chỉ sơ bộ tiếp xúc với nhau, mọi chuyện đều vẫn có thể thay đổi, cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho cô chen ngang chọc gậy bánh xe được.

Ngày thường hai người cho dù cùng nhau đi trên thảm đỏ cũng đều tỏ ra thân thiết với nhau nhưng lần này, màn kịch chị em tương thân tương ái rốt cuộc cũng hạ xuống rồi...

Cô tuyệt đối không tin Lý Ngao không biết giữa hai người đã từng học hặc với nhau, nếu như đã biết mà vẫn mời Hứa Nhã Thực vào đoàn làm phim, xem ra Đường Trạch Thần động tác tuy nhanh, chỉ sợ là lúc đầu đánh phủ đầu Lý Hàn một đòn kia đã thực sự chọc tức Lý Ngao.

Anh ta không có biện pháp đối phó với Đường Trạch Thần, vì vậy chỉ có thể trút giận vào cô.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tần Noãn Dương thoáng đổi nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, xoay người đi vào phòng trang điểm dành riêng cho mình, mắt không thấy cho lòng an tĩnh.

Lúc Mễ Nhã đi vào, cô đang một tay chống đầu, nhỏ giọng đọc lời thoại, bên cạnh là bình giữ ấm, nắp bình đã được vặn ra để sang một bên, trong bình trà nóng bốc khói nghi ngút, mùi thơm nồng đượm.

Nghe tiếng động, Tần Noãn Dương thoáng dừng lại, ngẩng đầu nhìn qua chiếc gương trước mặt, thấy Mễ Nhã đứng ở cửa thì lại gục đầu xuống, tiếp tục học lời thoại.

Giọng của cô rất dễ nghe, lúc đề thấp càng có một cảm giác đầm đậm rất có phong vận, nghe vào tai chỉ thấy giống như châu ngọc chạm vào nhau, thanh thúy không một chút dong dãi.

Rất nhiều trường hợp đạo diễn vì muốn càng có hiệu quả về mặt âm thanh mà đều tìm người chuyên môn phối âm cho phim nhưng mỗi một vai diễn của Tần Noãn Dương đều do cô tự mình hoàn thành.

Mễ Nhã còn nhớ đã từng có một đạo diễn từng khen cô, "Ồ sau màn ảnh sân khấu, một mình cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm. Là một miếng ngọc thô chưa được mài dũa, một miếng ngọc thô cực kỳ có giá trị chưa được mài dũa, nếu tình tế rèn dũa, nhất định sẽ thành bảo vật."

Trong giới giải trí ngoại trừ Trình An An năm đó, đã rất lâu rồi chưa từng có một hoa đán tuyến đầu nào được nâng đến mức đánh đầu thẳng đó như vậy mà Tần Noãn Dương, không hề ngoài dự kiến, chính là đối tượng tốt nhất kế thừa vị trí của bà.

Đọc một lúc, cô cầm bình giữ ấm lên nhấp một ngụm trà cho thanh giọng, "Em có hẹn Hiểu Thần nhà em chiều nay cùng ăn cơm, giờ có thể đi được rồi chứ?"

Mễ Nhã từ trong dòng suy nghĩ miên man bừng tỉnh, thấy Tần Noãn Dương đã đứng lên, thu dọn đồ đạc của mình, "Chị đưa em đi đón Hiểu Thần tan sở trước đã."

Mễ Nhã suốt trên đường đi còn đang tò mò Hiểu Thần cái tên này nghe sao lại quen tai đến thế, lúc dừng xe dưới lầu công ty của Tô Hiểu Thần cô mới chợt nhớ ra, "Chị đang nghĩ xem sao lại quen tai vậy, có phải là bạn gái của Tần tổng không?"

Tần Noãn Dương đang tựa vào cửa kiếng xe nhìn dòng người qua lại, cách đó không xa là ngã tư, đang lúc đèn xanh, người đi bộ hai bên đang tranh thủ bước qua những vạch kẻ, bước chân ai nấy đều vội vàng.

Trong trí nhớ của Tần Noãn Dương, lúc còn nhỏ, rất ít khi cô được ra ngoài một mình, lúc nhỏ sức khỏe không tốt, đi đâu đều có cảnh vệ ở chỗ ông nội đưa đón, sau đó thì ra nước ngoài, papa đại nhân Tần Mặc lúc nào cũng sắp xếp người làm và tài xế sẵn cho cô, từ nhỏ đến lớn cô dường như đều cách ly với người thường một khoảng cách.

Mà nghề nghiệp hiện giờ...

Cô âm thầm tự trào, đôi mày thanh tú hơi nhướng lên...

Nghề nghiệp hiện giờ của cô thì lại không thể tách rời khỏi công chúng, bất luận là những người thích cô hay không thích cô.

Nghe Mễ Nhã hỏi cô mới chậm rãi ngoảnh lại, "Ừ" một tiếng rồi bổ sung thêm, "Sau này sẽ làm chị dâu của em."

Giọng điệu của cô kiên định nhưng trong lời nói tỏ rõ ý không muốn nói nhiều đến chuyện này, Mễ Nhã qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, không quấy rầy cô nữa.

Tần Noãn Dương đến hơi sớm, Tô Hiểu Thần còn chưa tan tầm, ít nhất còn phải đợi thêm chừng một tiếng nữa. Cô thầm cảm thấy may mắn vì mình có mang theo kịch bản, cứ vậy ngồi trong xe lặng lẽ xem.

Điện thoại của Mễ Nhã nhận được một tin nhắn liên quan đến việc tìm nhà tài trợ cho Tần Noãn Dương, cô trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn quay lại hỏi người phía sau, "Chúng ta đổi nhà tài trợ khác nhé?"

Cô ngẩng lên nhìn người đại diện của mình một cái, "Ồ" một tiếng, cũng không quá để tâm, "Công ty mà chúng ta trước giờ hợp tác không tốt sao?"

Mễ Nhã nguyệt một cái, "Tốt thì tốt đấy, nhưng đã không xứng với thân phận của em bây giờ rồi, giờ em cần thương hiệu nổi danh hơn để nâng giá trị của mình lên."

"Vậy thì đổi." Giọng điệu cô vẫn lạnh nhạt như thế, hoàn toàn không để ý chút nào.

Mễ Nhã suy tư một thoáng, trong đầu lướt qua rất nhiều thương hiệu xa xỉ có tiếng, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi, "Lúc ở thành phố S thấy em với Đường tiên sinh dường như có chút giao tình, vị trí người đại diện cho công ty anh ta trước giờ rất khó giành được, nếu như hai người đã biết nhau, có muốn chị giúp em tranh thủ một chút không?"

Đường Trạch Thần trong chuyện làm ăn yêu cầu rất cao, đối tượng hợp tác thường đều là người nổi tiếng số một số hai trong và ngoài nước, mấy năm gần đây giới giải trí có phần tiêu điều, những ngôi sao nhỏ không đủ tiếng tăm, cho dù có tiếng tăm sức ảnh hưởng cũng không đủ lớn vì vậy vai trò đại diện thương hiệu anh ta đều chọn các ngôi sao điện ảnh nước ngoài.

Chỉ bằng chút giao tình mỏng manh đến mức không đáng nhắc tới giữa bọn họ kia, muốn trèo cao thực sự rất khó, cho dù anh ta chịu cho cơ hội, bằng vào cô bây giờ còn đang thời kỳ nỗ lực tạo dựng danh tiếng, khả năng nhận được quyền đại diện thương hiệu này thực sự rất thấp.

Rất nhanh Tần Noãn Dương đã suy tính xong kết quả, vì vậy từ chối rất dứt khoát, "Chị thử tìm xem có thương hiệu nào thích hợp không, quyền đại diện thương hiệu của anh ta, em ăn không tiêu."

Mễ Nhã quay lại nhìn cô một cái.

Ánh mắt Tần Noãn Dương vẫn rơi trên quyền kịch bản, vẻ mặt bình thản giống như đang nói về một chuyện không hề liên quan đến mình vậy.

Mễ Nhã mấp máy môi định nói gì đó nhưng lời đã đến miệng, thấy cô ngẩng lên nhìn mình... cuối cùng toàn bộ nuốt trở vào.

Người ngoài thường chỉ thấy cô hùng hùng hổ hổ, Tần Noãn Dương thì trầm chuyện nghe theo mà không biết trong mối quan hệ giữa hai người, Tần Noãn Dương mới thực sự là người quyết định.

Trước không nói đến chuyện nhà cô sở hữu công ty giải trí Tinh Quang, mà chỉ bởi vì cô chính là Tần Noãn Dương, khí thế trời sinh trên người cô cũng đã đủ để áp chế Mễ Nhã không dám hó hé một chút nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tần Noãn Dương từ khi Hứa Nhã Thực đến thì mí mắt cứ giật không ngừng, vốn cô còn không để ý nhưng mí mắt giật nhiều quá, trong lòng cũng bắt đầu thấy hoang mang.

Tối nay cô và Hứa Nhã Thực có một màn diễn đôi, lúc này nam chính đang diễn, cô và Hứa Nhã Thực cùng ngồi trên ghế để nhân viên trang điểm dặm phấn vừa cùng cô ta đọc diễn lời thoại.

Mẽ Nhã vốn dĩ nhà nhã giúp cô mang trà pha nước, sau khi nhận được một cuộc điện thoại thì biến sắc, vội kéo Tần Noãn Dương vào xe bảo mẫu, "Hứa Chính Dương đến rồi."

Tần Noãn Dương sững sốt hỏi lại, "Em ấy đến đây làm gì?"

Mẽ Nhã nhìn đồng hồ, "Chị không biết, chắc là có chuyện khó khăn gì mới đến tìm em."

Tần Noãn Dương ngẫm lại thấy cũng phải, bảo chị ấy gọi người lên xe nói chuyện.

Dẫn Hứa Chính Dương lên xe xong, sắc mặt Mẽ Nhã đã không thể dùng từ « khó coi » để hình dung, cô chỉ tay về phía Hứa Nhã Thực đứng bên ngoài, đầu đầu day day trán, "Bị cô ta nhìn thấy rồi."

Tần Noãn Dương nhìn theo phía tay cô chỉ, giọng bình thản, "Sợ gì chứ, cô ta thì gây được sóng gió gì đâu."

Hứa Chính Dương lên xe rồi thì một mực im lặng không nói. Cô ra hiệu cho cậu ngồi xuống, cậu mới hết sức câu nệ ngồi xuống bên cạnh cô.

Trong xe không tiện mở đèn, Tần Noãn Dương mượn ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào quan sát cậu thanh niên bên cạnh.

Hứa Chính Dương sắc mặt có chút sa sút, ánh mắt nhìn cô có phần gầy dựa, thật lâu mới nhỏ giọng nói, "Chị Noãn Dương, em cần tiền."

Cô mím môi nhìn cậu, đại khái đã đoán được xảy ra chuyện gì, không nói một lời lục túi xách lấy ra một tấm thẻ, "Mặt mã là sáu số không."

Hứa Chính Dương nhìn chằm chằm tấm thẻ không nói, môi bị cắn đến trắng bệch, "Thực xin lỗi."

Tần Noãn Dương không nói gì, chỉ dúi tấm thẻ vào tay cậu, "Có phải Chính Tân lại bị bệnh không? Em cứ lấy số tiền này về dùng trước đi, giờ chị đi không được, đợi tới chị xong phần diễn rồi sẽ đến bệnh viện thăm thẳng bé."

Hứa Chính Dương cầm tấm thẻ, ngón tay bất chợt khép lại, bóp chặt cả những ngón tay của cô trong lòng bàn tay mình, giọng điệu mang theo chút nức nở, "Chính Tân bị ngắt, em ôm thẳng bé đến bệnh viện, bác sĩ nói phải mổ... Em không có nhiều tiền như vậy, chỉ có thể đến tìm chị..."

Sắc mặt Tần Noãn Dương cũng trầm xuống, một lúc sau chỉ lặng lẽ rút tay về, vỗ vai cậu mấy cái như an ủi, "Vậy em mau trở về canh chừng Chính Tân đi, đi một mình có sao không?"

Vành mắt Hứa Chính Dương nhất thời đỏ lên, môi mấp máy một lúc mới gật đầu, "Không sao đâu chị."

Tần Noãn Dương nhìn mà có chút không đành lòng, nhìn xuyên qua cửa kiếng xe, đầu mày nhíu chặt lại, "Mẽ Nhã, giúp em xin nghỉ một buổi đi, em đi với Chính Dương qua đó."

Mẽ Nhã còn chưa nói gì Hứa Chính Dương đã lập tức cự tuyệt, "Một mình em ở đó được rồi, Chính Tân đang ở trong phòng mổ, giờ chị qua cũng chỉ đợi thôi, không làm được gì, đợi chị xong việc ở đây rồi qua cũng được."

Tần Noãn Dương vẫn không yên tâm, nhưng thấy ánh mắt kiên định của cậu, cuối cùng không nói gì. Hứa Chính Dương cũng không chậm trễ nữa, đẩy cửa xuống xe.

Cô nhìn theo bóng lưng gầy yếu của cậu thanh niên, đưa tay nhẹ day trán, lại như nghĩ ra chuyện gì, lấy hết tiền mặt trong túi xách ra bảo Mẽ Nhã đưa cho cậu, "Bảo Chính Dương gọi taxi đi, trên người cậu ấy chắc chắn không có tiền."

Mẽ Nhã đáp một tiếng, cũng mặc kệ chuyện Hứa Nhã Thực cứ đứng đằng kia nhìn chằm chằm sang bên này, vội vàng đuổi theo.

Cô đưa Hứa Chính Dương lên taxi xong mới quay lại, thấy Tần Noãn Dương vẫn chưa yên tâm, liền gọi điện thoại cho Tiểu Lăng bảo cô ấy tối nay vất vả một chút, chạy đến bệnh viện trước.

Lúc Tần Noãn Dương đến bệnh viện thì đã hơn một giờ sáng, vừa khéo Phương Từ Duệ trực đêm nên cô không mất chút công sức nào đã tìm được đến phòng phẫu thuật của Hứa Chính Tân.

Tiểu Lăng vốn giữ ở đó, đến nửa đêm thì Mẽ Nhã đã cho cô về trước rồi vì vậy lúc này, nơi băng ghế dài ngoài phòng phẫu thuật chỉ có một mình Hứa Chính Dương ngồi đó, đầu gục thấp không nhìn rõ vẻ mặt thế nào nhưng sống lưng lại thẳng tắp, cả người toát lên một vẻ cô độc và yếu ớt cực kỳ.

Phương Từ Duệ chưa từng gặp Hứa Chính Dương, lúc này không khỏi có chút nghi hoặc, "Người này là...?"

Tần Noãn Dương không muốn nói nhiều, chỉ cười cười, có chút qua loa, "Bạn."

Phương Từ Duệ cũng không hỏi thêm, chỉ thấp giọng dặn dò, "Tháng này em có hẹn đến chỗ anh kiểm tra sức khỏe đó, còn kéo dài thêm nữa, anh trực

tiếp tìm anh hai em nói chuyện."

Vừa khéo lúc đó Mễ Nhã mua mấy ly cà phê mang lên, nhìn thấy Phương Tử Duệ thì ngạc nhiên, "Trùng hợp vậy bác sĩ Phương."

Tần Noãn Dương từ tay Mễ Nhã lấy ra một ly cà phê đưa cho Hứa Chính Dương, dịu giọng trấn an, "Sẽ không sao đâu, chị đợi với em."

Hứa Chính Dương lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nước mắt đã trượt khỏi hốc mắt nhưng tiếng nấc lại bị cậu tận lực đè nén trong cổ họng, chỉ có điều càng lúc càng khóc dữ hơn.

Cô vẫn dịu giọng an ủi, trên mặt nhìn không có một tia không kiên nhẫn nào, đợi đến khi cậu rốt cuộc khóc mệt rồi mới đưa khăn giấy qua, "Em đừng quên lúc đó em cũng do chị cứu về, nếu như em có thể bình an vô sự, Chính Tân cũng sẽ như vậy."

Dưới ánh đèn hành lang bệnh viện, cậu thiếu niên đã khóc đến mờ mắt, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng. Cô quỳ trên một gối sát bên người cậu, ánh mắt dịu dàng nhưng kiên định, trong hành lang yên tĩnh, chậm rãi đưa tay khoác qua vai cậu, giống hệt như lúc xưa, cái đêm mà tính mạng của cậu mong manh như chỉ mảnh treo chuông kia ôm cậu vào lòng, dùng tư thế đầy chở che này xoa dịu cảm giác sợ hãi trong lòng cậu.

Phương Tử Duệ lúc theo Mễ Nhã xuống lầu rốt cuộc nhìn không được nữa, "Noãn Dương và cậu thanh niên kia..."

Mễ Nhã cầm ly cà phê của mình trong tay, thở dài một tiếng, "Noãn Dương không muốn quá nhiều người biết chuyện này, anh tự mà đi hỏi cô ấy." Nói rồi nhét ly cà phê vào tay anh ta, "Bác sĩ Phương phải trực đêm, cà phê này cho anh thì tốt hơn, lên tinh thần."

Lúc Phương Tử Duệ còn đang sững sốt thì cô đã nhanh chân bước đi xa rồi.

Anh định quay về phòng làm việc, vừa quay đầu đã nhìn thấy một người mặc áo khoác đen đang nghiêng người tựa vào khung cửa phòng làm việc của mình, sắc mặt hơi tái ho khan mấy tiếng, giọng khàn khàn, "Cho tôi ít thuốc dạ dày, đang đau quá."

Bác sĩ Phương suyt nửa thì mắng mấy câu thô tục, "Tôi nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tôi không phải bác sĩ khoa tiêu hóa."

Năm giờ sáng, Hứa Chính Tân rốt cuộc được đẩy ra ngoài, mặt không chút huyết sắc, tái nhợt như tờ giấy.

Thần kinh của Tần Noãn Dương căng thẳng cả buổi tối rốt cuộc cũng giãn ra, vừa đứng dậy thì trước mắt tối sầm lại, may mà Hứa Chính Dương ở bên cạnh đỡ kịp nên mới không ngã nhào xuống đất.

Cùng đưa Hứa Chính Tân vào phòng chăm sóc đặc biệt xong cô mới đi qua chỗ bác sĩ chính hỏi thăm tình huống cụ thể, sau khi biết được tạm thời không có gì đáng ngại, cô mới thở phào một hơi.

Hứa Chính Dương dường như có chuyện muốn nói với cô, ngồi ở ghế dài chờ cô quay lại.

Chân trời đã hé những tia nắng yếu ớt đầu tiên, cô chậm rãi bước trong sắc sáng tối chập chờn đó, ngồi xuống đối diện với cậu.

Cửa sổ hành lang đang mở, gió lạnh hừng đông thổi vào, thổi những sợi tóc dài của cô dính bết vào má. Cô đưa tay vén tóc lên, nhìn qua cửa sổ một hồi mới lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc, "Em có gì muốn nói với chị?"

Hứa Chính Dương gật đầu, vẻ mặt nghiêm trang, "Em đã là người trưởng thành rồi, không nên làm phiền chị về tiền thuốc men của Chính Tân nữa."

Tần Noãn Dương cười cười, « Ừ » một tiếng, "Nói chuyện chính đi, chị hơi buồn ngủ rồi."

Hứa Chính Dương lúc này mới nhớ ra cô đã thức cùng mình suốt một đêm, có chút lo lắng nhìn cô, "Chị có muốn đi ngủ một lát trước không? Em nói chuyện với chị sau."

Tần Noãn Dương thấy cậu tạm thời từ bỏ ý định, cũng vì thực sự quá buồn ngủ, dứt khoát ngả lưng xuống băng ghế dài nghỉ tạm một lúc.

Hứa Chính Dương há miệng định nói gì đó nhưng thấy cô vừa nhắm mắt thì đã ngủ ngay nên đành thôi, quay đầu nhìn lại em trai vẫn đang nằm thiêm thiếp trong phòng chăm sóc đặc biệt một cái rồi cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tần Noãn Dương bị tiếng nói chuyện của Phương Tử Duệ và Hứa Chính Dương đánh thức, cộng thêm nằm ở băng ghế bệnh viện ngủ thực ra rất không thoải mái, cơn buồn ngủ của cô vừa tan đi liền lập tức cảm thấy cả người đau nhức khó chịu.

Cô ngồi dậy, chiếc áo khoác đen đắp trên người theo động tác của cô mà rơi xuống đất, vừa ngước mắt lên đã nhìn thấy Phương Tử Duệ đang ngồi bên cạnh Hứa Chính Dương thấp giọng nói gì đó, trong tay còn cầm một hộp giữ ấm.

Đưa tay dụi dụi mắt, cô khom lưng nhặt chiếc áo khoác lên đưa qua, "Cảm ơn áo khoác của anh."

Hứa Chính Dương nhìn chiếc áo khoác kia, vẻ mặt phức tạp nói, "Không phải của bác sĩ Phương, là..."

"Không phải của tôi." Phương Tử Duệ cười cười ngắt lời cậu, vừa nói vừa đưa hộp giữ ấm qua, "Em cực khổ một đêm rồi, uống chút cháo cho nhuận"

trường đi."

Tần Noãn Dương nghi hoặc nhìn chiếc áo khoác trên tay, "Không phải của anh thật à?"

Phương Tử Duệ rất nghiêm túc lắc đầu, "Không phải."

Cô quay sang nhìn Hứa Chính Dương tỏ ý chờ cậu giải thích.

Hứa Chính Dương trầm mặc nhìn chiếc áo khoác, "Lúc đó em ngủ rồi..."

Tần Noãn Dương thấy không hỏi ra được gì, lật cổ áo ra xem thương hiệu của chiếc áo, xem xong không khỏi nhướn mày.

Mấy ngày tiếp theo đó, hễ rảnh rỗi là Tần Noãn Dương lại đến bệnh viện thăm Hứa Chính Tân. Phương Tử Duệ sau khi tan làm cũng sẽ qua thăm một chút, biết Hứa Chính Dương chỉ có một người thân là đứa em trai này, trong nhà ngay cả một người lo chuyện ăn uống cho hai anh em cũng không có, lúc gọi cơm thuận tiện gọi phần cho cậu mang qua.

Hứa Chính Dương cũng rất buồn bực, mỗi bữa đều nhất định phải trả tiền lại cho anh, lúc đầu Phương Tử Duệ không chịu nhận nhưng lần thứ hai thì cậu nhất quyết không chịu ăn cơm anh đưa qua.

Khi Tần Noãn Dương đến kiểm tra sức khỏe, anh thuận tiện nhắc chuyện đó với cô, cô bật cười, "Anh cứ nhận đi, anh đâu có nghĩa vụ chăm sóc cậu ấy." Nói rồi lại bồi thêm một câu, "Lòng tự trọng của cậu ấy rất cao, chỉ còn chút kiêu ngạo này thôi, anh đừng phá hỏng nó."

Phương Tử Duệ thoáng sùng sốt, nụ cười trên môi cũng nhạt đi, "Anh nghe cậu ấy nói em đã chăm sóc cậu ấy hai năm."

Tần Noãn Dương gật đầu nhưng không chịu nói thêm gì.

Người khác có lẽ không hiểu Hứa Chính Dương nhưng cô hiểu, cậu thanh niên này không có gì, thứ có nhiều nhất chính là tình cảm và sự kiêu ngạo của bản thân.

Tình hình sức khỏe của Hứa Chính Tân tốt lên mỗi ngày, trên mặt cũng bắt đầu có chút huyết sắc, thấy cô đến còn có thể ngọt ngào gọi mấy tiếng «chị Noãn Dương».

Gần đây cô bận bịu quá, thấy Chính Tân đã đỡ rồi thì dặn dò Hứa Chính Dương mấy chuyện cần chú ý rồi không đến nữa.

Phương Tử Duệ biết cô có nhiều chuyện kị, tình nguyện thay cô chăm sóc Hứa Chính Tân vì vậy Tần Noãn Dương càng thêm yên tâm, chỉ mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm tình hình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Vốn dĩ Hứa Nhã Thực chưa có hành động gì nhưng dạo gần đây lại bắt đầu gây phiền phức cho cô. Tần Noãn Dương nghĩ đến chuyện hai người còn hợp tác với nhau mấy tháng nữa nên cũng nhịn xuống.

Nhưng sự nhường nhịn của cô ở trong mắt người ngoài lại giống như chột dạ, nhất thời chùng như mọi người đều quên mới cách đây không lâu cô còn bị đồn đoán dây dưa với Đường Trạch Thần đủ kiểu vì vậy thái độ đối xử với cô đã không còn dè dặt cẩn thận như lúc trước nữa.

Mễ Nhã thấy vậy tức điên lên, vừa đóng cửa phòng trang điểm thì con tức đã bộc phát, "Đúng là nhằm nhí, tốt xấu gì chúng ta cũng dựa vào nguồn lực mà vào đoàn làm phim này còn cái cô kia lại được nâng đến trên trời có dưới đất không, lại còn nói em mấy câu như vậy, quả thực tức chết chị mà!"

Tần Noãn Dương ngược lại đang nghiêm túc ngồi học kịch bản, nghe cô cầu nhàu như vậy có chút bất đắc dĩ lên tiếng nhắc, "Dựa vào tiền vào đoàn làm phim chẳng lẽ vinh quang lắm sao?"

Mễ Nhã cảm thấy con tức vừa mới dịu xuống lại bùng lên, "Chị nói này Tần Noãn Dương, em có thể có chút tiền đồ được không? Chỗ dựa của em vững đến thế kia mà."

Tần Noãn Dương cũng lười tranh cãi với cô, "Em thích dựa vào thực lực để chiến thắng hơn."

Mễ Nhã lần này giận đến hóa cười, "Noãn Dương em đừng trêu chị, kỹ năng diễn xuất kia của em..."

Ngay lúc này Lý Hàn đẩy cửa vào, nghe câu đó không khỏi tò mò, "Nói gì vậy?"

Tần Noãn Dương chau mày lườm anh ta, "Lần sau trước khi vào làm phiền gõ cửa."

Anh ta có chút vô tội nhìn hai ly trà sữa trên hai tay, "Không có dư tay để gõ cửa."

Cô đưa tay nhận lấy một ly trà sữa trên tay anh ta, "Cảm ơn."

Lý Hàn đưa trà sữa xong cũng không vội đi, kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với cô, "Tối cùng đến hội quán TC ăn cơm nhé?"

Mí mắt đang rũ xuống của Tần Noãn Dương giật một cái, "Sao tự dưng lại đến hội quán TC ăn cơm?"

Lý Hàn kéo ghế đến bên cạnh cô, giọng đề thấp, "Gần đây Hứa Nhã Thực đang kết giao với anh hai tôi, tôi nay định chính thức giới thiệu với tôi, tôi còn không phải muốn tìm cô cùng đi chung sao?"

Lòng Tần Noãn Dương thầm cười lạnh một tiếng, tìm cô cùng đi, chính là định xem hai người đấu đá nhau thế nào, vừa khéo cho anh ta một cơ hội chứ gì?

Chút tâm tư của Lý Hàn đối cô người sáng mắt vừa nhìn đã nhận ra ngay, cho dù đầu óc Tần Noãn Dương có chậm chạp hơn nữa cũng nhìn thấu. Cái bầy cầy sồn sồn đó, chẳng lẽ cô còn ngoan ngoãn nhảy vào?

"Nói như vậy tức là tôi nay được nghỉ rồi, vậy tôi có thể về nhà ngủ một giấc thật ngon rồi." Cô cự tuyệt một cách khéo léo nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Lý Hàn mở miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ yên lặng rời đi.

Xế chiều quả nhiên được nghỉ sớm, trước khi lên xe Lý Hàn còn nhìn cô huýt sáo một tiếng, "Noãn Dương, cùng đi nhé?"

Hứa Nhã Thực đứng bên cạnh anh ta, sắc mặt lập tức trở nên kém hẳn, quay đầu trừng cô một cái, nắm cánh tay Lý Hàn nửa kéo nửa đẩy lên xe.

Tần Noãn Dương cũng chẳng để trong lòng, theo Mễ Nhã rời đi.

Ai ngờ 9 giờ tối, quản lý hội quán TC lại gọi điện thoại cho cô, nói có người gây sự, bảo cô ra mặt xử lý.

Tần Noãn Dương đang đắp mặt nạ, nghe vậy trợn mắt lên, giọng nghiêm trang chất vấn, "Chỉ chút chuyện nhỏ này mà ông cũng không xử lý được sao?"

Đầu bên kia quản lý thái độ cực kỳ chuyên nghiệp, chỉ đáp, "Chuyện có phần nghiêm trọng, hy vọng Tần tiểu thư mau chóng qua đây một chuyến."

Cô vừa thầm nghĩ có người gây chuyện không tìm cảnh sát mà tìm cô thì có ích lợi gì vừa ép mình ngồi dậy, chuẩn bị thay quần áo. Đi đến trước tủ quần áo rồi lại đột nhiên nhớ ra tối nay nhóm Lý Hàn cũng ăn cơm ở hội quán TC, trầm mặc một chút, hỏi lại, "Biết người đó là ai không?"

"Là Lý Hàn, chắc Tần tiểu thư cũng biết người này."

Tần Noãn Dương: "..."

Quả nhiên là biết.

Cô tự lái xe đi, lúc lên xe thì gọi một cú điện thoại cho Đường Trạch Thần. Từ sau hôm đó gặp nhau ở hội quán TC, tính đến hôm nay đã gần nửa tháng hai người không liên lạc với nhau rồi.

Số cô gọi là số điện thoại riêng hôm đó Đường Trạch Thần cho cô, đầu bên kia rất nhanh đã nhận điện, "Alo?"

Tiếng anh ta cách một đầu điện thoại lại gọi cảm đến kỳ cục, cô sững sốt một thoáng, háng giọng, "Là tôi."

"Ừ."

Vừa khéo là đèn xanh, cô tạm gác điện thoại sang một bên, tập trung qua đường xong mới cầm điện thoại lên, "Tôi mới lấy bằng lái trong nước, lái xe có chút không quen, vừa nãy qua đường nên phải tạm dừng."

Đầu bên kia lười nhác « ừm » một tiếng, sau đó hỏi, "Có chuyện gì?"

"Vừa nãy quản lý gọi điện thoại đến, nói ở hội quán có người gây chuyện, là Lý Hàn, tôi không tiện ra mặt." Ngừng một chút, cô lại giải thích, "Tôi đang trên đường đến đó, giờ anh tìm người giải quyết trước nhé?"

Đầu bên kia im lặng một chút rồi nói, "Vậy cô vào từ cửa sau, tôi bảo quản lý ở đó đợi cô, những chuyện khác đợi tôi đến rồi nói." Nói rồi ngắt điện thoại.

Tần Noãn Dương nhìn ba chữ « Đường Trạch Thần » trên màn hình, nhú nhú mày.

Lúc cô đến, vòng vo hai vòng quanh hội quán vẫn không tìm được cửa sau ở đâu, cuối cùng hết cách đành gọi điện thoại cho quản lý, bảo ông trực tiếp qua dẫn đường cho mình.

Từ cửa sau đi vào, vòng qua một hành lang, Tần Noãn Dương nhìn xuống thấy tình thế giường cung bật kiếm ở đại sảnh, không nói gì, chỉ theo chân quản lý đến phòng bao riêng dành cho Đường Trạch Thần.

Không bao lâu thì đã thấy anh đẩy cửa bước vào. Hôm nay Đường Trạch Thần ăn mặc tương đối tùy ý, có lẽ là từ nhà chạy đến, bên trong vẫn là áo sơ mi trắng không cà vạt, cổ áo mở rộng sang hai bên, thấp thoáng ẩn hiện những đường cong đẹp mắt của xương quai xanh, bên ngoài khoác một chiếc áo gió sẫm màu, cả người toát lên vẻ tùy ý có phần lười biếng.

"Giải quyết xong rồi?" Cô rút một ly trà hoa quả đẩy qua.

Anh thuận tay tiếp lấy nhấp một ngụm, "Xem như vậy đi, đền tiền thì có thể đi rồi."

Thế mà quản lý lại nói chuyện nghiêm trọng cỡ nào, xem ra là do bản thân không thể quyết định xử lý thế nào nên mới tìm cô ra mặt giải quyết mà thôi. Tần Noãn Dương chợt nhớ ra Đường Trạch Thần và Lý Ngạo cũng có chút giao tình, chỉ không biết là sâu đậm hay hời hợt mà thôi, nhưng chuyện đó cô cũng không có hứng thú tìm hiểu.

"Sau này những chuyện như vậy cô cứ bảo quản lý tự giải quyết." Anh đột nhiên nói như vậy.

Tần Noãn Dương mừng còn không kịp, vội vàng gật đầu.

Sau khi chuyện đã giải quyết xong xuôi, quản lý đến báo cáo tình hình, Đường Trạch Thần nghe có chút không kiên nhẫn, vẫy tay bảo ông ta lui xuống.

Tần Noãn Dương vừa uống trà hoa quả vừa len lén nhìn người đàn ông đối diện. Tối nay Đường Trạch Thần dường như có gì khác biệt, không giống với hình tượng vui buồn không lộ ra mặt mà cô đã khắc sâu bấy lâu nữa, cả người dường như nhu hòa hơn một chút, có thể tiếp cận hơn một chút.

Cô vừa mới nghĩ như vậy thì đã vội vàng gạt bỏ suy nghĩ đó trong đầu, cho dù con cạp đã được thuần thì vẫn là con cạp.

"Giờ đi về phải không?" Anh nhìn đồng hồ, "Hay lại ngồi thêm một lát?"

Cô đi vội vàng, cũng không nhớ mang đồng hồ vì vậy liếc nhanh về phía chiếc đồng hồ trên cổ tay Đường Trạch Thần, anh tinh ý báo thời gian cho cô.

Chỉ có điều, bất kể bây giờ còn sớm hay đã khuya cô đều không muốn lưu lại đối diện với người đàn ông này chút nào, vì vậy đứng lên chuẩn bị đi về.

Đường Trạch Thần nhìn cô một cái, cũng theo chân xuống lầu.

Đi đến trước xe của cô đậu ở dưới lầu, anh chợt chìa tay ra, "Chìa khóa."

Tần Noãn Dương ngẩn người, có chút không chắc chắn hỏi lại một lần, "Gi cơ?"

Đường Trạch Thần hơi khựng lại một chút mới chậm rãi nói, "Không phải nói mới thì bằng lái, chưa lái thạo hay sao?" Ngừng một chút, anh lại bồi thêm một câu, "Tôi đưa cô về."

Tần Noãn Dương nghiền ngẫm câu nói kia hồi lâu, đang nghĩ xem nên từ chối thế nào thì đã nghe tiếng Đường Trạch Thần bật cười, tay ung dung nhét vào túi quần, "Yên tâm, thời gian tôi lái xe không ngắn."

Anh rõ biết cô lo lắng tuyệt đối không phải chuyện này mà!

Nếu như Đường Trạch Thần đã nói như vậy, cô cũng không nghĩ ra được lý do gì để cự tuyệt, cuối cùng vẫn đưa chìa khóa sang, "Vậy làm phiền Đường tiên sinh rồi."

Đường Trạch Thần không trả lời, mở cửa xe cho bước vào trước rồi mới vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

Buổi tối xe cộ lưu thông trên đường không nhiều, anh lái xe tuy nhanh nhưng rất vững vàng, sau khi vòng qua ngã tư từ phía cửa sau của hội quán TC, anh nhìn sang cô hỏi một cách rất tự nhiên, "Thường ngày rất ít khi lái xe?"

Tần Noãn Dương cũng muốn trả lời một cách thoải mái nhưng nhớ ra người ngồi bên cạnh mình là ai thì cảm thấy cả người đều căng thẳng không được tự nhiên, một lúc sau mới bật ra một tiếng đầy kìm nén, "Ừ."

Đường Trạch Thần nương theo ánh đèn đường yếu ớt nhìn cô, trong giọng nói ản ản mang theo ý cười, "Cho dù có không muốn nói chuyện với tôi đến mấy thì ít ra cũng phải cho tôi biết nhà cô ở đâu chứ?"

Thời gian trong khoảnh khắc đó dường như im lặng hẳn đi, Tần Noãn Dương quần bách cực kỳ nhưng nhìn dáng vẻ anh như cực kỳ có kiên nhẫn nghiêng đầu chờ đợi câu trả lời của mình, cô đỡ trán thở dài một tiếng, nhanh chóng đọc địa chỉ căn hộ riêng của mình.

Đợi khi xe dừng lại dưới lầu, cô đã vội vàng muốn trốn lên nhà, Đường Trạch Thần qua kính chiếu hậu nhìn một cái, chuẩn xác tóm được cổ tay cô, lực đạo không mạnh nhưng đủ để cô không nhúc nhích được, "Tạm thời đừng đi."

Tần Noãn Dương kinh ngạc ngẩng lên nhìn anh, thấy anh vẫn luôn nhìn vào kiếng chiếu hậu thì không khỏi nhìn theo.

Trước cửa chung cư có một bồn hoa lớn, lúc này dưới bóng đêm mờ lung như trở thành một vật cản, nếu không tỉ mỉ nhìn, căn bản sẽ không phát hiện ra phía sau bồn hoa có mấy người đang nấp.

Đường Trạch Thần chau mày, "Từ bãi giữ xe dưới hầm có thể trực tiếp lên nhà không?" Nói rồi thả lỏng tay ra.

Cô hiểu ngay ý của anh, chỉ tay về phía một cửa vào khác của bãi đỗ xe cách bồn hoa một đoạn, "Ồ đây có thang máy."

Anh hơi khựng lại một chút, yên lặng lái xe vòng qua bồn hoa tiến vào bãi đỗ xe, "Thường như vậy sao?"

Tần Noãn Dương « a » một tiếng, giải thích, "Cũng không phải, chắc là gần đây số lần bị lên báo hơi nhiều..."

Nhưng thực ra chỉ có cô biết chuyện không phải như vậy, nhóm người của Hứa Nhã Thục khiến đám phóng viên truyền thông gần đây như bị uống thuốc kích thích vậy, tìm đến tới tấp không ngừng. Hứa Nhã Thục có Lý Ngạo che chở, chỉ có cô đơn độc một mình.

Cho dù chỉ là một chút tin bóng tin gió cũng đủ lắm rồi.

Đường Trạch Thần hơi nhú mày, nghiêng đầu nhìn cô, "Xe cho tôi mượn lái về, ngày mai trợ lý của tôi sẽ đưa cô đến phim trường."

Tần Noãn Dương đã đẩy cửa xe ra, nghe vậy cũng không suy nghĩ nhiều, đợi đến khi xe chạy đi không lâu, cô xoay người bước vào thang máy mới đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Bảo trợ lý của anh ngày mai đưa cô đến phim trường...

Vậy không phải mọi người đều biết tối nay hai người đi với nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tối hôm qua Tần Noãn Dương ngủ không ngon, buổi sáng khi Mễ Nhã đến đón liền bị sắc mặt kém cỏi của cô dọa đến giật nảy mình, "Tối qua em đi ăn trộm sao? Không phải nói về nhà sao? Sao lại đến căn hộ này rồi?"

Tần Noãn Dương bị cô hỏi đến hết đường trả lời, chẳng lẽ lại nói với Mễ Nhã tối qua cô vì hội quán của Đường Trạch Thần mà chạy ra ngoài một chuyến, sau đó dưới sự cường thế muốn đưa cô về của đối phương, chỉ có thể đi về căn hộ này « lánh nạn »?

Nói rồi, cho dù có một trăm cái miệng cũng không giải thích được mối quan hệ giữa cô và Đường Trạch Thần!

Nghĩ như vậy, Tần Noãn Dương day day huyết thái dương, mặt mày đến mức chẳng muốn nói chuyện, "Gần đây sao lại nhiều chuyện xảy ra vậy chứ?"

Mễ Nhã quan sát cô một lượt, sau khi theo cô bước ra khỏi thang máy mới ngần ngừ hỏi, "Gần đây có phải em có chuyện gì đâu chị không?"

Tần Noãn Dương « Ồ » một tiếng, có chút không hiểu ý của cô là gì.

Mễ Nhã nuốt nước bọt, đề giọng thấp xuống, "Yêu đương rồi sao?"

Tần Noãn Dương, "... với chị sao?"

Mễ Nhã bị một câu này chẹn họng thành công, hung hăng lườm cô một cái.

Đợi lên xe rồi, Tần Noãn Dương vừa ăn điểm tâm vừa chỉ về phía bồn hoa phía bãi đỗ xe, "Tối qua lúc em về nhà thấy có phóng viên rình rập, lát nữa chị hỏi anh hai em xem gần đây xảy ra chuyện gì."

Mễ Nhã « Ồ » một tiếng, vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc, "Em không yêu đương gì thật à?"

Tần Noãn Dương mặt hơi hút hết hộp sữa tươi, lười trả lời câu hỏi IQ thấp như vậy.

Đợi khi đến phim trường thì đã không còn sớm nữa, cô là người đến muộn nhất, lúc xuống xe chào hỏi Lý Ngạo một câu xong liền vội chạy đi trang điểm.

Chuyên viên trang điểm vừa mới làm xong cho Lý Hàn, lúc vẽ chân mày cho cô vô tình nhắc đến chuyện Lý Hàn bị phá tướng.

Tần Noãn Dương trái lại không hề thấy ngạc nhiên, tới qua người gây sự ở hội quán TC là anh ta, nếu trên mặt anh ta không lưu lại chút dấu vết gì thì mới không có thiên lý.

Chuyên viên trang điểm thấy cô mím môi nhưng thần sắc vẫn bình thản thì bồi thêm một câu, "Nghe nói tới qua trở mặt với đạo diễn luôn rồi, còn nháo đòi không quay phim nữa, cũng là nhờ có Hứa Nhã Thực ở đó khuyên can."

Tần Noãn Dương vừa nghe tới cái tên Hứa Nhã Thực thì thần kinh trở nên nhạy cảm quá mức, nhắc tay giữ tay cô lại, "Chị không cảm thấy mình quản nhiều quá hay sao?"

Chuyên viên trang điểm vốn đã quen với tính lạnh nhạt của Tần Noãn Dương nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy sự lạnh lùng trong mắt cô, vội vàng nói, "Xin lỗi nha, em đừng hiểu lầm. Chỉ là chị nghe nói bởi vì em nên anh ta mới gây chuyện, muốn nhắc nhở emm chút thôi..."

Tần Noãn Dương lạnh nhạt thả tay ra, rút khăn giấy chùi nhẹ ở mí mắt mình một chút, "Đừng làm chậm trễ tiến độ quay phim."

Biết cô vậy là không so đo với mình nữa, chuyên viên trang điểm mới thở phào một hơi, nhìn cô về như muốn nói lại thôi, đến cuối cùng vẫn không lên tiếng nữa.

Trên mặt Tần Noãn Dương không tỏ chút khác lạ nào nhưng trong lòng thì đã như sấm rền gió giật. Thậm chí ở hành lang truyền đến những động tĩnh khác thường cô cũng không nghe thấy, tận khi giọng nói sắc nhọn của Mễ Nhã vọng đến kích thích, cô mới giật mình hoàn hồn lại.

Cùng lúc đó, cửa phòng trang điểm bị đẩy ra.

Lý Hàn đang vịn tay vào nắm đấm cửa, hai mắt sắc bén như chim ưng nhìn cô một lúc, "Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Tần Noãn Dương quay đầu nhìn sang, đầu mày thoáng nhíu lại.

Mặt Lý Hàn chỗ xanh chỗ tím thật sự khó coi, khóe môi còn bị rách, môi trên vẫn còn hơi sưng. Chỉ có điều... cả người vẫn toát lên vẻ sắc bén chặn ở cửa phòng, sau lưng còn có Hứa Nhã Thực, nhìn cảnh tượng này, một chút ý định nói chuyện với anh ta cô cũng không có.

Mễ Nhã thấy Tần Noãn Dương quay đầu liền hiểu ngay câu trả lời của cô, đi đến trước mặt Lý Hàn, người đang đứng chắn như thần giữ cửa, "Đều đã là người lớn rồi, có phải nên chín chắn một chút không? Gây ra chuyện, mặt mũi ai nấy đều mất hết."

Lý Hàn ngược lại vẫn chưa chịu thôi, "Tần Noãn Dương, có nghe tôi nói hay không vậy?"

Tần Noãn Dương rút cuộc đứng dậy, chuyên viên trang điểm chỉ mới kịp trang điểm cho cô, mái tóc dài vẫn chưa kịp xử lý, cứ vậy xoa tung trên vai khiến cho vẻ mặt vốn đã mang phong vận của một cô gái thời xưa càng thêm dịu dàng xinh đẹp.

Cô nhẹ nhàng nhắc lần váy lên, thông dong đi đến trước mặt Lý Hàn mới nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, "Anh nói đi, tôi nghe."

Lý Hàn mím môi, vẻ tức giận trên mặt càng lúc càng đậm, vươn tay tóm lấy cổ tay cô, cũng bắt chắp chiếc váy dài cô đang mặc có tiện đi nhanh hay không, vừa kéo vừa lôi cô đi về phía phòng nghỉ của mình.

Cổ tay Tần Noãn Dương bị anh ta tóm có đeo một chuỗi hạt châu, lúc này những hạt châu cán vào da thịt đến phát đau. Cô chợt dừng bước chân, dùng sức rút tay về, "Có gì cứ nói thẳng, đừng lôi lôi kéo kéo như vậy."

Một đám người vây phía sau xem náo nhiệt nhưng không ai dám xen vào, chỉ đứng xa xa nơi cửa ra vào nhìn vào.

Tần Noãn Dương chỉ cảm thấy khó chịu, lúc nói chuyện giọng điệu lạnh nhạt hơn nhiều, "Gây ra náo nhiệt như vậy vui lắm sao?"

Có lẽ Lý Hàn lúc này cũng cảm thấy hơi hối hận, nói chuyện không khỏi hòa hoãn hơn, "Có phải cô..." Anh ta dừng lại một chút, trên mặt thoáng qua một chút lúng túng, "Có phải cô bị người ta bao dưỡng không? Sau đó lại đi bao dưỡng một sinh viên đại học?"

Tần Noãn Dương nghe xong, sắc mặt nhất thời tái mét, liên hệ với thái độ áp úng, lúng túng của nhân viên trang điểm vừa nãy, gần như lập tức nghĩ tới Hứa Chính Dương, "Ai nói vậy?"

Lý Hàn thấy phản ứng này của cô, suy nghĩ đầu tiên lướt qua đầu chính là « Thì ra là sự thật », tay đặt lên vai cô giữ chặt, hơi cúi người xuống để tầm mắt ngang tầm mắt cô, "Noãn Dương có nghe tôi nói, những thứ cô muốn kia tôi đều có thể cho cô, cô biết ông nội tôi chứ? Thực ra ông nội tôi là..."

Tần Noãn Dương cười lạnh một tiếng, "Nói vậy tức là anh đang đề cử ông nội mình cho tôi?"

Lý Hàn không dám tin trọn to mắt nhìn cô, gương mặt tuấn tú sầm xuống nhìn rất đáng sợ, "Cô nói lại lần nữa thử xem!"

Tần Noãn Dương xoay xoay vòng hạt trên cổ tay, lúc ngẩng đầu lên lần nữa về mặt đã khôi phục lại bình thường, lạnh nhạt nhìn người đàn ông đối diện rồi lạnh nhạt xoay người đi về chỗ quay phim.

Mễ Nhã thấy vậy cất bước đuổi theo, nửa diu nửa đỡ cô, giọng có chút lo lắng hỏi, "Hôm nay có cần tạm nghỉ một ngày không?"

"Không cần." Lời nói vừa dứt thì nhìn thấy nơi cổng chính một chiếc xe quen mắt cực kỳ chậm rãi lái vào.

Tần Noãn Dương nhướn mày, quay đầu nhìn người đại diện của mình, "Chị bảo anh hai qua đây sao?"

Mễ Nhã trái lại cũng ngơ ngác, "Đâu có, sáng nay lúc chị gọi điện thoại đến, Tần tổng bảo lát nữa nói sau..."

Tần Noãn Dương lập tức hiểu ngay, tối qua cô đột nhiên ra ngoài, suốt cả đêm cũng không về mà về thẳng căn hộ chung cư của mình để ngủ, thảo nào hôm nay anh hai muốn qua đây tìm

Cô vừa định đi qua thì Lý Hàn đã đuổi theo đến, gương mặt xập xệ cộng thêm biểu tình lúc này, nhìn quả thực rất dọa người.

Chỉ có điều phim trường là chỗ nào chứ? Nơi một đám người đang tụ tập, anh ta lại không phân biệt đâu là đâu đuổi theo như vậy, sắc mặt Tần Noãn Dương nhất thời trở nên khó coi cực kỳ.

Như cảm giác được cô không vui, Lý Hàn như càng tức giận hơn, cắn răng vẫn dè xuống không được con giận, "Cô nói cho rõ ràng đi."

"Anh chắc chắn muốn tôi nói ra ngay tại đây chứ?" Cô giận quá hóa cười, cũng không khách sáo, "Tôi chính là nhìn anh không vừa mắt, sao hở?"

Giọng cô không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho tất cả mọi người có mặt ở đó đều nghe rõ ràng.

Tần Chiêu Dương vừa xuống xe liền nhìn thấy một màn này, đầu mày hơi cau lại, vừa định bước lên thì thấy chiếc xe mới mấy ngày trước mua cho em gái mình đang từ một lối khác rẽ vào.

Anh nhướn mày, mắt nheo lại đầy nguy hiểm.

Đường Trạch Thần?

Tần Noãn Dương lúc này chỉ hận không thể một tay bóp chết cả Lý Hàn lẫn Đường Trạch Thần, chỉ có thể cắn răng bước qua chỗ anh trai mình cười cười.

Tần Chiêu Dương nhìn Đường Trạch Thần đang đứng dựa vào thân xe, lại nhìn cô em gái vẻ mặt chột dạ của mình, nghiêng răng nghiêng lợi, "Tối qua em đi cùng với anh ta?"

Lời vừa dứt thì cả phim trường gần như đồng thời im bật, im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng động cơ xe từ cách đó không xa đang chạy qua.

Tần Noãn Dương nghe tiếng nhìn qua, sắc mặt nhất thời càng tái hơn vừa nãy mấy phần.

Một đám ký giả từ trên xe ủa xuống, nhanh chóng chạy vào trong phim trường.

Tần Noãn Dương loáng thoáng nghe thấy « tin quan trọng », « bao dưỡng », « hai chân đạp hai thuyền » mấy từ này, sắc mặt càng thêm khó coi, cô gần như theo bản năng lùi lại hai bước, giữ khoảng cách với Lý Hàn và Tần Chiêu Dương.

Mễ Nhã lúc này đã bình tĩnh, vội vàng che chắn cho cô đi về phía xe bảo mẫu, chỉ có điều, dù nhanh cũng không thể nhanh bằng đám ký giả, cô còn chưa kịp đến chỗ xe bảo mẫu thì đã bị bọn họ như ong vỡ tổ vây kín không một khe hở.

Tần Noãn Dương gờ tay chắn ánh đèn flash đang chiếu tới, chừng như hơi đứng không vững, cả người tựa vào người Mễ Nhã, xuyên qua bức tường người nhìn về phía xa xa, nhìn thấy Hứa Nhã Thực đang đứng ở cửa, hai tay khoanh trước ngực ung dung đứng xem, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh đến thấu xương.

Cô quay đầu, nhìn thấy Tần Chiêu Dương đang nhăn mày tiến lên mấy bước, lập tức lắc tay ra hiệu anh đừng quản chuyện này.

Bước chân Tần Chiêu Dương khựng lại, chừng như nghiêm túc suy nghĩ một chút sau đó xoay người đi về phía xe của mình.

Tình huống của Tần Noãn Dương bây giờ đúng là không tốt lắm, những ống kính của ký giả gần đến nỗi suýt nữa thì va vào mặt cô, dù Mễ Nhã tận lực che chở nhưng cô vẫn bị đám ký giả vây kín đến nỗi có chút hít thở không thông.

Những câu hỏi từ đầu đến cuối chỉ xoay quanh « có phải cô bị bao dưỡng lại đi bao dưỡng sinh viên đại học » cùng với « hai chân đạp hai thuyền » gì gì đó, cô chau mày chẳng đáp trả, nhìn về phía Lý Hàn cũng đang bị vây bởi ký giả như mình, chỉ cảm thấy trước mắt như phủ một màn đen.

Đường Trạch Thần từ nãy đến giờ vẫn đứng nguyên một chỗ cách cửa phim trường không xa, lúc này lại trở thành người cách cô gần nhất.

Bộ dạng nhăm nhéo mày, rõ ràng là cực kỳ không thoải mái kia của cô anh nhìn rõ mồn một. Nhìn thẳng vào trong chiếc xe đỗ cách đó một quãng, mắt đối mắt với Tần Chiêu Dương ngồi bên trong rồi không chút do dự rẽ đám đông đi vào.

Sự cường thế này của anh khiến đám ký giả ai nấy đều sững sốt, đợi đến khi họ sức tỉnh, nhận ra người đàn ông này là ai thì lần nữa sốt sắng trở lại, hiện trường nhất thời hỗn loạn hơn hẳn vừa nãy.

Rốt cuộc anh cũng đi đến bên cạnh Tần Noãn Dương, vừa đúng lúc cô bị người ký giả đứng sát bên lấn một chút, cả người chao đảo cuối cùng không trụ vững ngã nhào vào lòng anh.

Đường Trạch Thần đối với chuyện người đẹp tự đưa mình đến cửa này cũng chẳng chút khách khí, một tay vững vàng đỡ lấy cô, một tay khác khóa chặt thất lung mảnh khảnh của cô kéo vào trong lòng mình.

Lúc này những người trong đoàn làm phim như chuyên viên ánh sáng, nhân viên phụ trách đạo cụ rốt cuộc cũng hoàn hồn lại, hợp sức bắt đầu giúp Tần Noãn Dương mở ra một đường thoát thân.

Đường Trạch Thần đang tìm kiếm một lối thoát, thấy vậy cứ duy trì tư thế nửa ôm nửa che dẫn cô ra ngoài.

Nhưng rõ ràng, chiếc váy dài của cô trở ngại rất nhiều. Tần Noãn Dương mới đi được mấy bước thì đã đạp vào gấu váy loạng choạng. Đường Trạch Thần lần nữa vững vàng đỡ lấy cô, cúi đầu nhìn cô, "Có thể ôm cô không?"

"Hả?" Tần Noãn Dương sững sốt hỏi lại.

Người đàn ông rõ ràng cũng không mấy để ý đến câu trả lời của cô, hơi cúi người, rất dễ dàng đã ôm ngang cô lên, bước nhanh về phía chiếc xe đang đậu cách đây không xa của mình.

Tiếng huyền não sau lưng trong chớp mắt như cách cô cả một thế giới, cô trốn trong ngực anh, hơi ngược đầu nhìn những đường cong đẹp đẽ của chiếc cầm cương nghị, trong lòng bất chợt xao động, chỉ cảm thấy lỗ tai cũng hơi nóng lên.

Tầm mắt cô rơi vào cổ áo hơi mở ra của anh, do dự một chút mới nhỏ giọng nói, "Cám ơn anh."

Bước chân Đường Trạch Thần khựng lại, cúi đầu nhìn cô, vừa khéo đụng vào đôi ngươi trong vắt của cô, đôi mắt ấy lúc này trong trẻo như một dòng suối, trong trẻo đến nỗi anh vừa nhìn thì đã chạm vào đáy mắt cô.

Mất một vài giây anh mới vực tỉnh lại, kéo cửa xe đặt cô ngồi xuống ghế phụ lái, lại cúi người giúp cô cài dây an toàn, lúc này mới không nhanh không chậm nói, "Không cần khách sáo, cái gì cũng đều có giá của nó cả."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Chuyện nháo thành thế này, tạm thời không thể về nhà rồi, dưới lầu chung cư chắc chắn cũng có ký giả canh giữ, Tần Noãn Dương phát hiện thì ra bản thân cũng có lúc không có chỗ để về.

Đường Trạch Thần nhìn cô, thấy cô rũ mắt trầm tư, đôi đồng tử thâm trầm lóe sáng, "Đến chỗ tôi vậy."

Tần Noãn Dương do dự một chút, vừa hay điện thoại của Mễ Nhã gọi đến, cô nhìn người đàn ông đang chuyên chú lái xe một cái, ấn phím đón nghe, "Mễ Nhã?"

Giọng Mễ Nhã hơi khàn, sau khi xác nhận giờ cô đang ở nơi an toàn, ngập ngừng một chút rồi nói, "Khoảng thời gian này em cứ ở chỗ của Đường tiên sinh vậy, tạm thời đừng ra ngoài. Tất cả hoạt động chỉ tạm thời giúp em dời lại, em tạm tránh dư luận trước đã."

Tần Noãn Dương nhất thời cạn lời, cô cẩn trọng nhìn sang Đường Trạch Thần, thấy anh có vẻ như không hề để ý đến mình, dè dặt giọng hỏi, "Có nghiêm trọng đến vậy không?"

Mễ Nhã hít một hơi khí lạnh sau đó thì bùng nổ, "Chị sớm đã nói với em nếu em có chuyện gì người không thể giấu diếm nhất chính là chị, sáng nay lúc hỏi em có yêu đương không em còn đánh chết không chịu thừa nhận, giờ chuyện em kim ốc tàng kiều đã bị bới ra rồi, em có từng đứng ở góc độ của chị mà suy nghĩ chưa?"

Tần Noãn Dương về mặt lúng túng lại thêm ánh mắt của Đường Trạch Thần nhìn sang, cô chợt dạ cầm điện thoại xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, "Mễ Nhã, nói trọng điểm."

"Trọng điểm? Trọng điểm chính là Tần Noãn Dương Tần tiểu thư, trước khi bộ phận PR chưa giải quyết xong chuyện này, cô tuyệt đối không được bước ra cửa một bước." Rõ ràng câu này, Mễ Nhã mới người người con tặc, giọng điệu hơi hòa hoãn lại, "Cứ coi như nghỉ phép mấy ngày đi."

Tần Noãn Dương còn chưa kịp nói gì thì đầu bên kia đã dứt khoát gọn lẹ ngắt điện thoại.

Cô nhìn trừng trừng chiếc điện thoại trong tay, Mễ Nhã này là gan càng ngày càng lớn rồi nha, còn dám cúp điện thoại của cô...

Trong xe rất yên tĩnh, thỉnh lúc của Đường Trạch Thần cũng không có vấn đề gì vì vậy căn bản là không cần cố gắng cũng nghe được câu nói đó, lúc này anh nhướn mày, bộ dạng đầy hứng thú nhìn cô, "Kim ốc tàng kiều?"

Tần Noãn Dương lúng túng cười khan mấy tiếng, "Anh đừng nghe Mễ Nhã nói bậy bạ."

Đường Trạch Thần nhìn đường qua kính chiếu hậu sau đó bật xi nhan, rẽ về hướng khu nhà nhỏ, "Chỗ này hoàn cảnh không tệ, cô ở tạm đây vài ngày chắc cũng không đến nỗi."

Tần Noãn Dương vốn còn đang rầu rĩ không biết mở miệng nói thế nào với anh, giờ xem ra Đường Trạch Thần đã thay cô quyết định tất cả rồi.

Đường Trạch Thần đỗ xe ở bãi đỗ, có ý dẫn cô đi loanh quanh một vòng để tìm hiểu hoàn cảnh.

Tiểu khu này mới được khai thác sử dụng một hai năm gần đây, hoàn cảnh yên tĩnh, có cả một dòng suối nhân tạo nhỏ chạy quanh, xuôi theo dòng suối này đi về phía trước, qua hai dãy nhà là đến chỗ của anh.

Cũng may là lúc này trên đường nội bộ của tiểu khu không có nhiều người bằng không, với bộ váy cổ trang vừa nãy còn chưa kịp thay trên người cô này, thật không biết sẽ thu hút bao nhiêu ánh mắt tò mò của những người đi đường nữa.

Đường Trạch Thần ở tầng 12, sau khi mở cửa thì nghiêng người nhường cô bước vào trước, trên kệ giày đặt một hàng giày kiểu dáng dành cho nam, cô nhìn lướt qua rồi quay sang hỏi, "Có dép lê kiểu nữ không?"

Anh ở phía sau cô đóng cửa lại xong thì cúi xuống bên cạnh cô, từ trong tủ giày lấy ra một đôi dép lê kiểu nam mới tinh đặt trước mặt cô, "Dùng tạm cái này đi, giờ tôi đi siêu thị một chuyến."

Tần Noãn Dương gạt đầu, thay giày rồi đi vào phòng khách.

Đường Trạch Thần pha cho cô một ấm trà, tiện tay mở tivi, dặn dò một tiếng rồi lại ra ngoài.

Thần kinh căng thẳng của cô lúc này mới giãn ra đôi chút, ngồi ngả lưng vào sofa hơi nhắm mắt lại, lơ đãng nghe giọng nói ngọt ngào của biên tập viên từ trong tivi truyền ra, vốn định nhắm hờ mắt nghỉ ngơi một chút, ai ngờ đầu càng lúc càng nặng, mơ màng ngủ lúc nào không biết.

Trong giấc ngủ cô mơ hồ nghe được tiếng đóng mở cửa, mí mắt giật giật giãy dụa muốn tỉnh lại nhưng mắt giống như bị thứ gì đó ảm áp mềm mại phủ lên, bên tai còn có một giọng nói nghe vừa mơ hồ không rõ lại có chút chân thật văng vẳng bên tai, "Ngủ một giấc cho thật ngon đi." Cứ vậy cô thật sự chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Lòng bàn tay Đường Trạch Thần nhẹ nhàng phủ lên mí mắt cô, thấy hô hấp của cô dần trở nên an ổn và có quy luật lúc này mới chậm rãi dời đi.

Gương mặt của Tần Noãn Dương rất xinh đẹp, một vẻ đẹp thanh nhã mà cổ điển, cộng thêm một lớp trang điểm phong cách cổ trang càng lộ rõ thần thái sinh động mà kiều diễm, lúc này lại đang an tĩnh chìm trong giấc ngủ, đôi mắt trong veo bị che dưới hàng mi dày, cả người càng toát lên vẻ dịu dàng và nhu mì.

Trên người cô đang mặc một bộ trang phục cổ trang, mái tóc đen dài óng ả chưa kịp vấn lên, dù vậy cũng đủ khiến cho cô thoát nhìn như một mỹ nhân thời cổ đại bước ra từ một bức họa, làn mi khéo mắt như tranh vẽ, rạng rỡ, sống động vô cùng.

Đường Trạch Thần đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cô, lúc đó Tần Noãn Dương chắc chỉ chừng 20 tuổi, tóc còn chưa dài như bây giờ, tùy tiện buộc kiểu đuôi ngựa, thanh xuân dào dạt, xinh đẹp vô cùng.

Hôm đó Phương Tử Duệ cố tình dẫn anh đi bộ một vòng lớn, vòng qua bên hông lễ đường, chỉ tay về phía cô gái đang diễn thuyết trên sân khấu nói, "Có nhìn thấy cô gái Trung Quốc kia không? Cậu có biết biệt danh của cô ấy là gì không?"

Đường Trạch Thần nhàn nhạt cười, chẳng mấy cảm thấy hào hứng với đề tài này.

Phương Tử Duệ cười nói cho anh biết, "Cô ấy được gọi là Đường Trạch Thần thứ hai."

Anh nhớ lúc đó mình chỉ cười cười, không nói rõ là tin hay không dù trong đầu nghĩ thật không thể ngờ là cơ duyên lại trùng hợp đến thế, chỉ quay về một chuyện mà lại gặp được « Đường Trạch Thần hai ».

Đứng ở ngoài cửa nghe giọng diễn thuyết đầy tự tin từ bên trong vọng ra, luận điểm và luận đề của cô đều rất ổn, tiếng Anh vừa chuẩn vừa lưu loát cộng thêm dung mạo xinh đẹp động lòng người kia, cô chỉ cần đứng ở đó là đã đủ thu hút ánh mắt của tất cả mọi người mà trong lòng có chút cảm khái và thương thức tài hoa của cô gái bên trong.

Lúc đang định đi thì nghe cô hơi ngừng một chút, sau đó dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc và kiên định nói, Những quan điểm tôi vừa nêu là vì kính trọng Đường Trạch Thần. Nhiều năm trước anh ấy là một huyền thoại trong ngôi trường này, vậy nhiều năm sau, hãy để tôi tiếp tục viết lên huyền thoại ấy."

Anh nhớ mình lúc đó kinh ngạc đến thất thần, cách một hội trường, cách nhiều người như vậy, từ xa xa nhìn cô một cái rồi lẳng lẳng xoay người rời đi.

Lúc đó anh chỉ cảm thấy cô gái này thật mê như vẽ, sinh động, thu hút, cô đứng ở đó, chỉ dùng thời gian sáu phút đã để anh nhớ suốt hai năm, thậm chí

là lâu hơn.

Lúc Tàn Noãn Dương tỉnh lại thì trời đã tối, chân trời chỉ còn một vầng ráng chiều đỏ thẫm, ánh lên nền trời đỏ rực rỡ như lửa.

Cô chống tay ngồi dậy, nhất thời không nhớ ra bản thân đang ở đâu, mãi đến khi nhìn thấy Đường Trạch Thần từ trong thư phòng bước ra thì mới chậm chạp phản ứng lại được.

Đường Trạch Thần cảm lý bước ra ngoài rót nước, thấy cô tỉnh rồi thì dừng bước, "Đi rửa mặt trước đi, khăn sạch đã chuẩn bị sẵn rồi đấy."

Cô đáp lời một câu, đi vào trong phòng tắm liền nhìn thấy khăn và đồ vệ sinh anh đặt sẵn bên trong, còn có cả một bộ quần áo mặc nhà thoải mái. Cô nhìn lại bộ đồ cổ trang trên người mình, áo nào đến mức chỉ muốn đào một cái hang mà trốn mất.

Gọi điện thoại đặt com ngoài, ăn uống xong thì điện thoại của Mễ Nhã cũng gọi đến, nói cô biết đại khái tình huống bên ngoài, nghe xong, sắc mặt vừa mới giãn ra của cô lại bắt đầu nhăn nhó trở lại.

Có lẽ là từ hôm Hứa Chính Dương đến tìm cô thì đã bị người ta để ý, thế mà cô lại chẳng hề hay biết gì, mấy lần ra vào bệnh viện cũng bị người ta chụp hình lại rất rõ ràng, thậm chí có vài tấm ở cự ly gần, ngay cả mặt của Hứa Chính Dương cũng xuất hiện trong ống kính.

Bộ phận PR đã bắt đầu đề xuống những tin tức này, ảnh chụp cũng dùng giá cao mua lại nhưng tin tức thì không cách nào đề xuống được, giờ nhìn đâu cũng thấy tin đồn về cô, tình huống có chút không lạc quan.

Ngắt điện thoại, Tàn Noãn Dương ngồi ở phòng khách một lúc, đối với cách nói « không lạc quan » của Mễ Nhã vẫn giữ thái độ hoài nghi, vẫn muốn tận mắt chứng kiến hơn.

Đường Trạch Thần đang ở thư phòng đọc sách, nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng từ bên ngoài vọng vào, không lâu sau thấy cô nhìn vào, "Có thể mượn máy tính của anh lên mạng một lúc không?"

Anh gật đầu, "Vào đi."

Tàn Noãn Dương lên mạng xem tin tức, xem bình luận, sự tình quả thực nghiêm trọng hơn cả những gì Mễ Nhã đã nói. Cô nghiêm túc đọc một loạt bình luận, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Mấy bức ảnh cô ra vào bệnh viện chụp không rõ cho lắm nhưng mấy ký giả truyền thông nhìn ảnh thậm chí còn bắt đầu hoài nghi cô vào bệnh viện để phá thai... càng quá đáng hơn là trực tiếp suy đoán cái thai ấy là của ai, một trong số những đối tượng bị suy đoán chính là Đường Trạch Thần.

Còn về chuyện chân đạp mấy thuyền kia thì càng hoang đường hơn, nói cô trời sinh tính phong lưu, xem chuyện nam nữ như trò chơi mà đùa với hết người này đến người khác, một trong số đó... lại là Đường Trạch Thần.

Cô nhìn mấy bức hình được đem ra làm bằng chứng kia mà chống tay lên trán thở ra một hơi, quả thực có không ít tấm với góc độ và tình huống thực dễ dàng khiến người ta sinh lòng ngờ vực. Lần này cô thực sự đã kéo Đường Trạch Thần xuống vùng nước bẩn này rồi.

Do dự một chút, cuối cùng Tàn Noãn Dương vẫn lên tiếng, "Sao hôm nay anh lại giúp tôi?" Anh hoàn toàn có thể khoanh tay đứng nhìn kia mà.

Đường Trạch Thần quay sang nhìn cô một cái, câu trả lời lại hoàn toàn trái với dự đoán: "Ừ".

Tàn Noãn Dương ngó người, "ừ" nghĩa là sao?

Đường Trạch Thần đứng lên nhét quyển sách dày vào kệ sách, đầu ngón tay cọ nhẹ lên gáy sách, lại thuận tay rút ra một quyển khác, lúc này mới không nhanh không chậm nói, "Cứ coi như thù lao quản lý đi."

Càng nghe cô càng như lạc vào trong sương mù, bị anh quét mắt nhìn một cái mới sực nhớ ra anh đang nói đến chuyện cô giúp quản lý hội quán TC kia.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt lướt qua quyển sách mới tinh kia, thoáng có chút giật mình, lặng lẽ dời mắt đi.

Cô trượt chuột lên xuống, mở phần bình luận trong Weibo của mình ra, xem một lúc sau đó đóng lại trang web, "Phòng của tôi ở bên cạnh phải không?"

Đường Trạch Thần thong dong nâng ly trà trên bàn lên nhấp một ngụm, đặt sách trên tay xuống lúc này mới ngược lên nhìn cô, "Cô không có gì khác muốn nói với tôi sao?"

Tàn Noãn Dương ngó người ra, có chút không hiểu ý của người đàn ông đối diện, "...hình như không có."

Đường Trạch Thần mỉm môi, xuyên qua làn khói mờ bốc lên từ tách trà chăm chú nhìn cô, "Cô biết tôi từ khi nào?"

Tàn Noãn Dương cảm thấy hành vi của Đường Trạch Thần tối nay cứ là lạ thế nào, đôi mắt đen sâu thẳm kia như có điện khiến cô nhìn vào cứ cảm thấy da đầu tê dại.

Cố gắng lục lại trong ký ức, nếu như cô nhớ không nhầm, chắc là khoảng ba năm trước thì biết đến người đàn ông tên Đường Trạch Thần này, chỉ có điều là qua một tấm ảnh chụp trong một quyển sách của thư viện.

Cô lẳng lặng nhìn quyển sách trước mặt anh, kết luận cuối cùng là: Chắc có cô gái mơ mộng nào đó âm thầm để ý anh, lén chụp ảnh của anh rồi kẹp trong quyển sách mà anh thường mượn của thư viện. Không biết cuối cùng anh có nhìn thấy tấm ảnh đó hay không, chỉ biết khi quyển sách đến tay cô, tấm ảnh vẫn còn kẹp trong đó, cho đến khi bị cô lấy đi.

Nghĩ tới đây, Tần Noãn Dương tự dưng có chút chột dạ.

Đây là bí mật nhỏ của riêng cô, đến giờ vẫn không có người nào khác biết.

Còn nếu nói về mặt đối mặt gặp nhau thì chính là khuya hôm đó ở sân bay, cô đầu óc lơ ngơ lên nhầm xe...

Tần Noãn Dương: "Chính là buổi tối ở sân bay đó, anh quên rồi sao?"

Tuy rằng lúc đó hai người không hề giới thiệu tên tuổi với nhau, thậm chí tên cũng không hỏi rõ nhưng lúc gặp nhau liền biết đối phương là ai, đang làm gì.

Nghĩ tới đây, cô hơi ngần người ra một chút, những tình huống như vậy không phải rất bình thường sao?

Đường Trạch Thần đứng trước mặt cô, nhìn thấy rất rõ ràng tia sùng sốt vừa xẹt qua đáy mắt cô, khóe môi như cười lại như không cười, "Cô chắc chứ?"

Tần Noãn Dương không dám trả lời, chỉ hàm hồ gật đầu, rất dứt khoát chuyển đề tài, "Chắc tôi phải làm phiền anh một hai ngày, đội Mễ Nhã đến đón..."

Khó được một lần Đường Trạch Thần dễ dàng bỏ qua cho cô, ý cười trong mắt càng lúc càng sâu, "Tôi làm việc trước giờ sòng phẳng, cô định báo đáp tôi thế nào?"

Đầu Tần Noãn Dương chợt lướt qua bốn chữ to đùng « Lấy thân báo đáp », suy nghĩ này làm cô sợ run người, ánh mắt nhìn người đàn ông đối diện không khỏi có chút hoảng hốt, "Không phải nói trả thù lao quản lý sao?"

"Đó là vừa nãy, giờ tôi đổi ý rồi." Giọng anh nhẹ như ru, không cách nào giấu được ý cười nhàn nhạt trong đó.

Cô biết anh đang trêu mình nhưng vẫn rất nghiêm túc mà đỏ mặt, có chút luống cuống tay chân, "Anh..."

Đường Trạch Thần đưa ngón cái lên chặn lại trên môi cô, cảm xúc dưới đầu ngón tay mềm mại ướt át, ánh mắt anh như sâu hơn, chậm rãi tiến gần hơn một chút, cho đến khi nghe được tiếng hít thở của cô, nhìn cô duy trì tư thế cứng đờ nhìn mình, tâm tình không khỏi tốt hơn bật cười một tiếng, hỏi, "Ai cũng nói Tần tiểu thư sau khi xuất đạo thì danh tiếng chấn động thành phố A, xinh đẹp hoạt bát, vừa nhìn đã khiến người ta bị hút hồn, cô nói thử xem, nếu tôi đòi những thứ đó ở cô thì có nên không?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Tần Noãn Dương về mặt phòng bị lùi về sau một bước kéo dài khoảng cách giữa hai người, lúc này mới dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói, "Tôi nghĩ chắc Đường tiên sinh có hiểu lầm gì rồi, tôi không phải loại người như anh nghĩ đâu."

Đường Trạch Thần bước lên một bước, sít sao ép cô đến không còn đường lui, chặn cô giữa thân hình cao lớn của anh và giá sách, lúc này mới ung dung hỏi cô, "Theo cô thấy, tôi nghĩ cô là loại người gì?"

Tần Noãn Dương vừa bắt đầu tự kiểm điểm bản thân xem có phải mình đã quá an tâm về Đường Trạch Thần rồi không vừa có lùi về phía sau. Mãi đến khi lưng chạm vào vách tường lạnh lẽo, đầu óc mới tỉnh táo lại một chút, vươn tay tỉ mỉ sờ ngực người đàn ông ngăn anh ta ép sát mình hơn, "Nếu như chuyện tôi lưu lại đây khiến Đường tiên sinh hiểu lầm hoặc cảm thấy phiền phức, giờ tôi có thể lập tức rời đi nhưng tôi thực sự không bán thân, cũng tuyệt đối không có ý rù quên anh..."

"Cô muốn rù quên tôi?" Anh ngắt lời cô.

Tần Noãn Dương há hốc miệng, vừa nãy không phải cô nói cô không hề có ý muốn rù quên anh ta hay sao?

Đường Trạch Thần thấy trêu cô vậy là đủ rồi, nếu còn trêu nữa, cô nổi giận lên thì chắc cũng khó mà đỡ cho người, "Ngày mai tôi phải đi làm, buổi trưa chắc không thể về được, trong tủ lạnh có súp cải đông lạnh, cô tạm thời dùng để lót dạ."

Tần Noãn Dương thấy anh hơi lùi lại thì âm thầm thở phào một hơi, thuận theo bậc thang anh bày mà leo xuống, "Quầy rầy anh như vậy đã ngại lắm rồi."

Đường Trạch Thần vốn đang định xoay người rời đi, nghe vậy thì quay đầu lại nhìn cô một cái, "Với tôi thì không cần xa lạ khách sáo như vậy."

Một câu «tôi nào dám» của cô suýt nữa thì bật thốt ra nhưng nhìn thấy sắc mặt nghiêm trang của đối phương, rốt cuộc đành cứng rắn nuốt xuống trở lại.

Ngủ suốt một buổi chiều vì vậy lúc này cô nằm trên giường chẳng có chút buồn ngủ nào, ôm chăn lặng lẽ nằm đấy, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ mà ngán người, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, lúc này mới hoàn hồn lại.

Chắc anh ta ra ngoài uống nước, giờ vào phòng ngủ.

Lúc này Tần Noãn Dương mới phát hiện chuyện ngày không chân thực đến mức nào, cả ngày hôm nay giống như một câu chuyện thần tiên vậy, một giây trước, cô còn ở trong đoàn làm phim, một giây sau thì đã ở cách Đường Trạch Thần chỉ một bức tường.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng cũng có chút buồn ngủ, trong cơn nửa tỉnh nửa mê, chợt cảm thấy điện thoại đang nằm trong lòng bàn tay rung lên, cô mở mắt một cách khó khăn nhưng vừa nhìn cái tên hiện lên trên màn hình, cơn buồn ngủ ngay lập tức chạy mất.

Cô ôm chăn ngồi dậy, quẹt tay lên màn hình nhận điện, "Mế Nhã?"

Mế Nhã đầu bên kia dường như đang rất sốt ruột, vừa thở phì phò vừa nói, "Hứa Chính Dương đánh nhau với người ta, giờ đã bị áp tải về đồn cảnh sát rồi."

Tần Noãn Dương thoáng sững sốt, nhất thời không phản ứng lại kịp, những câu sau đó Mế Nhã nói gì cô hoàn toàn không biết.

Cô chỉ biết giọng của mình nhẹ như hơi thở, "Ở đâu, giờ em đi qua."

Mế Nhã ngớ người ra, đột nhiên im bặt, một lúc lâu sau mới nói, "Em đừng qua đây, nhìn thấy lại thấy bức mình, huống gì giờ đám chó săn đang ráo riết săn tìm em."

"Em không đi thì không yên tâm, Mế Nhã."

Đầu bên kia Mế Nhã thở dài một tiếng, báo địa chỉ ra, "Vậy em đến đi, em vừa đến thì bộ phận quan hệ công cộng liền phải tăng ca ngày đêm giúp em thu dọn tàn cuộc."

Tần Noãn Dương không thích nghe mấy câu như vậy nhưng vẫn im lặng chờ cô cảm râm xong mới cúp điện thoại.

Tắt điện thoại rồi mới chợt phát hiện ra trong phòng im ắng cực kỳ. Cô nhớ bên cạnh giường có một ngọn đèn treo tường liền đưa tay sờ soạng bật công tắc, đèn vừa mở, bóng cô đã lập tức khúc xạ lên tường.

Cô ngồi trên giường một lúc sau đó bước xuống, viết một vài chữ lên miếng giấy nhớ rồi dán nó lên cửa phòng, rón rén bước ra ngoài.

Gần như cùng lúc cô đóng cửa phòng lại thì cửa phòng ngủ chính mở ra, Đường Trạch Thần mở đèn, nhìn miếng giấy nhớ dán trên cửa, thuận tay kéo nó xuống kẹp ở giữa hai ngón tay, ánh mắt thâm trầm.

Tần Noãn Dương cảm thấy may mắn một điều là xe của cô đậu ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm cộng thêm giờ là giữa khuya, giao thông cũng không đến nỗi nào. Đợi đến khi đi đến trước cửa đồn cảnh sát, vừa nhìn đã thấy xe riêng của Mế Nhã đang đỗ ở bên ngoài, là một chiếc Audi màu trắng.

Cô nhìn quanh một vòng, sau khi chắc chắn không bị ai theo đuôi mới mở cửa bước xuống.

Trên người cô vẫn đang mặc bộ quần áo mặc ở nhà do Đường Trạch Thần mang đến, rộng rãi, tùy tính lại thoải mái, có chút giống cảm giác mà Đường Trạch Thần mang đến cho người khác. Nghĩ vậy Tần Noãn Dương lại không khỏi bật cười một tiếng, bước nhanh vào trong đồn cảnh sát.

Mế Nhã vẫn luôn đợi ở cửa, thấy cô đi đến thì tới tới lui lui quét mắt vài vòng mới bước lên đón, "Thì ra Đường tiên sinh vẫn có chuẩn bị, tôi còn tưởng giờ cô sẽ mặc quần áo của ngài ấy nữa đến đồn cảnh sát an ủi tâm hồn cô đơn của những vị đồng chí cảnh sát đang trực đêm ở đây chứ."

Tần Noãn Dương thấy vẻ mặt thả lỏng của cô, biết chuyện đã được xử lý xong, quét mắt vào trong, "Người đâu?"

Mế Nhã nhún vai, bộ dạng bất đắc dĩ, "Bị giam riêng trong phòng thẩm vấn, nếu như không phải tôi đến, cậu ta không chừng còn phải ở trong đó một tuần mới được thả ra."

Tần Noãn Dương nhìn theo hướng tay cô chỉ, nhẹ thở ra một hơi, "Chị biết rốt cuộc là chuyện gì không?"

Mế Nhã ngoài cười nhưng trong không cười lườm cô một cái, nghiêng răng nghiêng lợi, "Còn không phải do em hết sao?"

Hứa Chính Dương là đánh nhau với bạn học cùng khóa. Tối nay khi cậu ta đến thư viện tự học, vừa khéo ngồi đối diện là mấy bạn học cùng khóa. Đợi khi làm xong bài tập, mấy cậu bạn kia cũng bắt đầu tám chuyện như một đám con gái. Hôm nay trên mạng đây sóng đều là tin tức của cô, trong đám có một hai người nói những lời không hay về cô, thế là cậu bắt đầu đánh nhau với người ta.

Tần Noãn Dương nghe Mễ Nhã nói xong, đôi mày thoáng chau lại, "Ai thắng?"

Mễ Nhã chỉ tay về phía hai học sinh ngồi ở băng ghế bên trong, "Em so sánh một chút là biết ngay thôi."

Kết quả so sánh thật khiến người ta cảm thấy an ủi, Hứa Chính Dương tuy rằng trên mặt bị bầm dập không ít nhưng ít ra chỉ là tổn thương ngoài da, không đến mức nghiêm trọng.

Cô từ trong túi Mễ Nhã rút khăn giấy ra đưa qua, "Chịu thiệt rồi thì ra ngoài đánh thêm một trận nữa."

Hứa Chính Dương liếc cô một cái, cầm khăn giấy ra lau khô miệng, đầu cúi thấp nghịch mấy ngón tay một lúc mới nhỏ giọng nói, "Xin lỗi chị."

Tần Noãn Dương nhắc tay dề lên ngực trái cậu, đôi mắt trong trẻo thẳng tắp nhìn cậu trai trước mặt, "Trước khi em đánh nhau có hỏi qua ý của nó chưa? Lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm sao đây? Chính Tần còn đang nằm viện, nếu như em lỡ tay đánh người ta bị thương, em nói thử xem thẳng bẻ phải làm sao đây?"

Cô một hơi ném ra mấy vẩy dề, hỏi đến mức cậu chàng á khẩu.

Thấy vẻ mặt sừng sùng của Hứa Chính Dương, cô hơi nghiêng người, tỉ mỉ quan sát cậu, "Đội lát nữa đi xin lỗi người ta đi, sau này trước khi làm bất cứ chuyện gì cũng phải suy nghĩ cho kỹ rồi mới ra tay." Nói rồi, ngừng một chút lại bồi thêm, "Nếu như hôm nay là bọn họ lên tiếng nói xấu em, em ra tay đánh người chị tuyệt đối sẽ không nói một lời nhưng vì chị mà làm như vậy thì không đáng đâu."

Đầu mày Hứa Chính Dương chau lại, vừa muốn nói gì đó thì cô đã đứng lên, "Vốn chị còn lo em chịu thiệt thòi, giờ thì cũng yên tâm rồi. Chị về trước, lát nữa em theo Mễ Nhã về là được."

Cô đi rất nhanh, rất vội, ngay cả câu gọi vói theo của Mễ Nhã cũng không để ý. Lúc ra khỏi đồn cảnh sát mới thở ra một hơi, cảm thấy toàn thân mệt mỏi lạ thường.

Ngày hôm sau quả nhiên lời đồn lại bay đầy trời. Tần Noãn Dương ngồi xếp bằng trên sofa lơ đãng ăn bánh ngọt, thần sắc an tĩnh cực kỳ.

Tối qua không có chỗ để đi vì vậy cô quay lại công ty. Công ty có sắp xếp phòng nghỉ riêng cho cô nên cứ thế mà tạm bợ qua một đêm, đợi đến khi Tần Chiêu Dương đi làm thì đến văn phòng của anh trai.

"Tối qua đến đồn cảnh sát?" Anh nhướn mày, pha cho cô một ly cà phê nóng hổi, đặt ở trước mặt rồi ngồi xuống.

"Dạ, Chính Dương xảy ra chuyện, em không tiện mất nhìn thì không yên tâm." Cô cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm, không nhìn được giờ ngón cái lên, "Tài nghệ tiến bộ không ít."

Tần Chiêu Dương « ừ » một tiếng cực kỳ qua loa, nhìn em gái bằng ánh mắt sâu xa, "Chuyện này em tính dẹp yên thế nào đây?"

Vấn đề này a...

Giờ lời đồn đã từ cô được bao dưỡng đến đi bao dưỡng sinh viên, chân đạp mây thuyền, đến bệnh viện phá thai, bán dâm bị bắt vào đồn cảnh sát đủ các phiên bản, thực sự khiến bộ phận quan hệ công chúng đối phó đến sứt đầu mẻ trán rồi.

Cô nuốt miếng bánh cuối cùng, xoa xoa chiếc bụng đã no căng, vờn vai một cách lười biếng, "Nên dẹp yên thế nào thì dẹp yên thế ấy thôi, đối phó với truyền thông là nhiệm vụ của công ty, có liên quan gì đến em đâu."

Tần Chiêu Dương bị sự thờ ơ của cô em chọc tức đến bật cười, trực tiếp đuổi người ra ngoài.

Tần Noãn Dương đứng trước cửa văn phòng của anh trai, cảm thấy buồn bực cực kỳ, tốt xấu gì cũng phải để cô uống cho xong ly cà phê đã chứ!

Hiệu suất làm việc của bộ phận quan hệ công chúng của công ty cũng rất cao, đến chiều thì cô đã có thể ra vào công ty một cách bình thường rồi.

Mễ Nhã đến đón, đưa cô đến thẳng đoàn làm phim, trên mặt quảng thâm vẫn còn rất rõ, nhìn tiêu tụy cực kỳ, "Chị còn tưởng ít nhất đến chiều mai mới có thể giải quyết, ai ngờ em thực sự may mắn vô cùng, vừa khéo cô nàng tiểu hoa đán của công ty kia bị soi ra là tiểu tam, gần đây công chúng đối với chuyện làm người thứ ba này đặc biệt có ý kiến, chuyện của em trở nên không còn thú vị nữa."

Tần Noãn Dương nhếch miệng cười, đang nghĩ xem hôm nay sao điện thoại lại chẳng có chút động tĩnh nào, lục túi tìm giờ ra xem một chút.

Mễ Nhã để ý đến cử động này của cô, hừ khê một tiếng, "Bộ phận quan hệ công chúng đã đem chuyện này cải biên thành em đang quen bạn trai, tình

cảm rất tốt, em liệu theo đó mà làm đi."

Tay Tần Noãn Dương bởi câu nói này mà khẽ run lên, suýt nữa thì đánh rơi điện thoại, "Cái gì gọi là « liệu theo đó mà làm »?"

Mễ Nhã cười hết sức tà ác, "Sau này có thấy anh nào đẹp trai, xin vui lòng giữ khoảng cách an toàn."

Tần Noãn Dương: "..."

Trên đường bị kẹt xe, cô tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, không biết trời đã sụp tối từ bao giờ, bên ngoài còn có gió lớn. Cô cầm điện thoại trong tay xoay ngược xoay xuôi hồi lâu, ngẩng nhìn qua, Mễ Nhã ngồi bên cạnh đã ngủ mất, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn soạn một tin nhắn gửi cho Đường Trạch Thần: « Chuyện tôi qua thật cảm ơn anh, lúc khuya tôi có việc gấp nên đi trước, sợ quấy rầy đến anh nên có nhắn lại trên giấy ghi nhớ. »

Sau khi gửi đi rồi, lại cảm thấy không có thành ý, lại gửi thêm một tin nữa: « Khoảng thời gian này có lẽ phải đến thành phố B quay phim, đợi quay xong bộ phim này quay về, tôi mời anh uống trà chiều. »

Cô đợi một lúc không nhận được hồi âm, nghĩ chắc đối phương đang bận vì vậy không quấy rầy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Cô vốn chỉ tạm thời không muốn có bất kỳ dây mơ rễ má nào với Đường Trạch Thần vì vậy mới nói mình phải đến thành phố B quay phim, nào ngờ phân đoạn diễn hôm nay lại là phân đoạn diễn cuối ở thành phố A.

Mễ Nhã nói Lý Ngạo không mấy hài lòng với phong cảnh ở thành phố A, muốn đổi sang thành phố B quay tiếp. Nhưng chuyện này không liên quan gì đến cô, e là chỉ những người trong cuộc mới biết tin.

Đến khi Tần Noãn Dương có thời gian check Weibo lần nữa thì đã đang trên đường đến thành phố B rồi.

Hôm nay mưa xuân lất phất bay, cả trời đất như cùng một màu, cửa kiếng xe bị nước mưa làm cho mờ đục, nhìn qua kiếng, ngoại trừ chút ánh sáng từ đèn pha của những chiếc xe chạy gần đó ra thì chẳng còn nhìn rõ gì nữa cả.

Cô khoác áo khoác, ngồi rúc mình trong ghế, ngón tay lướt nhẹ trên màn hình điện thoại, thi thoảng phát ra chút âm thanh từ bàn phím ảo nhưng cũng không ảnh hưởng đến người xung quanh mấy.

Tuy rằng tin xấu của cô nàng hoa đán kia bị truyền ra đã phần nào giúp cô thoát khỏi tình huống lừa đốt chân này kia nhưng nói sao thì hình tượng của cô cũng bị ảnh hưởng xấu không ít, tuy rằng công việc đã quay lại quỹ đạo bình thường nhưng cô biết, chuyện này còn lâu mới qua được.

Nghĩ như vậy, nhưng khi vào trang chủ Weibo của mình, nhìn những dòng bình luận để lại, trong lòng cô vẫn không khỏi sầu não không thôi.

Cho dù bản thân trấn tĩnh cỡ nào nhưng mắt thấy thùng nước bản đội lên người mình như vậy mà không làm được gì, làm sao có thể không có chút bản khoăn nào chứ.

Càng đọc càng khó mà dần xuống được, đang định viết một dòng status thanh minh một chút nhưng ngón tay vừa vuốt thì đã nhìn thấy dòng status mà một giúp cô đăng để thanh minh.

Cô đọc mà suýt nữa đã học máu.

Dòng status nào nào đâu chỉ nói chuyện cô có bạn trai mà quả thực chỉ thiếu chuyện viết thẳng tên họ của người kia ra mất rồi!

Càng xem sắc mặt Tần Noãn Dương càng đen lại, đến cuối cùng thì con tức không thể dẫn được nữa, rống giận, "Mễ Nhã, chị giải thích cái này cho em xem!"

Mễ Nhã đang xem phim trên điện thoại, bị một câu rống này của cô mà giật bản mình, ngơ ngác nhìn qua, "Sao... sao vậy?"

Cô đẩy điện thoại đến trước mặt người đại diện của mình, nghiêng răng nghiêng lợi, "Lỡ như Đường Trạch Thần nhìn thấy thì sao đây?"

Mễ Nhã cười híp mắt, nhún vai, "Đó là Weibo của em, bị ngài ấy nhìn thấy thì cũng là chuyện của em. Huống gì, em nói em với Đường tiên sinh không có gian tình, có kẻ ngốc mới tin đó." Nói rồi, cô nàng còn hảo tâm bổ sung thêm một câu, "Thực ra Đường tiên sinh sớm đã thấy dòng status này rồi, chiều hôm đó chị còn nhận được điện thoại của trợ lý ngài ấy gọi đến..."

Tần Noãn Dương thiếu chút nữa là nhào tới bóp cổ người đại diện của mình chết tươi, sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng triệt để đen lại.

Cô đã nghỉ ngơi rồi mà, làm gì có chuyện mới sáng bộ phận quan hệ công chúng ra tay thì chiều cô đã có thể ra vào công ty bình thường cho được. Thì ra là mượn danh tiếng của Đường Trạch Thần, khá nhiều người trong giới truyền thông không dám đắc tội anh, dĩ nhiên là thu cò thu trống lại, cho cô một đường sống.

Lúc Mễ Nhã viết status thanh minh dài dằng dặc này quả thực cố tình để lộ ra một vài sự kiện, bữa cơm tối ở thành phố S đó, bữa tối cùng nhau đến hội quán TC còn có chuyện anh hùng cứu mỹ nhân dưới ánh mắt chứng kiến của bao nhiêu người ở phim trường hôm đó...

Anh hùng cứu mỹ nhân nha!!!

Tần Noãn Dương nhìn chằm chằm bốn chữ này một lúc, lại hung hăng trừng Mễ Nhã một cái, cách viết văn trắng trợn như vậy sao không gọi đi viết tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết, đi làm người đại diện làm chỉ cho uống phí tài năng? Không nhiều lời, cô rất quả đoán xóa đi dòng status kia.

Xóa xong cô ngẫm nghĩ một lúc, chỉ sợ giới truyền thông lại về răn thêm chân vì vậy viết thêm một dòng: « Nghe được một vài chuyện, rõ ràng không liên can đến nhưng lại sẽ khiến trong lòng quanh đi quẩn lại nghĩ tới bạn. »

Câu này thực ra chỉ là một lời thoại gần đây cô mới học nhưng đăng dòng status này lên, lại giống như muốn ám chỉ điều gì đó.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, cô cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tự giễu mình có lẽ bản thân không thể làm chuyện xấu được, chưa làm gì mà trong lòng đã thấy chột dạ vô cùng rồi.

Xem Weibo một lúc nữa, vừa định thoát ra thì một tiếng « ting » thanh thúy vang lên, cô theo bản năng đọc lướt qua tin nhắn vừa nhận.

Là bình luận của một người có nick « Trạch Thành » nào đó, cô và người đó đều theo dõi lẫn nhau trên Weibo, người đó viết: « Không nên nghĩ nhiều ».

Tần Noãn Dương triệt để hóa thạch, cô ngơ ngác quay đầu nhìn qua, chỉ tay lên màn hình cho Mễ Nhã, có chút chột dạ hỏi, "Trạch Thành này là ai?"

Người đại diện ghé mắt lại xem, cười đến mắt chỉ còn một đường thẳng, "Là Đường tiên sinh đó."

Đường tiên sinh.... tiên sinh...

Giờ phút này, cô ngay cả nổi bão cũng không còn sức nữa rồi.

Đến thành phố B, làm thủ tục nhận phòng xong, cô loay quanh trong phòng mấy vòng, cuối cùng vẫn muốn giải thích một chút.

Do dự, chần chừ, rốt cuộc run rẩy ấn phím gọi đến số điện thoại kia.

Điện thoại đổ chuông một lúc mới có người nhận, là giọng nói trầm thấp, lạnh mạc rất đặc biệt của Đường Trạch Thần, "Alo?"

Mặt Tần Noãn Dương vô duyên vô cớ nóng bừng lên, hắng giọng mấy cái mới nói, "À... ừm... là tôi."

"Ừ."

Lời thoại mà Tần Noãn Dương chuẩn bị giờ nhất thời quên sạch sẽ, tay nắm chặt lấy điện thoại hồi lâu vẫn không nặn ra được một chữ.

Đường Trạch Thần bất giác bật cười, ung dung nói, "Giờ tôi đang họp, lát nữa gọi lại cho cô."

Tần Noãn Dương thờ phào một hơi, "Được."

Buổi tối không có quay chụp, đạo diễn gọi một vài diễn viên cùng đến KTV dưới lầu giải tỏa một hồi.

Cô đến hơi muộn một tí, lúc cùng Mễ Nhã bước vào gian phòng bao, trên bàn đã lác đác có vài chai rượu rỗng, ngồi bên cạnh Lý Ngạo là Hứa Nhã Thục, thấy cô vào, cô ta lười biếng cười nhạt một tiếng.

Tần Noãn Dương tự dung cảm thấy sau lưng nổi da gà một tầng, im lặng tìm một chỗ trống gần cửa ra vào ngồi xuống, ngồi xuống rồi mới phát hiện thì ra bên cạnh mình chính là Lý Hàn.

Trong lòng cô khó xử muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình thản, uống một ly rượu coi như chào hỏi cả bàn sau đó thì an tĩnh ngồi nghịch điện thoại. Trái lại có mấy diễn viên lúc đi tới đi lui, thi thoảng chạm vào chân cô vì vậy Tần Noãn Dương lại dịch vào trong thêm chút nữa, lúc này chợt nghe Lý Hàn lên tiếng, "Mấy ngày nay vẫn ổn chứ?"

Hôm đó Tần Noãn Dương khiến anh ta lâm vào tình cảnh khó xử như thế, vốn cô chẳng kỳ vọng đối phương sẽ để ý đến mình, lúc này lại nghe anh ta dịu giọng hỏi một câu như vậy, tự dung cô lại nhớ đến rất nhiều tình cảnh trước đây khi hợp tác với anh ta.

Thành thật mà suy xét, Lý Hàn đối với cô không tệ. Lúc cô mới vào nghề, anh ta cũng không chút keo kiệt mà nâng đỡ. Có một lần, trong một tiết mục giải trí, cô và nữ chính cơ hồ là ngang sức ngang tài, anh ta thi thoảng bắt chuyện với đạo diễn gọi cô lên, giúp cô có cơ hội lên sóng nhiều hơn.

Tuy rằng những chuyện này cô không cần nhưng có thể cảm nhận được, người này thật lòng muốn nâng đỡ mình.

Giờ nhìn lại, cô trái lại là người qua cầu rút ván mất rồi...

"Tôi vẫn ổn, còn anh?"

Lý Hàn quay đầu nhìn cô, trong phòng đèn mở sáng choang, anh ta nhìn rất rõ vẻ mặt của cô lúc này, vẫn không hề có chút xao động nào, giống hệt như trước giờ.

Anh ta còn đang muốn nói gì nữa, chợt màn hình điện thoại cô vừa ấn tắt lại sáng lên, ba chữ « Đường Trạch Thần » hiện trên màn hình rõ ràng đến chói mắt.

Tần Noãn Dương lúc này mới nhớ ra buổi chiều anh nói tối sẽ gọi lại...

Rõ ràng Lý Hàn cũng nhìn thấy cái tên này, biểu tình trên mặt thay đổi rất rõ rệt.

Đối với cú điện thoại bất ngờ đến không kịp trở tay này, Tần Noãn Dương nhất thời không biết nói sao, lắc lắc chiếc điện thoại trên tay, đứng lên, "Ngại quá, tôi ra ngoài một chút."

Vừa mở cửa thì nhìn thấy Hứa Nhã Thực từ phía đối diện đi đến, điện thoại đã thông rồi vì vậy chỉ đành hàm hồ nói « xin lỗi » với Đường Trạch Thần, vừa nói vừa cầm điện thoại đi vội đến ngã rẽ nơi đầu cầu thang mới dừng lại.

"Vừa nãy ở trong phòng karaoke, giờ thì ok rồi." Cô xoay người đối diện với cửa sổ, hơi nghiêng người nhìn xuống cảnh đêm muôn màu muôn sắc bên dưới.

Đường Trạch Thần trái lại chẳng bắt bẻ gì, chỉ ừm một tiếng, "Ồ thành phố B?"

"Phải đó, mới tới chiều nay." Cô liếm liếm môi, quyết định đi thẳng vào chủ đề, "Thực ra tôi có chuyện muốn giải thích với anh."

Anh lại ừm một tiếng, lần này âm điệu hơi nâng lên, giống như rất có hứng thú với chuyện cô vừa nói vậy, điều này khiến cho Tần Noãn Dương bất giác càng thêm khẩn trương.

"Không biết cái status trên Weibo kia có gây phiền phức gì cho anh không..." Cô ngập ngừng một chút, tay day day huyệt thái dương, có chút ngượng ngùng nói, "Không phải do tôi viết đâu, nhưng tôi đã xóa đi rồi."

Đầu bên kia Đường Trạch Thần im lặng vài giây, sau đó hỏi, "Vậy status chiều nay là do cô viết?"

Giọng anh ta vốn trầm, lúc này nghe vào tai lại có thêm một chút dịu dàng giống như đang vuốt ve tai của người nghe vậy, rất gọi cảm, cô rũ mắt nhìn đầu ngón chân của mình, nhỏ giọng đáp, "Tôi viết."

"Một bên thì vạch rõ ranh giới với tôi, bên kia thì lại dây dưa không dứt, tôi có nên nghi ngờ đây là chiêu lạt mềm buộc chặt của Tần tiểu thư không?" Anh nói xong câu này, ung dung cười một tiếng.

Đầu Tần Noãn Dương phút chốc giống như bị ai đánh cho một quyền vậy, đau đến buồn bực, cô cẩn thận hồi tưởng lại từng chi tiết một từ lúc biết người đàn ông này đến nay, đau khổ phát hiện ra hình như chuyện giống như anh ta nói vậy.

Cho nên, cô sắp trở thành người qua cầu rút ván chuyên nghiệp rồi, đúng không?

Trong lòng buồn bực không thôi nhưng lại chẳng biết phải giải thích thế nào, nói ý cô vốn không phải như vậy sao? Có quỷ mới biết anh ta nghĩ sao. Nói cô thật sự muốn dây dưa không dứt với anh ta? Vậy thì cứ thế mà làm đi.

Chừng như cảm giác được đầu bên kia hết lời để nói, Đường Trạch Thần ngắt điện thoại trước. Tần Noãn Dương tự dưng có cảm giác như mình mới bị hung hăng tạt cho một chậu nước lạnh, từ đầu tới chân đều lạnh toát.

Ở trong vòng giải trí phức tạp này, mỗi ngày không biết có bao nhiêu tin đồn gán ghép kiểu này để câu khách, những loại tin tức này có lẽ cũng chẳng có mấy người xem là thật, vậy mà cô còn nghiêm túc giải thích với Đường Trạch Thần, kết quả hành động dư thừa này thật sự giống như anh nói – lạt mềm buộc chặt.

Điều đáng buồn hơn là hình như cô làm như vậy một cách vô thức... thực sự rất dễ khiến người ta chán ghét nha.

Buồn bực hết sờ mũi lại day trán, tự kiểm điểm hồi lâu cuối cùng cô mới quay người trở lại phòng bao.

Hứa Nhã Thực đang hát bài hát chủ đề trong bộ phim đã từng khiến Lý Ngạo trở nên nổi tiếng, thấy cô vào đột nhiên im bật, rất nhanh lại bắt đầu theo một tiết tấu mới.

Tần Noãn Dương lần này học khôn ra, thấy rõ người bên cạnh là ai mới ngồi xuống, rất tự nhiên chen giữa cô ta và Lý Ngạo, bắt đầu cùng những người khác lắc xúc xắc.

Lý Ngạo cũng xuất thân từ gia đình giàu có, đối với mấy chuyện ăn uống chơi bời cho dù không tính là tinh thông thì cũng biết ít nhiều, trong những

trường hợp như thế này phản ứng cũng mang chút tùy ý.

Tần Noãn Dương mới vừa nãy trong điện thoại bị Đường Trạch Thần đánh bại, bây giờ tinh thần vẫn chưa hồi phục lại, bị Lý Ngạo cứng rắn chuốc cho mấy ly rượu, lại cùng Mễ Nhã vừa trò chuyện vừa uống, lúc không biết uống đến ly thứ mấy rồi thì micro đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai.

Lúc mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, Hứa Nhã Thực đang đứng trước bàn, sắc mặt bất thiện nhìn cô.

Tìm Tần Noãn Dương đập thình thịch một tiếng, đang chuẩn bị tinh thần đón thế công của cô ta, ai ngờ cô ta lại vòng qua bàn, điềm nhiên ngồi trên đùi Lý Ngạo, mười phần tỏ rõ chủ quyền.

Trong không khí cứng nhắc như vậy, không biết ai vừa khéo chọn một bài hát, "Ai ya" một tiếng, mềm mại nói, "Chị Nhã Thực, bài hát của chị..."

Hứa Nhã Thực nhìn cũng chẳng buồn nhìn, hướng về phía Tần Noãn Dương cười lạnh một tiếng, từng câu từng chữ dù âm lượng không cao nhưng cũng đủ cho mọi người ở đây đều nghe rất rõ ràng, "Sao không tìm Đường Trạch Thần ra ngồi với cô? Không phải anh ta là bạn trai cô sao?"

Bầu không khí vốn đã cứng nhắc nay càng thêm lúng túng, mọi người ai nấy nhìn nhau rồi lại không hện mà cùng nhìn về phía Tần Noãn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Nhạc đã đổi sang một bài khác, chỉ còn âm điệu rất du dương và giọng hát trầm thấp của ca sĩ thật, trong gian phòng tĩnh mịch chỉ còn tiếng nhạc này, cô rất thông dong đầy đầy tay của Mễ Nhã, "Bài hát của chị kia."

Mễ Nhã lúc này mới hoàn hồn lại, luống cuống đón lấy micro, lo đềnh hát mấy câu, vừa mới vào phần điệp khúc, Hứa Nhã Thực ý mình ngồi gần bàn chọn bài, trực tiếp ấn nút tắt, có phần hùng hổ nói, "Noãn Dương, cô thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn tôi một chút có được không? Nhân vật lớn như Đường Trạch Thần bọn tôi hiếm có cơ hội được gặp, sao không gọi đến cùng bọn tôi uống vài ly để bọn tôi có dịp mở rộng tầm mắt?"

Tần Noãn Dương vốn tâm trạng đã không tốt, lúc này nổi giận thật sự, đôi mắt trong trẻo như mang theo lửa, sáng đến kinh người, "Bảo Đường Trạch Thần tới bồi rượu? Cô trước hết hãy xem lại mình có bản lĩnh như thế không đã? Cho dù có bản lĩnh, cô có cái gan làm như vậy không?"

Đây là lần đầu tiên Tần Noãn Dương ở trước mặt nhiều người như vậy trực tiếp đối đầu với Hứa Nhã Thực, mà lại còn vì một người đàn ông.

Hứa Nhã Thực cũng không ngờ cô dám làm như vậy, nhất thời mất khả năng đối đáp, sắc mặt hết đỏ lại trắng, khó coi cực kỳ.

Mễ Nhã sợ chuyện càng lúc càng lớn, giờ Tần Noãn Dương đã bị đủ loại tin đồn xấu quần thân, cơn sóng này chưa tan cơn sóng khác đã ập tới, để tránh phiền phức, trực tiếp kéo cô đứng dậy cáo từ.

Đi đến cửa, Tần Noãn Dương lại quay đầu lại, từng câu từng chữ, cực kỳ nghiêm túc nói với Hứa Nhã Thực, "Đường Trạch Thần không phải là người trong giới giải trí như tôi, sau này đừng tùy ý đem anh ta ra làm trò đùa, ngay cả tên của anh ta cũng đừng tùy tiện nhắc tới."

Nói xong, cô ngay cả một câu khách sáo: « Xin lỗi, quý rầy nhã hứng của mọi người, tôi đi trước. » cũng lười nói, đeo khẩu trang lên rồi đi thẳng ra ngoài.

Mễ Nhã đưa cô về phòng, cửa vừa đóng thì bắt đầu một tràng gió huấn, nói một hồi lâu thấy đối phương không có phản ứng gì, chỉ nhìn chăm chăm chiếc ly thủy tinh trên bàn xuất thần, tức đến nổi suýt nữa thì học máu.

"Sao mới nhận một cuộc điện thoại quay về thì hồn vía bay đi đâu hết vậy? Lại là tên tiểu tử Hứa Chính Dương kia?"

Tần Noãn Dương khẽ lắc đầu, tay day day huyệt thái dương, "Em không sao, em muốn đi nghỉ trước, có chuyện gì em sẽ gọi chị sau."

Lời trách móc của Mễ Nhã đã đến bên miệng, thấy bộ dạng quả thực rất mệt mỏi của cô, cuối cùng cũng chẳng đành lòng, đóng cửa lại rồi đi.

Suốt cả đêm Tần Noãn Dương ngủ không an ổn chút nào, sáng thức dậy sắc mặt có chút tiêu tụy, nhớ tới chuyện lát nữa còn phải xuống dưới đối phó với cô nàng Hứa Nhã Thực như sói như cọp kia, có chút nản lòng nằm ì trên giường không chịu dậy.

Đến cuối cùng, là Mễ Nhã trực tiếp đưa nhân viên trang điểm lên lầu, giúp cô che hết quảng thâm mới cùng nhau ra ngoài.

Xe bảo mẫu đã chờ sẵn nơi cửa khách sạn, cô vừa bước ra khỏi thang máy thì thấy Lý Hàn đang ở đại sảnh chụp hình cùng với fan, nhìn thấy cô, anh ta vẫy vẫy tay, "Sao giờ mới xuống? Đợi cô lâu thật lâu rồi đó."

Tần Noãn Dương có chút ngơ ngác, "Đợi tôi?"

Lời vừa thốt ra liền cảm giác được đám fan đang vây quanh Lý Ngạo đều đồng loạt nhìn về phía mình, có chút không được tự nhiên dè dặt vành mũ, "Có gì thì lên xe nói đi, tôi đợi anh trên xe."

Không phải đợi lâu lắm đã thấy Lý Hàn lên xe, Tần Noãn Dương đang cầm bình giữ nhiệt uống sữa, thấy anh ta, vẻ mặt bình thản hỏi, "Có chuyện tìm tôi?"

Lý Hàn ừm một tiếng, đến băng ghế đối diện ngồi xuống, "Hợp đồng của nghệ sĩ dưới quyền một người bạn của tôi hết hạn không cách nào ký tiếp, tôi nghĩ cô thích hợp, cô xem thử nếu có thời gian thì giúp một chút."

Nói rồi, anh ta bỏ sung thêm, "Là quảng cáo cho một thương hiệu mỹ phẩm."

Tần Noãn Dương ngẩn người một chút, giống như đang suy xét, sau đó ra hiệu cho Mễ Nhã kiểm tra lại lịch làm việc của mình, xong đầu đấy mới ung dung hỏi, "Tại sao lại là tôi?"

Khóe môi Lý Hàn nhếch lên, "Sao cô không hỏi thử xem là nhãn hiệu mỹ phẩm nào trước?"

Tần Noãn Dương uống nốt ngụm sữa trong bình, lấy khăn giấy lau miệng, "Với mối quan hệ của anh đang có, thế nào cũng là thương hiệu nổi tiếng cho nên nếu tôi nhận lời, thế nào cũng là món hời. Suy cho cùng, cũng xem như tôi nợ ân tình của anh."

Lý Hàn bật cười, có chút bất đắc dĩ, "Phụ nữ thông minh quá thực chẳng đáng yêu chút nào, chẳng qua là người tôi chọn đầu tiên vốn không phải cô, liên lạc với mấy người khác, ai cũng đều ký hợp đồng đại diện dài hạn cả rồi, nhân vật hạng hai thì bạn tôi lại không vừa mắt, chỉ còn cô là thích hợp nhất."

"Theo nguyên lý ưu tiên cho người quen, nói thế nào thì cũng sắp xếp cho Hứa Nhã Thực trước mới đúng chứ?" Cô vốn chỉ tùy ý hỏi một câu, cũng không nghĩ sẽ nhận được câu trả lời.

Ai ngờ Lý Hàn trầm ngâm một chút, rất nghiêm túc nói với cô, "Tôi thích phụ nữ thông minh không có nghĩa là thích phụ nữ có tâm cơ. Hơn nữa anh hai tôi..." Anh ta dừng lại một chút, "...chỉ chơi đùa mà thôi."

Tần Noãn Dương đang xắn tay áo lên, nghe vậy chợt dừng động tác, đầu mày hơi chau lại nhưng rất nhanh lại dần ra, gần như không ai thấy được, cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Mễ Nhã từ chỗ Lý Hàn lấy phương thức liên lạc của người phụ trách nhân hàng kia, trực tiếp liên hệ với đối phương.

Chuyện này trước giờ vẫn luôn do người đại diện ra mặt nói chuyện, Tần Noãn Dương cũng chẳng mấy để tâm. Có xếp lịch dự sự kiện thì cô đi, không thì về nhà ngủ cho đã nhưng lần này cô lại cực kỳ để ý đến quyền đại diện này, bảo Mễ Nhã đi tra thử xem có phải đã hết cơ hội rồi không, lại còn đính ninh dặn dò người đại diện của mình phải « giảm thù lao ».

Mễ Nhã không dám tin nhìn đăm đăm người đối diện, "Tự xưng giảm thù lao làm gì? Người không biết có khi tưởng là em phá giá thị trường nữa."

Tần Noãn Dương buồn bực nhìn cô, lười giải thích chuyện lần này mình làm vậy là muốn rũ sạch quan hệ với Lý Hàn.

Buổi chiều đội ngũ quay chụp vẫn rất hăng hái, ngoại trừ các thành viên trong đoàn làm phim ra, cả biên kịch cũng đến.

Mễ Nhã nhìn cô đang ngồi cho nhân viên trang điểm dặm phấn lại, cực nhỏ giọng nói, "Noãn Dương, em xem trong kịch bản có chỗ nào cần sửa chữa không, vừa khéo có biên kịch ở đây có thể xem xét một chút."

Tần Noãn Dương có chút lơ đãng đáp, "Không sao, của em ổn mà."

Mễ Nhã nhất thời có chút sốt ruột, "Em không thấy Hứa Nhã Thực gọi biên kịch qua để thêm lời thoại cho vai diễn của cô ta sao? Phần diễn của em đã bị cắt bỏ không ít rồi, em có thể để tâm hơn một chút được không?"

Tần Noãn Dương vẫn thờ ơ vỗ vỗ lên tay nhân viên trang điểm, "Như thế này là ổn rồi, chị nghỉ ngơi một chút trước đi."

Mễ Nhã thấy cô hoàn toàn xem lời của mình như gió thoảng bên tai, muốn tức giận cũng chẳng còn hơi sức nữa.

Lúc này cô mới cầm điện thoại lên ung dung nói, "Cho dù sửa thế nào thì cũng chỉ là nữ phụ thứ hai, cho dù có sửa hơn nữa thì cũng chỉ là nữ phụ phối diễn vai ác mà thôi, trước giờ Hứa Nhã Thực không phải đối thủ của em. Cùng lắm tối nay chị gọi một cuộc điện thoại cho nhà chế tác bộ phim này trò chuyện một chút..."

Gương mặt Mễ Nhã cuối cùng cũng giãn ra đôi chút, thấy cô nhìn màn hình điện thoại đến xuất thần, không nhận được lại hỏi, "Em làm gì vậy?"

Làm gì à? Lướt Weibo...

Cô nhìn nhác nhỏ vừa hiện lên trên giao diện Weibo, nhất thời ngơ ngẩn.

Người như Đường Trạch Thần mà cũng lướt Weibo sao?

Cô nhìn trên trang chủ của anh ta, người theo dõi đầu tiên, số liệu fan đầu tiên mà âm thầm ngáy người, chẳng lẽ anh ta thực sự theo dõi Weibo của cô sao?

Đang trong lúc xuất thần thì đạo diễn gọi qua đề quay film, màn diễn chiều nay là vai chính mà Tần Noãn Dương diễn bị hiểu lầm, lại bị nữ thứ ném đá xuống giếng hăm hại rơi vào hoàn cảnh tứ cố vô thân không người trợ giúp.

Cô vốn đang nghe rất nghiêm túc, thuận theo lời chỉ dẫn của Lý Ngao, nhìn tòa phủ đệ sừng sững trước mặt, chừng như cũng cảm nhận được cảm giác bi thương của nhân vật nhưng không biết tại sao, đột nhiên lại phân thần nhớ tới cuộc điện thoại tối qua của Đường Trạch Thần.

Trước đây cô vẫn luôn tự hỏi tại sao nữ chính lại không lên tiếng giải thích, bởi vì cô gần như có nhân chứng vật chứng đầy đủ, tin rằng không phí bao nhiêu công sức là có thể giải thích mọi chuyện rõ ràng nhưng lúc này đây, tự dung lại ngấm ra được tư vị và đồng cảm của người cùng cảnh ngộ, chắc là vì trong rất nhiều trường hợp, người bạn muốn giải thích sớm đã mất đi lòng tin dành cho bạn rồi.

Nhưng khi cô sức tỉnh thì không khỏi cảm thấy bản thân có chút nực cười, cô và Đường Trạch Thần thì có liên quan gì đến thứ gọi là «dòng tin» này chứ? Ngay cả quen thân cũng không phải nữa là...

Mễ Nhã và công ty mỹ phẩm Vi Cách đã thỏa thuận xong điều kiện hợp tác, không lâu sau cô phải quay về thành phố A một chuyến để ký hợp đồng, hợp đồng này kéo dài một năm bao gồm quảng cáo hình ảnh, TVC (TV Commercials) và các hoạt động tuyên truyền khác.

Công ty mỹ phẩm Vi Cách sau khi ký hợp đồng xong liền thông qua Weibo của bộ phận PR đăng một status thông báo rằng Tần Noãn Dương đã chính thức là người đại diện phát ngôn cho sản phẩm của công ty, hợp tác chính thức có hiệu lực.

Mãi đến khi status này trở thành đề tài nóng trên Weibo cô mới biết được tin từ chỗ Mễ Nhã, công ty Vi Cách sớm đã lộ phong thanh sẽ đổi người đại diện cho dòng sản phẩm này của mình mà đối với một nghệ sĩ, quyền đại diện phát ngôn cho một dòng sản phẩm có tiếng như vậy tuyệt đối là một loại công nhận, giá trị bản thân cũng sẽ vì vậy mà tăng lên đáng kể.

Quyền đại diện cho dòng sản phẩm này ngay từ đầu đã gây xôn xao rất nhiều nhưng yêu cầu của công ty này quả thực rất cao, vì vậy mới có chuyện Lý Hàn nói tạm thời không tìm được người thích hợp.

Dòng sản phẩm này hướng theo hình tượng thanh xuân rực rỡ, người chờ ứng tuyển quyền đại diện không nhiều nhưng cũng không ít. Tần Noãn Dương có thể thuận lợi ký được hợp đồng như vậy ngoài chuyện Lý Hàn cực lực đề cử ra, một phần là vì hình tượng thường ngày của cô sạch sẽ, cũng may bộ phận PR của công ty tẩy trắng thanh danh của cô nhanh chóng, bằng không cũng rất khó nói.

Có công ty nào lại muốn thuê một người đại diện phát ngôn mà vương đủ loại tin đồn đâu chứ? Vậy có khác nào khiến cho sản phẩm của công ty mình bị chuyện xấu của mình dính đó che lấp mất đầu.

Hợp đồng ký kết xong, cô vẫn phải quay lại thành phố A một chuyến nữa. Cũng may là phần diễn của cô mấy ngày nay không nhiều, thu xếp thời gian xong, cô theo Mễ Nhã cùng quay về.

Suy xét đến lịch quay phim của cô, tổng giám chế tiết mục quảng cáo của Vi Cách trực tiếp đến sân bay đón cô, cả địa điểm và thời gian quay quảng cáo cũng như xe bảo mẫu cần dùng trong lúc quay chụp cũng đã thu xếp xong cả rồi.

Vừa bàn xong thời gian quay thì xe bảo mẫu cũng vừa dừng lại trước cửa khách sạn, Tần Noãn Dương có chút ngạc nhiên, "Đây là...?"

Tổng giám mỉm cười, nhìn đồng hồ đeo tay, "Chuyện gì chưa bàn xong lát nữa tiếp tục bàn, dù sao cũng đâu thể để cô bụng đói làm việc được? Cả ông chủ của bọn tôi và người quay phim cũng đến rồi, cùng gấp gáp làm quen trước, ngày mai đến quay cũng dễ dàng hơn."

Tần Noãn Dương ngẫm nghĩ thấy cũng phải, liền theo Mễ Nhã cùng lên xe.

Ở cửa nhà hàng, một nhân viên phục vụ đã đợi sẵn, thấy họ liền tiến đến dẫn đường. Đến cửa phòng VIP, cô nhân viên gõ cửa, nghe bên trong nói « Vào đi » cô ấy mới xoay núm cửa, hơi lùi lại, "Xin mời."

Tần Noãn Dương đang ngáy người lập tức kéo tay vị tổng giám đang muốn xoay người đi kia lại, "Ông chủ của các anh là ai?"

Vị tổng giám kia có chút ngạc nhiên trước phản ứng khác lạ của cô nhưng vẫn giải thích, "Ông chủ của chúng tôi họ Lâu."

Họ Lâu???

Đôi mày thanh tú hơi nhíu lại. Chẳng lẽ cô nghe nhầm sao? Rõ ràng vừa nãy cô nghe được tiếng của Đường Trạch Thần kia mà?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Sự nghi ngờ của cô, chỉ một khắc sau đã vì sự xuất hiện của Đường Trạch Thần mà chứng thực rồi.

Bên cạnh anh là trợ lý, trên gương mặt có vẻ bình thản vẫn nhìn ra được chút không vui, lúc nhìn thấy cô thì không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua cô rồi như hoàn toàn không quen biết vật, trực tiếp lướt qua luôn.

Cùng bước ra với Đường Trạch Thần là ông chủ của công ty mỹ phẩm Vi Cách, Lâu Thanh Thành.

Hai người có lẽ bởi vì ý kiến bất đồng, cuộc trò chuyện không thành mà sắc mặt ai nấy đều âm trầm, có chút không vui.

Tần Noãn Dương lập tức lùi sang một bên nhường đường. Lâu Thanh Thành thấy cô thì gật nhẹ đầu, "Tần tiểu thư..."

Lời còn chưa dứt, ai ngờ Đường Trạch Thần, người nhìn như đã sắp lướt qua cô chợt dừng bước, nghiêng đầu nhìn sang.

Cô khựng lại một thoáng rồi vẫn cực kỳ lịch sự nhìn anh khẽ gật đầu, "Đường tiên sinh."

Đầu mày anh chau lại nhưng sắc mặt đã hòa hoãn hơn, "Về rồi sao?"

Tần Noãn Dương ngăn người, cuối cùng vẫn bình tĩnh đáp, "Về rồi..."

Lâu Thanh Thành nhìn người đàn ông rồi lại nhìn sang cô gái, vốn còn có chút khó hiểu, không biết là nghĩ tới điều gì, biểu tình trên mặt lập tức sinh động hẳn lên, "Trạch Thần, anh đừng đi vội, ngồi xuống ăn bữa cơm rồi nói tiếp."

Tự dưng được đối đãi nhiệt thành như vậy, vị Đường tiên sinh nào đó rất nghiêm túc suy nghĩ, sau đó tầm mắt rơi trên người cô gái, gật đầu đồng ý.

Ánh mắt Lâu Thanh Thành càng mang thêm nhiều thâm ý hơn...

Cô cúi đầu làm như không nhìn thấy, đợi khi anh ta xoay người đi trở vào phòng mới chậm rì rì đi vào, vốn còn muốn tránh né ngồi xa một chút, ai ngờ mới vừa kéo ghế, Đường Trạch Thần đã hơi chau mày lại.

Người khác còn chưa cảm thấy gì thì trợ lý của anh đã thay ông chủ mình lên tiếng, "Tần tiểu thư, sang bên đây ngồi đi."

Tần Noãn Dương gương cười, bàn tay đang nắm lưng ghế siết chặt lại, "Không cần đâu, tôi ngồi đây được rồi."

Cô nói như vậy, trợ lý đương nhiên không nói thêm được gì, liếc nhanh về phía ông chủ mình một cái rồi lặng lẽ lùi xuống.

Cô ngồi ở chỗ này, kết quả là cả bàn chỉ có chỗ bên cạnh Đường Trạch Thần là bỏ trống. Mẽ Nhã cố nhịn xuống ý tưởng bảo Tần Noãn Dương ngồi vào chỗ trống ấy nhưng chẳng bao lâu thì bắt đầu cảm thấy hơi hận.

Đường Trạch Thần ngồi ở một bên, vui buồn hoàn toàn không hiện rõ trên mặt, ánh mắt thì thoáng lướt về phía Tần Noãn Dương, tuy rằng không nói một lời nhưng vẫn khiến cô cảm thấy cả người đều không được tự tại.

Người đàn ông này khí tràng quá mạnh mẽ, cô căn bản không thể cứ thế mà bỏ qua, trong lòng run rẩy khiếp sợ không thôi.

Tần Noãn Dương ngược lại trấn định vô cùng, sau khi tổng giám giới thiệu một vòng thì đã biết hết những người đang có mặt ở đây.

Còn chút công sự chưa bàn xong kia, nếu trong bữa cơm này nói xong thì chiều nay cô có thể tranh thủ nghỉ ngơi một chút rồi.

Không biết có phải bởi vì sự tồn tại quá mạnh mẽ của Đường Trạch Thần hay không mà cô cứ luôn có cảm giác bầu không khí trong căn phòng này có chút bí bách, chỉ đành lặng lẽ ngồi đó nhấp từng ngụm nhỏ nước trái cây, lúc hơi ngược đầu lên, ai ngờ vừa khéo bắt gặp ánh mắt của anh.

Tần Noãn Dương nhớ tới cuộc gọi buổi tối lúc mới đến thành phố B đó, hơi ngăn người, sau đó lập tức dời đi tầm mắt.

Nhưng không bao lâu sau, trợ lý của Đường Trạch Thần kề tai anh nói nhỏ gì đó, chỉ thấy đôi mày rậm chau lại nhưng sắc mặt vẫn một vẻ bình lặng không xao động, nhìn không ra manh mối gì cả.

Đội trợ lý nói xong, anh đứng dậy, "Công ty của tôi có chút việc, đi trước." Nói rồi, cũng không đợi Lâu Thanh Thành kịp phản ứng, cất bước rời đi, lúc đi ngang qua cô, không nhanh không chậm nói một câu, "Đừng uống mãi mấy thứ không có dinh dưỡng này nữa, tối tôi tìm cô sau."

Nói rồi, chân không dừng lại một giây, xoay người rời đi.

Tần Noãn Dương ngồi ở đó triệt để hóa đá. Cô có cảm giác, tất cả mọi người ở đây, bao gồm chính cô, đều ngộ nhận hết rồi.

Mễ Nhã lén lút nhìn qua nghệ sĩ nhà mình một cái sau đó mới bắt đầu lên tiếng kêu gọi những đồng chí đang hóa đá tại hiện trường kia tiếp tục, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, bữa cơm này diễn ra trong không khí gương gạo cực kỳ.

Cô có chút đứng ngồi không yên nhất là khi nhìn thấy ánh mắt như dò xét của Lâu Thanh Thành thì thoáng quét sang, cuối cùng chịu không nổi nữa buông đũa, "Lâu tổng có phải có gì muốn nói với tôi không?"

Có lẽ Lâu Thanh Thành không ngờ là cô lại thẳng thắn như vậy, nghiền ngẫm một chút mới dò hỏi, "Thứ lỗi cho tôi hỏi bữa, Tần tiểu thư và Đường tiên sinh là...?"

Tần Noãn Dương thoáng chau mày nhưng rất nhanh giãn ra, điềm tĩnh nhấp một ngụm nước, "Đây là chuyện cá nhân, tôi không muốn trả lời."

Lâu Thanh Thành: "..."

Ăn cơm xong, Mễ Nhã đưa Tần Noãn Dương về nhà nghỉ ngơi. Vừa lên xe, sắc mặt của cô ấy đã không tốt, muốn nổi cáu nhưng lại không dám làm quá với cô, một bụng lửa giận cứ âm ỉ cháy, đến cuối cùng chỉ đành lặng lẽ dập tắt.

Im lặng một lúc lâu mới lên tiếng, "Tần tiểu thư của tôi ơi, cô có biết chúng ta vừa mới bắt đầu hợp tác với công ty của người ta không hở? Nói chuyện khách sáo một chút thì sẽ mập lên 10kg sao?"

Tần Noãn Dương liếc qua người đại diện của mình một cái, hỏi lại, "Em có chỗ nào không khách sáo?"

Mễ Nhã thực sự bị thái độ bình thân của cô làm cho nội thương, một ngụm máu nghẹn ở cổ họng.

Cho dù là vị tổ tông này sửa «tôi không muốn» thành «tôi không tiện» thì đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần rồi chứ đừng nói gì đến giọng điệu khi cô nói câu đó. Cao ngạo hùng hồn như thế để làm gì chứ?

Lúc đó cô thấy sắc mặt của Lâu Thanh Thành đã đen như than rồi, càng nghĩ càng thấy lòng như tro tàn.

Tần Noãn Dương được nửa ngày nghỉ, rất nghiêm túc suy nghĩ lịch giải trí cho bản thân nhưng đến cuối cùng, phát hiện các hoạt động giải trí của mình quả thực ít đến đáng thương nên dứt khoát quay về nhà ngủ bù.

Ngủ một giấc đến tận chiều tối cô mới dụi mắt ngồi dậy, vừa mệt vừa đói.

Cô ăn cơm vừa xong thì điện thoại của Đường Trạch Thần cũng vừa gọi đến, do dự một chút, suy xét hậu quả nếu như mình không nghe điện thoại xong, cuối cùng vẫn rất bất đắc dĩ mà ấn nhận nghe.

Mới một buổi chiều mà giọng người đàn ông đã hơi khàn, tuy rằng đê thấp giọng nói nhưng vẫn dễ nghe như thường, "Đang ở đâu?"

"Ở nhà." Cô trả lời theo phản xạ.

"Tôi qua đón em hay em tự mình qua?"

Tần Noãn Dương lẫu bẫu, "Tôi có thể chọn cái thứ ba không?"

Giọng của cô hàm hồ không rõ, Đường Trạch Thần dĩ nhiên không nghe ra, hơi chau mày hỏi lại, "Em nói gì?"

Cô lập tức sửa lại, "Tôi tự đi, gặp ở đâu?"

"Hội quán."

Ngắt điện thoại, Tần Noãn Dương thở phào một hơi, vừa mới quay người đã thấy Tần Chiêu Dương đang tựa người vào khung cửa, có vẻ như đã đứng đó một lúc, "Lại muốn ra ngoài?"

"Dạ."

"Anh nghe nói gần đây em rất hay qua lại với Đường Trạch Thần?" Vừa nói anh vừa nhướn mày, giọng điệu nghe có vẻ tùy ý nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc.

Tần Noãn Dương ngẫm nghĩ một chút, "Trên lý thuyết mà nói thì đúng là vậy nhưng thực tế lại không phải."

Cô đúng là không nói dối, sự thật chính là như vậy, chỉ bởi vì dòng status kia của Mễ Nhã mà không ít người nhận định rằng giờ giữa hai người chính là quan hệ yêu đương, nhưng thực tế là...

Quan hệ giữa hai người họ nói ra thì có chút hại não, nếu nói là hợp tác thì tạm thời chỉ là thỏa thuận miệng mà thôi, mà cô hình như cũng chưa làm được

gi cả, nếu nói là bạn bè, với bầu không khí giương cung bạt kiếm cùng thái độ năm lần bảy lượt nhượng bộ của cô thì cũng quá sức giương gao rồi, tạm thời thật sự không cách nào phân rõ được giới tuyến.

Hơn nữa hình như hai người bọn họ đã định rất rõ giới hạn cuối của mỗi người, chắc là chẳng có vấn đề gì đâu nhỉ?

Nghĩ thông điều này rồi, Tần Noãn Dương đột nhiên bừng tỉnh ngộ, vậy cô cần gì phải đi gặp anh ta chứ?

Chừng như đoán trước được cô sẽ hối hận, Đường Trạch Thần vừa khéo ngay lúc này gọi một tin nhắn qua: « Tôi đã đến rồi, chỗ cũ. »

Không đi... hình như cũng không được tốt lắm...

15 phút sau, Tần Noãn Dương đứng trước cửa hội quán TC, đứng ở cửa ngoài cậu nhân viên đỗ xe còn có quản lý hội quán.

Còn đang nghi hoặc không biết ai lại hoành tráng đến mức quản lý nhà hàng phải ra tận cửa đón tiếp thì đã thấy người quản lý bước về phía mình.

Trái phải đều không có chỗ đỗ xe, cô quả đoán dừng xe lại, lúc cửa kính hạ xuống thì cũng là lúc người quản lý đi đến bên cạnh, "Tần tiểu thư".

Tần Noãn Dương gật đầu, lịch sự mỉm cười, "Chào ông."

"Đường tổng sợ cô tìm không được chỗ đỗ xe, đặc biệt bảo tôi ra xem thử."

Trên mặt Tần Noãn Dương lập tức lộ ra vẻ lúng túng, "Không cần đâu, ông cho tôi biết chỗ nào trống có thể đỗ xe là được."

Vị quản lý chừng như nghiền ngẫm giây lát sau đó dưới ánh mắt khó hiểu của cô chậm rãi giải thích, "Đường tổng nói... sợ kỹ thuật lái xe của cô không tốt, đừng phải xe người khác."

Tần Noãn Dương: "..."

Sao anh ta biết kỹ thuật lái xe của cô tệ hại chứ???

Nghĩ như vậy, cô không tranh cãi làm gì cho mất cô, dứt khoát đưa chìa khóa cho nhân viên đỗ xe, "Đường tiên sinh còn đang ở phòng bao riêng của ngài ấy không?"

Quản lý đợi cô bước ra, hơi nghiêng người ra hiệu sau đó đi trước dẫn đường, "Đường tổng đã đợi lâu rồi."

Thẳng một đường tới phòng VIP lần trước đã đến, quản lý gõ cửa, "Đường tổng, Tần tiểu thư đến rồi."

"Vào đi." Tiếng người bên trong có phần biếng nhác, giọng nói thì vẫn như trong cú điện thoại vừa rồi, trầm thấp, hơi khàn.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy người đàn ông.

Anh đang đứng trước bức tranh chữ ở ngay giữa phòng, sống lưng thẳng tắp, thần thái đỉnh đạc.

Tần Noãn Dương theo hướng nhìn của anh nhìn qua, bức tranh chữ đó vẫn là bức tranh chữ lần trước cô đã nhìn thấy nhưng hôm nay đứng từ xa nhìn qua cứ luôn cảm thấy như có nhiều tầng, vệt mực nước tích tụ nhàn nhạt.

Đường Trạch Thần xoay người nhìn cô một cái, hỏi, "Muốn uống gì?" Giọng vẫn lười nhác mà tùy ý như vừa nãy.

Tần Noãn Dương ngẩn người một giây rồi nhỏ giọng nói với nhân viên phục vụ đứng phía sau, "Trà nóng là được rồi."

Rõ ràng là người đàn ông đã đợi được một lúc, trên bàn có một chai rượu đã khai và một chiếc ly, chất lỏng màu đỏ sậm trong ly có lẽ phản chiếu dưới ánh đèn chiếu từ trên trần xuống khiến nó như phủ một lớp ánh sáng, nhìn vào khiến người ta cực kỳ muốn nhấp một ngụm.

Trên mặt cô vẫn giữ vẻ bình thản nhưng trái tim lại đập như đánh trống, từ sau cú điện thoại ở thành phố B kia, cô cảm thấy mình hoàn toàn không nhìn thấu người đàn ông này, càng đừng nói đến chuyện đoán được tâm tư của anh ta.

Nhất thời cảm thấy có chút bối rối, luống cuống chẳng biết làm sao.

Trà nóng đã được đưa lên, cô nâng ly trà lên nhấp một ngụm, nước trà ngọt dịu thấm vào miệng khiến cổ họng rất thoải mái, lúc này mới lên tiếng, "Đường tiên sinh..."

"Uống trà có cảm thấy có gì khác biệt không?" Anh đột ngột ngắt lời cô.

Tần Noãn Dương ngó người, thấy anh vẫn một mực nhìn mình, lúc này mới nhìn thẳng vào anh. Trong đôi mắt trong trẻo, có phần lạnh lùng đó, nổi lên một tầng ánh sáng rất nhạt.

Đối với chuyện cô thường xuyên xuất thần thế này, người đàn ông rõ ràng rất có kiên nhẫn, đáy mắt lướt qua một ý cười như có như không.

Đến cuối cùng, Tần Noãn Dương là người cảm thấy ngượng ngùng trước, cúi đầu lại nhấp một ngụm trà.

Cô không hiểu về trà cho lắm, cũng không phân biệt được sự đặc sắc của trà, chỉ có điều khẩu vị của cô thực sự khá kén chọn, ngon hay không chỉ thử một chút là biết.

Lúc khởi điểm cô không biết hàng, nhấp liền mấy ngụm, kết quả là hoàn toàn không nghiệm ra được điểm đặc sắc nào. Giờ nhớ một câu nhắc nhở của anh, cô tỉ mỉ thưởng thức, ai ngờ thực sự nếm ra được.

"Hương rất nồng, vị thuần hậu."

Đường Trạch Thần nhìn cô, như cười như không, "Chẳng qua chỉ là một loại trà bình thường thôi."

Tần Noãn Dương nhìn lá trà xanh mướt trong ly, nói thế nào cũng không tin đây chỉ là « trà bình thường ».

Dĩ nhiên cũng có khả năng là bình thường, chỉ có điều tiêu chuẩn « bình thường » này chỉ sợ là phải ngang tầm với trà Long Tỉnh của Tây Hồ, Mao Phong của Hoàng Sơn, Bích Loa Xuân của Động Đình, Thiết Quan Âm, Quân Sơn Ngân Châm, 5 loại trà danh tiếng nhất mắt thôi.

Đường Trạch Thần thông dong nhấp một ngụm rượu, một lúc mới thấp giọng nói, "Lúc trước người đại diện của em có nhắc với anh chuyện tìm nhà tài trợ."

"Hả?" Tần Noãn Dương ngớ người.

Trong ấn tượng của cô, Mễ Nhã đúng là có nhắc đến chuyện tìm kiếm tài trợ từ chỗ Đường Trạch Thần, nhưng không phải cô đã từ chối rồi sao?

Giờ thì phải làm sao đây? Trực tiếp – từ – chối – anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Trẻ Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

"Tôi có nhà tài trợ..." Một phút sau, vẫn là cô là người lên tiếng trước phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

Bàn tay đang cầm ly rượu của Đường Trạch Thần khẽ lắc một cái, chiếc ly xoay nhẹ một đường cong đẹp mắt, chất lỏng màu đỏ sậm trong ly cũng theo động tác đó mà nhấp nhô, ánh sáng đèn lưu chuyển theo tạo thành một quang phổ phản quang, lúc sáng lúc tối trên chiếc bàn bằng gỗ đàn hương.

"Ừm." Anh ta bật thốt một tiếng hàm hồ, ánh mắt rơi trên người cô gái có chút khấn trương đang siết chặt tách trà trong tay ngồi trước mặt mình, "Người đại diện của em không nói như vậy."

Trong nhất thời, trong đầu Tần Noãn Dương ngay cả ý tưởng bóp chết Mễ Nhã cũng có, ngẫm nghĩ một chút, cô nói như giải thích, "Vậy chắc là do một vài hành động không chín chắn của người đại diện của tôi khiến cho Đường tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi và nhà tài trợ của tôi trước giờ vẫn luôn hợp tác rất tốt, và sẽ tiếp tục như vậy."

Ánh mắt Đường Trạch Thần dừng lại nơi đáy mắt trong trẻo của cô gái, lời ít mà ý nhiều, "Người đại diện của em tỏ ý rất muốn tôi trở thành nhà tài trợ của em, mà tôi..." Anh thoáng ngừng lại một chút, sau khi thấy đã gọi đủ sự tò mò trong cô mới nói tiếp, "...tôi bảo với cô ấy tôi cần suy nghĩ một chút."

"Không cần suy nghĩ đâu."

Bàn tay đang siết chặt tách trà của cô từ từ thả lỏng, khóe môi nhẹ câu lên, "Đường tiên sinh không cần cảm thấy khó xử, người đại diện của tôi không hiểu chuyện..."

"Giờ tôi đã quyết định rồi." Đường Trạch Thần không đợi cô nói hết mà ngắt lời nhưng giọng điệu vẫn rất hòa hoãn, hoàn toàn không tạo cho đối phương cảm giác mình đã thất lễ, "Tôi cảm thấy em khá là thích hợp với tôi."

Giọng điệu của anh khi nói nửa câu sau dường như mang thêm một hàm ý gì khác, thế mà bản thân Đường Trạch Thần lại không tỏ vẻ gì khác thường, rất an nhiên bình thản khiến Tần Noãn Dương hoàn toàn không có lý do để nghĩ xa hơn...

Cô hắng giọng, thấy ánh mắt người đàn ông lại quay về hướng mình, lúc này mới giải thích, "Đường tiên sinh quá đề cao rồi, tôi vẫn cảm thấy chúng ta không thích hợp."

Tuy cô tiến vào vòng giải trí này với khí thế mạnh mẽ nhưng cũng bởi vì quá nóng vội nên đã khiến rất nhiều người hướng ánh mắt về phía mình.

Bản thân cô có khả năng gì tự trong lòng cô hiểu rõ, Đường Trạch Thần ký hợp đồng đại diện phát ngôn kia, không cần nghĩ cũng biết đã khiến cô cách thành công gần hơn vài bước. Huống hồ gì, giờ Đường Trạch Thần chỉ mặt muốn trở thành nhà tài trợ...

Có hợp đồng tài trợ này trong tay, những vấn đề nan giải kia đã hoàn toàn không là vấn đề nữa rồi.

Haizz, nếu nói như vậy, hình như cô căn bản không có lý do gì để cự tuyệt quyền đại diện phát ngôn mà bao nhiêu nghệ sĩ tranh nhau đến sút đầu mề trán để giành lấy của vị đại gia này nha...

Dù sao thì loại chuyện như đi đường tắt này, làm một lần thì bờ ngõ, hai lần thì thành quen, không có đạo lý đường đã mở sẵn ở trước mắt rồi mà còn không chịu đi.

Nghĩ như vậy, cô có chút không được tự tại nhìn Đường Trạch Thần một cái, đấu tranh tư tưởng thêm một lúc nữa vẫn quyết định nhin đau cự tuyệt, "Tôi cảm thấy, vẫn nên tiếp tục hợp tác với nhà tài trợ cũ thôi."

Đường Trạch Thần nhìn cô gái trước mặt một cái, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt không nhìn ra được vui buồn như vừa nãy, cũng không bởi vì thái độ « không biết tốt xấu » của cô mà tỏ vẻ thẹn quá hóa giận.

Anh rót cho mình một ly rượu nữa, tiếng chất lỏng chảy róc rách đó, trong gian phòng bao yên tĩnh như thế này nghe cực kỳ rõ ràng.

"Em suy nghĩ thêm ba phút nữa đi, có lẽ sẽ thay đổi quyết định cũng không chừng, trong vòng ba phút này, câu nói lúc nãy của tôi vẫn còn có hiệu lực." Giọng anh vẫn hơi khàn, trầm trầm đục đục.

Tuy rằng dễ nghe nhưng vào tai Tần Noãn Dương lại có chút khiến cô thấy không thoải mái, thấy người đàn ông đã đưa ly rượu lên đến bên môi, nhin không được bật thốt, "Cổ họng không khỏe thì đừng uống rượu."

Lời vừa thốt ra, không chỉ có cô mà ngay cả Đường Trạch Thần cũng sững sốt, nhìn cô một thoáng, cuối cùng đặt ly rượu xuống.

Tần Noãn Dương áo não chỉ muốn cắn lưỡi mình một cái, cúi gầm đầu uống một hơi cạn sạch hơn nửa ly trà để nấy giờ đã lạnh của mình...

Thực sự lúc này cô quẫn bách vô cùng, đối phương không nói gì, cô chỉ có thể một mực cúi đầu thật thấp, nhìn ly trà trên tay như muốn xuyên thủng nó luôn, lúc nãy uống trà nhanh quá, đầu lưỡi có chút đắng, chờ một lúc mới nghe thấy Đường Trạch Thần lên tiếng, "Pha một bình Tây Hồ Long tỉnh".

Nhân viên phục vụ chờ bên ngoài lên tiếng đáp lời.

Cô hơi ngước đầu nhìn người đàn ông đối diện, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Giá trị bản thân em tăng lên từng ngày, nhà tài trợ cũ sợ không ký được hợp đồng với em. Chiều nay tôi mới vừa nghe nói, bọn họ có ý muốn nói chuyện với Lâu Thanh Thành..." Đại khái những lời phía sau có chút khó nghe, Đường Trạch Thần thoáng chau mày dừng lại, thấy cô tỏ vẻ như đã hiểu rõ, liền dứt khoát lướt qua đoạn đó.

"Nếu như đã muốn tìm nhà tài trợ, nghệ sĩ cao quá không với tới còn thấp quá không thèm nhìn như cô chỉ bằng ký với tôi, Tinh Quang có năng lực lăng xê em thành ngôi sao hạng A, tôi hoàn toàn không nghi ngờ điều đó nhưng nếu như em muốn mở rộng phát triển ra thị trường hải ngoại, tin rằng em vẫn phải cần đến tôi."

Trong lúc nói chuyện, tay anh theo phản xạ cầm ly rượu đỏ lên nhưng tay mới vừa tiếp xúc với lớp thủy tinh lạnh lẽo thì chừng như sức nhớ ra gì đó, nhìn cô gái trước mặt với ánh mắt ý vị sâu xa, thu tay về.

"Vốn tôi không cần nói với em nhiều như vậy làm gì nhưng em cứ ngấm lại mà xem, ký với tôi thì đôi bên cùng có lợi."

Trong lúc nói chuyện, ngoài cửa vọng đến tiếng gõ cửa, sau khi Đường Trạch Thần bảo « Vào đi! » thì đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đẩy một cánh cửa ra.

Trời vào xuân đã trở nên ấm áp hơn một chút, cửa mở khiến không khí lưu thông, hương trà trong phòng theo luồng khí mà thoang thoảng khắp phòng, trong mũi có là hương gỗ từ đàn nhàn nhạt, hương trà thơm ngát, lúc ngẩng đầu lên, người đàn ông đã quay trở lại bàn.

"Suy nghĩ thế nào rồi?"

Tần Noãn Dương không chút do dự gật đầu.

Đường Trạch Thần đối với thái độ ngoan ngoãn dễ dạy này của cô tỏ vẻ cực kỳ hài lòng, khóe môi nhẹ câu lên một ý cười như có như không, "Hợp đồng của em trước giờ đều do người đại diện ra mặt ký, đến lúc đó, tôi sẽ bảo trợ lý thông báo cho cô ấy đến một chuyến."

"Được." Cô gật đầu nhận lời, mím môi nhấp một ngụm trà Long Tỉnh mà nhân viên phục vụ mới vừa đưa vào, qua làn khói mờ bốc lên từ ly trà, nhìn sang người đàn ông, "Tôi có thể hỏi mấy câu không?"

"Hỏi đi."

Cô nghiêng ngả cách dùng từ một chút, "Vừa nãy anh nói đôi bên đều có lợi... có thể nói cho tôi biết thế nào là đôi bên đều có lợi không?"

Ý cười bên môi Đường Trạch Thần càng sâu, chừng như rất vui vẻ, "Một là người của em, hai vẫn là em."

Tần Noãn Dương hơi ngẩn người, không dám suy nghĩ sâu xa, nhưng tình tế ngấm lại thì lại cảm thấy... hình như mới vừa bị đùa giỡn thì phải.

"Còn gì không?" Anh kịp thời ngắt dòng suy nghĩ miên man của cô.

"Những chuyện như thế này... đâu cần bản thân anh ra mặt bàn bạc với tôi..." Hơn nữa còn là vào lúc không phải thời gian làm việc như thế này.

Đường Trạch Thần ngược lại một vẻ đường đường chính chính, "Không phải em đối với tôi luôn có ý lạt mềm buộc chặt sao? Vừa khéo... tôi tình nguyện phối hợp với em."

Tần Noãn Dương: "...". Nhất thời hóa đá.

Đến cuối cùng, cô đã hoàn toàn không nhớ rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, cũng không nhớ bản thân về nhà bằng cách nào, điều duy nhất nhớ rõ chính là sau này tuyệt đối không thể ở một mình một phòng với Đường Trạch Thần như tối qua nữa.

Ngày hôm sau Mễ Nhã đến đón Tần Noãn Dương đi quay quảng cáo, thấy sắc mặt cô tái nhợt, suýt nữa thì bị dọa đến nhảy dựng, "Sao vậy? Sao lại thế này? Không nghỉ ngơi cho tốt sao? Hôm nay còn phải chụp hình chính diện nữa mà."

Tần Noãn Dương về mặt đau khổ khê gật đầu, mắt nhìn người đại diện của mình trừng trừng, miệng hung hăng cảnh cáo, "Sau khi hết hợp đồng đại diện này, chị đừng bao giờ giấu em đi tìm Đường Trạch Thần nữa đấy, nếu không em đuổi việc chị."

Mễ Nhã kinh hãi khép miệng thật chặt.

Suốt cả ngày hôm đó Tần Noãn Dương đều trong tâm trạng cực kỳ không tốt, đạo diễn mặt đen như Bao Công, mặt cô còn đen hơn cả đạo diễn, đến cuối cùng, khi đến cuối ngày, cô đã thành công khiến cho cả một đám người sắc mặt đều đen thui...

Mễ Nhã nhận điện thoại của trợ lý của Đường Trạch Thần, vốn vui vẻ đến mức muốn hoan hô chúc mừng nhưng thấy vẻ mặt đầy oán khí, người sống chó đến gần ta của Tần Noãn Dương thì âm thầm nuốt ý tưởng đó vào bụng.

Mãi đến rạng sáng khi kết thúc công việc, khi trên mặt Tần Noãn Dương ngoài vẻ mệt mỏi ra thì không biểu lộ gì nữa thì cô mới dám hỏi, "...bị Đường tiên sinh dùng quy tắc ngầm sao?"

Cô lạnh lùng lườm người đại diện của một một cái, nhìn đến mức sống lưng Mễ Nhã ớn lạnh, lúc gần như tin chuyện quy tắc ngầm kia là thật mới nghe cô nài nỉ một tiếng rất khê, đến mức gần như không nghe thấy sau đó rúc mình trong ghế của mình nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tình huống hình như có chút nghiêm trọng rồi thì phải... Mễ Nhã chống tay lên cằm suy nghĩ.

Mấy ngày sau đó tiến độ quay chụp TVC khả quan hơn hẳn, tiến độ ngày đầu tiên bởi tinh thần cô sa sút mà bị chậm trễ, đến ngày thứ hai thì gần như đã bù lại được hết.

Quay xong TVC và chụp quảng cáo, ngày hôm sau Tần Noãn Dương liền cùng Mễ Nhã cùng quay về thành phố B.

Sau khi đến nơi, cô liền vội vàng chạy đến phim trường, đổi trang phục, trang điểm sau đó đi đến nơi quay phim, vừa khéo là cảnh Hứa Nhã Thực và Lý Hân diễn tay đôi.

Cô ngồi xuống chiếc ghế của mình, tranh thủ thời gian đọc lại những lời thoại ngày hôm nay phải diễn, đọc hết một lượt từ đầu đến cuối xong, ngẩng đầu lên thì thấy Hứa Nhã Thực đã vén váy đi về phía mình.

Chỗ Tần Noãn Dương ngồi vừa hay bị ánh nắng chiếu vào, khoảng bị chiếu bị cái bóng của cô ta che mất quá nửa khiến cô có chút không vui chau mày, "Có chuyện gì?"

Hứa Nhã Thực cười tươi như hoa ngồi xuống bên cạnh cô, giọng điệu hòa nhã đến kỳ cục, "Mấy ngày nay thấy em nổi như cồn, cảm thấy mừng thay cho em thôi, không được sao?"

Ánh mắt Tần Noãn Dương lại quay về nơi quyền kịch bản, rõ ràng là không có hứng thú cũng không có ý định đáp lời cô ta.

Hứa Nhã Thực cũng không tức giận, cứ vậy ngồi bên cạnh một lúc, lúc này mới như cố ý như vô tình nhắc, "Ký hợp đồng phát ngôn đến môi tay thì thế nào chứ? Chi tiết là bản lĩnh không đủ lớn, ngay cả nhà tài trợ cho mình trước đây cũng không giữ được."

Ngón tay đang lật kịch bản thoáng khựng lại, Tần Noãn Dương ngẩng đầu lên nhìn cô ta, giọng lạnh như băng, "Cô nói cái gì? Nói lại lần nữa?"

Hứa Nhã Thục âm thầm đánh giá cô, thấy bộ dạng cô giống như hoàn toàn không biết gì thì cười với vẻ vui sướng. "Ai ya, em còn chưa biết sao? Xem ra là chị nhiều lời rồi."

Tần Noãn Dương hơi mím môi, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lẽo, "Tôi hỏi cô, rốt cuộc cô đang nói đến chuyện gì?"

Hứa Nhã Thục bật cười một tiếng, không đáp mà nhấc làn váy lên bước đi, trước khi đi còn đánh giá cô bằng ánh mắt đầy khiêu khích, nụ cười yếu điệu trên mặt kia thật sự càng nhìn càng thấy chướng mắt.

Tần Noãn Dương đợi cô ta đi xa rồi, ánh mắt mới hòa hoãn trở lại, cũng bật cười một tiếng.

Mẽ Nhã nãy giờ vẫn im lặng không nói không rằng, đợi xong màn kịch vui kia mới đưa cho cô một ly nước, thấy cô uống mấy ngụm rồi, lúc này mới nói, "Qua mấy ngày nữa, khi tin tức truyền ra rồi, với tính tình của vị Hứa tiểu thư này, nói không chừng sẽ làm náo loạn cả phim trường lên cho coi."

"Cô ta muốn thấy em tức giận, buồn bực, chán nản, em diễn cho cô ta xem. Cô ta muốn thấy em bị nhà tài trợ ruồng rẫy, đau lòng muốn chết, em cũng tình nguyện phối hợp diễn, chỉ tiếc là..." Cô ung dung thờ ra một hơi, trong giọng nói không giấu được ý cười, "...chỉ tiếc là em trời sinh không phải số chịu khổ, chỉ sợ thật sự không thể thỏa mãn tâm nguyện cho cô ta rồi."

Tâm trạng của Hứa Nhã Thục mấy ngày gần đây quả nhiên không tệ, thậm chí đối với Tần Noãn Dương sắc mặt cũng hòa nhã hơn nhiều.

Cứ như vậy qua hơn nửa tháng, khi họp đồng tài trợ của Tần Noãn Dương và nhà tài trợ trước đây đến hạn.

Đúng ngày hôm đó, nhà tài trợ trước đây xác nhận với truyền thông là đã mời người đại diện phát ngôn mới đồng thời mở họp báo thông báo chuyện này.

Sự kiện này thoát nhìn không khác nào một cái tát đánh thẳng vào mặt Tần Noãn Dương nhưng người trong cuộc lại giống như không có việc gì, nên làm gì thì làm đấy, tâm trạng ngược lại còn tốt hơn so với trước đây.

"Trong lòng không dễ chịu thì cần gì phải gắng gượng tươi cười chứ, nhìn thấy mà chị cũng đau lòng thay cho em đấy." Hứa Nhã Thục mỉm cười, trong mắt là vô hạn phong tình.

Tần Noãn Dương đã kiểm tra lịch làm việc với đạo diễn bên ngày, dành ra thời gian trống trong mấy ngày sau đó để quay về thành phố A một chuyến, phối hợp với tập đoàn Trạch Thành mở họp báo với truyền thông đồng thời tiến hành chụp ảnh quảng cáo, nghe câu nói đó cũng chẳng buồn để ý đến cô ta.

Ngược lại Mễ Nhã bắt đầu nhìn không nổi nữa, cười khẩy một tiếng, lời như có thâm ý, "Tôi thật không biết là Hứa tiểu thư lại quan tâm đến Noãn Dương nhà chúng tôi đến vậy đấy."

Hứa Nhã Thục đang dậm phẩn, nghe vậy không chút khách sáo nói, "Không liên quan gì đến cô."

Ý cười trên mặt Tần Noãn Dương hơi cứng lại, ánh mắt tức giận nhìn sang Hứa Nhã Thục, cực kỳ bao che khuyết điểm mà phản kích, "Nếu cô rảnh rồi như vậy không bằng để ý một chút gương mặt đang xuống dốc của mình kia kìa, bằng không làm gì có chuyện nhiều năm như vậy rồi mà cũng chỉ được diễn vai nữ phụ, lên không nổi vai chính."

Nói rồi, thấy đạo diễn bị gọi đi, lại điềm nhiên bồi thêm một dao, "Dĩ nhiên, cái chuyện lên không nổi vai chính này ở phương diện nào thì cũng vậy thôi. Sao, lúc nào thì kết hôn hở? Nhớ gọi thiệp mời cho tôi nhé, cho dù có bận đến mấy tôi cũng sẽ dành ra thời gian để tham dự."

Sắc mặt vốn đã khó coi của Hứa Nhã Thục bởi vì câu này mà càng giống như đèn led đổi màu, lúc xanh, lúc trắng, cô ta tức giận vung mạnh tay, bàn tay đánh lên người nhân viên trang điểm đứng bên cạnh.

Nhân viên trang điểm này có lẽ là lần đầu tiên đến đoàn làm phim này, bị hành động này làm cho vừa sợ vừa tức, không chỉ mu bàn tay đỏ lên mà ngay cả vành mắt cũng bắt đầu phồng hồng.

Tần Noãn Dương chau mày, ra hiệu cho Mễ Nhã đi qua xem thử còn mình thì xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Buổi sáng, còn chưa đến bảy giờ, máy bay khó được một làn hạ cánh đúng giờ.

Thành phố A vừa khéo đang gặp luồng không khí lạnh, thời tiết thay đổi, khí trời âm u, gió lạnh từng cơn, giống như sắp đổ mưa đến nơi vậy.

Tần Noãn Dương khoác trên vai một chiếc áo măng tô dài, trước khi đi ra khỏi thông đạo còn đeo thêm khẩu trang mà Mễ Nhã đưa qua, che kín hết miệng mũi, nhưng cho dù đã che chắn kín kẽ như thế, đi trong đám người vẫn cứ bắt mắt vô cùng.

Sau khi Mễ Nhã ra khỏi thông đạo thì nhận được một cuộc điện thoại, có lẽ đối phương có nhắc đến cô, theo phản xạ bản năng quay đầu nhìn cô một cái.

Đội chị ấy ngắt điện thoại, Tần Noãn Dương mới hỏi, "Có chuyện gì?"

"Đường tiên sinh đang ở ngoài sân bay đợi em." Nói rồi, chị ấy cẩn trọng quan sát từng biểu hiện trên mặt nghệ sĩ của mình, chỉ sợ cô sẽ có phản ứng gì quá khích.

Trái với lo sợ của cô, phản ứng của Tần Noãn Dương lại bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng, chỉ « ừ » một tiếng, "Vây đi thôi."

Bên ngoài đã có người đợi sẵn, bọn cô vừa ra ngoài thì đã thấy vệ sĩ trong bộ complet đen đứng chờ này giờ dẫn đường đến một chiếc xe đang đậu bên vệ đường cách đó không xa.

Cô vừa nhìn thì lập tức nhận ra ngay, là chiếc xe lần trước ở thành phố S cô đã lên nhầm.

Người vệ sĩ mở cửa cho cô sau đó bày ra tư thế mời, Tần Noãn Dương hơi cúi đầu nhìn vào trong thì thấy trên băng ghế sau, Đường Trạch Thần đang ngồi sát bên cửa sổ, hai chân bắt chéo nhau, trên chân còn đặt một tập văn kiện.

Cô vừa định chào hỏi anh một tiếng nhưng lúc ngồi vào trong xe mới thấy bên tai anh đang đeo tai nghe bluetooth, chắc là vẫn đang nói chuyện điện thoại, ngón trỏ bàn tay phải hơi cong, đặt trên chiếc tai nghe bluetooth, đôi mắt đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ thâm thụy vô cùng.

Cô đưa tay gỡ xuống chiếc khẩu trang đang che trên mặt mình, vừa định cho vào túi xách thì đột nhiên nghe người đàn ông lên tiếng, "Đội đã!", cắt đứt câu nói của người ở đầu bên kia điện thoại.

Tần Noãn Dương tưởng là anh đang nói chuyện với mình, nghiêng đầu nhìn qua.

Đường Trạch Thần đúng là đang nhìn cô, giọng nói rất nhu hòa, "Ăn sáng chưa?"

Cô ngó người, theo phản xạ bản năng lắc đầu.

Chùng như anh suy nghĩ gì đó sau đó bàn tay với những ngón thon dài gõ nhẹ lên vách ngăn giữa tài xế và khoang sau.

"Đến hẻm nhỏ trong phố, ăn sáng trước."

Tần Noãn Dương mím môi, ánh mắt rơi trên tập văn kiện trên chân người đàn ông, dừng lại ở đó một chút nhưng rất nhanh lại dời tầm mắt đi.

Dặn dò tài xế xong, lực chú ý của Đường Trạch Thần lần nữa quay lại với tập văn kiện trước mặt, nhìn một hồi mới bình thản nói, "Nếu cảm thấy không thoải mái thì hạ kính xe xuống hít thở không khí một chút."

Nói rồi, anh ho nhẹ một tiếng, nói với người ở đầu bên kia điện thoại, "Tiếp tục."

Tần Noãn Dương lúc này mới biết câu nói vừa nãy của anh... là đang nói với mình.

Không biết vì sao, trong lòng cảm thấy có chút ảm áp, cô quay đầu nhìn người đàn ông một cái, thấy anh vẫn một mực rũ mắt nhìn tập văn kiện, thái độ vững vàng như núi, miệng còn nhanh hơn suy nghĩ nói, "Cám ơn."

Nghe câu cảm ơn, mí mắt của vị Đường tiên sinh đang ngồi vững vàng như núi nào đó khẽ giật một cái...

Đến trung tâm thành phố thì đã hơn bảy giờ, suốt trên đường từ sân bay đến đây đâu đâu cũng nhìn thấy người đi học, người đi làm, ai nấy cũng đều vội vã. Không biết có phải vì vận khí của Tần Noãn Dương hôm nay không tốt hay không mà trên đường bị vướngmuròi mấy cái đèn đỏ, chạy một đoạn lại phải dừng lại.

Trong xe an tĩnh cực kỳ, chỉ có tiếng Đường Trạch Thần thi thoảng lật văn kiện cùng một vài cuộc điện thoại gọi điện, tiếng Anh, tiếng Trung đủ cả, một thứ tiếng anh đúng chuẩn Mỹ, âm điệu tròn đầy, rất giống giọng của những biên tập viên đọc tin tức tiếng Anh trên truyền hình.

Cô ngồi bên cạnh lướt điện thoại nhưng mỗi khi Đường Trạch Thần trả lời điện thoại, động tác trên tay cô lại vô thức dừng lại sau đó thì rất chuyên chú nghe anh nói chuyện.

Đến khi cô ý thức được hành động này của mình thì cuộc họp qua điện thoại của anh cũng đã kết thúc, cô nghiêng đầu nhìn qua, thấy anh đã xếp gọn tập văn kiện bỏ vào trong túi hồ sơ, rất tự nhiên hỏi cô, "Muốn ăn cái gì?"

"Sao cũng được."

Đường Trạch Thần hơi nhướn mày, rất thoải mái tựa lưng vào ghế, lười nhác nhìn cô, "Tần tiểu thư đây là cố tình làm khó tôi sao?"

Không biết tại sao tự dưng lại nhảy đến đề tài này, cô nghi hoặc "hử" một tiếng, "Sao lại nói thế?"

"Có yêu cầu thường dễ hầu hạ hơn là không có yêu cầu gì." Vừa nói anh vừa đưa tay day day huyệt thái dương.

Tần Noãn Dương thuận theo hướng bàn tay anh nhìn qua, thấy đôi mắt thâm thúy đã khép lại, thoát nhìn ngược lại ôn hòa hơn ngày thường không ít.

"Không phải vậy." Cô nhỏ giọng biện giải cho mình, "Tôi thật sự cảm thấy ăn gì cũng được, không sao cả."

Đường Trạch Thần mở mắt nhìn cô, đáy mắt như có một tầng sương mù rất mỏng nhưng tầng sương mù ấy chỉ tồn tại trong chớp mắt, rất nhanh đã hoàn toàn tiêu biến. Anh cười nhẹ một tiếng, lần nữa lặp lại câu nói của cô, "Thật sự không sao cả?"

Tần Noãn Dương không biết anh đang hỏi về thức ăn hay là gì khác nữa, dứt khoát mím môi không đáp.

Trong xe lần nữa chìm trong yên lặng, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đã chạy vào khu vực đông đúc nhất trong nội thành, cô chớp chớp mắt, vẫn còn có chút bất an, "Chỗ này liệu có tiện hay không?"

Đường Trạch Thần không trả lời, khẽ môi nhẹ nhàng câu lên một ý cười.

Xe ngoặt vào trong một hẻm nhỏ, so với đường lớn người xe đi lại tấp nập bên ngoài, hai bên hẻm nhỏ này chỉ có những cánh cửa gỗ cũ kỹ, trên đường chỉ có đôi ba người chậm rãi đi bộ.

Cô ở thành phố này lâu như vậy rồi thế mà hôm nay mới biết trong trung tâm thành phố lại có một nơi như thế này, gần như tách biệt với thế giới náo nhiệt bên ngoài.

Lại đi qua mấy con ngõ nhỏ, xe cuối cùng dừng lại, tài xế và cả người đàn ông ngồi trên ghế phụ lái đều xuống xe mở cửa cho hai người.

Mễ Nhã xuống xe rồi mới phát hiện Mễ Nhã ngồi ở chiếc xe thứ hai không biết từ lúc nào đã không còn đi theo xe này nữa, không khỏi có chút kinh ngạc, "Người đại diện của tôi..."

"Cô ấy đến studio trước rồi." Đường Trạch Thần thần nhiên đáp.

Tần Noãn Dương: "...". Bầu không khí vốn rất bình thường nhất thời trở nên vi diệu hẳn.

Nhìn ra được Đường Trạch Thần chắc là khách quen ở đây, quen đường quen lối dẫn cô đi vào một nhà dân, cánh cửa gỗ bên ngoài thoát nhìn có chút cũ kỹ, bên ngoài còn dán hình hai vị thần giữ cửa, cô quan sát một chút rồi mới cất bước theo chân người đàn ông đi vào trong.

Bên trong là một sân nhỏ cỏ kính, chính giữa là một gốc cây cổ thụ thật lớn, dưới tán cây cổ thụ bày một chiếc bàn đá và vài chiếc đôn bằng đá, có hai người tuổi tác đã lớn đang ngồi đó pha trà, nói chuyện phiếm.

Nghe động tĩnh, cả hai cùng quay lại nhìn, thấy hai người khách mới tới, trên mặt họ lại hoàn toàn không có chút kinh ngạc nào, chỉ tiến đến dẫn họ vào trong nhà.

Tần Noãn Dương lúc này mới nghe thấy tiếng người, không chỉ là một người mà hình như là rất náo nhiệt.

Hai người được dẫn vào một gian phòng riêng, bên trong phòng trang trí không hề đơn điệu như ở bên ngoài, đâu đâu cũng toát lên vẻ tùy tính nhưng không hề mất phẩm vị của chủ nhà.

Cô không khỏi cảm thấy có chút hiếu kỳ, ngồi xuống rồi hỏi người đàn ông, "Đây là chỗ nào vậy."

Bà lão đưa hai người họ vào đây nghe vậy nhìn cô một cái, mỉm cười, "Nếu như bắt buộc phải nói ra một cái tên thì nơi này gọi là Phúc Vân Lai."

Tần Noãn Dương nhìn bà, cũng cười theo, "Tên nghe hay lắm."

"Cho cô ấy một chén hoành thánh nhỏ đi, lại thêm một ly sữa đậu nành." Đường Trạch Thần nhàn nhạt lên tiếng, vừa khéo cắt đứt câu chuyện của hai người, "Cháu thì vẫn như cũ."

"Được, Đường tiên sinh xin đợi một chút."

Đợi đến khi bà lão đi rồi, anh mới vừa cởi nút áo cổ tay, xắn lên một vòng vừa nói như giải thích, "Hoành thánh và sữa đậu nành đều là món tủ của quán này."

Tần Noãn Dương « ờ » một tiếng, cũng không biết nên nói gì nữa, dứt khoát đưa mắt quan sát xung quanh một vòng.

Thức ăn lên rất nhanh, không mất bao nhiêu lâu đã thấy bà lão bê chén hoành thánh và sữa đậu nành của cô vào.

Tần Noãn Dương quan sát một chút chiếc chén sứ nhỏ, màu men xanh biếc đẹp mắt, hoa văn tinh tế, vừa nhìn đã biết là loại sứ thượng phẩm.

Cô đối với đồ cổ tương đối miễn cảm, gần như vừa liếc mắt đã nhìn ra được là sứ Thanh Hoa, không khỏi kinh ngạc đến trợn mắt há miệng, "Đây là..."

Đường Trạch Thần vẫn một mực lưu ý từng phản ứng của cô, thấy biểu tình trên mặt cô sinh động như vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười, "Chén sứ này tương đối lâu lắm rồi, chắc là được làm từ giữa đời Thanh, em thích sao?"

Tần Noãn Dương khẽ lắc đầu, chỉ cảm thấy rất mới mẻ, "Chỉ là trước giờ chưa từng thử... dùng chén sứ Thanh Hoa để ăn sáng."

Trong lúc hai người nói chuyện, món « vẫn như cũ » của anh đã được bê lên.

Là một chén cháo trắng rất thanh đạm, hạt gạo trong suốt bóng lánh vừa nhìn đã thấy thèm ăn, kèm theo nó là một đĩa rau cải, thoạt nhìn thật sự là... ừm... rất rất thanh đạm.

"Bao tử của tôi không tốt." Đường Trạch Thần thu hết phản ứng của cô vào mắt, nói rất chậm, "Mẹ tôi và chủ quán này là người quen cũ, vì thế bảo tôi ngoại trừ những lúc đi công tác ra, còn lại đều đến đây ăn."

"Ngày ba bữa?" Cô không tự chủ được bật thốt ra.

"Đúng vậy, ngày ba bữa." Tiếng cười của anh rất nhẹ gần như không nghe thấy được nhưng lúc Tần Noãn Dương nhìn lên thì thấy vẻ mặt của người đàn ông vẫn bình thản, gần như là không có bất kỳ điểm nào khác thường.

"Có khi buổi sáng còn có cháo được liệu, hoặc buổi trưa có cháo được liệu, chỉ có điều mùi vị hơi nồng một chút..." Anh nói đến đây thì dừng, không nói tiếp nữa.

Lỗi tai Tần Noãn Dương hơi nóng lên, anh đang giải thích với cô bởi vì sẽ có mùi thuốc hơi nồng sợ cô không quen cho nên mới không gọi, là ý này sao???

Thực ra khi vừa mới bắt đầu cô đã cảm giác được, hôm nay cả người Đường Trạch Thần đều toát lên vẻ nhu hòa cực kỳ, so với khí tràng cường đại trước đây, rõ ràng đã thu liễm lại không ít, miễn cưỡng mà nói, có thể sánh với người bình thường.

Bữa điểm tâm này Tần Noãn Dương ăn đến thỏa mãn cực kỳ, trước giờ cô không thường ăn sáng quá no nhưng hôm nay lại phá lệ, ăn đến bụng có chút chống đỡ không nổi.

Ăn sáng xong, hai người cùng nhau trở về công ty, Tần Noãn Dương phải phối hợp với bộ phận PR của tập đoàn Trạch Thành trong buổi họp báo với truyền thông được tổ chức mấy ngày sau đó. Mấy hôm nay cô đều phải tập trung chụp ảnh quảng cáo và quay TVC, còn phải để ý phối hợp với bộ phận PR xử lý những sai sót có thể xảy ra trong buổi họp báo.

Việc cần chuẩn bị tương đối nhiều vì vậy thời gian của cô có chút cấp bách.

Lúc gần đến cửa công ty, từ xa Tần Noãn Dương đã nhìn thấy xe bảo mẫu của mình đang đậu cách đó không xa, Mễ Nhã đang đứng ở ngoài tựa người vào thân xe nói chuyện điện thoại với ai đó.

Tần Noãn Dương một mực mặc niệm trong lòng « nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, không nói không sai » cùng « không được nhìn thẳng vào Đường Trạch Thần, không được nói chuyện với Đường Trạch Thần, cứ xem bản thân là người gỗ là được », vậy nên từ lúc lên xe đến giờ cô vẫn luôn giữ im lặng.

Lúc này mới thấy Mễ Nhã đi đến bên cạnh, trong lòng yên tâm hẳn lên, sáng khoái nói cảm ơn, "Cảm ơn sự chiêu đãi của Đường tiên sinh."

Không biết có phải vì suy nghĩ « rốt cuộc cũng được giải phóng » của cô lộ quá rõ trên mặt hay không, chỉ thấy Đường Trạch Thần trầm ngâm một khắc mới lên tiếng hỏi, "Nếu như em đã muốn cảm ơn, chỉ bằng lấy hành động thực tế để biểu lộ còn hơn."

Tần Noãn Dương hơi ngớ ra, "Gi ạ?"

"Vừa khéo tối nay tôi rảnh, cho em một cơ hội mời tôi ăn cơm."

"..." Sắc mặt Tần Noãn Dương nhất thời đen lại.

Loại vinh dự đặc biệt như vậy, cô có thể từ chối không nhận không?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Lúc Tần Noãn Dương đi vào studio, nhân viên làm việc ở đó đều đã đến đầy đủ. Cô theo Mễ Nhã vào phòng thay y phục, lúc bước ra đã thấy nhân viên

trang điểm chờ sẵn ở cửa.

Nhân viên trang điểm là người cùng công ty với Tần Noãn Dương, hai người đã hợp tác với nhau gần một năm, ai nấy đều rất quen thuộc lẫn nhau. Nhân viên trang điểm quan sát cô một thoáng sau đó bắt đầu công việc.

Đến chiều, trợ lý của Đường Trạch Thần không hẹn mà bất thành linh xuất hiện ở studio, cũng không nói gì, chỉ rào một vòng quanh hiện trường quay chụp, nói vài câu với thợ chụp hình sau đó chụp vài tấm hình rồi rời đi, cũng đột ngột như khi anh ta xuất hiện.

Đi không bao lâu thì phái người đưa trà chiều đến.

Mễ Nhã vừa ăn vừa hỏi Tần Noãn Dương, người mới vừa được giải phóng khỏi sân chụp đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi kia, "Có phải là em mệt, muốn trốn việc nên đi cửa sau, nhờ Đường tiên sinh đến cứu viện, đưa trà chiều đến để bản thân được nghỉ ngơi một chút không?"

"Thức ăn ngon cũng không bịt được miệng của chị sao?" Tần Noãn Dương liếc người đại diện của mình một cái, cầm một miếng bánh ngọt nữa đưa qua, "Thích thì ăn nhiều một chút, buổi tối còn phải vất vả chị đưa em đi dự một sự kiện nữa."

Mễ Nhã nghi hoặc nhìn cô, "Buổi tối em có sự kiện gì? Sao chị không biết gì hết vậy?"

Tần Noãn Dương mặc váy dài, ngồi trên ghế với tư thế cực kỳ đoan chính, ánh mắt nhìn Mễ Nhã cũng rất đường hoàng nhưng nụ cười thì như gió xuân, "Em nói có là có."

Mễ Nhã: "... " Quả nhiên trên đời này không có bánh ngọt miễn phí mà.

May mắn là tối nay Đường Trạch Thần hình như đã có sắp xếp, khi cô vừa xong việc bên studio thì bảo Mễ Nhã đưa chìa khóa, tự mình lái xe đến bệnh viện một chuyến.

Hành lang dài trong bệnh viện có chút quanh quẽ, cô đã đến đây mấy lần rồi, quen đường quen nẻo, rất dễ dàng đã tìm được phòng bệnh của Hứa Chính Tân.

Cô nhìn qua cánh cửa đang khép hờ, trong phòng Hứa Chính Tân đang nằm trên giường bệnh của mình gấp hạc giấy, bên cạnh đặt một quyển sách đang mở.

Trên đường đi, Tần Noãn Dương có ghé một cửa hàng đồ chơi mua cho cậu một chiếc máy bay điều khiển từ xa, chiếc máy bay hơi nặng, cô chỉ đứng một chốc rồi gõ cửa bước vào.

Lúc Hứa Chính Tân nhìn thấy cô, rõ ràng là rất vui vẻ, từ trên giường vội vàng nhảy xuống nhào vào lòng cô.

Tần Noãn Dương đặt món đồ chơi lên giường, nhắc tay ôm lấy cậu một chút, lúc thả tay ra, còn thuận tiện véo một chút gương mặt tái xanh do bị bệnh tim lâu năm của cậu, "Ồ một mình thôi sao?"

"Buổi tối anh hai còn bận đi làm thêm, muộn chút nữa mới đến được." Cậu nhóc ngẩng mặt lên nhìn cô đáp rồi kéo cô đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, "Chị Noãn Dương ngồi đây chơi một lát, em đi lấy trái cây cho chị."

Từ đầu giường của cậu có để một giỏ trái cây, rõ ràng là có người mới đưa vào không lâu, "Có phải Chính Tân sắp được ra viện rồi không?"

Cậu nhóc gật đầu, tỉ mỉ chọn ra một quả táo vừa to vừa chín mọng đưa cho cô, "Em xuất viện thì có thể đi học rồi."

Đầu mày cô bởi vì nụ cười tươi tắn của cậu nhóc mà từ từ giãn ra, rũ mắt nhìn quyển sách đang để mở trên giường, là sách toán lớp một, "Đang đọc cái này sao?"

Hứa Chính Tân cười híp mắt cầm sách đưa cho cô, lại chỉ tay về phía một góc tủ đầu giường bệnh, nơi đặt một chồng sách khác, "Chú Phương thường qua đây chơi với cháu, sau đó lại dẫn thêm một chú nữa đến thăm cháu, chú ấy mang cho cháu rất nhiều sách."

"Ồ." Cô nhưn mày, đi qua lật thử chồng sách lên xem, đều là những sách thích hợp cho các bé tiểu học đọc, ngoại trừ những sách giáo khoa ra, còn có truyện cổ tích, cô tùy tiện lật vài trang, nghi hoặc hỏi, "Chú Phương? Em đang nói đến bác sĩ Phương phải không?"

"Dạ phải." Cậu nhóc vẻ mặt hào hứng nói, "Đi cùng với chú Phương là một chú khác không mặc áo bác sĩ mà mặc áo đen, nhưng nhìn còn đẹp trai hơn chú Phương nữa."

Tần Noãn Dương cúi đầu nhìn xuống, cậu nhóc nhỏ đang đứng bên cạnh, ngưỡng đầu lên nhìn cô, đáy mắt long lanh như hai vì sao tràn đầy ý cười. Lòng cô chợt mềm mại hẳn đi, đưa tay véo nhẹ chóp mũi cậu, "Chị mang cho em một chiếc máy bay điều khiển từ xa, mau đi xem thử có thích hay không?"

Mắt Hứa Chính Tân sáng lên, sau đó lập tức tối lại, "Anh hai nói chị Noãn Dương đã giúp bọn em nhiều lắm rồi, không được lấy thứ gì từ chỗ chị nữa."

Hứa Chính Tân tuổi tuy còn nhỏ nhưng bởi vì cha mẹ qua đời từ sớm, cộng thêm bị chứng bệnh tim bẩm sinh nên tâm tư hết sức miễn cảm

Người thân duy nhất còn lại trên đời cũng chỉ có Hứa Chính Dương, rất nhiều lúc cậu phải tự mình chăm sóc bản thân vì vậy hiểu chuyện hơn những đứa nhỏ cùng tuổi nhiều.

Tình huống giống như thế này xảy ra nhiều lần lắm rồi, Tàn Noãn Dương nhìn cậu nhóc, rất gọn gàng dứt khoát, "Không phải lần trước đã nói rõ là sau này sẽ không như vậy rồi sao? Em không chịu nhận chị biết tặng nó cho ai đây, lại phải ném đi thôi."

Hứa Chính Tân chớp chớp mắt nhìn cô, đáy mắt có một tia chờ mong rất rõ ràng, "Nhưng anh hai không cho..."

"Chị sẽ nói với anh hai em."

Lưu lại phòng bệnh với Chính Tân thêm một lát, thấy y tá vào đưa thuốc, cô nhìn cậu nhóc ngoan ngoãn uống thuốc, nằm xuống ngủ thì mới nhỏ giọng chào tạm biệt định đi.

Y tá nhìn thấy cô thì có chút ngạc nhiên, nhìn thêm mấy lần mới nghi hoặc hỏi, "Cô là Tàn Noãn Dương phải không?"

Tàn Noãn Dương vừa mới đeo kính râm lên, nghe vậy quay sang nhẹ mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Bác sĩ chính của Hứa Chính Tân tối nay không trực, cô trực tiếp xuống tầng dưới, đến văn phòng của Phương Tử Duệ.

Vừa mới tới cửa thì nghe thấy bên trong hình như có tiếng nói chuyện, cô nhìn qua cánh cửa đang khép hờ, chỉ thấy một chiếc áo vest màu đen đang phủ lên lưng của một chiếc ghế trong phòng.

Cô gõ cửa hai cái, "Bác sĩ Phương?"

Tiếng nói chuyện bên trong lập tức dừng lại, một lúc sau mới vọng ra tiếng của Phương Tử Duệ, "Mời vào."

Lúc Tàn Noãn Dương đẩy cửa bước vào thì thấy Phương Tử Duệ đang kéo chiếc rèm che phía sau lưng mình lại, thấy cô vào rõ ràng là rất ngạc nhiên, "Sao cô lại tới đây?"

"Vừa khéo có thời gian rảnh, đi thăm Chính Tân một chút." Cô tùy ý kéo một chiếc ghế đối diện bàn làm việc ngồi xuống, "Bác sĩ Phương đang có khách sao?"

Phương Tử Duệ vừa mới cầm ly lên uống hớp nước, nghe vậy thì « phụt » một tiếng, toàn bộ nước trong miện bắn ra, phun ướt hết những bệnh án đang bày trên bàn.

Tàn Noãn Dương hơi nhướn mày, ánh mắt đầy thâm ý nhìn anh, "A... phản ứng lớn như vậy làm gì chứ? Có phải thật kim ốc tàng kiều, giấu người đẹp sau bức rèm kia không?"

Nói rồi liền đứng dậy, chuẩn bị vạch rèm ra xem thử.

Phương Tử Duệ đang dùng khăn giấy lau sơ một lượt xấp bệnh án bị ướt, vừa quay đầu lại, nhìn thấy bàn tay với những ngón thon dài của cô đã chạm tới rèm cửa, sắc mặt lập tức tái mét, "Dừng nhúc nhích."

Tàn Noãn Dương liền thực sự không động dậy chút nào, mỉm cười đăm đăm nhìn anh, "Bị tôi nói trúng rồi, đúng không?"

Phương Tử Duệ giờ làm gì còn bộ dạng của một trưởng khoa nữa, gương mặt anh tuấn nhẵn thành một mui, "Bên trong có bệnh nhân, đang cời trần, là nam."

"..." Sắc mặt Tàn Noãn Dương đầy kinh ngạc, ánh mắt nghiêng ngả nhìn anh, "Bệnh viện cũng xem như nơi công cộng, ở đây mà cấp bách đến không đợi được như vậy có được không đây?"

Sắc mặt Phương Tử Duệ lập tức từ tái chuyển sang xanh, "Cô nghĩ đi đâu vậy?"

"Là tự anh cố tình nhấn mạnh mấy chữ « đang cời trần » kia mà." Cô nhún vai với vẻ vô tội, "Bác sĩ Phương, hành vi của anh không đáng hoàng chút nào."

Phương Tử Duệ: "..."

Trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn quyết định nhanh trí dời đi đề tài, "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Chính Tân nói anh dẫn một người đàn ông đến gặp thằng bé, người đó tôi có biết không?" Trong lúc nói chuyện, cô đã thu lại vẻ đùa bỡn vừa nãy, sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn đối phương như dò xét.

Sắc mặt Phương Tử Duệ như thường, hắng giọng một tiếng rồi nói, "Cô không biết người đó đâu, anh ta là một người bạn của tôi, hôm đó vừa khéo đến bệnh viện khám bệnh rồi cùng tôi đi thăm Chính Tân một chút, có vấn đề gì sao?"

"Không có gì." Tàn Noãn Dương lắc đầu, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn mấy cái, "Tạm thời chưa nhìn ra vấn đề nằm ở đâu..."

Ý ở ngoài lời chính là, cô cảm thấy có vấn đề, chỉ có điều vấn đề nằm ở đâu thì chưa nhìn ra được mà thôi.

Phương Từ Duệ cũng chẳng thắc mắc gì về câu nói đó của cô, chỉ xác nhận lịch hẹn kiểm tra sức khỏe của cô một lần, "Đừng cho tôi leo cây đấy nhé. Với lại, gần đây sắc mặt cô hơi tệ, nhớ chú ý ăn uống và nghỉ ngơi đúng mực."

Cô "Ừm" một tiếng, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Phương Từ Duệ nhìn cô một thoáng, lại nhìn không được nhắc nhở, "Lúc giao mùa cũng là lúc sức đề kháng của cô yếu nhất, khoảng thời gian này cần thận trọng để bị cảm"

Tần Noãn Dương vốn đã định đi rồi nhưng lời dặn dò của bác sĩ nhất định phải nghe, cô liền đứng lại một chút. Vừa cúi đầu, phát hiện bên tay phải mình chính là chiếc áo vest màu đen vừa này cô nhìn thấy qua khe cửa.

Cô đưa tay sờ nơi cổ áo một cái, tầm mắt theo hướng bàn tay hướng xuống, nhìn thấy nhãn hiệu của chiếc áo, nhãn hiệu này không hề xa lạ chút nào, so với chiếc áo lần trước khi cô ngủ quên, thức dậy thấy nó khoác trên người mình kia là cùng một hiệu.

Phương Từ Duệ nói xong thấy cô không có phản ứng gì, nhìn qua thấy cô đang nhìn chằm chằm chiếc áo vest như có điều suy nghĩ thì không khỏi liếc mắt nhìn về phía sau tầm rèm, ho nhẹ một tiếng, tìm cách dời đi sự chú ý của cô, "Cũng không còn sớm nữa rồi, cô mau về đi thôi, con gái về nhà muộn quá không tốt đâu."

Tần Noãn Dương rất nghiêm túc gật đầu, nụ cười sáng lạn nhìn anh ta, "Bác sĩ Phương nói đúng, không quấy rầy anh tiếp tục tâm tình nữa, tạm biệt."

Cơ mặt Phương Từ Duệ mạnh mẽ co rút lại, bàn tay âm thầm siết lại thành nắm đấm, đợi cô đi xa rồi mới tức giận quát, "Ai thêm tâm tình, tâm sự gì chứ?"

Rèm kéo ra vang lên những tiếng xoàn xoạt, người đàn ông sau rèm về mặt tức giận đang nhìn anh, giọng lạnh nhạt mà đầy ý châm chọc, "Xem ra bác sĩ Phương hành vi không đoan chính cũng không phải là lần đầu tiên rồi, bằng không sao lại bị bệnh nhân của mình hiểu lầm được chứ?"

Đối với người trước mặt mình này, Phương Từ Duệ hoàn toàn chẳng có chút cổ kị nào, "Cậu quá đáng vừa thôi nhé, còn không phải là vì cậu sao? Hơn nữa Tần Noãn Dương không phải là bệnh nhân tầm thường, OK?"

Đường Trạch Thần "ờ" một tiếng, giọng ý vị sâu xa, "Đối với cậu mà nói không phải là bệnh nhân tầm thường, vậy là gì?"

Sắc mặt Phương Từ Duệ xanh mét, nếu như không phải ngại người đàn ông trước mặt khí trường quá mạnh mẽ, anh nhất định đã không chút do dự chạy đến đâm cho mấy phát, "Không chơi trò chữ nghĩa với cậu..."

"Tôi có nói muốn chơi với bác sĩ Phương cậu sao?" Đường Trạch Thần thấp giọng cười một tiếng, nhắc tay cầm chiếc áo khoác đang phủ trên lưng ghế lên, như không có gì điều nhiên hỏi, "Lúc thời tiết giao mùa, sức đề kháng yếu lắm thật sao?"

"Người bình thường thì chẳng sao cả, chỉ cảm thấy trời nóng lạnh không cân bằng khó chịu chút thôi nhưng Tần Noãn Dương từ nhỏ thân thể đã không khỏe, người thuộc thể hàn nặng, thêm vào đó..." Anh đột nhiên dừng lại, ánh mắt híp lại, "Cậu muốn bẫy tôi?"

"Đồ ngốc." Khóe môi Đường Trạch Thần nhẹ câu lên, sắc mặt rõ ràng có chút vui vẻ, "Tôi về trước."

Phương Từ Duệ ngó người ra sau đó tròn to mắt nói với giọng không dám tin, "Không mời tôi ăn cơm sao? Không phải đã nói dẫn tôi đi gặp bác gái ôn lại chuyện cũ sao?"

Đường Trạch Thần vừa cảm điện thoại ập gọi vừa đầu cũng chẳng buồn ngoảnh lại đáp, "Mẹ tôi lại chẳng thích thú với chuyện cùng bác sĩ ôn lại chuyện cũ lắm đâu."

Vừa nói thì chân cũng vừa cất bước rời khỏi văn phòng của Phương Từ Duệ, đi thẳng về phía cầu thang bộ.

Dọc theo hành lang, y tá và bệnh nhân đi tới lui không ngớt nhưng nhìn dáng vẻ của anh thì hoàn toàn không giống bất kỳ ai trong số đó, tư thái ung dung, bước chân trầm ổn, vững vàng đi về phía trước.

Có lẽ điện thoại đã thông rồi, anh hơi cúi đầu, bước chân cũng chậm lại.

"Bảo Tần tiểu thư đến hội quán lấy sổ sách kiểm tra một chút, nói tôi không thể đến được, không có ai kết sổ, không thể phát lương cho nhân viên."

Đầu bên kia chắc là đáp lại gì đó, anh thấp giọng cười một tiếng, lơ đãng đáp, "Có vấn đề thì sao à? Có vấn đề thì bảo cô ấy ngày mai đến văn phòng của tôi gặp tôi."

Ngắt điện thoại, Đường Trạch Thần nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ nơi đầu hành lang.

Bầu trời một mảnh tinh quang sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Lúc Tần Noãn Dương nhận được điện thoại của quản lý hội quán TC thì cô đã trên đường về nhà. Sau khi cúp điện thoại, thoáng suy nghĩ một chút, cuối cùng cô vẫn quyết định quay xe đi đến hội quán một chuyến.

Quản lý sau khi xác nhận cô sẽ đến thì liền ra cửa đứng chờ. Khi xe của Tần Noãn Dương vừa đến thì nhân viên đỗ xe của hội quán đã cung kính tiến đến đón lấy chìa khóa từ tay cô, giúp cô tìm chỗ đỗ.

"Muộn như vậy rồi mà còn phải nhờ Tần tiểu thư đến đây một chuyến, thật sự ngại quá." Quản lý đón cô vào cửa, đích thân dẫn cô đi theo lối đi dành riêng cho nhân viên hội quán đến thẳng văn phòng của Đường Trạch Thần ở tầng trên cùng.

Phòng làm việc này được trang trí theo phong cách giống hệt căn phòng bao riêng của anh, đều theo hơi hướng hoài cổ, bất luận là từ những ngọn đèn treo trên những bức phù điêu trên trần nhà hay màu vàng nhạt của giấy dán tường, mỗi một chi tiết nhỏ đều toát lên phong vị cổ điển nồng đậm.

Thực ra ấn tượng đầu tiên của Tần Noãn Dương về Đường Trạch Thần lại không phải như thế, trong suy nghĩ của cô, người này càng thích hợp phong cách lạnh lùng đậm mực, sạch sẽ dứt khoát của thời hiện đại hơn chứ không phải kiểu hoài cổ thế này. Nhưng hai phong cách kết hợp lại với nhau... càng là một sự thích hợp khó mà diễn tả bằng lời, giống như vốn dĩ con người này nên là như thế này mới phải vậy.

"Thực ra tập đoàn Trạch Thành so với nơi này có khác biệt rất lớn. Hội quán này là tâm huyết của Đường tổng đã bỏ ra đầu tiên khi bắt tay vào lập nghiệp. Kết cấu bài trí ở đây, thậm chí những đồ trang trí treo ở vách hành lang đều do ngài ấy đích thân quy hoạch, tuyển chọn."

Tần Noãn Dương nghiêng đầu nhìn qua, quản lý đang đứng xéo xéo với cô, mỉm cười giải thích, thái độ của ông đối với cô dường như đã ôn hòa và tùy ý hơn không ít, "Tần tiểu thư nếu có hứng thú, thực ra có thể đến đây thường xuyên hơn."

Tần Noãn Dương nhẹ gật đầu, rất nghiêm túc nhận lời, "Tôi sẽ đến."

Quản lý trực tiếp copy một bản của sổ sách kế toán vào USB cho cô, lại rất lưu loát rút ra một phần sổ sách phía trên đã có người dùng bút mực đen chú giải đưa cho cô, vô tình nói lộ một câu, "Văn phòng của Đường tổng ngoại trừ tôi và nhân viên làm vệ sinh ra thì không ai có thể tiến vào."

Cô vừa đón lấy sổ sách, nghe vậy tay chợt khựng lại một chút rồi mới tiếp tục lật ra, trang đầu tiên nơi chỗ trống là chữ ký của Đường Trạch Thần.

Nét bút có chút sắc sảo, chữ viết rất ngay ngắn, nét mực bút máy màu đen dưới ánh đèn huỳnh quang màu vàng giống như lóng lánh ánh nước vậy.

Cô không nhận được đưa tay sờ lên dòng tên đó một cái, lúc viết chữ mực hình như hơi đặc một chút, đầu ngón tay cô sờ lên vẫn có thể cảm nhận rõ ràng những đường nét cộm lên trên nền giấy.

Quản lý lấy một tờ danh thiếp của Đường Trạch Thần ra, ở phần trống mặt sau của nó nhanh chóng viết lên địa chỉ email của anh, "Tôi biết bình thường công việc của Tần tiểu thư cũng rất bận rộn, xem xét xong những sổ sách này, cô trực tiếp gửi mail cho Đường tổng là được. Còn về sổ sách và USB, lúc nào thuận tiện cô mang đến đây là được."

Tần Noãn Dương cầm USB trên tay quan sát một chút, có chút nghi ngại ngẫm hỏi, "Đường tiên sinh không có ở đây, quản lý cứ thế yên tâm đem những thứ quan trọng thế này đưa cho tôi sao?"

Người quản lý nhìn cô, sắc mặt không tỏ vẻ gì khác thường, "Đường tổng rất tin tưởng Tần tiểu thư, tôi đương nhiên cũng tin tưởng cô."

Tần Noãn Dương nhất thời nghẹn lời, cứ luôn có cảm giác hình như mình bị người ta âm thầm cho vào tròng vậy nhưng lại không thể nói rõ nó như thế nào, cô có chút đau đầu day day trán, "Nhưng tôi không tin tưởng chính mình, tôi chính là một người diễn viên, để tôi học thuộc mấy lời thoại thì còn có thể, còn quản mấy giấy tờ sổ sách lằng nhằng này quả thực có chút làm khó tôi rồi. Nếu như để xuất hiện lỗi hỏng gì..."

Quản lý nghe vậy, cười một cách đầy thâm ý, "Noãn Dương tiểu thư nói giống với tôi rồi, người cùng tốt nghiệp một trường với Đường tổng của chúng tôi ra thì làm gì có chuyện hồi hộp như thế. Hơn nữa, Đường tổng cũng đã nói nếu như cô có lỡ xảy ra sai sót gì, ngài ấy sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm. Vì vậy nếu Noãn Dương Trạch Thành có vấn đề gì thắc mắc, hoàn toàn có thể trực tiếp liên lạc với ngài ấy." Nói rồi lại bồi thêm một câu, "Đường tổng cũng chỉ chịu trách nhiệm với cô mà thôi."

Tần Noãn Dương nhất thời trầm mặc, thật lâu mới khẽ hắng giọng, dùng giọng điệu như không có việc gì hỏi, "Cái gì gọi là « chỉ chịu trách nhiệm với tôi mà thôi »?"

"Thì chính là ý trên mặt chữ đấy thôi."

Tần Noãn Dương: "..."

Thời gian đã không còn sớm nữa, cô cũng không tiện ở lại lâu, theo chân người quản lý xuống đến tầng trệt, cửa thang máy vừa mở ra, liếc mắt đã thấy

Hứa Nhã Thục đang đứng ở bên ngoài đợi thang máy, chỉ cách cô mấy bước chân.

Cô ta đang tươi cười hơn hờ khoác tay một người đàn ông tuổi trung niên rất lạ mặt, nửa người trên gần như treo trên người người đàn ông kia, lúc nhìn thấy cô, sắc mặt cô ta cũng không khỏi có chút kinh ngạc lẫn khiếp sợ.

Tần Noãn Dương thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng kia thoáng chốc như bị rút hết máu, tái nhợt như tờ giấy.

Chỉ do dự một giây, sau đó cô liền giữ vẻ mặt thản nhiên như không hề quen biết Hứa Nhã Thục, điem tình lướt qua người cô ta. Lúc bước vào đại sảnh được mấy bước, cuối cùng vẫn nhìn không được quay đầu lại nhìn một cái. Hứa Nhã Thục đang đứng trong thang máy, xuyên qua hai cánh cửa đang chậm rãi khép lại kia, chăm chú nhìn cô.

Tần Noãn Dương chỉnh lại chiếc áo khoác trên người sau đó mới xoay người bước về phía cửa ra vào của hội quán.

Người quản lý dĩ nhiên đã nhận ra bầu không khí khác thường nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ tiễn cô đến cửa, nhìn cô lên xe, nhìn cô lái xe rời đi sau đó mới lấy điện thoại ra báo cáo tình huống.

Chuyện kiểm tra sổ sách này đối với Tần Noãn Dương mà nói cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì, chỉ cần đối chiếu sổ tiền ghi chép, thấy không có sơ sót gì thì sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Không biết có phải bởi vì thời gian nghỉ ngơi không theo quy luật hay không mà đồng hồ sinh học trong cô dạo này có chút hỗn loạn. Cô quay về nhà, ăn khuya xong rồi lại cực kỳ tỉnh táo, nhìn trái nhìn phải thấy chẳng có việc gì cho mình làm, dứt khoát bê mấy tính xách tay qua, nhét USB vào xem xét số liệu bên trong.

Có lẽ cái USB này là vật cá nhân của một mình Đường Trạch Thần, ngoại trừ sổ sách mà quản lý mới copy vào đó ra thì còn có một số tệp văn kiện, toàn bộ được đánh tên tiếng Anh, một trong những folder đó có tên là "SUN".

(**Tina: Sun là mặt trời, tên Noãn Dương dịch nghĩa ra là "Mặt trời ấm áp")

Cô trầm ngâm một thoáng, vẫn không thắng được trí tò mò, ấn nút mở tệp văn kiện đó ra. Nhưng bên trong nó lại gần như là ngoài dự liệu của cô – trống rỗng chẳng có gì hết.

Tần Noãn Dương vội thoát ra, trong lòng vẫn còn một tia quần bách khi lén lút dòm ngó đồ vật riêng tư của người khác dù rằng thực tế chẳng xem được gì hết.

Trần định lại tinh thần, lúc này mới mở file sổ sách ra xem. Khi sổ sách đối chiếu được một nửa thì mắt cô đã cay xè, đứng dậy pha cho mình một ly cà phê. Đợi đến khi toàn bộ sổ sách được cô đối chiếu xong thì đã là bốn giờ sáng.

Vừa dụi mắt vừa âm thầm than thở ngành ẩm thực này thực sự là ngành kiếm ra tiền quá sức tưởng tượng Tần Noãn Dương vừa lưu lại những số liệu đã được đối chiếu xong kia vào USB trở lại đồng thời không quên gửi một phần giống hệt vào email của Đường Trạch Thần.

Làm xong hết mọi thứ, rốt cuộc đã cảm thấy buồn ngủ, cô tùy ý dọn dẹp một chút sau đó lên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau khi nhân viên trang điểm nhìn thấy cô thì có chút kinh ngạc, "Tối qua mấy giờ cô đi ngủ vậy? Sao sắc mặt lại không tốt đến thế?"

Mễ Nhã không phải là người đại diện quán nghệ sĩ dưới tay mình nghiêm khắc nhất mà cô biết nhưng trước giờ chưa từng thấy người nào muốn làm gì thì làm nấy như Tần Noãn Dương.

Khi vừa mới bắt đầu dẫn dắt cô, Mễ Nhã còn lải nhải không ngừng dẫn dò cô nhớ phải ăn uống ngủ nghỉ theo tiêu chuẩn của cô ấy nhưng sau đó thì từng bước từng bước nhượng bộ, đến cuối cùng, chỉ đành bắt Tần Noãn Dương miễn cưỡng đồng ý không được thức trắng đêm mà thôi.

Tần Noãn Dương liếc nhanh sang người đại diện của mình đang vênh tai nghe ngóng động tĩnh ở bên này, không dám nói cụ thể giờ mình lên giường ngủ, chỉ hàm hồ qua loa đáp, "Cũng chẳng để ý thời gian nữa, chỉ hơi muộn một chút thôi."

Mễ Nhã đang cầm một tấm ảnh cỡ lớn hôm qua cô mới chụp được rửa ra, nghe vậy thì chặc chặc hai tiếng, "Noãn Dương, trời sinh xinh đẹp tự nhiên như vậy, fan của em có biết không?"

Tâm trạng của Tần Noãn Dương sáng nay sau khi thức dậy tốt một cách kỳ lạ, khó được có lúc hứng thú cùng Mễ Nhã đấu khẩu, "Chị tưởng ai cũng đều nồng nặc, dung tục như chị sao? Fan của em chọn trúng em là nhờ nội hàm, nội hàm đó."

Mễ Nhã rất không nể mặt bật cười một tiếng, "Chị phải đăng Weibo vạch mặt em."

Cô bật cười, không cho là đúng.

Tranh thủ chút thời gian rảnh lúc thay đổi cảnh quay mà lướt Weibo, lúc vào trang chủ của Mễ Nhã xem phần bình luận, đại đa số đều là các fan ôn hòa,

để thương, vừa khen cô có ngoại hình đẹp vừa khen cô có nội hàm.

Lúc nhìn thấy có người dùng câu trong ngoài đều có tu dưỡng để hình dung mình, Tần Noãn Dương không nhận được đưa tay đỡ trán, nhẹ giọng bật cười.

Đường Trạch Thần đi vào, nhìn thấy được chính là một màn này, cô gái đang ngồi bên mép của bục chụp ảnh, ánh đèn trong studio rất sáng, ánh lên gương mặt trắng nõn của cô một lớp ánh sáng rất rõ ràng, mà nụ cười đó, dưới lớp ánh sáng đó lại đặc biệt có sức hút, dễ dàng câu mắt hồn phách của người khác.

Mà anh cũng thực sự bị hấp vào trong nụ cười đó, thoáng có một chút thất thần, không khỏi nhìn nhiều thêm một cái sau đó mới làm như không có việc gì tiếp tục bước vào.

Người trong studio thấy người đến là Đường Trạch Thần thì ai nấy đều nhìn qua. Anh hơi nhấc tay, ra hiệu mọi người cứ tiếp tục công việc còn mình thì ngồi xuống chiếc ghế gần thợ chụp hình, xem xét một lượt thành quả chụp ảnh vừa này.

Ngũ quan của Tần Noãn Dương rất xinh xắn, nhất là mỗi lần bị ống kính bắt được những biểu tình hoặc động tác vô thức của cô, luôn khiến anh có cảm giác rất khác với cảm giác lạnh nhạt mà thường ngày cô hay bày ra trước ống kính.

Đối với một người ngoài nghề như anh cũng có thể từ những bức ảnh này nhìn ra được, cô thực sự rất ăn ảnh, giống như trời sinh ra đã thích hợp ăn chén cơm diễn viên này, thích hợp đứng ở trên bục chụp ảnh này, dưới ánh đèn huỳnh quang này, cực kỳ thích hợp.

Mẽ Nhã đứng gần Tần Noãn Dương nhất, thấy bộ dạng như người bàng quang của cô thì không nhận được nhỏ giọng nhắc nhở một câu, "Noãn Dương, Đường tiên sinh đến rồi."

"Hả?" Cô ngẩng đầu lên, thuận theo hướng Mẽ Nhã chỉ nhìn qua.

Đường Trạch Thần đang ngồi sau thợ chụp hình, ẩn mình trong một khoảng tối, thấy cô nhìn qua, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua người cô, khẽ gật đầu.

Đôi mắt đó trong bóng tối càng thêm thâm thúy dị thường, không biết có phải vì khoảng cách hơi xa hay không mà cô cảm thấy xung quanh anh toát ra một tầng lãnh ý, kiểu như "người sống chớ đến gần" vậy nhưng lúc ánh mắt đó rơi trên người cô... lại mang theo một tia ấm áp rất rõ ràng.

Tần Noãn Dương sợ đó chỉ là cảm giác sai lầm của mình, lại cẩn thận nhìn một lần nữa, anh đã nghiêng người qua nhỏ giọng nói với thợ chụp hình gì đó, không còn để mắt đến bên này nữa.

Cô cúi đầu chỉnh lại một lần lần váy, giọng nhỏ như muỗi kêu, "Không phải quản lý nói anh ta bận lắm sao..." Bận mà còn có thời gian đến studio đích thân chỉ đạo làm việc sao?

Nghỉ ngơi được một lúc, trợ lý của nhà nhiếp ảnh đến thông báo cô tiếp tục chụp ảnh.

Mẽ Nhã và nhân viên trang điểm giúp cô chỉnh lại một chút váy áo và kiểu tóc, khi chắc chắn không có sơ sót gì thì mới tránh sang một bên.

Cô đứng trên bục chữ T, tầm nhìn rộng rãi bao quát, vừa liếc mắt đã có thể nhìn một cách rõ ràng từng người đang bận rộn bên dưới. Trong lúc dòm tầm mắt, lại không tự chủ được nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh nhà nhiếp ảnh.

Anh vẻ mặt thả lỏng ngồi lật một quyển tạp chí nhưng ánh mắt rất chuyên chú, chuyên chú đến mức dường như căn bản không để tâm đến chuyện gì khác.

Cô trong lòng ngổn ngang nhưng vẫn tập trung tinh thần tạo dáng đủ các tư thế theo yêu cầu của nhà nhiếp ảnh nhằm thể hiện tốt nhất các trang sức quảng cáo lần này.

Cô chuyên nghiệp, những nhân viên khác cũng cực kỳ chuyên nghiệp, sau khi bắt đầu chụp ảnh thì trong studio không có chút âm thanh nào khác, ai nấy đều bận rộn với công việc của mình, ngoại trừ thỉnh thoảng có vài câu giao lưu nho nhỏ ra thì cũng chỉ còn lại tiếng máy chụp ảnh lách tách cùng giọng chỉ đạo của nhà nhiếp ảnh yêu cầu cô thay đổi góc độ mà thôi.

Ánh đèn trong studio rất sáng, mắt Tần Noãn Dương bị chiếu vào liên tục bắt đầu có chút nhức chịu không nổi, khi bắt đầu chụp một shot ảnh mới, vô thức chớp mắt một cái.

Cô nhìn nhà nhiếp ảnh cười vớ vẩn hồi lâu, tập trung tinh thần tiếp tục nhìn thẳng vào ống kính. Đường Trạch Thần đang nhìn màn hình giám sát không biết là bất mãn với cái gì, đôi mày rậm hơi nhíu lại.

Cô không khỏi phân tâm nhìn anh mấy lần, cũng bởi vì vậy, nhà nhiếp ảnh không bắt được ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên định phản nản gì đó nhưng khi thấy tầm mắt cô rơi trên người Đường Trạch Thần thì không khỏi bật cười kêu lớn, "Tần tiểu thư, Đường tổng của chúng tôi không phải ống kính."

Tần Noãn Dương bị gọi đích danh nhất thời sững sốt, lúc phản ứng lại, đối mặt với ánh mắt như cười như không của Đường Trạch Thần thì quần bách vô cùng, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Những người bên dưới cũng bật cười ra tiếng, tiếng cười của họ nghe vào tai cô như bị phóng đại lên nhiều lần, nhất thời máu huyết trong người như đang chảy ngược, gương mặt trắng nõn thoáng chốc đỏ bừng, đôi mắt dưới ánh sáng chói rọi ở studio lại giống như một đầm nước mùa xuân, long lanh sáng.

đến kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Ánh mắt Đường Trạch Thần từ gương mặt đỏ bừng của cô trượt xuống, rơi trên đường cong ưu mỹ của xương quai xanh, đôi mày hơi nhướn lên, thấp giọng dặn dò gì đó với trợ lý đứng bên cạnh.

Nghे xong lời của ông chủ của mình, trợ lý thoáng có chút kinh ngạc nhìn anh, thấy vẻ mặt anh vẫn bình thản trấn định, không khỏi quay đầu nhìn về phía Tần Noãn Dương đang rũ mắt mỉm cười trên bực chữ T sau đó xoay người bước ra ngoài.

Không lâu sau, trợ lý quay lại, trên tay là một hộp trang sức tinh xảo. Anh ta lấy sợi dây chuyền ngọc lục bảo bên trong hộp đưa cho nhân viên trang điểm bảo cô ấy đeo lên cho Tần Noãn Dương.

Lúc đưa qua, anh ta còn đặc biệt cẩn thận, thấp giọng dặn dò nhân viên trang điểm tuyệt đối không thể để bị trầy xước hoặc tổn hại gì.

Rất rõ ràng, sợi dây chuyền này có lai lịch rất lớn.

Tầm mắt Tần Noãn Dương rơi trên sợi dây chuyền, cẩn thận đánh giá một lượt, ngoại trừ cảm thấy sợi dây này rất quen mắt ra thì chẳng có phát hiện gì khác. Cô đưa tay sờ nhẹ một cái, xúc cảm từ viên ngọc quý giá rất tốt, ôn nhuận lại mang theo một tia mát mẻ, ánh sáng tự nhiên từ nó như được phóng đại dưới ánh đèn chói sáng của studio, rực rỡ lóa mắt.

Cô mơ hồ cảm thấy ánh mắt của anh chừng như đang ám thị điều gì đó nhưng rốt cuộc muốn ám thị cái gì thì cô lại không dám tìm hiểu sâu hơn.

Thấy Tần Noãn Dương chậm chạp không có phản ứng, nhân viên trang điểm có chút khó hiểu nhìn cô, "Noãn Dương, dây chuyền..."

"Ừm." Cô đáp một tiếng, vén mái tóc dài sang một bên, "Chị đeo lên giúp em đi."

Khóa của sợi dây chuyền khá mảnh, nhân viên trang điểm thử mấy lần vẫn chưa cài vào được, bởi vì sốt ruột mà chớp mũi ần ần toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

"Đề tôi." Đường Trạch Thần chỉ đứng cách đó vài bước, thuận tay đón lấy sợi dây chuyền từ trên tay nhân viên trang điểm.

Tần Noãn Dương vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy người đàn ông đang đứng cách mình rất gần kia, theo phản xạ bản năng lui về phía sau một bước, lùi xong rồi mới cảm thấy hành động của mình có chút kỳ cục, nhất thời cả người đều cứng đờ đứng ngây ra, tiến thoái lưỡng nan.

Cũng may Đường Trạch Thần có vẻ như không để ý đến chuyện đó, tiến lên một bước đứng bên cạnh cô, "Chuẩn bị xong chưa?"

Nhân viên ánh sáng và nhân viên đạo cụ đều đang bận bịu bày trí lại phòng nền chụp ảnh, hiện trường có chút ồn ào nhưng câu nói của anh vẫn lọt vào tai cô một cách rõ ràng.

Tần Noãn Dương nhẹ gật đầu, nhắc tay chỉnh lại mái tóc dài của mình cho gọn gàng để lộ chiếc cổ trắng ngần, đường cong mỹ lệ như cổ chim thiên nga.

Đuôi tóc dài lướt qua đầu ngón tay Đường Trạch Thần, còn mang theo mùi hương thoang thoảng. Anh rũ mắt, tầm mắt rơi trên đường cong duyên dáng của chiếc cổ, đáy mắt lại sâu hơn một tầng.

Khóa của sợi dây chuyền này quả thực rất nhỏ, anh cúi đầu, rất nghiêm túc đeo nó vào giúp cô. Khoảng cách hai người gần như vậy, hơi thở nóng rực của anh phất qua gây khiến cô chưa bao giờ có cảm giác gần gũi người đàn ông nào như lúc này.

Cũng chỉ chưa đến một phút mà Tần Noãn Dương lại cảm thấy quá trình này dài đằng đẵng, đợi đến khi nghe được một tiếng « xong rồi » từ chỗ anh thì giống như đã qua rất lâu rồi vậy.

Cô buông thông tay, mái tóc dài trực tiếp xõa xuống, có cảm giác như lúc anh thu tay lại hình như đụng vào mình, đầu ngón tay nóng rực.

Mề Nhã đứng ở gần đó lặng lẽ ghi điện thoại lên chụp một màn này mấy bức ảnh liền, lưu lại...

Chừng như cảm giác được động tác lên lút này của cô, Tần Noãn Dương lườm cô một cái rồi xoay người đối diện với Đường Trạch Thần, khách sáo mà xa cách gật đầu, "Làm phiền Đường tổng rồi."

Đường Trạch Thần nhướn mày, nhớ lại xúc cảm lạnh lạnh vừa rồi, khi đầu ngón tay lướt nhẹ qua làn da trên cổ cô, hỏi, "Lạnh lắm sao?"

Tần Noãn Dương hơi ngẩn người, khi phản ứng lại là anh đang hỏi chuyện gì, ngập ngừng đáp, "...không đến nỗi nào."

"Chính nhiệt độ cao hơn một chút."

Lời vừa dứt thì trợ lý đã lập tức bảo nhân viên tạp vụ đi điều chỉnh nhiệt độ của máy điều hòa. Không biết liệu có phải cảm giác của cô sai lầm hay không, Tần Noãn Dương cảm thấy âm thanh nói chuyện xung quanh mình trong chớp mắt trở nên nhỏ hẳn đi.

Nghỉ ngơi một lúc, lại bắt đầu công việc.

Bởi vì phải đuổi kịp tiến độ nên tốc độ của thợ chụp hình được đẩy nhanh hơn, thời gian nghỉ ngơi vì vậy mà bị giảm đi không ít.

Chân cô đi một đôi giày cao 10cm, đứng lâu như vậy quả thực có chút chịu không nổi, đứng đến cuối cùng, bắp chân giống như bị chuột rút vậy, đau nhức không chịu nổi.

Tần Noãn Dương buồn bực liên tục đổi vài tư thế có vẻ thích hợp với đôi chân đau của mình nhưng đến cuối cùng cảm giác đau nhức đó vẫn chẳng giảm đi được chút nào, ngược lại càng khó chịu hơn.

Nhà nhiếp ảnh tay lật kịch bản gốc xem xét, bên cạnh có người chỉ đạo cô bày ra tư thế nào phù hợp, lúc đầu cô còn có thể mỉm cười ứng phó nhưng càng về sau thì càng lực bất tòng tâm, nụ cười trên môi cũng có chút cứng nhắc.

Người đầu tiên cảm giác được cô có gì đó khác thường chính là Đường Trạch Thần, anh vốn đang quan sát màn hình phụ chợt ngẩng đầu lên, im lặng quan sát tư thế đứng kỳ cục của cô, xuống đến hai chân, cuối cùng phát tay, "Tạm nghỉ một chút."

Nhà nhiếp ảnh đang trong trạng thái tập trung nghe vậy nhìn sang Đường Trạch Thần một cái nhưng không dám nhiều lời, đứng lên bước ra ngoài hút thuốc.

Anh ngồi nguyên tại chỗ thêm một lúc, ngón tay gõ nhẹ lên thành ghế, trợ lý này giờ vẫn đứng chờ bên cạnh nghe vậy tiến lên một bước, nghiêng người chờ nghe ông chủ mình dặn dò.

Từ vừa nãy, khi Đường Trạch Thần bảo anh ta đi lấy sợi dây chuyền ngọc lục bảo kia thì đối với bất kỳ yêu cầu nào từ ông chủ mình, trợ lý đã không còn cảm thấy kỳ lạ nữa, còn về chuyện bảo anh ta đi mua một đôi dép lê kiểu nữ thì... ừm...hoàn toàn trong phạm vi có thể chấp nhận.

Không biết có phải là do cố ý hay vô tình, Mễ Nhã dịch chiếc ghế mà cô tạm thời dùng để nghỉ ngơi từ bên kia sang bên cạnh Đường Trạch Thần, cô được Mễ Nhã từ trên bục chữ T diu xuống, quả thực đã đến mức không muốn cử động chút nào, vì vậy dứt khoát ngồi xuống luôn.

Có lẽ bởi vì tư thế đi đường cứng nhắc của cô quá mức rõ ràng, lúc Mễ Nhã cảm ông hút cho vào trong bình nước suối cho cô thì nhìn thêm một lần, "Chân bị thương sao?"

Tuy không phải ở khoảng cách rất gần, nhắc tay là chạm tới nhưng cũng không phải xa đến mức không thể nghe thấy, sau câu hỏi đó, Tần Noãn Dương cảm nhận rất rõ ràng một luồng ánh mắt bắn tới, chuẩn xác rơi trên chân mình.

"Không có." Cô vừa trả lời vừa có chút không được tự nhiên rút chân về.

Mễ Nhã còn chưa phát hiện được sự khác thường của cô, nghe cô đáp không bị thương thì thờ phào một hơi, làm như vô ý oán giận một câu, "Giày thì cao, đứng thì lâu, em chịu không nổi cũng phải thôi, giày cao gót đối với người khác mà nói là một vũ khí lợi hại để trở nên hấp dẫn hơn, ai biết đến lượt em thì lại..."

Cô nói đến đây thì dừng lại, không nói tiếp nữa."

"Mang không quen sao không nói ra?" Người đàn ông này giờ một mực im lặng bất thành linh tiếp lời, giọng nói ôn nhuận, ngữ điệu tự nhiên vô cùng.

Tần Noãn Dương ngẩn người, vô thức cắn ống hút, một lúc sau mới lụng bụng nói, "Sau này chắc chắn sẽ tập quen thôi."

Đường Trạch Thần trầm ngâm một thoáng, chợt đổi chủ đề, "Đi thay quần áo."

Cô theo phản xạ « ừ » một tiếng sau đó mới phản ứng lại đối phương đang nói gì, nhất thời không hiểu ý anh ra sao, "Anh nói sao?"

Đáy mắt Đường Trạch Thần dâng lên ý cười rất nhạt, đầu mày giãn ra, vẻ mặt ôn hòa hơn nhiều, "Đi thay quần áo, tôi đưa em về nghỉ ngơi."

Tần Noãn Dương càng thêm kinh ngạc, "Công việc ở đây còn chưa xong..."

"Sáng nay 4 giờ mới ngủ?" Anh dứt khoát ngắt lời cô, mắt nhìn cô đắm đắm. Ánh mắt ấy giống như có thể nhìn thấu cô đang suy nghĩ gì vậy, thấy cô không trả lời, vừa cời chiếc cúc áo trên cùng nơi cổ áo ra, vừa nói, "Tôi nhìn thấy email em gửi."

Tầm mắt Tần Noãn Dương rơi trên bàn tay đang cời cúc áo của anh, thế nào cũng không dời mắt đi được, cô nghĩ Đường Trạch Thần nhất định không biết động tác này của anh mê người đến cỡ nào... giống như động tác trong một bộ phim điện ảnh vậy, chậm rãi nhưng trong động tác đó, mỗi một nét phong tình đều theo từng ngón tay anh mà hiển hiện ra hết.

Trong bộ phim kia, nam chính cố tình làm động tác như vậy, xem ra còn không dễ nhìn như của anh, tùy ý, có chút lười nhác mà lại quyến rũ cực kỳ.

Thật không dễ dàng mới thu hút tầm mắt, vừa ngược lên đã thấy ý cười trong đáy mắt anh như sâu hơn một tầng. Tần Noãn Dương có chút quần bách, thực sự không có mặt mũi tiếp tục ngồi đó, kéo Mễ Nhã cùng đi vào phòng trang điểm để thay quần áo.

Đứng dậy có hơi vội vàng vì vậy không nhìn thấy khoe môi người đàn ông đang câu lên một đường cong đẹp đẽ, nụ cười có chút tùy ý không kiềm chế.

Trong trí nhớ của Tần Noãn Dương, những ký ức về lần đầu tiên gặp Đường Trạch Thần có chút không rõ ràng. Lúc đó cô đang học ở Đại học UCLA Anderson, ngoại trừ lần đó ở thư viện vô tình nhìn thấy tấm ảnh của anh bị người khác chụp trộm ra thì chưa hề gặp được người thật bao giờ.

Mãi đến sau này khi về nước, ở một bữa tiệc từ thiện mới đúng là lần đầu tiên gặp được người thật.

So với bức ảnh chụp kia, người thật còn có vẻ lạnh nhạt xa cách hơn nhiều, nghiêm nghị không chịu cười, vẻ mặt lúc nào cũng không buồn không vui, ánh mắt như một đầm nước lạnh lẽo sâu không thấy đáy vậy.

Lúc đó cô mới tiến vào giới giải trí không lâu, thu hết những gai góc lại cộng thêm bản tính không thích náo nhiệt, dù tham gia tiệc từ thiện nhưng lại tránh vào một góc, từ xa xa lặng lẽ nhìn anh.

Người chủ trì chương trình bởi vì muốn khuấy động bầu không khí nên đề xuất một hoạt động, cô không thích mấy trò chơi kiểu này cho lắm vì vậy lên lên lù xuồng, trốn ra một ban công gần đó đợi Mễ Nhã đến đón.

Sau đó cô thấy Hà Tân Thuận, Hà đại tiểu thư, cái người đã ở trong giới giải trí trở hết tài năng, lại ý vào gia thế hiển hách, chưa bao giờ để người khác ở trong mắt kia ở trước mặt Đường Trạch Thần khóc như hoa lê trong mưa.

Cô rất vô si trốn một bên nghe lén, lúc này mới biết Hà Tân Thuận tỏ tình bị cự tuyệt.

Từ lúc đó, ấn tượng của cô dành cho Đường Trạch Thần ngoại trừ thâm sâu khó lường ra thì còn một điểm nữa, chính là không biết nể mặt cho nên, mỗi lần tiếp xúc với anh, thái độ của cô luôn không tự chủ được mà cẩn thận hơn mấy phần.

Nhưng hôm nay, chuyện lại dường như đang dần dần thoát ly quỹ đạo...

Từ dòng suy nghĩ miên man sự tỉnh lại, Tần Noãn Dương vội vàng thay quần áo. Lúc đi ra, qua chiếc gương lớn trong phòng nhìn chính mình một lần, lớp trang điểm trên mặt còn chưa kịp chùi, cũng may là trang điểm theo phong cách trong sáng tươi mát, chỉ cần lau sơ một lượt liền nhìn tự nhiên hơn nhiều. Làm xong cô mới vỗ vỗ mặt mấy cái, hít một hơi thật sâu.

Mễ Nhã đã thu dọn xong đồ đạc của cô, quay đầu thấy cô đang đứng ngẩn người ở trước gương, không nhận được lại hỏi, "Em với Đường tiên sinh..."

Lời còn chưa nói xong, ngoài cửa đã truyền tới những tiếng gõ rất có quy luật, là trợ lý của nhà nhiếp ảnh, "Tần tiểu thư, sợi dây chuyền đó cô mang ra luôn được không?"

Nhờ một câu nhắc nhở này của cô ấy, Tần Noãn Dương mới nhớ ra trên cổ mình còn đang đeo sợi dây chuyền ngọc lục bảo kia, lúc gỡ xuống đưa cho Mễ Nhã mang ra còn không nhận được, nhìn thêm mấy lần nữa.

Lúc Tần Noãn Dương chỉnh trang xong bước ra, bên trong studio đã vắng vẻ hắt, chỉ còn vài người đang thu dọn đạo cụ, Mễ Nhã đưa cô ra khỏi studio, chỉ cho cô một lối đi xuống bãi đỗ xe ngầm xong thì tìm cách đi mất.

Mới đi được mấy bước thì đã nhìn thấy sau một ngã rẽ, Đường Trạch Thần đang đứng tựa nửa thân trên vào tường, rõ ràng là đang đợi cô.

Trên tay anh cầm một hộp thuốc, đôi mi dài hơi rủ, ngón tay không nặng không nhẹ gõ vào hộp thuốc hai cái, rút ra một điếu đưa lên miệng.

Trước đây Tần Noãn Dương căn bản không biết Đường Trạch Thần là một người như vậy, ngay cả lúc hút thuốc cũng toát ra một sức hấp dẫn dị thường.

Điếu thuốc được kẹp giữa hai ngón tay thon dài, tùy ý bung cho tàn thuốc bay ra, xuyên qua làn khói mờ nhìn cô, "Trợ lý đi lấy xe rồi, em qua đây đợi cùng tôi một lát."

Giọng nói không mang theo cảm giác áp bức người khác như thường ngày mà đề xuống thật thấp mang theo một loại từ tính rất riêng của đàn ông, thật sự rất dễ nghe.

Cô đứng cách đó không xa nhìn anh, nghe vậy gật đầu, đi đến gần cách mấy bước thì dừng lại, cũng không nói gì.

Đường Trạch Thần cao hơn cô không ít, dù cô mang giày cao gót thì cũng chỉ đứng ngang chóp mũi của anh.

Anh nhìn khoảng cách giữa hai người, có chút không vui chau mày, "Đây là có ý bảo trì khoảng cách với tôi sao?"

Tần Noãn Dương đã nín thở được một lúc, lúc này thực sự nhìn không được nữa nhưng mới vừa hít vào một hơi thì đã bị mùi thuốc lá tràn vào đây

khoang mũi, ho lên sặc sụa, "Không... không phải... khụ khụ..."

Thực ra thì... nói vậy cũng không sai...

Trong lòng cô âm thầm bổ sung thêm một câu.

Bên cạnh anh là một thùng rác bằng kim loại, thấy cô ho, nhấc tay dụi điếu thuốc, cho vào thùng rác, "Không chịu được khói thuốc sao?"

Cô gạt đầu, lúc ngẩng đầu lên lại đã thấy ho đến chảy nước mắt, "Sẽ thở không được..."

Đường Trạch Thần chăm chú nhìn cô một lúc, môi nhẹ nhàng câu lên, "Sau này sẽ không hút thuốc trước mặt em nữa."

Tần Noãn Dương ngẩn người, vừa định nói gì đó để giải tỏa bầu không khí có chút vi diệu này thì đã thấy một chiếc Lamborghini không chút tiếng động dừng lại trước mặt hai người, cả thân xe ướt đầm nước mưa.

Bầu không khí trong xe so với vừa nãy tốt hơn nhiều lắm, cô mới hít thở mấy ngụm không khí trong lành thì thấy Đường Trạch Thần kéo cửa xe phía bên kia ngồi vào, trong tay còn cầm một đôi dép lê kiểu nữ.

Đóng cửa xe, anh đặt đôi dép lê kia xuống bên chân cô, dưới sàn khoang xe sau được phủ một lớp thảm màu kem rất mềm mại, anh hơi khom người, vừa ấn nút nâng vách ngăn giữa khoang lái và khoang sau lên vừa nhìn cô, "Thay đi."

Tần Noãn Dương nhìn đôi dép lê, lại nhìn sang người đàn ông ánh mắt vẫn thản nhiên kia, câu hỏi đã âm ỉ trong lòng rất lâu cuối cùng cũng thoát thành lời, "Đường Trạch Thần, có phải anh đang theo đuổi tôi không?"

Khoang xe ngay lập tức im phăng phắc.

Tần Noãn Dương nhìn thấy trong đôi mắt thâm thúy như đầm nước kia bất chợt dâng lên một ý cười, hơn nữa càng lúc càng rõ ràng, đến cuối cùng, đôi môi với những đường nét như tạc kia cũng nhẹ nhàng câu lên, thần thái vẫn tự nhiên như thường gạt đầu, "Cuối cùng em cũng phát hiện ra rồi sao?"

Câu này anh nói rất chậm, rất rõ ràng, trong giọng điệu không hề có chút bồn chồn nào nhưng cũng không phải cực kỳ nghiêm túc, nắm bắt vừa đúng hơn nữa... trong sự nhu hòa kia dường như có một loại dung túng nào đó khó mà hình dung bằng lời, lại giống như vốn đó là chuyện đương nhiên, sớm đã được định sẵn rồi vậy.

Người quần bách ngược lại là Tần Noãn Dương, cô có chút không được tự nhiên dời tầm mắt đi, giọng nhỏ như muỗi kêu, "...là do anh làm không rõ ràng mà."

Đường Trạch Thần rót cuộc cũng bật cười thành tiếng, âm thanh đó ôn nhuận như ngọc lại mang theo một tia trêu chọc, "Vậy sao em không nhắc nhở anh?"

Tần Noãn Dương trầm mặc nhìn người đàn ông đang cười một cách vui sướng kia, "Không xác định thì nhắc nhở thế nào, tôi cũng không nhìn thấu tâm tư của anh..." Nói rồi, cô hơi sùng sốt, có chút ách tắc môi.

Haizz, nói thế nào mà lại giống như... cô rất muốn được anh theo đuổi vậy kia? Trên thực tế, đối với người này cô vẫn luôn giữ thái độ né tránh còn không kịp kia mà.

Đường Trạch Thần chừng như suy nghĩ gì đó, ngồi dịch vào gần cô thêm một chút, trên người anh ngoài khí tức hơi lạnh ra thì còn có mùi thuốc lá rất nhạt, không hề gắt mũi, trái lại còn có phần dễ ngửi.

Anh vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, giọng rất dịu dàng lại mang theo một loại chắc chắn, "Tần Noãn Dương, anh đang theo đuổi em."

***Hậu trường 1:

Một vị đạo diễn nào đó thích giọng của Tần Noãn Dương, có ý muốn mời cô hát ca khúc chủ đề trong phim.

Loại tình huống này lúc Tần Noãn Dương còn làm diễn viên cũng thường xảy ra nhưng bởi vì có chút phiền phức, cô lại là người sợ phiền phức, cộng thêm không có hứng thú với chuyện này cho lắm nên trước giờ đều từ chối những đề nghị như vậy.

Nhưng lần này cô lại rất thích kịch bản phim này, vì vậy muốn thử một chút.

Đường Trạch Thần đối với chuyện này cũng hiểu biết sơ qua, thấy cô thích, khó được một lần nhân nhả lại hứng chí giúp cô viết lời bài hát.

Điều không ngờ chính là ca khúc này mới vừa phát hành thì mãnh liệt thu hút sự chú ý của khán giả, cộng thêm tuyên truyền rất có hiệu quả, một đường san bằng mọi chông gai giữ vững vị trí đầu trong bảng xếp hạng, một thời gian dài sau đó liên tục chiếm giữ vị trí đầu bảng các ca khúc được yêu thích.

Tần Noãn Dương trước giờ là người không màng danh lợi, có kết quả như vậy cũng không có phản ứng gì lớn nhưng ca khúc nổi tiếng, người viết lời cho nó dĩ nhiên cũng nổi tiếng. Những bộ phim khác liên tục tìm đến cô nhờ cô dẫn mối gặp người viết lời này.

Liên tục tìm mấy lần như vậy, Tần Noãn Dương lại không phải là người biết từ chối người khác vì vậy buổi tối lựa thời gian nhắc chuyện này với Đường

Trạch Thần một tiếng.

Ai ngờ anh lại mặt không biểu cảm đáp, "Ngoại trừ vợ của anh ra, còn ai nhờ nổi anh chứ?"

Tần Noãn Dương ngẫm lại một chút, thấy bản thân đúng là không trả thù lao gì cho anh cả nhưng vẫn hỏi, "Vậy anh ra giá đi?"

Đường Trạch Thần lúc này mới liếc cô một cái, cười rất sâu xa. Tội đó, Đường tiên sinh liền rất không khách khí ra giá cho cô...

Tần Noãn Dương nhớ lại đêm đó khi ý loạn tình mê, người nào đó còn ép cô phải hát lại bài hát đó, lại ép cô... khụ khụ...

Vì vậy dưới sự dạy dỗ rất có hiệu quả của Đường tiên sinh, Tần Noãn Dương từ đó về sau cũng không bao giờ nhắc đến chuyện viết lời cho bài hát nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tần Noãn Dương ngồi trong chiếc xe đang bon bon chạy, cảm thấy độ ẩm trong xe có chút bức bối, cô siết sao nhìn người đàn ông đang ngồi gần mình trong gang tấc kia, thử tìm trong mắt anh xem có một tia đùa vui nào không nhưng thực tế chứng minh, anh đang rất, rất nghiêm túc.

Cô đã từng từ xa ngưỡng mộ anh, là rất nhiều năm về trước.

Thoạt đầu cũng không phải là ái mộ, chỉ là nghe nhắc đến có một người như vậy nên sinh lòng tò mò, còn sau đó nữa, càng biết nhiều về chuyện của anh thì hảo cảm trong cô cũng ngày một nhiều thêm, dần dần để ở trong lòng. Người đàn ông như Đường Trạch Thần vậy, rất khó khiến cho phụ nữ không muốn tiếp cận, thậm chí là câu dẫn anh.

Tần Noãn Dương cũng không phải ngoại lệ, cô cũng đã từng như vậy vì vậy hôm đó khi anh trai Tần Chiêu Dương cảnh cáo cô « không được tò mò về anh ta, không được đến gần anh ta, càng không được câu dẫn anh ta » thì trong lòng cô chợt dạ lẫn hoang mang đến mức chỉ muốn chạy trốn.

Không chỉ bởi vì Tần Chiêu Dương nói đúng một phần sự thật, một nguyên nhân khác nữa còn là vì sự hiểu biết của cô về Đường Trạch Thần.

Vì vậy từ khi gặp anh cô chưa từng có ý định chủ động vượt giới hạn, vì vậy lúc anh gạt đầu thừa nhận chuyện mình muốn theo đuổi cô, cô mới cảm thấy trong lòng hoang mang không thể tưởng tượng nổi.

Cô quá rõ ràng khoảng cách giữa hai người lớn đến đâu, anh là người đứng trên đỉnh của giới kinh doanh, cô là người mới tập tễnh bước vào đời, có rất ít chuyện để ở trong lòng. Hơn nữa từ khi quen biết đến giờ, lúc đối đãi với cô anh luôn giữ tác phong nhất quán, thâm trầm, nhẫn nại, có một chút giống như muốn dụ địch xâm nhập càng sâu hơn.

Người như vậy, Tần Noãn Dương tự nhận mình chưa đủ năng lực để có thể nắm chắc.

Xung quanh cô có quá nhiều câu chuyện tình đẹp, từ đầu đến cuối cô vẫn luôn chờ đợi, luôn hy vọng bản thân cũng có một câu chuyện tình đẹp như vậy nhưng cô không biết liệu Đường Trạch Thần có phải sẽ là người tham dự vào câu chuyện tình mà cô chờ mong đó không.

Lúc cô âm thầm đánh giá Đường Trạch Thần thì anh cũng đang quan sát cô, thấy biểu tình trên mặt cô thay đổi liên tục thì trong lòng thầm thở dài một tiếng, hơi dịch ra, kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Anh không ép hỏi, Tần Noãn Dương đương nhiên sẽ giả ngu không trả lời nhưng trong lòng như có một cái gì đó mạnh mẽ thôi thúc.

Cô nhìn màn mưa mờ mịt bên ngoài một cách xuất thần, một lúc lâu sau mới cời đôi giày cao gót trên chân ra, đổi dép lê.

Đôi chân rớt cuộc cũng được giải phóng, cô giẫm giẫm lên đôi dép lê mềm mại, nhất thời trong lòng có một loại tư vị khó mà diễn tả bằng lời.

Mái tóc dài theo động tác của cô mà lòa xòa trước ngực, cô đưa tay vén nó ra sau tai, bắt đầu hối hận vì sao vừa nãy nói chuyện mà không chịu suy nghĩ. Nhưng ý niệm này chỉ lướt qua trong đầu một giây, rất nhanh đã bị cô áp chế xuống.

Đoạn đường qua đi trong im lặng, mãi đến khi xe dừng lại dưới lầu chung cư nơi cô ở.

Lúc Tần Noãn Dương xuyên qua màn mưa nhìn thấy tòa nhà với kiến trúc quen thuộc, dịu giọng nói với người đàn ông bên cạnh, "Hôm nay làm phiền anh rồi."

Đường Trạch Thần « ừ » một tiếng, hạ vách ngăn xuống, trợ lý ngồi ở ghế phụ lái đưa qua một cây dù, anh thuận tay đón lấy nhưng không có ý định đưa cho cô, trái lại mở cửa phía bên mình ngồi.

Bên ngoài trời mưa như trút nước, cửa vừa mở ra thì mưa đã ào ạt hắt tới.

Tần Noãn Dương nhìn thấy rất rõ ràng những hạt mưa rơi trên vai người đàn ông, chiếc áo khoác màu đen của anh đã bắt đầu bị nước mưa thấm vào.

Anh vòng qua đầu xe qua phía bên cô, lúc mở cửa xe, còn chu đáo nghiêng người xuống, chìa tay ra cho cô, "Phía dưới có vũng nước đọng, đưa tay cho anh."

Cô ngoan ngoãn làm theo.

Lòng bàn tay anh rất ấm, sức siết lấy tay cô mang đến một cảm giác chiếm hữu rất mạnh mẽ khiến cô rất khó mà bỏ qua sự tồn tại của anh.

Đường Trạch Thần trái lại rất tự nhiên, một chân của cô chỉ mới vừa đặt xuống đất thì bàn tay đang nắm tay cô của anh lập tức thả ra, trực tiếp choàng qua eo của cô, chỉ hơi dùng sức một cái đã dễ dàng ôm cả người cô lên khỏi mặt đất.

Tần Noãn Dương bị cái ôm quá mức đột ngột này dọa đến giật nảy mình, theo phản xạ bản năng vội vàng tóm lấy ống tay áo của người đàn ông, mãi đến khi chân lần nữa đặt trên mặt đất, trên mặt cô vẫn còn nguyên vẻ kinh ngạc vừa nãy.

Cô cúi đầu nhìn xuống, nhất thời đầu đầy vạch đen.

Nơi xe dừng lại vừa khéo là một rãnh nước dẫn xuống cống thoát nước, nước chảy theo rãnh nước thành một dòng nhỏ nhưng cho dù là chảy ồ ạt cỡ nào, khoảng cách chút xíu này cô chỉ cần nhắc chân là bước qua, hoàn toàn không có chút áp lực nào.

Không biết anh làm sao có thể dùng vẻ mặt đường hoàng như thế nói rãnh nước nhỏ xíu này thành « vũng nước đọng » được nhỉ?

Cô ngẩng đầu, lập tức buông bàn tay đang tóm ống tay áo của anh ra, lùi về sau một bước.

Tán dù vốn không lớn, cô chỉ nhích nhẹ một cái thì nửa người đã lộ ra ngoài tán dù.

Đường Trạch Thần nhướn mày, tiến lên một bước lần nữa kéo cô vào dưới dù, giọng đầy cường thế, "Anh có thể không vội vàng ép em phải gạt đầu nhưng em đừng hòng vạch rõ giới tuyến với anh."

Anh cầm một cây dù màu đen, vì đề cô không bị dính nước mưa, còn rất chu đáo hơi nghiêng người, phối hợp với chiều cao của cô bởi khi mang giày đế bằng, cô chỉ cao đến cằm của anh mà thôi.

Tư thế như vậy, biểu tình như vậy, giọng điệu như vậy quả thực khiến người ta có một cảm giác áp bức khó mà hóa giải được.

Cô ngược lên nhìn anh, nhất thời không biết phải nói gì.

Hai người cứ giữ tư thế cứng nhắc như vậy một lúc, không chỉ trợ lý ngồi trong xe cảm thấy kỳ lạ mà ngay cả bảo vệ đứng ở cửa chung cư cũng cảm thấy tình huống có chút quái lạ.

Cô là người thua cuộc trước, cúi đầu nhỏ giọng nói, "Em phải về."

"Được."

Chỗ hai người đứng chẳng qua chỉ cách cửa chung cư mười mấy bước chân, anh cầm dù đưa cô đến tận cửa, chừng như có lời muốn nói, cứ đứng như vậy nhìn cô một lúc, nhưng đến cuối cùng vẫn im lặng không nói, xoay người rời đi.

Bóng anh cao ngất, sống lưng thẳng tắp, chống dù đi trong mưa lại khiến người ta có một cảm giác cao ngạo nhưng cô liêu.

Tần Noãn Dương lúc này mới nhìn thấy sau lưng anh đã bị nước mưa ngấm hơn một nửa.

Cô vừa lục tìm chìa khóa trong túi vừa xoay người định đi vào trong nhưng mới đi được mấy bước, lúc tay sờ trúng giấy tờ sổ sách trong túi thì vội xoay người lại gọi lớn, "Đường Trạch Thần!"

Người đàn ông đã sắp đi đến xe của mình, nghe tiếng gọi bước chân khựng lại, sau đó xoay người nhìn cô.

Tần Noãn Dương cũng bất chấp cơn mưa như trút nước bên ngoài, chạy nhanh qua định chui vào dưới tán dù của anh.

Trên mặt đất nơi nơi đều là nước, cô không thắng lại kịp, lúc sắp tới nơi giày đế bằng hơi trượt một chút, suýt nữa thì đâm thẳng vào ngực người đàn ông.

Đường Trạch Thần nhanh tay lẹ mắt đưa tay giữ chặt lấy cổ tay cô, vũng vàng ố cả người cô một cái nhưng khoảng cách giữa hai người đã gần trong gang tấc.

"Cái kia... tôi..." Cô có chút lúng túng muốn lùi lại một bước, lúc này mới phát hiện Đường Trạch Thần nắm cổ tay của cô, sức lực tuy rằng không mạnh nhưng cũng đủ khiến cô không cách nào giãy thoát được.

Cô hơi sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đáy mắt Đường Trạch Thần tràn đầy ý cười, khoe môi cũng nhẹ câu lên, cứ như vậy đứng nhìn cô một lúc rồi hơi cúi thấp người xuống, kéo gần hơn khoảng cách giữa hai người.

"Em muốn làm gì đây?"

Cách nhau quả thực quá gần, gần đến nỗi chỉ cần cô hơi ngước mặt lên, anh cúi thấp hơn tí nữa là môi hai người sẽ chạm vào nhau...

Câu hỏi của anh quả thực có chút mờ ám, mang theo một loại ngữ điệu gần như là khêu gợi.

Chỉ một thoáng hoảng hốt, thấy anh hình như có ý định tiến gần hơn nữa thì càng thêm hoảng loạn, "Em đem sổ sách và USB trả lại cho anh."

Đường Trạch Thần hơi sững sốt, bàn tay đã nắm cổ tay cô chợt buông ra, đứng thẳng người lại nhìn cô bằng ánh mắt như không có việc gì, "Xem qua USB rồi sao?"

"Từ sổ sách điện tử ra..." Cô trả lời có chút chột dạ, đưa sổ sách trong tay và USB cho anh.

Nói là đưa không bằng nói là nhét vào tay, thấy đối phương đã cầm rồi, cô không dám nhìn anh thêm một lần nào nữa, phóng nhanh như bay vào màn mưa, lần này không dừng lại chút nào, càng không có quay đầu, một hơi chạy thẳng vào đại sảnh ở tầng trệt, ẩn thân trong thang máy.

Đợi đến khi cô một mạch chạy vào trong nhà, bỏ nhào vào chiếc ghế sofa trong phòng khách thì mới vùng chân, tùy ý hất tung hai chiếc dép lê trên chân mới ngẩng ngẩng cả người...

Giày của cô... để quên trên xe của Đường Trạch Thần mất rồi!!!

Đường Trạch Thần cũng là khi lên xe rồi mới phát hiện đôi giày của cô vẫn còn đây, liền yên lặng xếp nó nằm ngay ngắn trên chiếc thảm lót sàn xe màu trắng kem mềm mại. Xếp xong lại nhìn lại một lần, nhẹ giọng căn dặn trợ lý đang lái xe, "Hôm nay quay về thăm mẹ tôi."

Trợ lý nhỏ giọng đáp một tiếng, rất nhanh quay đầu xe ở một ngã rẽ rồi thẳng tắp một đường chạy đi.

Sắc mặt Đường Trạch Thần có hơi không vui, cứ vậy lười nhác tựa vào lưng ghế, rũ mắt nhìn những cảnh vật mờ hồ trong màn mưa như trút nước bên ngoài.

Trên đường lúc này có rất ít người, trời cũng đang tối dần, đèn đường bắt đầu sáng lên, từng ngọn từng ngọn từng ngọn nối tiếp nhau xé toang màn đêm tối tăm.

Đường Trạch Thần thu hồi tầm mắt, đưa tay day day huyệt thái dương, có chút bất đắc dĩ chau chặt mày.

Tần Noãn Dương nằm một lúc trên sofa rồi mơ mơ màng màng ngủ mất lúc nào không biết, ngủ tới nửa đêm bởi vì đói mà tỉnh, lúc dậy đầu có chút choáng váng, cô thăm kêu một tiếng không hay, vội vàng đến phòng tắm dùng nước nóng tắm nhanh một lần.

Tắm xong liền vào bếp tìm thứ gì đó lót dạ, thời gian cô ở chỗ này tương đối nhiều vì vậy mỗi lần đến đây Mễ Nhã đều tiện tay mang cho cô một vài túi thức ăn vặt, tối nay vừa khéo để chúng phát huy tác dụng.

Ăn được lưng dạ, cô thu dọn tàn cuộc sạch sẽ chuẩn bị đi ngủ tiếp. Lúc đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy chiếc điện thoại di động đặt trên bàn trà thì tiện tay cầm lên mang vào phòng, mở ra mới phát hiện có mấy tin nhắn mới.

Hai tin là từ Mễ Nhã còn một tin là của Đường Trạch Thần.

Tin đầu tiên của Mễ Nhã chỉ gồm một loạt dấu chấm than tạo thành, cô nhấc tay trượt qua, đầu mày hơi cau lại, lúc nhìn thấy tin nhắn thứ hai thì nét mặt mới giãn ra.

Mễ Nhã: « Aaaa, tay chị nhanh quá, còn chưa gõ chữ xong thì đã ẩn rồi đi rồi! Ngày mai không được ngủ nước đầu đấy, có tin tốt muốn báo cho em biết. Ngủ ngon, muah! »

Tin nhắn của Đường Trạch Thần đơn giản, rành mạch, dứt khoát, chỉ là một câu rất ngắn: « Nghi ngơi sớm. »

Tần Noãn Dương liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã quá nửa đêm một lúc rồi, cô nghiền cứu tin nhắn ngắn ngủn kia một lúc, cuối cùng quyết định buông tha cho việc trả lời, lên giường ngủ tiếp.

Ngày hôm sau thời tiết sau một trận mưa lớn đẹp cực kỳ, ánh mặt trời rực rỡ mà ấm áp.

Sau khi ăn xong bữa sáng do Mễ Nhã mang đến, Tần Noãn Dương theo chân người đại diện của mình đến tham dự một sự kiện đã đặt lịch trước, theo ước định, tin tức cô đã ký hợp đồng làm người đại diện cho tập đoàn Trạch Thành sẽ được giới truyền thông tung ra.

Không nghi ngờ gì hết, tin tức này là một tin tức nặng cân.

Mễ Nhã mới sáng sớm đã bận đến rối tinh rối mù, chuông điện thoại réo không ngừng, ngay cả thời gian để cô nói chen vào một câu cũng không có.

Vốn tin tức đã ước định sẽ công bố lúc 9 giờ sáng, về sau không biết bởi nguyên nhân gì mà trì hoãn một tiếng đồng hồ nhưng những ảnh hưởng do nó tạo nên như đã dự đoán, hoàn toàn nằm trong phạm vi đã chuẩn bị sẵn.

Bao gồm những tin đồn về cô và Đường Trạch Thần.

Buổi sáng, trợ lý của anh có đến một chuyến, không nói gì cả, chỉ hỏi vài câu về lịch trình làm việc sau đó lập tức rời đi, còn về Đường Trạch Thần, ngay cả mặt cũng không thấy lộ một lần.

Sau khi xử lý xong công việc trên tay, Mễ Nhã rốt cuộc có thể thở phào một hơi ngồi xuống nghỉ ngơi, câu đầu tiên mở miệng nói với cô chính là, "Tôi qua Đường tổng đưa em về nhà, giữa hai người chắc không xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

Mí mắt Tần Noãn Dương vô thức giật nhẹ một cái nhưng về mặt vẫn điềm nhiên như không, thậm chí ngay cả giọng điệu cũng mang chút lạnh nhạt, giả mù sa mưa hỏi, "Cái gì mà xảy ra cái gì?"

Mễ Nhã nhìn cô một cái, cười cười, "Sau khi Tần tổng biết chúng ta hợp tác với tập đoàn Trạch Thành thì cứ một mực buồn vui bất định, gần đây còn chỉ đích danh chị bảo phải giám sát em kỹ càng... Nói thật đi, có phải em với Đường tổng có gì gì đó không?"

Nói rồi, còn cười « hắc hắc » mấy tiếng, về mặt gian trá vô cùng.

Tần Noãn Dương lườm người đại diện của mình một cái, rất rõ ràng là không muốn để ý đến cô.

Mễ Nhã cũng không giận, vẫn nhấp một chai nước suối, uống mấy ngụm cho thông cổ, "Thực ra chị cực kỳ không hiểu cách nghĩ của Tần tổng, nếu em với Đường tổng thật sự có gì gì đó, vậy không phải là chuyện đáng để mọi người đều vui mừng sao? Sao lại có phản ứng quá khích như vậy chứ? Làm lại chị ngay cả muốn lãng xê một câu cũng không dám."

"..." Tần Noãn Dương chậm chạp phát hiện ra trong câu nói của Mễ Nhã có một lượng tin tức không nhỏ, quay đầu lại hỏi ngay, "Lãng xê cái gì?"

Mễ Nhã vội vàng phui sạch quan hệ, lắc đầu, "Không có, chị nào dám. Tần tổng đã ra nghiêm lệnh rồi, nói tuyệt đối không được lãng xê."

Thái độ của Tần Chiêu Dương cô sớm đã biết rõ, giờ nghe vậy đương nhiên cũng không thấy lạ, nhìn bộ dạng Mễ Nhã rõ ràng vẫn còn chút tiếc nuối, thuận miệng dời đi chủ đề, "Tôi qua trong tin nhắn chị nói có tin tốt muốn nói với em, là tin gì?"

"Ồ." Mễ Nhã vỗ đầu mình một cái, trên mặt lộ vẻ hớn hờ cực kỳ, "Em được đề cử giải nữ chính xuất sắc nhất trong buổi lễ trao giải sắp tới."

Nghe vậy, Tần Noãn Dương cũng mừng theo, bật cười, "Đúng là tin tốt."

Thấy cô vui vẻ, Mễ Nhã cười càng vui hơn, thuận miệng bổ sung một câu, "Cho nên, đi thăm dò lần này là Đường tổng cùng với em, chị đã giúp em hên trước rồi."

Tần Noãn Dương: "..."

Sấm sét giữa trời quang!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Mùa xuân ở thành phố A đã sắp trôi qua, khí trời càng lúc càng nóng, buổi trưa, nhiệt độ đã bắt đầu tăng dần lên.

Bất chấp thời tiết ấm áp như vậy, Tần Noãn Dương vẫn bởi vì nhiệt độ ban ngày và ban đêm cách biệt mà không cẩn thận bị cảm lạnh.

Từ mấy hôm trước, cái đêm mưa tầm tã mà Đường Trạch Thần đưa cô về nhà đến giờ thì đã bắt đầu ần ần có triệu chứng cảm lạnh nhưng bệnh tình cứ luôn ủ trong người không phát ra, cô cũng không quá để tâm đến nó, ai ngờ đến lúc bệnh phát thì khí thế ùn ùn ập tới, ngay cả trang điểm cũng có chút không che dấu nổi.

Cũng may là công việc đã gần hoàn thành rồi, chỉ đợi ngày mai khi buổi họp báo với truyền thông mở ra thì mọi việc xem như đã định.

Uống thuốc xong, đầu óc nặng như đồ chì, cô cuộn mình trên sofa của phòng nghỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, trên người đắp tạm chiếc áo khoác lúc sáng mặc đến, cả người thoát nhìn một môi cực kỳ, rất không có tinh thần.

Không biết ngủ được bao lâu, khi bên tai truyền đến tiếng nói chuyện như có như không, cô giật giữa cổ gắng hé mắt nhìn qua, Mễ Nhã đang ngồi ở một chiếc sofa khác gần đó nói điện thoại.

Giọng nói cố gắng đè thật thấp, thấy cô đã thức, cô ấy cười cười, "Tĩnh rồi hả?"

Tần Noãn Dương nhấc tay kéo chiếc áo khoác trên người lên, vùi cả mặt mình vào trong đó.

"Tĩnh rồi thì đi thôi, xe đang đợi ngoài cửa kia. Em về nhà nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn một buổi họp báo phải dự." Nói rồi, Mễ Nhã đi qua, kéo chiếc áo khoác đang đắp trên mặt cô xuống, đưa tay sờ trán, "Cũng may là không bị sốt."

Ngoài phòng nghỉ sớm đã không còn ai, hai người im lặng bước đi, cả không gian tịch mịch vô cùng.

Lúc này Tần Noãn Dương mới nhận ra thời gian không còn sớm nữa, nhấc tay nhìn đồng hồ, thì ra đã hơn sáu giờ rồi.

Đi đến cửa công ty, vừa liếc mắt đã nhìn thấy xe bảo mẫu của mình đang đỗ cạnh bồn hoa cách đó không xa. Tối nay gió đêm hơi lạnh, cô hất áo khoác che kín người lại, theo chân Mễ Nhã bước nhanh qua đó.

Tài xế không có trong xe, Mễ Nhã bảo cô lên xe ngồi trước còn mình đi tìm.

Cô vừa mới ngủ dậy, đầu óc vẫn trong trạng thái mơ hồ chưa tỉnh táo hẳn, cũng không cảm giác câu nói này không đúng chỗ nào, lên xe rồi thuận tiện xoay người đóng cửa lại, ai ngờ mới quay lưng lại ngẩng đầu lên nhìn thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Một chiếc áo vest kiểu nam màu đen đang treo trên tay vịn ghế, trên người người đàn ông chỉ mặc một chiếc sơ mi, nút áo trên cùng đã được cởi ra, cổ áo hơi hé, cả vật bị nói lòng ra một chút trên cổ, cả người nhìn tùy ý mà lười nhác.

Người đàn ông đang nhắm mắt lại, hàng mi dài rũ xuống, có vẻ như đang ngủ.

Tầm mắt cô theo bả vai trượt xuống, tay phải của anh đang đặt trên chiếc áo vest, bàn tay với những ngón thon dài, xương khớp rõ ràng.

Ánh sáng đèn đường từ bên ngoài yếu ớt chiếu qua cửa kiếng vào bên trong khiến gương mặt người đàn ông nhìn đặc biệt nhu hòa.

Cô ngồi yên như phỗng, cứ như vậy nhìn anh, hô hấp tự dừng cũng trở nên nhẹ hơn một cách vô thức.

Từ sau đêm mưa đó đến nay, hai người đã mấy ngày liền không gặp mặt nhau rồi. Hành tung của anh thỉnh thoảng cô vẫn « tình cờ » nghe được qua những câu chuyện phiếm giữa nhân viên làm việc trong studio với nhau, hình như việc kinh doanh ở thành phố S có chút vấn đề, buổi tối hôm đó anh trực tiếp bay về đó luôn.

Mà tin nhắn kia được gọi đi trước khi anh lên máy bay.

Thực ra thì Đường Trạch Thần ngay lúc cô lên xe đã thức giấc rồi, lúc này bên môi nhẹ câu lên một ý cười nhàn nhạt, mở mắt ra nhìn cô, "Nghe Mễ Nhã nói..."

Có lẽ là do mới vừa ngủ tỉnh, cổ họng hơi khô, anh nói mấy từ thì dừng lại, hắng giọng, lúc này mới tiếp tục, "Anh nghe Mễ Nhã nói em bị cảm"

"Sắp khỏi rồi." Giọng mũi của cô nghe vẫn còn rất nặng, ồm ồm đục đục, so với giọng nói thanh thanh lạnh nhạt thường ngày thì có thêm một chút nũng nịu khó có.

Người đàn ông « ừ » một tiếng, "Mấy ngày nay anh đi công tác."

Đây... đây xem như đang báo cáo hành trình với cô sao?

Tần Noãn Dương có chút quần bách, không biết nên trả lời thế nào, dứt khoát im lặng luôn.

"Anh mới vừa xuống máy bay." Anh lại nói thêm một câu, rất rõ ràng, chính là nói cho cô nghe.

Vành tai cô hơi nóng lên, nghĩ nghĩ, thấy im lặng mãi hình như cũng không tốt lắm, liền lên tiếng, "Đường tổng cực khổ rồi."

Rất hình thức, lại khách sáo.

Đường Trạch Thần chẳng lại một thoáng, ánh mắt nhìn cô chừng như tối lại một chút nhưng trong giọng nói như mang theo một chút ý cười, "Anh nhớ em đã bắt đầu gọi anh là Đường Trạch Thần rồi."

Câu này anh nói rất chậm, nhất là khi đọc tên của chính mình, ba chữ đó rơi vào tai cô nghe vừa rõ ràng lại vừa có trọng lượng.

Tần Noãn Dương quay đầu nhìn anh, vừa khéo tầm mắt hai người giao nhau. Ánh mắt anh rất chuyên chú, đáy mắt trong trẻo đến kỳ lạ, giống như chỉ có mỗi mình cô trong đó vậy. Hai người cứ như vậy ngồi, yên lặng, cách khoảng cách chừng một cánh tay nhìn nhau.

Cô vốn nghĩ có lẽ giống như trước đây thôi, uyển chuyển nói vài câu khách sáo liền qua nhưng lời đã đến bên miệng lại cứ mãi mà không thoát thành lời.

Giữa bọn họ nói sao thì cũng có chút không giống như trước nữa rồi. Cô không cách nào quên câu nói hôm đó anh đã nói, cũng không cách nào dùng con mắt vô tư đánh giá quan hệ giữa hai người họ nữa rồi.

Vì vậy, chậm chạp một thoáng, lời cuối cùng thoát ra cũng chỉ là, "Có muốn cùng ăn cơm với em không?"

Không biết có phải vì phản ứng ngoài dự đoán của cô hay không, chỉ thấy Đường Trạch Thần nhìn cô thêm vài lần, trầm ngâm một thoáng rồi hàm ý sâu xa nói, "Không cần đâu, ăn cơm với anh quả thực rất phí tâm lực."

Rõ ràng anh dùng giọng điệu hết sức nghiêm chỉnh để nói nhưng vẻ mặt thì lại thể hiện một loại ý vị cực kỳ khác lạ.

Tần Noãn Dương vội vội vàng vàng né tránh ánh mắt của người đàn ông, cảm thấy vành tai như càng nóng hơn. Cái gì mà quá phí tâm lực chứ... cô nghe không hiểu đâu.

Ngón tay của anh đang đặt trên thành ghế gỗ nhẹ theo một tiết tấu nào đó, cứ vậy trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ một hồi rồi đột nhiên thốt lên, "Như vậy tốt lắm."

"Cái gì?" Cô nghiêng đầu nhìn sang, thấy khoe môi người đàn ông hơi nhếch lên, rõ ràng tâm trạng rất tốt.

Cô mới vừa nói câu gì... khiến anh vui vẻ đến vậy sao? Ngoại trừ câu hỏi anh có muốn cùng ăn cơm hay không... ô hô... cùng ăn cơm!!!

Cổ họng hơi ngứa, cô che miệng ho khan mấy tiếng. Đang lúc xuất thần, chợt thấy anh nhòm dậy, khoang xe vốn chật hẹp, vóc người anh lại cao, hành động có chút khó khăn, cứ vậy cúi đầu nhìn cô. Sau đó vươn tay qua sờ sờ lên trán.

Mu bàn tay anh lạnh lạnh, dán lên trán tự dưng khiến cô có một loại cảm giác thoải mái khó tả.

Đập vào mắt chính là cổ áo sơ mi trắng tinh đã được mở ra một nút của anh, rất trắng rất trắng, nhìn vào khiến trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác ấm áp.

"Sao vẫn còn ho nhiều thế? Có uống thuốc hay chưa vậy?" Cả người anh lại khom xuống thấp hơn một chút, rất chuyên chú nhìn sắc mặt của cô, "Có cần..."

Đang nói chuyện thì nghe mấy tiếng gõ từ cửa kiếng vọng vào, "Em vào nhé chị?"

Lời vừa dứt thì người bên ngoài đã kéo cửa xe, nhóm người nhìn vào bên trong.

Là trợ lý Tiểu Lăng của Tần Noãn Dương, trên tay cô ấy còn cầm một chiếc hộp lớn, rõ ràng là để đựng lễ phục. Lúc nhìn rõ hai người trong xe, cô nàng bị dọa giật mình, chiếc hộp trên tay không giữ chặt nổi, « cạch » một tiếng, trực tiếp rơi xuống sàn xe.

Tiểu Lăng vừa lắp bắp nói câu xin lỗi vừa cúi người nhặt chiếc hộp lên sau đó luống cuống bước lùi lại.

"Làm sao bây giờ?" Người đàn ông cười mà như không nhìn qua cô, "Trợ lý của em hình như hiểu lầm gì rồi."

Âm thanh rõ ràng, ôn hòa, mạch lạc nhưng hoàn toàn không có một chút ý xin lỗi nào cả.

Người đàn ông rút tay về, nhắc chiếc áo vest vẫn luôn treo nơi tay vịn xe lên, rất không có thành ý nói, "Chắc vẫn phải phiền em tự mình giải thích với cô ấy một chút."

Tần Noãn Dương nhất thời hóa đá.

Lúc theo Mễ Nhã và tài xế cùng quay về, Tần Noãn Dương mệt mỏi nghịch điện thoại, ngồi ở phía sau cô là cô trợ lý Tiểu Lăng đáng thương đang nom nớp lo sợ.

Thấy cô nhìn, Mễ Nhã có chút chột dạ hỏi, "Sao vậy..."

Tần Noãn Dương nhìn cô nàng một cái, cũng học theo bộ dạng của Đường Trạch Thần, cười mà như không cười nhìn cô khiến Mễ Nhã chột dạ đến run rẩy.

Nếu như vừa nãy Tần Noãn Dương còn chưa phản ứng kịp thì bây giờ chuyện gì cũng đã hiểu rõ cả rồi.

Tại sao Đường Trạch Thần lại xuất hiện trên xe bảo mẫu, ngoại trừ Mễ Nhã âm thầm thi hành gian kế ra thì còn ai? Còn về việc tại sao tài xế không có ở

trên xe thì càng dễ giải thích hơn. Trước giờ anh luôn không thích bên cạnh mình có người lạ, huống gì bản thân vốn muốn có một không gian riêng để nói chuyện với cô.

Còn tại sao không phải là ở chỗ văn phòng của anh cũng dễ hiểu thôi. Công ty người nhiều, phức tạp, anh lại mới vừa xuống máy bay, vội vội vàng vàng xuất hiện ở công ty chỉ vì nói với cô vài câu... cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được có gì đó bất thường.

"Noãn Dương, em đừng giận chị, còn không phải là vì Đường tổng đích thân gọi điện thoại cho chị hay sao..." Mễ Nhã lúng búng nói. Đường Trạch Thần gọi, cô nào có lá gan từ chối chứ, huống gì lúc đầu khi ký hợp đồng, vị Đường tổng đầy khăng khải kia đã cho cô một khoản lì xì riêng không nhỏ chút nào. Ăn com chúa thì phải múa tối ngày, đạo lý này còn ai không biết chứ?

"Lần sau không được tự ý quyết định nữa." Cô che miệng, lại ho mấy tiếng, ho đến sắc mặt tái nhợt đi mấy phần.

Mễ Nhã vội vàng gạt đầu, càng không quên hỏi han bệnh tình của cô.

Ngày hôm sau mới sáng sớm Mễ Nhã đã đến đón. Bởi nghỉ ngơi thật tốt cả một buổi tối nên khí sắc của cô nhìn tốt hơn hôm qua rất nhiều, thêm một lớp trang điểm, nhìn sắc mặt có thần hơn hẳn.

Lúc đến công ty vẫn sớm, hơn nửa tiếng nữa buổi họp báo mới bắt đầu. Khi họ đến, ngoại trừ những nhân viên phụ trách trang hoàng cho hội trường ra thì chẳng còn ai khác.

Lúc đi ngang qua cửa, tò mò hướng mắt nhìn vào.

Poster của buổi họp báo là bức ảnh mà ngày đầu tiên cô chụp ở tập đoàn Trạch Thành, trên cổ mang sợi dây chuyền ngọc lục bảo quý giá kia, váy dài màu trắng thướt tha. Bức ảnh được phóng đại cỡ lớn treo ở chính giữa, phía trên là một dãy đèn led rơi xuống, ánh sáng rực rỡ khiến cho bức poster như phủ thêm một lớp hào quang, thu hút sự chú ý của bất kỳ ai đi ngang qua.

Bước chân cô thoáng khựng lại, có chút nghi hoặc, "Sao poster lại đổi thành bức ảnh này? Lúc trước em nghe nhà nhiếp ảnh nói không phải bức ảnh này mà?"

Mễ Nhã theo hướng tầm mắt của cô nhìn qua, khi ánh mắt rơi trên chiếc cổ trắng ngần cùng sợi dây chuyền ngọc lục bảo kia thì không nhận được khe nhú mày.

Sợi dây chuyền này... sao càng nhìn càng thấy quen mắt vô cùng vậy kia?

Nhưng sự nghi hoặc đó chỉ lướt qua đầu cô một khoảnh khắc, rất nhanh đã tìm được lời giải thích, "Tập đoàn Trạch Thành không phải có công ty chuyên kinh doanh châu báu và trang sức sao? Ký hợp đồng với em đã tốn của người ta bọn tiền rồi, còn không cho phép người ta lợi dụng chút tài nguyên sao?"

Tần Noãn Dương: "... Lời này nghe thế nào mà..."

Đường Trạch Thần không đích thân ra mặt, theo cách nói của Mễ Nhã thì là để tránh hiềm nghi.

Tần Noãn Dương đang lật một quyển tạp chí giải trí để giết thời gian, nghe vậy chỉ « ờ » một tiếng tỏ vẻ đã biết, cũng không có quá nhiều phản ứng.

Đúng thật nếu anh không xuất hiện thì tốt hơn chứ một khi xuất hiện thì không cần phải nghĩ cũng biết là toàn bộ hòng súng của giới truyền thông đều sẽ tập trung vào những tin đồn gần đây giữa hai người. Bất luận là đối với buổi họp báo này hay với quyền đại diện phát ngôn cho công ty là cô thì là tiêu điểm của truyền thông đều không phải chuyện gì tốt.

Buổi họp báo vẫn rất thành công, những ký giả bên dưới vừa bắt đầu thì đã được chuẩn bị tốt, những câu hỏi đặt ra cho Tần Noãn Dương đều không quá mức khó nhằn, câu nào cũng được cô trả lời một cách chuẩn mực và lưu loát.

Càng lúc cô càng tỏ rõ phong thái của một ngôi sao lớn, không kiêu không nịnh, nụ cười trên môi lúc nào cũng vừa vặn đúng mực, ôn hòa nhã nhặn, trong phóng khoáng có uyển chuyển, trong giới giải trí hình tượng như vậy thật khó mà có được.

Người phụ trách PR của tập đoàn Trạch Thành đứng ở bên cạnh đang trả lời câu hỏi thì điện thoại cô để trên bàn chợt rung lên. Tần Noãn Dương âm thầm cảm lên, nhanh mắt lướt qua một cái.

Là một tin nhắn.

Người gửi: Đường Trạch Thần.

Thoáng ngẩn người, còn chưa kịp mở ra xem thì đã nghe phóng viên bên dưới gọi đích danh mình. Cô hơi ngược đầu lên, đang nghiêm túc nghe câu hỏi thì tầm mắt như bắt được gì đó, sững sờ ngẩng đầu lên liền nhìn thấy người đàn ông đang đứng đối diện với mình, thân hình cao lớn dựa nghiêng vào khung cửa lớn của hội trường.

Một tay anh cầm điện thoại, tay kia đút vào túi, đứng cách cô một khoảng không xa không gần, ngăn cách bởi một đám đông ồn ào, bộ dạng lười biếng

mà tùy ý.

Cho dù bị ngăn cách nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng ánh mắt trong trẻo, thấu triệt của anh như xuyên qua đám đông mà thẳng tắp khóa trên người mình. Mới vừa định dời đi tầm mắt thì đã thấy người đàn ông hơi nhấc tay lên, lắc lư chiếc điện thoại trên tay ra hiệu cô đọc tin nhắn.

Thế là, vừa lu loát trả lời câu hỏi của phóng viên Tần Noãn Dương vừa trượt tay lên màn hình mở ra, dưới ánh mắt của cả đám đông mà có động tác nhỏ như vậy chính bản thân cô cũng cảm thấy có chút thần kỳ, lại còn có một chút... kích thích khi làm chuyện lén lút.

Tin nhắn chỉ có một câu ngắn gọn: "Nếu như có người hỏi em về sợi dây chuyền... đó là của mẹ anh."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Nếu như có người hỏi em về sợi dây chuyền thì... đó là của mẹ anh.

Cô nhìn tới nhìn lui dòng tin chỉ có mấy chữ đó thật lâu.

Lúc đầu cũng không nhớ nổi sợi dây chuyền ngọc lục bảo mà hôm đó anh bảo trợ lý mang đến cho cô đeo, còn đang nghi hoặc ngẫm nghĩ thì bất thành linh, trong đầu chợt xẹt qua tình cảnh hôm đó ở studio của tập đoàn Trạch Thành, cả người nhất thời cứng đờ.

Chính trong lúc đó, một phóng viên nam ngồi ngay giữa hàng ghế đầu chợt đứng lên hỏi, "Tần tiểu thư, theo tôi được biết, sợi dây chuyền ngọc lục bảo trong bức poster đăng sau kia là quà sinh nhật mà Đường tiên sinh trong một buổi đấu giá, dùng giá rất cao mua được sau đó ngay tại chỗ tặng cho Đường phu nhân làm quà sinh nhật. Giờ cô đeo nó, có phải gián tiếp thừa nhận tình cảm với Đường tiên sinh hay không?"

Lời vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người trong hội trường không hẹn mà cùng hướng về phía cô.

Bàn tay đang nắm điện thoại của Tần Noãn Dương chậm rãi siết chặt lại, dù trên mặt vẫn một vẻ bình thản nhưng trong lòng đã thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Đường Trạch Thần đảo một cái hồ lớn như vậy cho cô nhảy vào... thế mà cô lại hoàn toàn không hay biết mà nhắm mắt nhảy vào, hơn nữa, mãi đến khi bị người đào hồ tiết lộ thì mới biết được chân tướng, giờ bảo cô trả lời thế nào đây?

Tuy rằng nguy cơ trước đây đã được bộ phận quan hệ công chúng dẫn dư luận sang một hướng khác, rằng cô có bạn trai, quan hệ hai người ổn định và gắn bó, đang trong quá trình kết giao, tuy không chỉ đích danh nhưng sớm đã ngầm chỉ về Đường Trạch Thần, đây là chuyện ai cũng biết, hơn nữa thái độ của anh là... ngầm thừa nhận.

Sau đó cô và Đường Trạch Thần lại ký hợp đồng đại diện, chuyện này càng làm sinh ra nhiều cách suy đoán khác nữa. Cô cũng không phải một người tùy tiện đối với tình cảm, bất luận Đường Trạch Thần có phải đang theo đuổi mình hay không cô đều không muốn dưới tình huống hai người chưa có bất kỳ xác lập quan hệ tình cảm nào mà tự ý thừa nhận.

Nhưng nếu phủ nhận thì không nghi ngờ gì nữa, sẽ dẫn đến những nghi ngờ về sự thành thật của cô, chuyện này đối với cô cũng không tốt tí nào.

Đường Trạch Thần rõ ràng biết phóng viên sẽ hỏi đến chuyện này. Vậy ý anh là sao đây? Muốn cô thừa nhận sao? Vậy thì cô cứ cố tình không chịu nhận đây!

Nhưng suy nghĩ đó mới vừa lướt qua đầu thì trong chớp mắt cô chợt nhận ra một điều, nơi đây là tập đoàn Trạch Thành, là địa bàn của Đường Trạch Thần... cho dù cô có phủ nhận, phỏng chừng cũng chẳng gây ra được sóng to gió lớn gì.

Chỉ do dự một thoáng đó mà bên dưới đã bắt đầu rộ lên tiếng thảo luận lao xao.

Người phụ trách bộ phận PR đứng bên nghiêng đầu nhìn sang cô, lớn tiếng cười đáp, "Đội lát nữa còn có thời gian phỏng vấn riêng, những vấn đề không liên quan đến buổi họp báo công bố này xin mời các bạn phóng viên đến lúc đó rồi đặt câu hỏi sau."

Vị phóng viên kia lại có chút cố chấp, "Tần tiểu thư vốn là người đại diện phát ngôn, vẫn phải xin cô trả lời một chút câu hỏi vừa rồi."

Điện thoại nắm trong tay lại rung lên, cô ngẩng đầu nhìn qua, vị trí mà Đường Trạch Thần nãy giờ vẫn đứng lúc này lại thấy trống trơn, chỉ còn lại một bóng người mờ mờ xa xa, cũng chỉ xẹt qua trong thoáng chốc rồi mất hút.

Cô trầm ngâm một thoáng, trong lòng đã có quyết định, cũng không nhìn điện thoại nữa, lặng lẽ đặt nó xuống, vẻ mặt ung dung, "Cho dù tôi trả lời, anh cảm thấy đoạn phỏng vấn này có thể phát hành ra sao? Đường Trạch Thần không thích nhất chính là nghe được tên mình từ miệng những người phụ thuộc không liên quan, chắc là tôi cũng nằm trong số đó."

Hơi ngừng một chút, cô lại cong môi cười, giọng điệu chậm rãi nhưng thần sắc nghiêm nghị nhìn người phóng viên kia, "Anh còn điều gì muốn hỏi sao?"

Cả hội trường nhất thời im lặng như tờ, chỉ có ánh đèn flash là vẫn loang loáng chớp không ngừng.

Tần Noãn Dương hơi ngược cằm, nụ cười hòa nhã đúng mực nhưng ánh mắt lại lạnh nhạt mà xa cách, rõ ràng đối với câu hỏi lỗ mãng của người phóng viên kia không mấy hài lòng cho lắm.

Trầm lặng một chút, lại có phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi nhưng tiếp theo đó cũng chẳng có phóng viên nào đề cập đến bất kỳ điều gì liên quan đến Đường Trạch Thần nữa.

Qua một lát, Tần Noãn Dương mới mở điện thoại ra, liếc nhìn một chút tin nhắn vừa nãy, chỉ đơn giản vài chữ: Anh đợi em ở văn phòng.

Cô có chút kinh ngạc nhưn nầy, khẽ cắn nhẹ môi dưới. Chẳng lẽ anh sớm đã đoán được cô sẽ trả lời thế nào sao?

Buổi họp báo kết thúc, Mễ Nhã mượn cơ hội thân thể không khỏe, hủy bỏ buổi phỏng vấn riêng với phóng viên, trực tiếp dẫn cô quay về phòng nghỉ.

Tần Noãn Dương đẩy cửa bước vào, phòng nghỉ yên tĩnh cực kỳ, không một bóng người.

Cô đứng ở cửa ngẫm nghĩ một lúc sau đó quay sang hỏi Mễ Nhã, "Lúc nào em quay lại thành phố B?"

Mễ Nhã liếc nhìn bảng hành trình rồi đáp, "Tôi nay."

Tần Noãn Dương gạt đầu, trong lòng đã có tính toán, "Vậy chị lên xe trước chờ em, em còn có chút chuyện, lát nữa sẽ đi sau."

Mễ Nhã vừa nãy ở trong cuộc họp báo cũng nhìn thấy Đường Trạch Thần, thấy Tần Noãn Dương trả lời mình qua loa hàm hồ như vậy thì lập tức hiểu ngay « có chút chuyện » của cô có nghĩa là sao, "Vậy có cần chị theo em lên đó không?"

"Không cần." Có một vài chuyện vẫn là hai người chính diện nói chuyện với nhau thì tốt hơn.

Đang nói chuyện đã thấy trợ lý của Đường Trạch Thần đi đến, đưa tay gõ nhẹ lên cửa, "Tần tiểu thư, Đường tổng đang ở trên lầu chờ cô."

Tần Noãn Dương: "...biết rồi."

Lý Mục trực tiếp dẫn cô vào thang máy chuyên dụng của Đường Trạch Thần, một đường đi thẳng lên tầng trên cùng.

Tầng trên cùng có một phòng họp, bốn phía đều là vách kính, nhìn vào có cảm giác cực kỳ rộng rãi.

Đường Trạch Thần đang ngồi bên trong, gần đó có một người nhìn giống như là giám đốc bộ phận đang báo cáo công việc cho anh. Anh tập trung nghe, vẻ mặt đạm mạc, một chút ý cười cũng không có.

Đôi mắt đó thâm thúy, giống như bầu trời đêm vậy, thâm trầm, lại mang theo một cảm giác áp bách cực lớn. Mà đường cong sườn mặt của anh, từ góc độ này của cô mà nói, là rất rõ nét, mang theo một cảm giác xa cách khó mà diễn tả bằng lời.

Chỉ có điều ở trước mặt cô... hình như trước giờ Đường Trạch Thần chưa từng có biểu tình như vậy.

Lý Mục thấy bước chân cô chậm lại thì quay nhìn một cái, nói như giải thích, "Đường tổng tạm thời có việc gấp cần xử lý, Tần tiểu thư theo tôi vào văn phòng của ngài ấy đợi một chút nhé?"

Tần Noãn Dương thu hồi tầm mắt nhưng dường như anh đã nhạy bén phát giác ra, quay đầu nhìn qua, chỉ một thoáng rồi lại làm như không có việc gì dời đi tầm mắt.

"Được." Cô gạt đầu, bước nhanh theo chân trợ lý vào văn phòng của anh đợi.

Văn phòng của Đường Trạch Thần ở đây và văn phòng ở hội quán TC khác biệt rất lớn. Ở đây chỉ được trang trí bởi hai màu đen và trắng, phong cách cực kỳ đơn giản, gãy gọn, sạch sẽ, tràn đầy cảm giác hiện đại lại mang theo một loại xa hoa, trầm ổn, lạnh lẽo.

Lúc này chỉ mới hơn 10 giờ sáng, mặt trời đã lên cao chiếu những luồng sáng ấm áp, xuyên qua cửa sổ sát đất bằng kính mà rọi xuống sàn nhà, cả căn phòng như được tắm trong ánh nắng mặt trời, cực kỳ sáng sủa.

Nói ra thì... Tần Noãn Dương vẫn thích phong cách trang trí trong văn phòng của anh ở hội quán TC hơn ở đây.

Cô ngồi ở một sofa nhỏ dành riêng cho khách mà chờ Đường Trạch Thần. Trợ lý đẩy cửa vào đưa cho cô một ly trà nóng sau đó mới im lặng lùi xuống.

Trên bàn thực ra có một số tạp chí kinh tế tài chính dùng để giết thời gian nhưng Tần Noãn Dương không mấy hứng thú. Cô bưng ly trà nhấp một ngụm nhỏ, nhìn xung quanh căn phòng thật lâu sau đó dời mắt nhìn thế giới ngoài kia qua khung cửa sổ sát đất.

Nơi đây tuy không phải nơi cao nhất ở thành phố A nhưng vị trí cực tốt, chỉ cần ngồi ở góc độ này nhìn xuống, non nửa thành phố A đã lọt hết vào trong tầm mắt, dĩ nhiên trung tâm thành phố, nơi tập trung hầu hết các trung tâm thương mại, giải trí cũng không ngoại lệ.

Cô đợi một hồi, ánh mặt trời từ trên mu bàn chân chậm rãi dịch đến đầu ngón chân, lúc này từ ngoài cửa mới truyền đến những tiếng bước chân rõ ràng, còn có cả giọng nói của Lý Mục đang báo cáo với anh gì đó.

Tần Noãn Dương quay đầu nhìn qua, vừa khéo Đường Trạch Thần đang đẩy cửa mà vào, ánh mắt thẳng tắp khóa trên người cô.

Trên người cô lúc này là chiếc váy ngắn màu xanh nước biển mặc trong buổi họp báo vừa nãy chưa kịp thay, độ dài vừa khéo qua đầu gối, tóc dài quăn lên để lộ chiếc cổ cao thanh mảnh, trên cổ trống trơn, hoàn toàn không có một vật trang sức gì.

Trước giờ cô không thích đeo trang sức, ngoại trừ đồng hồ.

Đường Trạch Thần bước lên mấy bước, trên mặt vẫn còn nét mệt mỏi cùng cực không cách nào che dấu được, vừa nhìn đã biết đã lâu không được nghỉ ngơi đằng hoàng, "Anh mới về tới, chuyện của công ty có hơi nhiều."

"Dạ." Cô ngẩng mặt nhìn anh, nhỏ giọng nói, "Em đâu có ý kiến gì."

Người đàn ông đã ngồi xuống nửa bên sofa trống bên cạnh cô, rất tự nhiên rót trà cho cô, nghe câu đó, động tác trên tay hơi dừng lại, "Nhưng anh có."

Căn phòng rất yên tĩnh, câu nói của anh vừa dứt thì trong phòng chỉ còn lại tiếng rót nước. Rất nhanh, ngay cả âm thanh tí tách nhỏ nhô ấy cũng không còn.

Anh nhấp một ngụm trà, giọng nhàn nhạt, "Anh không mấy thích để em phải chờ." Cho dù là đợi anh cũng vậy.

Bàn tay cầm tách trà của Tần Noãn Dương khẽ run lên, nhưng cũng chỉ có cô biết chuyện đó, anh không hề hay biết.

Im lặng một lúc, cô là người lên tiếng trước, "Em đến là muốn hỏi anh chuyện sợi dây chuyền."

Người đàn ông « ừ » một tiếng, rõ ràng chuyện đó nằm trong dự đoán của anh, "Nhưng không vội, em có thể suy nghĩ nghĩ lại thử xem liệu mình có thực sự muốn biết câu trả lời hay không."

Lời này nghe vào tai sao lại ý vị sâu xa thế nhỉ? Rõ ràng là bên trong còn ẩn giấu điều gì đó.

Tần Noãn Dương thoáng suy nghĩ một chút, trong lòng đã có tính toán nhưng ngoài mặt lại không hề biểu lộ ra, thậm chí còn hơi mỉm cười, giọng điệu bình thản, rất trầm ổn, "Mục đích em đến đây chính là vì câu trả lời này, em là người trong lòng tương đối tiêu cực, chuyện gì cũng rất dễ nghĩ theo hướng xấu. Chúng ta mới vừa hợp tác với nhau thôi, tốt nhất đừng nên vì những chuyện như vậy mà có gì hiểu lầm thì tốt hơn."

Đường Trạch Thần không trả lời, cũng không có biểu tình gì khác, chỉ có khóe môi nhẹ nhàng câu lên nhưng vẫn khiến trái tim cô đập nhanh một nhịp, thoáng có chút hoảng hốt.

"Anh cảm thấy..." Anh đang nói thì dừng, nhướn mắt nhìn cô, "...em ý vào chuyện anh thích em mà tự tin tăng lên không ít nhỉ?" Chỉ ít, lúc nói chuyện với anh đã không còn quá cố kỵ như trước.

Tuy rằng là câu hỏi nhưng từ trong miệng anh nói ra lại càng giống một câu trần thuật hơn.

Gương mặt anh nhu hòa, có vẻ rất tâm đắc với suy nghĩ này của chính mình, nói xong cứ im lặng nhìn cô, đầu mày không giấu được ý cười nhàn nhạt.

Em ý vào chuyện anh thích em...

Em ý vào chuyện anh thích em...

Tần Noãn Dương bởi vì câu nói này mà đầu óc như chột bùng tỉnh, hình như... thực tế đúng là như vậy?

Cô mím môi, cúi đầu nhấp thêm một ngụm trà trong tay, một ngụm lại một ngụm. Nước có độ ấm vừa phải, không quá nóng, cũng không lạnh, mang theo hương trà thơm ngát.

"Đây là trà gì vậy?" Cô chuyển đề tài một cách vụng về.

"Noãn Dương!" Anh gọi tên cô, ngữ điệu có chút trầm trọng khiến cô không thể không ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh.

Đường Trạch Thần thả lỏng ngữ điệu một chút, nói rành mạch từng chữ từng chữ một, "Đừng né tránh câu hỏi của anh."

Bàn tay cầm ly trà của cô siết lại một cách vô thức, trong lòng càng thêm thắc thỏm không yên, tuy rằng ngoài mặt cố duy trì bình tĩnh nhưng chút động tác nhỏ này trước giờ khó mà thoát khỏi ánh mắt anh.

Anh hơi nheo mắt, nhớ lại câu trả lời vừa nãy cô qua micro trả lời cho phóng viên vọng đến tai mình, cô nói đối với anh mà nói, cô là người không có liên

quan.

Câu trả lời này tuy rằng thông minh nhưng ở chỗ này càng là tự cho mình là đúng, điều này không nghi ngờ gì, khiến Đường Trạch Thần cực kỳ không vui.

Giọng anh nhất thời trầm hẳn xuống, "Anh mới nãy nghe em nói, giữa chúng ta không có liên quan với nhau..." Nói đến đây hơi hơi dừng lại, thân hình cao lớn ngã về sau, lưng biếng tựa lưng vào lưng ghế, ngón tay đặt trên thành ghế nhẹ nhàng gõ theo tiết tấu, "Anh cảm thấy lời anh nói mấy ngày trước đã rất rõ ràng rồi, em vẫn còn cần anh lặp lại một lần?"

Trái với suy đoán của anh, Tần Noãn Dương bình thản "Ờ" một tiếng sau đó liếm đôi môi có chút khô khốc, đáp, "Không cần lặp lại đâu, vừa nãy không phải anh nói em ý vào chuyện anh thích em mà tự tin tăng lên không ít sao?... Hình như đúng là như vậy đấy."

Đường Trạch Thần căn bản không đoán được sẽ nghe được câu trả lời thế này, đầu tiên là ngẩn người nhưng rất nhanh, một tiếng cười trầm thấp bật ra từ môi anh.

Giữa hai người chỉ cách một khoảng chừng một cánh tay, cũng giống như hôm qua khi cùng ngồi trên xe bảo mẫu vậy, anh chỉ cần vươn tay là có thể dễ dàng giữ lấy cô.

Anh đưa tay day day huyết thái dương, không vội đáp lời, chỉ có ánh mắt dần trở nên thâm trầm.

Trầm mặc một thoáng, cuối cùng anh đứng dậy, đi đến tủ bảo hiểm phía sau bàn làm việc dưới ánh mắt chăm chú của cô, không chút kiêng dè mà trực tiếp ấn mật mã của tủ bảo hiểm, lấy ra một chiếc hộp, bên trong là sợi dây chuyền bằng ngọc lục bảo.

Cô hơi sững sốt, có chút không hiểu anh đang làm gì.

Đường Trạch Thần đi qua, lần nữa ngồi xuống sofa, đặt chiếc hộp đựng sợi dây chuyền lên bàn trà, ngay trước mặt cô.

Màu xanh biếc của những viên ngọc lục bảo dưới ánh đèn như phủ thêm một tầng hào quang, nhìn càng mê người, tỏa ra một loại ánh sáng như muốn làm lu mờ vạn vật, đẹp không sao tả xiết.

Anh rũ mắt nhìn cô, giọng trong trẻo mà rành mạch, "Sợi dây chuyền này vốn là của nhà họ Đường, là tín vật định tình mà ba anh tặng cho mẹ anh, về sau, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không còn ở trong nhà họ Đường nữa, mãi đến mấy năm trước trong một buổi đấu giá anh mới mua được nó, một lần nữa đưa nó trở về nhà họ Đường."

Ngừng một chút, để ý quan sát từng phản ứng của cô sau đó nói rành rọt từng chữ một, "Anh chờ em đến để mang nó."

Trong lúc cô còn kinh ngạc chưa kịp hoàn hồn, anh lại tiếp tục quăng thêm một quả địa lôi vào trong lòng cô, "Đây chính là thái độ của anh đối với em."

Không phải muốn ép em phải thừa nhận anh, anh chỉ muốn nói cho em biết đây chính là thái độ của anh, chỉ tiếc là em không hiểu, lại còn hiểu nhầm nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tần Noãn Dương sau khi lên xe bảo mẫu rồi, độ nóng trên má vẫn còn chưa hoàn toàn hạ nhiệt.

Giọng nói trong trẻo ấy dường như vẫn đang kè sát tai cô lặp đi lặp lại câu nói kia, từng chữ từng chữ rõ ràng đến kinh ngạc.

Cô còn nhớ lúc đó cô nhìn anh, ánh mặt trời ánh lên sườn mặt cương nghị mà tuấn tú của anh khiến những đường cong trở nên nhu hòa đi mấy phần.

Từ góc độ của cô nhìn qua, khoe môi anh dường như đang nhẹ nhàng cong lên, như cười lại như không cười. Nhưng đến cuối cùng, có cười hay không cô đã không thể phân biệt được nữa rồi.

Bởi vì... ngay sau đó anh đã tiễn khách về.

Người khách đó, dĩ nhiên là cô rồi.

Có lẽ vì nhìn ra được sự bối rối của cô nên anh không nói thêm gì cả, chỉ yên lặng nhìn cô một thoáng rồi nói, "Anh tiễn em xuống lầu."

"Được ạ." Cậu còn chẳng được nữa là.

Ngay ngoài phòng tổng giám đốc có dành riêng một không gian được ngăn thành những ô làm việc riêng, đó là nơi làm việc của trợ lý. Lý Mục đang nghe điện thoại của ai đó, "Hứa tiểu thư, Đường tổng không rảnh nhận điện thoại của cô, cũng không có thời gian gặp cô."

Vừa ngừng đầu, lúc nhìn thấy cô đi ra, Lý Mục thoáng sững sốt, vẻ mặt có chút lúng túng.

Tần Noãn Dương không mấy để tâm, trái lại lúc đi theo Đường Trạch Thần đến cửa thang máy, nhận được một cuộc điện thoại, lúc này cô mới bừng tỉnh ra vừa nảy sự lúng túng của trợ lý mang hàm ý sâu xa đến cỡ nào.

Đường Trạch Thần đứng bên trái cô, đưa tay ấn nút gọi thang máy. Có lẽ vì vừa mới có người đi xuống, đèn thang máy vẫn báo hiệu thang còn đang dừng ở bãi đỗ xe.

Lúc điện thoại đổ chuông, anh nhìn lướt qua một cái, hơi chau mày nhưng vẫn trợn mắt nhìn, nhận điện.

Đầu bên kia không biết nói những gì mà khí tức trên người anh lại càng lúc càng lạnh.

Tần Noãn Dương nhìn đèn thang máy báo số tầng không ngừng nhảy lên, thấp giọng hỏi, "Có việc gấp sao? Em tự xuống lầu được rồi."

"Không có gì gấp." Anh đáp, "Chỉ là bán bảo hiểm thôi."

Nói rồi, cũng chẳng buồn nhìn điện thoại thêm lần nào nữa, trực tiếp ấn tắt, không biết có phải tiện tay kéo vào danh sách đen hay không, chỉ thấy bàn tay anh ấn liên mấy cái trên bàn phím.

Lúc cửa thang máy mở ra, điện thoại trên bàn làm việc của Lý Mục lại đổ chuông.

Bước chân của Đường Trạch Thần khựng lại, đầu không quay lại chỉ nhàn nhạt nói, "Những chuyện như thế này chắc không cần tôi dạy cậu phải xử lý như thế nào đâu nhỉ?"

Sắc mặt trợ lý ngượng ngùng, vội vàng đáp phải, nhanh chóng cúp máy.

Tần Noãn Dương âm thầm liên kết hai cuộc điện thoại kia và cô nàng Hứa tiểu thư nào đó... Bán bảo hiểm? Có quý mới tin á!

Bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man, xe bảo mẫu đang băng qua một ngã tư, cô nhìn hai hàng cây bên đường lướt qua tầm mắt, đưa tay nhẹ nhàng day huyệt thái dương, gọi cho Tô Hiểu Thần một cuộc điện thoại.

Vốn đã hẹn chị ấy đi xem phim rồi nhưng Mễ Nhã nói thế nào cũng không đồng ý để cô đến nơi của công chúng mà tự do Hứa Chính Dương như vậy, đến cuối cùng chỉ đành đổi địa điểm, quay về chung cư của cô.

Căn hộ nơi cô ở có một ban công khá là rộng rãi, nếu chỉ dùng để phơi quần áo không thì có chút lãng phí, vì vậy cô dứt khoát nhờ nhà thiết kế đến cải tạo nó một lần nữa thành một nơi đọc sách uống trà chiều, thi thoảng rảnh rỗi có thể ngồi thư giãn lâu một chút.

Lúc này, ban công này vừa khéo phát huy tác dụng.

Lúc Tô Hiểu Thần đến mang theo một đồng đồ ăn vặt, thứ gì cũng có.

Cô vào bếp pha một bình cà phê, hai chị em mỗi người một quyển sách ngồi ở ban công hưởng thụ thời gian nhàn nhã hiếm có suốt một buổi chiều.

Công việc của Tần Noãn Dương khá là bận rộn, cơ hội có thể ngồi lại tĩnh tâm đọc một quyển sách đối với cô mà nói quả thực rất hiếm có, lần gần nhất mà cô và Tô Hiểu Thần ở bên cạnh nhau hưởng thụ thời gian nhàn rỗi thế này đã là hơn nửa năm trước rồi.

Lúc đó hình như cô mới tiến vào giới giải trí không bao lâu, có một buổi tối, chính ở ban công này Tô Hiểu Thần nghe xong một bài hát, hỏi cô, "Noãn Dương, chị với anh hai em đến với nhau em có cảm thấy trong lòng có gì khó chịu hoặc không thể chấp nhận được hay không?"

"Sao lại có thể?" Cô nhìn chị dâu tương lai của mình, nâng ly cà phê lên nhấp một ngụm, "Chị với anh hai em cũng không phải ngày một ngày hai, nếu như em có gì đó không thể chấp nhận được, trước đó không phải đã cố gắng tìm cách chia rẽ hai người rồi sao?"

Tô Hiểu Thần cắn môi, vẻ mặt nghiêm trang nhìn cô, "Em lớn lên xinh đẹp như vậy, sao lịch sử yêu đương lại chỉ là con số không vậy? Những người thân cận cũng không nhiều, nếu lại cướp mất anh trai em nữa, lương tâm chị bắt an nha..."

"Ai nói lịch sử yêu đương của em là con số không chứ?" Cô cười, giọng có chút thấp xuống, "Em cũng có người mà mình có hảo cảm."

Tiếp theo đó là một loạt câu hỏi của Tô Hiểu Thần về người mà cô có hảo cảm kia, lúc đó Đường Trạch Thần đối với cô mà nói là một điều gì đó rất xa vời, đương nhiên cô không chịu tiết lộ, "Cuộc sống của hai người bọn em không có điểm nào giao thoa hết, anh ấy cũng không biết em."

Tô Hiểu Thần đầu tiên cảm khái một phen sau đó lại bắt đầu đề xuất ý kiến, "Lái xe đừng anh ta đi! Làm vậy tuyệt đối có thể tạo nên một mối liên hệ lâu dài lại đảm bảo không có chướng ngại."

Cô nhún mảy, còn chưa kịp bày tỏ thái độ khinh bỉ trước với phương pháp nhảm chán mà Tô Hiểu Thần bày ra thì chị ấy lại hôn hờ bày kế tiếp, "Em nghĩ thử xem, đừng người rồi đương nhiên em phải chịu trách nhiệm nha, tiền thuốc thang, tiền viện phí, phí tổn thất tinh thần gì gì đó, một đồng đó muốn bồi thường cho xong cũng phải mất hai, ba tháng, nếu như anh ta không chấp nhận trị liệu, vậy em cứ mặt dày mà bám theo đòi được chịu trách nhiệm là được rồi! Cứ bám vào gương mặt này của em, nếu như chị là đàn ông thì chắc chỉ hận không thể ôm lấy bắp đùi em, cả ngày bám dính theo không rời một bước."

Tần Noãn Dương: "..."

Tô Hiểu Thần tiếp tục nói, "Nếu như lỡ xảy ra chuyện gì, chẳng hạn như đụng đến tàn phế gì gì đó... cũng không phải là chuyện xấu. Không có ai muốn anh ta, vừa khéo em thu nhận, vậy là thiên hạ thái bình rồi."

Cô bật cười, căn bản không để đề xuất nhảm nhí của chị ấy vào lòng nhưng có một lần, trong lúc nghỉ ngơi giữa hai cảnh quay, cô tự đứng lại nhớ đến chuyện này, lại còn rất nghiêm túc suy xét một chút tính khả thi của đề nghị này.

Nhưng từ hơn nửa năm trước đến bây giờ, người vốn trước giờ không hề có tiếp xúc gì với cô, chỉ có thể từ xa xa nhìn lại cứ thế cứng rắn muốn đến bên cạnh cô, có xua cũng không xua đi được.

Cùng ăn cơm tối xong, cô bắt đầu khởi hành đến sân bay, thuận đường đưa Tô Hiểu Thần về nhà luôn.

Lúc đến thành phố B thì đã là đêm khuya, trên mặt Tần Noãn Dương đã không giấu được vẻ mệt mỏi, lúc đến khách sạn mà đoàn làm phim đã đặt sẵn cho người trong đoàn ở, không bao lâu thì đã mệt mỏi ngủ mất.

Vốn buổi sáng phải đến phim trường có cảnh quay nhưng Mễ Nhã lại không gọi cô dậy, để cô ngủ bù một giấc thật ngon rồi mới cùng cô cùng đi đến phim trường.

Hứa Nhã Thục đang trang điểm, thấy cô đến thì tỏ vẻ cao ngạo, không thèm liếc mắt lấy một cái.

Chuyện quyền đại diện phát ngôn cho Trạch Thành đã dả kích cô ta một trận không nhỏ. Tận mắt nhìn thấy vẻ chán chường của Tần Noãn Dương khi bị nhà tài trợ cũ gạt đi, ai mà ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài ngày cô lại giành được quyền đại diện cho một nhãn hiệu có tiếng đến vậy, giá trị con người cũng theo đó mà tăng đến chóng mặt.

Nghe Mễ Nhã nói, tâm trạng của Hứa Nhã Thục không ổn định, mấy ngày trước còn cố tình xếp ra mấy ngày nghỉ phép.

Tần Noãn Dương ngay lập tức nhớ đến buổi tối hôm đó ở hội quán TC tình cờ gặp cô ta đang khoác tay thân mật với một người đàn ông lạ hoắc... Giờ nghĩ kỹ lại, người đàn ông đó gương mặt có mấy phần quen thuộc, nếu không phải là ông chủ của một công ty địa ốc tầm trung nào đó thì cũng là một tay nhà giàu mới nổi.

Chỉ có điều bồi thường ngày cô không quá lưu ý mấy chuyện nhỏ nhặt này nên nghĩ một lúc cũng không ra được.

Buổi chiều, Lý Hàn có một màn đối diễn với cô, bệnh cảm của cô còn chưa khỏi, hôm qua vừa ngồi thuyền vừa ngồi xe lao lực một trận, tinh thần có chút không vực dậy nổi, lúc diễn tay đôi với đối phương tuy rằng cố sức tập trung tinh thần nhưng từ đầu đến cuối, tâm trạng vẫn không đúng, một mực bị NG.

Lý Hàn thấy Mễ Nhã không có ở đây, đưa cho cô một ly nước suối, "Uống cho thông cổ chút đi."

"Cám ơn." Cô đưa tay đón lấy, uống mấy ngụm nhỏ mới cảm giác cổ họng đang khô rang của mình tốt hơn một chút.

"Qua một tuần nữa là phần diễn của tôi xong rồi." Anh ta lắc lắc quyền kịch bản trong tay, "Cô thì còn phải vất vả hơn nửa tháng nữa."

Tần Noãn Dương cười cười, đưa tay vén vài sợi tóc bị gió thổi rối tung ra sau tai, nói một cách thật tình, "Lần này biểu hiện của anh tốt lắm rồi, nếu không có gì bất lợi, sau bộ phim này nhất định có thể thay đổi hình tượng, sau này cũng không cần vất vả như vậy nữa rồi."

Lý Hàn cũng cười, mắt hơi nheo lại, "Tôi là vì cô mới vào đoàn làm phim này."

Tần Noãn Dương không đáp lời anh ta, trên mặt vẫn một vẻ bình thản như này giờ chỉ có đầu mảy nổi lên một ý cười nhàn nhạt, "Khiến tôi không chịu nổi nhất chính là có người nào đó nói với tôi làm cái này làm cái kia là vì tôi. Rất nhiều lúc tôi không cần điều đó nhưng anh làm, chính là tạo thêm áp lực cho tôi đấy."

Nói xong câu này, cô lại nhấp một ngụm nước suối, nhẹ giọng nói, "Con người tôi như vậy đó, không thích hợp với anh đâu."

Người đàn ông tên Lý Hàn này, công tâm mà nói ở trong giới giải trí, một cái chào nhuộm lớn như vậy cũng có thể xem như giữ mình trong sạch. Có gia thế, có bối cảnh, nhân phẩm cũng không có vấn đề gì lớn, người theo đuổi anh ta thực ra cũng không ít nhưng chưa từng nghe anh ta có chuyện mờ ám với ai."

Lý Hàn so với cô lớn hơn mấy tuổi nhưng tính tình vẫn còn con nít lắm, giống như Hứa Nhã Thục vậy, chỉ cần tùy tiện ở bên tai anh ta nói bóng gió mấy câu thì anh ta lập tức tin là thật, dễ dàng bị người khác lợi dụng.

Trận phong ba lần đó, tuy rằng cô không truy cứu, cũng coi như không có gì xảy ra nhưng thực ra thâm tâm đã biết là ai làm rồi.

Cô cũng không phải người rộng lượng gì cho cam, chỉ là nhiều khi lười phải bày mưu tính kế. Chắc có lẽ vì có lúc đứng ở vị trí cao rồi nên nhin không được muốn làm thánh mẫu một phen.

Phản diện tiếp theo tương đối thuận lợi, chiều cổ đến sức khỏe của cô, đạo diễn hôm nay thông cảm cho cô về sớm hơn thường ngày một chút.

Không muốn ăn uống gì, những thứ mà Mễ Nhã mua cho cô cũng không hợp khẩu vị vì vậy dứt khoát dẹp chúng sang một bên, sau khi về đến khách sạn thì tắm nước nóng, xong liền lên giường nghỉ ngơi.

Không biết ngủ được bao lâu thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mắt nặng nề mở không nổi, tay lần mà điện thoại theo bản năng, sờ được rồi thì trượt lên màn hình nhận nghe rồi đặt nó bên tai.

"Alo." Lúc cô lên tiếng, trong giọng nói còn mang theo chút giọng mũi do còn ngái ngủ, nghe rất nặng.

Đầu bên kia khựng lại một thoáng rồi mới hỏi, "Còn chưa khỏi sao?"

Cô ngo ngắc mở mắt ra, lúc này mới tỉnh táo hẳn, đưa điện thoại đến trước mắt nhìn một cái, lúc nhìn thấy ba chữ « Đường Trạch Thần » thì thoáng sùng sốt, sau đó mới làm như không có việc gì hỏi, "Không có gì, tại mới ngủ dậy thôi."

Đường Trạch Thần mới vừa xong công việc của một ngày, lúc này đang đứng trước khung cửa kiếng sát đất trong văn phòng của mình nhìn xuống thành phố A đèn hoa muôn màu, ánh điện rực rỡ, đập vào mắt cũng giống như những đốm lửa phát ra từ một đám pháo hoa vừa nổ vậy, khiến cho màn đêm trở nên đặc sắc và lung linh hơn nhiều.

Ánh đèn ánh lên gương mặt anh, tranh tối tranh sáng nhìn không rõ ràng, chỉ thấy khóe môi nhẹ câu lên một ý cười, ôn nhu đến không tưởng tượng nổi, "Ngủ đến tận bây giờ?"

Người ở đầu bên kia chắc cuối cùng đã tỉnh ngủ, giọng nói cũng rõ ràng hơn nhiều, "Phải đó, bị anh đánh thức."

"Vậy anh ngắt máy để em ngủ tiếp nhé?"

Tần Noãn Dương dụi dụi mắt, lật mình ngồi dậy, trong phòng vẫn chưa mở đèn, lúc này tối đen nhìn không thấy bàn tay, "Được thôi."

Cô nói được nhưng Đường Trạch Thần làm sao dễ dàng thả cô đi ngủ tiếp cho được, xoay người quay trở lại bàn làm việc, xé một miếng giấy ghi nhớ, nhanh chóng viết lên đó một câu sau đó đưa cho trợ lý đang đứng trước bàn làm việc chỉnh lý văn kiện.

"Vậy em cúp máy nha." Cô xác nhận lại thêm một lần, đang định ngắt điện thoại thì lại nghe đầu bên kia không nhanh không chậm nói, "Đợi một chút."

Động tác của Tần Noãn Dương so với suy nghĩ của đại não còn nhanh hơn, lập tức nghe theo chỉ lệnh của người đàn ông, thực sự nghiêm túc chờ một lát, "Có chuyện gì sao?"

"Biết anh là ai không?" Âm cuối của câu hỏi hơi kéo cao lên, cách một không gian xa xôi, giọng anh như có thêm một tia từ tính, trầm trầm, giống hệt như đang kề sát bên tai cô mà nói chuyện vậy.

Vành tai Tần Noãn Dương lặng lẽ đỏ lên, suy nghĩ một chút, cuối cùng gọi thẳng tên người đàn ông, "Đường Trạch Thần."

"Ừm, muốn ăn gì không?" Anh hỏi với giọng hết sức tự nhiên.

"Muốn ăn hoành thánh..."

Đầu bên kia người đàn ông khựng lại một chút rồi hàm hồ đáp, "Được." Sau đó cúp máy.

Tần Noãn Dương trừng mắt nhìn màn hình điện thoại đang tối dần lại của mình, trong lòng thầm nghĩ: Hai người nói chuyện kiểu này có phải kỳ cục quá rồi không???

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tự dưng bị đánh thức, cho dù cô có muốn ngủ lại nữa thì cũng khó. Đang định xuống lầu tìm chút gì để lấp đầy bao tử, mới vừa thay y phục thì nghe có tiếng chuông báo có phục vụ của khách sạn.

Lòng đầy hoài nghi, lại xác nhận một lần nữa rồi mới bước ra mở cửa.

Nhân viên khách sạn đang bê một khay thức ăn, bên trên có đặt một chén sứ nhỏ, trong chén đựng những viên hoành thánh nhỏ xíu đang bốc hơi nóng nghi ngút.

Nước canh trong veo, bên trên được trang trí bằng những cánh hoa nhỏ xinh nổi bật trên nền trắng, mùi thơm ngát bay vào trong mũi, bên cạnh còn chu đáo đặt một bình dấm và một bình tương ớt nhỏ, thoạt nhìn đặc biệt khiến người ta thèm ăn.

Cô bê khay vào phòng, nhắc chân đá một cái, đóng cửa lại.

Sau đó sức nhớ đến cú điện thoại vừa rồi của Đường Trạch Thần, trong lòng tự dưng như chảy qua một dòng nước ấm, ấm áp vì sự chu đáo của anh.

Cô cảm muốn múc một viên hoành thánh cho vào miệng cắn một cái, mùi thơm lập tức tràn đầy trong khoang miệng.

Ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên nhắn cho anh một câu, « Cảm ơn anh. »

Gửi tin nhắn xong, cô ngồi ở bàn hào hứng ăn hoành thánh. Tivi đang mở, là đài địa phương, đang chiếu một bộ phim truyền hình nhiều tập tuần trước vẫn chưa phát hết. Cô thi thoảng ngược lên nhìn một chút rồi lại cúi xuống ăn. Trong một đêm yên tĩnh mà bình lặng thế này, lòng cũng an ổn theo.

Điện thoại rung lên, cô nghiêng đầu qua nhìn.

Đường Trạch Thần: « Ừm, ăn xong nhớ kiểm tra khóa cửa một lần rồi hãy đi nghỉ. »

Tần Noãn Dương cười cười, nuốt xuống viên hoành thánh cuối cùng sau đó dọn dẹp một chút. Vừa mới bỏ nhào lên chiếc giường nệm êm ái, lần được vài vòng, sức nhớ tới tin nhắn kia, lại giãy dụa đứng dậy kiểm tra cửa phòng một lần.

Đi đến cửa mới nghe hình như bên ngoài có động tĩnh gì khác thường. Cô tập trung tinh thần lắng nghe, có vẻ như có tiếng bước chân lạo xạo ngoài hành lang, chẳng mấy chốc, chỗ cô cũng vang lên tiếng gõ cửa, Mễ Nhã ở bên ngoài gọi, "Noãn Dương, ngủ chưa?"

"Chưa." Cô vừa trả lời vừa đưa tay kéo cửa, thấy bên ngoài hơn một nửa đoàn làm phim đều đang tụ tập ở hành lang cách đó không xa thì có chút ngạc nhiên, "Chuyện gì vậy?"

"Em mau xem thử trong phòng có bị mất gì không?" Miệng trả lời, tay cũng đồng thời kéo cô quay trở vào phòng, bốn phía xem xét một lượt, "Lý Hàn nói nghe thấy tiếng bước chân, tưởng là từ phòng bên cạnh nên cũng không để tâm, đợi khi anh ta cùng đạo diễn, Hứa Nhã Thực, giám chế đánh bài xong quay về phòng thì mới phát hiện mất đồ."

Tần Noãn Dương nghe xong thì có chút hoảng hốt, "Mất gì vậy?"

"Dĩ nhiên là vật ngoài thân rồi, có thể mang đi thì đều bị mang đi hết." Trong lúc nói chuyện, Mễ Nhã đã kiểm tra đồ đạc của cô một lượt, "Được rồi, không mất gì thì tốt rồi."

Chút buồn ngủ còn lại của Tần Noãn Dương lúc này đã triệt để tan mất, thần trí quả thực không thể tỉnh táo hơn.

Phòng của Lý Hàn chính là ở sát vách phòng cô, xảy ra chuyện thế này, một mình cô không cách nào tiếp tục ở được nữa, lập tức kéo Mễ Nhã đang định bước ra ngoài lại, "Tối nay ngủ với em đi."

Mễ Nhã quay lại, thấy vẻ mặt của cô thì bật cười, "Được rồi, chị về phòng lấy điện thoại rồi qua đây với em."

Tần Noãn Dương lúc này mới chịu buông tay thả người.

Lúc Mễ Nhã về phòng mình đã đóng cửa lại nhưng một mình cô lại không dám đợi trong phòng ngủ mà đứng gần ngay cửa phòng khách đợi. Vô tình ngẩng đầu lên, thấy căn phòng tối om, bóng của mình phản chiếu trong chiếc gương lớn, có một loại cảm giác âm u cực kỳ không được tự nhiên, nhất thời rợn hết tóc gáy.

Lúc Mễ Nhã đi đến cửa phòng thì gặp Lý Hàn, người sắc mặt lúc này chẳng làm sao dễ nhìn. Anh ta lúc này đang đứng trước cửa phòng, tay giờ lên chuẩn bị gõ, thấy cô đi đến thì lùi lại một bước hỏi, "Cô ấy không sao chứ? Ở ngay bên cạnh phòng tôi phải không?"

"Không sao, nhưng bị dọa không nhẹ, nhất định bắt tôi ngủ cùng với cô ấy." Cô vừa đáp vừa lắc lắc túi đồ cá nhân trên tay, "Còn anh sao rồi? Mất thứ gì quan trọng thì mau mau đi xin làm lại đi."

"Ừ, cũng báo án rồi." Sắc mặt anh ta mặt mày đưa tay day day huyệt thái dương, "Vậy tôi đi trước, hai cô chân yếu tay mềm, nhớ phải cẩn thận một chút."

Mễ Nhã thấy anh ta xoay người đi rồi, không khỏi nhìn thêm mấy lần. Trên hành lang vẫn còn rải rác vài người đứng đó bàn tán. Chuyện này rõ ràng đã kinh động đến giám đốc khách sạn, giờ ông ta đang bận rộn trấn an từng người một, còn cam đoan phải điều tra rõ ràng.

Cô đứng đó, ngược mắt nhìn lên camera quan sát được lắp xa xa trên trần của hành lang, mảy thoáng chau lại, lúc gõ cửa chờ Tần Noãn Dương ra mở,

lấy điện thoại ra gọi một tin nhắn đi.

Một đêm này, không biết có phải vì trước khi ngủ trong lòng còn có chuyện hay sao mà suốt cả đêm chất lượng giấc ngủ của Tần Noãn Dương so với thường ngày còn thấp hơn rất nhiều.

Lúc rạng sáng, Mễ Nhã nhận được hai cuộc điện thoại, trời mới tờ mờ sáng thì điện thoại lại bắt đầu rung lên không ngừng, sợ đánh thức cô gái bên cạnh, dứt khoát ngồi dậy bước xuống giường, vào toilet nhận điện thoại.

Nhưng cô mới vừa nhòm dậy thì Tần Noãn Dương đã thức giấc rồi, mắt mở trừng trừng nhìn lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì.

Mặt trời mọc rất sớm, không bao lâu thì những tia nắng đầu tiên trong ngày đã lộ dạng, bình minh đến một khắc đó, muôn ngàn tia sáng mặt trời làm bừng sáng cả chân trời.

Cô ôm chăn trở mình một cái, thấy trên vách tường có bóng nắng ba mai nhàn nhạt chiếu vào, trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng nước loạt soạt, rất nhanh sau đó, cánh cửa phòng vệ sinh mở ra.

Tần Noãn Dương ngược mắt nhìn, từ giọng nói có thể dễ dàng nghe ra là vẫn còn ngái ngủ nhưng câu hỏi thì lại rành mạch cực kỳ, "Tháng này đã chuyển tiền qua chưa?"

Mễ Nhã thoáng sững sốt, một lúc sau mới phản ứng được là cô đang hỏi chuyện gì, không nghĩ ngợi liền đáp, "Chuyển rồi, chi phí phẫu thuật của Chính Tân thì trừ vào tiền quyền tặng của em gọi cho cô nhi viện"

Cô ôm chăn ngồi dậy, mái tóc dài hơi rối, xõa tung trên vai khiến cho gương mặt trái xoan điển hình của cô thoát nhìn càng thêm nhỏ xinh, "Em biết rồi, lát nữa chị nhớ gọi điện thoại hỏi thăm một chút tình hình của Chính Tân bên đó thế nào."

"Thật chưa từng thấy ai cực khổ kiếm tiền lại tiêu kiểu như em." Mễ Nhã làm bầm lâu bàu một câu, ngồi xuống giường đưa tay túm lấy một góc chăn của cô, "Ông chủ nói em đổi một khách sạn khác mà ở, hôm nay chị đi đặt khách sạn cho em nhé?"

Ánh nắng ban mai nhảy nhót trên tường, mặt trời cũng đã treo trên cao, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên giường, căn phòng bắt đầu sáng dần lên.

Tần Noãn Dương ngáp một cái, vùi mặt vào trong chăn cọ mảy cái, "Không cần đâu, không cần để ý quá mức như vậy, em không yếu ớt đến thế."

Mễ Nhã còn muốn nói gì đó nhưng thấy cô chẳng để tâm, cuối cùng cũng không dám nhiều lời nữa.

Tuy rằng kẻ trộm lén vào phòng lấy cắp đồ này cũng không phải chuyện gì lớn nhưng bởi vì độ chú ý của công chúng đối với bộ phim này quá cao, chẳng bao lâu thì tin tức này đã được đăng lên các kênh thông tin giải trí.

Mễ Nhã đưa điện thoại qua cho cô xem, bất ngờ chính là trên mạng chẳng những có tin mà còn có cả ảnh chụp của cô, ảnh chiếm một diện tích không nhỏ, tuy rằng thoát nhìn chụp cũng không được rõ nét cho lắm nhưng vẫn có thể nhận ra cô đang đứng tựa khung cửa nói chuyện với Mễ Nhã.

Cô mặc một thân áo ngủ trắng tinh, y phục có chút không chỉnh tề... nhất là với tấm ảnh chụp trộm từ xa này, độ phân giải hơi tệ một chút, thoát nhìn có vẻ rất tiêu tụy, có cảm giác như người bị mất trộm là cô chứ không phải Lý Hàn vậy.

Vừa mới đóng cánh quay trên không, phần bụng bị buộc dây treo vẫn còn chưa hết khó chịu, Tần Noãn Dương uể oải ngồi trên ghế, hoàn toàn không muốn nhúc nhích.

Mễ Nhã đưa điện thoại di động của cô qua cho cô, ánh mắt có chút ý vị sâu xa, "Là Đường tiên sinh gọi."

Tần Noãn Dương đón lấy điện thoại cảm xem, ba chữ "Đường Trạch Thần" trên màn hình không biết vì sao lại đặc biệt rõ ràng, cô nhìn ba chữ này một hồi mới đứng dậy dưới ánh mắt mờ ám, tờ mờ, tám chuyện của Mễ Nhã, bước ra xa một chút. Thấy xung quanh không có người nào mới lướt tay nhận điện.

Đường Trạch Thần đang nói chuyện với trợ lý, khoảnh khắc mà điện thoại gọi thông đó, anh lập tức dừng cuộc đối thoại, dịu giọng hỏi, "Đang bận sao?"

"Ừm, mới được nghỉ một chút." Trong lúc nói chuyện, cô nhìn một vòng xung quanh, thấy bên cạnh bồn hoa có một băng ghế bằng gỗ thì bước qua đó ngồi xuống, "Tìm em có việc gì?"

"Nếu ở bên đó không an toàn thì đổi khách sạn đi." Anh cầm điện thoại đứng lên, liếc nhìn đồng hồ trên tay, vừa nói vừa cầm áo vest chuẩn bị ra ngoài.

"Em ở đây không sao cả, là Lý Hàn..."

"Anh không yên tâm." Đường Trạch Thần lập tức ngắt lời cô, "Lúc xảy ra chuyện, vừa khéo là lúc em nhắn tin cho anh."

Trong phim trường thì thoáng có nhân viên đi tới đi lui, thấy cô một mình ngồi ở đây thì không khỏi tò mò nhìn thêm vài lần. Thấy vậy Tần Noãn Dương hơi cúi thấp đầu, thầm than sao người này xem tin tức lại kỹ lưỡng đến như vậy, ngay cả cô còn không chú ý đến thời gian mà anh lại chú ý.

Đang định đáp lời, tiếng của người đàn ông chợt trầm xuống mấy phần, "Tại sao không nói với anh?"

Tần Noãn Dương trong khoảnh khắc ngó người ra, chuyện này... cũng phải nói sao?

Như cảm nhận được phản ứng của cô, đầu bên kia cũng trầm mặc một lúc sau đó dòi đi đề tài, "Về sau một mình ngủ có sợ hay không?"

"Sợ." Nghe đầu bên kia Đường Trạch Thần dòi đi đề tài, cô ngẩn người, thờ phào một hơi sau đó mới hỏi, "Anh đang bận sao? Vậy em không quấy rầy anh làm việc nữa."

"Không sao, anh đang chuẩn bị ra ngoài ăn cơm." Giọng của anh đã trở lại bình thường như thường, đại khái là vì đựng mặt quản lý của một bộ phận nào đó, lời chào hỏi, lời báo cáo công việc và cả những lời có chút nịnh nọt của người kia đều xuyên qua điện thoại mà lọt vào tai cô một cách rõ ràng.

Tần Noãn Dương nghe mà có chút quẩn bách, lại không tiện ngắt điện thoại, cứ vậy im lặng giữ máy, nghe đến cuối cùng, nhin không được bật cười, "Hay là đợi lát nữa em gọi lại cho anh vậy."

Đường Trạch Thần không trả lời, trợ lý Tiểu Lăng vốn đi vào khách sạn lấy sạc điện thoại cho cô đột nhiên chạy đến, vừa thở hào hển vừa nói, "Noãn Dương, tên trộm kia đã bị bắt tại chỗ rồi, chính là ở trong phòng của chị đó, chị mau đi xem thử xem..."

Tần Noãn Dương ngây ngẩn cả người.

Trước sân của khách sạn lúc này đậu khá nhiều xe của cảnh sát, cô từ xe bảo mẫu bước xuống, cùng Mễ Nhã lên thẳng phòng mình kiểm tra xem có bị mất gì không. Cũng may là tên trộm kia bị bắt ngay tại phòng, tang vật vẫn còn chưa kịp tẩu tán, toàn bộ đều bị giữ lại.

Lúc Tần Noãn Dương nhìn thấy những tang vật kia, sắc mặt lập tức xanh mét.

Ngoại trừ ví tiền, máy lap top mấy vật ngoài thân này ra, còn có cả y phục của cô.

Trước giờ cô đều có thói quen đặt mặt nạ cho va li của mình, cho dù là thường xuyên ở khách sạn, những vật riêng tư cần được giữ gìn cô đều tự mình thu xếp ổn thỏa vì vậy y phục bị trộm kia chẳng qua cũng chỉ là mấy chiếc áo kiểu nhưng như vậy cũng đủ khiến cô cảm thấy ghê tởm chết được.

Thì ra tên trộm là người trong nội bộ khách sạn, nắm bắt tin tức tối qua máy camera giám sát trên tầng này gặp sự cố cho nên động chút tâm tư không nên có. Vốn còn định tranh thủ hôm nay vơ vét thêm một hồi nữa, ai ngờ quản lý khách sạn sớm đã có chuẩn bị, vẫn luôn có người ngầm để ý động tĩnh ở tầng này vì vậy vừa ra tay liền bị tóm gọn.

Cô nghe xong chuyện mà mặt mày vẫn còn xanh mét, đôi mày thanh tú sít sao nhíu lại.

Quản lý khách sạn sợ không giữ được người, vội vàng đề nghị vừa bồi thường vừa giúp cô đổi phòng khác, một lần lại một lần bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa.

Tần Noãn Dương vốn không giỏi cự tuyệt người khác, tuy rằng trong lòng vẫn còn chút không vui nhưng ngẫm lại, trộm cũng đã bị bắt rồi, phía khách sạn lại nhiệt tình như thế vì vậy dứt khoát đồng ý. Còn mấy chiếc áo bị trộm kia, cô bảo Mễ Nhã đem vứt đi luôn rồi.

Từ buổi sáng sau khi xảy ra chuyện này, suốt cả ngày sắc mặt cô đều không mấy dễ nhìn, người vốn đã không mấy thích nói chuyện, từ sáng đến chiều ngoại trừ lời thoại ra, một câu dư thừa cũng không nói.

Nhưng cố tình có người không biết nhìn sắc mặt của người khác, cứ thích đâm đầu vào hòng sủng.

Cảnh diễn cuối cùng trong buổi chiều là cảnh xảy ra tranh chấp với Hứa Nhã Thực. Chính xác mà nói là vai diễn của Tần Noãn Dương đơn phương bị Hứa Nhã Thực khiêu khích, trong lời nói, cử chỉ đều mang theo sự châm chọc, thái độ cực kỳ ác liệt, hành động sắc sảo. Chỉ có điều mỗi một lần đều ngay tại đoạn đối thoại cuối cùng, nếu cô ta không phải bật cười thì chính là quay mặt sai hướng sau đó thì không ngừng nói xin lỗi với đạo diễn.

Bất kỳ ai cũng đều nhận ra Hứa Nhã Thực lần này mượn kịch để giờ trò. Tần Noãn Dương đương nhiên cũng không phải kẻ ngốc. Lúc đầu cô còn lười so đo với người như vậy nhưng một lần lại một lần, sắc mặt cô cũng dần lạnh xuống.

Cô trời sinh thanh lệ, lúc cười lộ lên cả gương mặt như tòa hào quang, lúc tức giận cũng tự mình có một loại hấp dẫn riêng. Lúc này gương mặt xinh đẹp lạnh xuống, đôi mày thanh tú nhướn lên, trông mắt như tỏa sáng, cứ vậy lạnh nhạt nhìn Hứa Nhã Thực, bầu không khí xung quanh chừng như cũng đông lại trong nháy mắt.

Tần Noãn Dương cười mà như không cười nhìn cô ta, "Chơi vui không?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Bức tường giả cổ cách đó không xa dưới ánh nắng mặt trời như được phủ một lớp ánh sáng màu cam.

Chiếc trầm cài tóc trên đầu Hứa Nhã Thục không ngừng lắc lư lên xuống, dưới ánh sáng ấm áp ấy lóe lên một cái, tia sáng chiếu vào mắt Tần Noãn Dương khiến đôi mắt cô không nhìn được nheo lại một cái.

Nhất thời không có ai phản ứng lại kịp, cả phim trường im phăng phắc không một tiếng động.

Tần Noãn Dương nhẹ nhàng đặt đạo cụ trong tay xuống, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, sự tức giận trong đáy mắt đã giảm đi vài phần, chỉ có giọng nói vẫn còn hơi trầm, tỏ rõ sự bức bối trong cô, "Đừng xem sự nhẫn nhịn của tôi là trò vui của cô, tôi tình nguyện nhường nhịn cô đó là vì tôi không hẹp hòi. Nếu như cô còn quá đáng, tôi đảm bảo có cách khiến cô không được dễ chịu."

Nói rồi, cô nhướn mắt nhìn Lý Ngạo, bộ dạng có chút biếng nhác, "Đạo diễn, tôi nghỉ ngơi một lát."

Lý Ngạo lúc này mới bừng tỉnh, thần sắc trên mặt nhất thời khó mà hình dung, điều thuốc ngậm nơi khóe môi khẽ gật đầu, xoay người nhìn qua Hứa Nhã Thục vẫn còn đang đứng chờ người đằng kia.

Tần Noãn Dương đi chưa được mấy bước thì đã nhìn thấy chiếc xe kia đỗ cách phim trường không xa, cửa kiếng xe hạ xuống một nửa, để lộ nửa gương mặt cương nghị của người đàn ông đang ngồi ở hàng ghế sau.

Đường Trạch Thần kẹp thuốc giữa hai ngón tay, khói thuốc nhẹ nhàng bay ra từ khe hở của cửa kiếng xe, mờ mờ ảo ảo, nhìn có chút không chân thật.

Tần Noãn Dương chỉ sợ bản thân nhận sai người, sờ sờ điện thoại, lật đến danh bạ tìm tên Đường Trạch Thần, ấn gọi đi.

Một giây sau, điện thoại của Đường Trạch Thần đổ chuông, anh liếc qua cái tên đang sáng lên trên màn hình, nhướn mày, lướt ngón tay nhận nghe.

Khoảng cách giữa hai người không đến 100 mét, âm thanh xung quanh giống như không bị ngăn cách, điện thoại vừa thông, Tần Noãn Dương liền biết mình không nhận nhầm người... Cái người ở trong xe kia, không ai khác chính là Đường Trạch Thần.

"Qua đây." Đơn giản, rõ ràng, dứt khoát.

"Giờ không tiện lắm..." Cô ngừng một chút, hỏi, "Sao anh lại đến đây?"

"Ý là muốn anh đến chỗ em sao?"

Tần Noãn Dương lập tức thỏa hiệp, "Được, được, anh đợi một chút."

Ngắt điện thoại, cũng mặc kệ những ánh mắt khác thường từ bốn phương tám hướng bắn về phía mình, nhấc làn váy đi qua.

Cô đi không nhanh không chậm, đầu hơi rũ xuống, nghiêm túc nhìn dấu chân của mình trên mặt đất, cây trầm trên đầu theo từng bước chân của cô mà không ngừng lúc lắc.

Có lẽ là vì cây trầm quá nặng nề, bước chân của cô chậm lại một thoáng. Lúc tiến đến chỗ chiếc xe kia, mặt trời chiều đã dần khuất sau chân trời chỉ còn lại vài tia nắng yếu ớt còn sót lại, chiếu lên sau lưng cô. Ngược sáng khiến Đường Trạch Thần không thích ứng, nheo mắt một cái.

Trên mặt Tần Noãn Dương tuy rằng không có biểu hiện gì khác thường nhưng trong lòng khản trương cực kỳ, dưới ánh mắt chú mục của mọi người ngồi lên xe của Đường Trạch Thần, lòng bàn tay cũng vì khản trương mà toát một tầng mồ hôi mỏng.

Trong xe mùi thuốc lá đã tan gần hết, trong không khí chỉ còn mùi nhàn nhạt của chất khử mùi, không kích mũi, ngược lại rất dễ chịu.

Ngồi ở ghế lái là trợ lý của anh. Thấy cô bước đến, Lý Mục nhìn boss mình qua kính chiếu hậu một cái, "Đường tổng, tôi ra ngoài hút điếu thuốc." Nói rồi, rất tự nhiên đẩy cửa bước ra.

Tần Noãn Dương nhất thời có chút quần bách, động tác này... rõ ràng là cho họ một không gian riêng. Cô sẽ xấu hổ lắm đấy có được không?

Còn đang suy nghĩ miên man thì người đàn ông đã nghiêng đầu nhìn qua, về mặt bình thản nhưng đáy mắt giấu không được ý cười nhàn nhạt, "Có bị mất gì không?"

Cô nhất thời không theo kịp suy nghĩ của anh, mất một lúc phản ứng lại mới hiểu anh đang nói chuyện tên trộm lên vào khách sạn trộm đồ, liền đáp, "Không có, tên kia bị người ta bắt ngay tại trận rồi."

Nói rồi, lại nhìn không được nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, chẳng lẽ anh là vì chút chuyện nhỏ này mà từ thành phố A vội vội vàng vàng chạy đến đây sao?

Chiếc điện thoại trên tay Đường Trạch Thần đột nhiên sáng lên, cô theo bản năng nhìn qua, là một dãy số lạ, màn hình vừa mới sáng lên thì lập tức bị anh thuận tay tắt đi.

"Anh có cổ phần ở tập đoàn Thịnh Viễn, một mình em ở đây anh không yên tâm, có muốn dọn qua bên đó ở không?" Anh ném điện thoại sang một bên, cũng mặc kệ ai đó vẫn luôn kiên trì gọi đến, vừa nhìn cô vừa hỏi.

"Anh không nhận điện thoại có sao không?"

Đường Trạch Thần nhú mày một cái, rất nhanh, nếu không để ý hoàn toàn không nhận ra, "Điện thoại không quan trọng, không nhận cũng chẳng sao."

Lỡ như có chuyện gì gấp thì sao...

Lời đã đến bên môi nhưng cô biết điều, không tiếp tục cùng anh thảo luận vấn đề này, "Một mình em dọn đi thì không hay lắm."

Đường Trạch Thần nhìn cô một cái, trái lại cũng không có ý muốn ép buộc cô, rất bình đạm nói, "Vậy em chọn đi, một là dọn đến Thịnh Viễn ở, hay là anh vào khách sạn này, ở phòng cạnh bên em trông chừng cho đến khi quay xong thì thôi."

Tần Noãn Dương nhất thời hóa đá...

Mất một lúc lâu cô mới nói, "Em có chứng khó lựa chọn, có thể đổi thành loại câu hỏi tự trả lời không?"

Đường Trạch Thần không ngờ là cô sẽ trả lời thế này, đáy mắt chợt dâng lên một ý cười nhàn nhạt, lúc ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt càng thêm chuyên chú.

Tần Noãn Dương bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, thấy tầm mắt anh dời đến trên đỉnh đầu mình, vừa định nhấc tay lên sờ thử thì người đàn ông đã nhanh hơn một bước tóm chặt lấy tay cô, giữ nó trong lòng bàn tay mình, một tay kia đưa lên giúp cô giữ chắc chiếc trầm nặng trĩu trên đầu.

Khoảng cách giữa hai người nhảy mất gần hơn rất nhiều. Ngay trước mắt Tần Noãn Dương chính là gương mặt cương nghị mà chuyên chú của anh, không biết một cái trầm cài tóc thì có gì đáng nhìn mà anh lại cứ nhìn đắm đắm không dời mắt thế kia!

Cô có chút lúng túng khẽ nhúc nhích, cổ thủ rút bàn tay đang bị giam hãm của mình ra nhưng mới vừa động thì tay anh đã dùng sức siết chặt hơn một chút, năm ngón tay khép chặt lại sít sao giữ tay cô trong lòng bàn tay mình.

Tầm mắt anh rút cuộc cũng dời xuống, nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, thấp giọng cười lên một tiếng, "Sợ anh hôn em sao?"

Lúc nói câu này, ánh mắt anh đột nhiên trầm xuống, thâm thúy tựa như đầm nước sâu không thấy đáy.

Thân thể người đàn ông càng thêm áp sát lại, gần đến nỗi lúc cô hít thở cảm giác như đều có thể ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh.

Tần Noãn Dương đột nhiên có chút br, không dám nhìn thẳng vào mắt người đàn ông, cũng không dám nhúc nhích thân thể dù chỉ một chút.

Đường Trạch Thần thì lại không cam lòng thả cô ra, cô đang gần trong gang tấc, chỉ cần cúi đầu xuống là có thể hôn tới, sao anh lại có thể cam lòng thả cô ra được đây?

Trong khoang xe nhỏ hẹp, thời gian chợt như ngừng lại, không gian trở nên lắng đọng, an tĩnh đến nỗi chỉ có những âm thanh nhỏ vụn từ bên ngoài loáng thoáng vọng vào.

Đường Trạch Thần đối với loại tình huống này trước giờ đều luôn nghe theo bản năng, đầu cúi thấp thêm một chút nữa, lúc nhìn thấy một mảnh thủy quang long lanh sáng trong đáy mắt cô, trong chớp mắt liền thay đổi chú ý.

Sóng mũi cao thẳng nhẹ nhàng cọ qua sườn mặt non mịn của cô, cả gương mặt ép xuống thật thấp, gần ngay trước mắt cô, khiến cô không còn đường nào né tránh.

"Anh không hôn em. Em nói cho anh biết, có chịu dọn qua Thịnh Viễn hay không..." Trong giọng nói trầm thấp mang theo một chút ý cười, âm cuối được nâng lên rất nhẹ, rất nhẹ, hỏi cô, "Hử?"

Chỉ một từ đơn âm tiết nhưng lại khiến bầu không khí ngay lập tức trở nên mờ ám hẳn.

Tần Noãn Dương chỉ cảm thấy không chỉ vành tai cô khẽ run mà trái tim cũng run lên một cái, một tiếng « hử » này mới êm tai làm sao, không bắt ngờ chút nào khi cô mất hết sức đề kháng, lập tức đầu hàng.

"Em dọn."

Người đàn ông trầm mặc một thoáng, không biết là nói đùa hay thực sự, chỉ là trong giọng nói có chút tiếc nuối, "Anh còn tưởng là em thích anh hôn em hơn."

Tần Noãn Dương nhắc mắt lườm anh một cái, đỏ mặt giẫy tay ra khỏi tay anh.

Lần này thì vô cùng dễ dàng, cô chỉ hơi dùng sức một chút thì anh đã thả lỏng tay ra, thân thể cũng dịch ra ngoài một chút, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, "Giờ anh đi thu xếp phòng ở cho em, sau khi xong việc thì gọi điện thoại cho anh, anh đến đón em."

"Đã được." Cô thở phào một hơi, tim vẫn còn đập thình thịch trong ngực.

"Anh sẽ ở lại đây mấy ngày." Anh đưa tay kéo lỏng cà vạt ra, cả người tùy ý tựa vào lưng ghế, nhìn qua cửa sổ phía bên cô nhấc nhò, "Người đại diện của em hình như đang tìm em kìa."

Tần Noãn Dương theo hướng của anh nhìn qua, thấy Mễ Nhã đang cầm trên tay một ly nước ung dung đi dạo quanh phim trường.

"Vậy em đi ra đó trước." Vừa nói vừa đẩy cửa xe ra, một chân vừa mới đưa ra định bước xuống thì cổ tay đã bị anh siết sao giữ lấy.

Mặt trời chiều đã hoàn toàn khuất sau chân trời, sắc trời dần tối lại, chỉ có ở phía tây bầu trời vẫn còn một chút nắng cuối cùng, nửa gương mặt người đàn ông chìm trong bóng tối, chỉ có đôi mắt sáng đến kinh người, "Tần Noãn Dương, đừng để anh đợi lâu quá."

Tần Noãn Dương nhất thời ngây người, chỉ cảm thấy câu nói này của anh dường như mang theo một tầng ý nghĩa khác, mà đôi mắt đó, ánh trong đôi mắt cô giống như mang theo một tia sắc bén. Nhưng nếu nhìn một cách thấu đáo hơn, lại giống như một làn sóng đang đập dềnh, mang theo một chút mềm mại.

"Em biết rồi."

Đường Trạch Thần lúc này mới chịu thả người, để cho cô rời đi.

Mễ Nhã vừa nãy chạy đi pha trà, lúc về liền nghe Tiểu Lăng kể lại chuyện tranh chấp với Hứa Nhã Thực lúc nãy. Nghe xong cô vội đi tìm người nhưng tìm thật lâu cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, đến cuối cùng lại thấy cô từ một chiếc xe sang trọng màu đen bước xuống, trên mặt không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

"Em đi đâu vậy?"

Tần Noãn Dương đón lấy ly giữ nhiệt từ tay cô, vặn nắp ra, uống một ngụm nhỏ, thông cổ họng khô rang của mình.

Chuyện của cô và Đường Trạch Thần tuy rằng không phải hoàn toàn ngửa bài nhưng ít nhiều gì Mễ Nhã cũng là người biết rõ sự tình, trước giờ cô cũng không hề có ý giấu diếm chị ấy, nghe hỏi liền đáp, "Là Đường Trạch Thần, anh ấy đến đây rồi."

Mễ Nhã chừng như cũng bị tin tức này làm cho kinh ngạc, một lúc sau hoàn hồn lại mới hỏi, "Đường tổng đến rồi sao? Không phải vậy chứ? Sao chị lại nghe trợ lý của anh ta nói vốn mấy ngày này anh ta phải đến thành phố S công tác, thế nào mà lại đến đây chứ?"

Tần Noãn Dương sững sốt một hồi, lúc xoay người nhìn lại, chiếc xe kia đã sớm không còn ở chỗ cũ rồi.

Mễ Nhã ngồi xuống bên cạnh cô, thấp giọng cười, nói, "Vừa nãy Hứa Nhã Thực còn hùng hồn nói với chuyện Đường tổng và cô ta vẫn luôn có quan hệ rất tốt, bảo chị nhắc nhở em cẩn thận kẻo bị Đường tổng bỏ. Mà tức cười nhất là vừa nãy cô ta còn lấy điện thoại ra gọi cho Đường tổng ngay trước mặt chị, giả bộ mới giống làm sao. Em nói xem có tức cười hay không?"

Nói xong bản thân chị ấy là người cười trước, cười đến nổi tí cả mắt, khỏi phải nói vui vẻ đến mức nào.

Tần Noãn Dương chỉ ngồi rừ mắt, im lặng uống trà không nói không rằng.

Vừa nãy ở trong xe điện thoại của Đường Trạch Thần không ngừng đổ chuông. Gọi đến là một dãy số lạ không lưu tên, hơn nữa...

Cô khẽ nhíu đôi mày thanh tú, nhớ lại hôm cuối cùng lúc ở thành phố A, cô từ văn phòng của Đường Trạch Thần đẩy cửa bước ra, trợ lý Lý trả lời điện thoại, xưng hô với đầu bên kia là « Hứa tiểu thư ».

Nói như vậy, Hứa Nhã Thực cũng chưa chắc là nói dối.

Nâng ly trà thổi phù một hơi, trên mặt tuy rằng vẫn bình thản như thường nhưng trong lòng lại có chút, ừm... chỉ một chút xiu khó chịu.

Mễ Nhã thấy cô không trả lời thì quay nhìn sang, "Còn vì chuyện tranh chấp với Hứa Nhã Thực mà không vui sao?"

"Không có." Cô đáp khẽ, đôi mắt trong trẻo nhìn về phía cách đó không xa, Hứa Nhã Thực đang nép vào bên cạnh Lý Ngạo như chim nhỏ, nói rành mạch từng chữ từng chữ một, "Không phải là em không vui mà chính xác là em đang rất khó chịu."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Ăn cơm tối xong thì bắt đầu quay cảnh đêm.

Bên trong phim trường, « đại trạch của họ Vương » đèn đuốc sáng choang, chiếu sáng cả một gian nhà lớn, thoát nhìn có cảm giác như bây giờ vẫn là ban ngày.

Hứa Nhã Thực đang dặm thêm phần, Tần Noãn Dương thì cầm kịch bản ngồi ở đầu giường của chiếc giường đạo cụ lớn làm bằng gỗ lè học lời thoại, đợi khi thấy mọi người chuẩn bị xong cả rồi thì lúc này mới đứng lên.

Bên cạnh là chuyên viên ánh sáng, anh ta đang cầm dụng cụ hắt sáng.

Trên mặt Tần Noãn Dương vẫn một vẻ bình thản, chú ý quan sát mơ hồ có thể thấy được một tia lạnh ý.

Cô ung dung vuốt nhẹ nếp gấp trên bộ trang phục cổ đại trên người mình, vừa làm vừa dùng giọng đủ cho mọi người đều có thể nghe thấy hỏi Hứa Nhã Thực, "Chuẩn bị xong rồi chứ? Nếu còn chưa chuẩn bị xong, có thể cho cô thêm một chút thời gian, nếu không thì lát nữa đừng làm chậm trễ tiến độ của mọi người."

Ý cười trên mặt Hứa Nhã Thực nhất thời tiêu tan, lạnh giọng hỏi, "Cô nói vậy là ý gì đây? Nói cứ như là tôi cố ý làm chậm trễ tiến độ của mọi người vậy."

"Chẳng lẽ không phải vậy sao?" Cô hỏi lại, từng câu từng chữ đều gần giọng, nghe vào tai đặc biệt rõ ràng.

Phim trường vốn còn đang lao xao với đủ loại âm thanh nhất thời im phăng phắc.

Trong sự im lặng đó, Tần Noãn Dương mặt không biểu cảm nói, "Bắt đầu thôi."

Lý Ngao tối nay không có ở đây, là phó đạo diễn ngồi giám sát, ông ta rõ ràng là đứng về phía Tần Noãn Dương, chỉ làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, ra hiệu cho nhân viên công tác kiểm tra cảnh quay một lần nữa, chuẩn bị quay chụp.

Phân cảnh này một lần liền thông qua, phó đạo diễn dứt khoát không hô ngừng, để hai người cứ tiếp tục diễn.

Trong phân cảnh tiếp theo, Tần Noãn Dương bắt đầu khuyên bảo Hứa Nhã Thực, lời thoại đại khái là bảo Hứa Nhã Thực nên an phận, đừng mơ tưởng viễn vông những thứ không thuộc về mình.

Cô từ trước bàn khẽ xoay người, nhìn Hứa Nhã Thực này giờ vẫn đứng ở bên cửa về mặt ủ rũ, đột nhiên nhớ lại cách đây không lâu Mễ Nhã hỏi cô một câu hỏi.

Chị ấy hỏi, "Hứa Nhã Thực hết lần này đến lần khác khiêu khích em, muốn khiến em mất mặt, tại sao chẳng thấy em tức giận gì cả vậy?"

Lúc đó cụ thể trả lời thế nào cô đã không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng là, "IQ của cô ta không đủ, tới lui cũng chỉ mấy chiêu trò nhảm chán ấy thôi, trước giờ cũng chưa thấy cô ta gây ra chuyện gì bất lợi thực sự cho em. Người như vậy, ngay cả xem như đối thủ cũng không xứng, cần gì phải so đo với cô ta, không khéo lại hạ thấp bản thân xuống cùng cấp bậc như cô ta."

Càng nghĩ càng thấy đúng là không cần so đo với hạng người như vậy làm gì.

Một đoạn cảnh đêm quay rồi ngừng, ngừng rồi quay, cuối cùng cũng chuẩn bị kết thúc. Tần Noãn Dương đến phòng nghỉ của mình thay quần áo, lúc sờ tới điện thoại mới sực nhớ tới lời dặn của Đường Trạch Thần trước khi rời đi, vì vậy nhắn cho anh một tin.

Không ngờ là chỉ một phút sau đã thấy anh trực tiếp gọi đến, "Anh đang ở cửa, em ra là nhìn thấy ngay."

"Vậy anh đợi một chút." Cô vừa nói vừa nhìn đồng hồ, "Em còn phải thay đồ."

"Ừ." Đầu bên kia đáp ngắn gọn rồi cúp máy.

Bệnh cảm của cô vừa mới khỏi, mơ hồ vẫn cảm giác có triệu chứng tái phát, Mễ Nhã không dám qua loa, khoác cho cô một chiếc áo khoác mỏng rồi mới yên tâm thả người.

Người trong đoàn làm phim đã đi gần hết chẳng còn lại mấy người, phim trường an tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng động từ công trường cách đó không xa ở đây cũng có thể nghe được rõ ràng.

Lúc cô đi ra ngoài, ở cổng chính lại gặp phải Hứa Nhã Thực. Có lẽ cô ta cố tình ở lại chờ cô, lúc này đang đứng cách cổng chính mấy bước, gương mặt sa sầm, cứ vậy lạnh lùng nhìn cô.

Tần Noãn Dương bình thản đi lướt qua người cô ta nhưng mới đi được mấy bước thì đã bị gọi lại, "Tần Noãn Dương!"

Cô đã nhìn thấy chiếc xe màu đen lúc chiều đang đỗ trong một khoảng tối cách đó không xa, nhưng nghe tiếng gọi vẫn dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Lớp trang điểm trên mặt Hứa Nhã Thực vẫn chưa lau, trang điểm khiến cho gương mặt cô có chút dữ dằn, "Mấy câu lúc nãy của cô là có ý gì?"

Thái độ của Tần Noãn Dương đối với Hứa Nhã Thực vẫn không lạnh không nóng như trước giờ, đối với sự khiêu khích hay gây sự của cô ta trước giờ thường là nhắm mắt một mắt mở một mắt, làm như không nghe không thấy. Lâu dần, giống như không chỉ Hứa Nhã Thực cho rằng cô khiếp sợ mà thu mình lại mà ngay cả những nhân viên trong đoàn làm phim cũng cho rằng như vậy.

Khó được hôm nay không muốn nhịn tiếp, thế mà còn bị người không biết điều chặn đường chặn ngõ.

Cô cười lạnh một tiếng, nhướn mày nhìn cô ta, giọng lạnh nhạt, "Thật ngại quá, không phải thời gian làm việc, tôi hoàn toàn không muốn gặp cô."

Hứa Nhã Thực tức đến phát điên, đôi mày liễu nhướn cao, cả gương mặt nhìn càng thêm dữ tợn, "Mới tìm được chỗ chống lưng vững chắc liền muốn tỏ thái độ rồi? Tần Noãn Dương, đừng tưởng rằng đàn ông thực sự sẽ đem cô nâng niu trong lòng bàn tay cả đời mà làm, đó chỉ toàn là chuyện cổ tích để gạt mấy cô thiếu nữ trẻ người non dạ mà thôi. Giới giải trí này là nơi không sạch sẽ nhất, đừng thấy có người đối xử tốt với cô mà tưởng đó là tình yêu thật sự."

Trên mặt Tần Noãn Dương vẫn một vẻ bình thản như không, giống như căn bản không hề nghe thấy những lời châm chọc kia của đối phương, trầm ngâm một chút mới chậm rãi, ung dung nói, "Cô tưởng là ai cũng là người trong mắt chỉ có đàn ông giống như cô sao?"

Hứa Nhã Thực bị một câu nhẹ như lông hồng của Tần Noãn Dương chọc tức đến nổi toàn thân bốc khói, bước nhanh đến vài bước, khí thế giống như muốn cho cô một trận.

Tần Noãn Dương cũng không có ý né tránh, chỉ có đôi mắt lạnh nhạt nhìn đối phương, giọng không nặng không nhẹ nhưng đủ cho người đối diện nghe hết sức rõ ràng, "Chuyện hôm nay cũng không phải bởi vì ai cố tình so đo với cô, chỉ đơn thuần là vì tôi nhìn cô cực kỳ không vừa mắt mà thôi."

Mễ Nhã khó được một lần thấy Tần Noãn Dương giờ thế công như lúc này, trong lòng thầm khen ngợi, vui vẻ đến mức đôi mắt cười híp lại thành vầng trăng khuyết, "Noãn Dương, chúng ta đi thôi."

Cái bậc thang này cô bày ra cực kỳ khéo, Tần Noãn Dương « ờ » một tiếng, xoay người rời đi, lưu lại bóng lưng cho Hứa Nhã Thực đang tức đến cả gương mặt đều vằn vẹo kia.

Mễ Nhã nhìn chiếc xe thương vụ sang trọng đậu cách đó không xa, trong lòng đã có tính toán riêng, đưa cô đến tận xe, dặn dò vài câu rồi rời đi.

Tần Noãn Dương đứng bên cạnh xe, hít một hơi thật sâu rồi mới đưa tay kéo cửa xe ngồi vào trong.

Đường Trạch Thần chờ cũng đã được một lúc nhưng trên mặt hoàn toàn không nhìn ra có chút không kiên nhẫn nào, qua kiếng xe nhìn về phía Hứa Nhã Thực ở xa xa kia một cái rồi ra lệnh, "Lái xe."

Ăn cơm xong, trợ lý của Đường Trạch Thần quay lại đón Mễ Nhã đi lấy hành lý.

Anh đặt cho cô căn phòng sát bên cạnh mình còn Mễ Nhã thì ở phòng đối diện, vị trí tiện lợi vô cùng.

Suốt đường đi không ai nói với ai câu gì, mãi đến khi đứng trước thang máy của khách sạn anh mới lên tiếng hỏi, "Vừa nãy có người tìm em gây chuyện à?"

Tần Noãn Dương nãy giờ vẫn ở trong trạng thái xuất thần, nghe vậy vô thức đáp, "Loại chuyện mất mặt như vậy em thật không muốn thừa nhận chút nào."

Nói rồi, tự bản thân cũng không cảm thấy có vấn đề gì, mãi đến khi nghe tiếng cười trầm thấp có chút đè nén của người đàn ông, lúc này mới phản ứng lại, yếu ớt bổ sung, "...Anh có thể xem như đó là một cách để liên kết tình cảm."

"Liên kết tình cảm?" Người đàn ông neho neho mắt lấp lại một lần, hỏi bằng giọng hết sức đương nhiên, "Cái đó không phải để nói về chúng ta hay sao?"

Tần Noãn Dương có chút quần bách... Ai nói vậy bao giờ chứ?

Ai ngờ, câu tiếp theo của anh càng khiến cô quần bách hơn.

Giọng điệu Đường Trạch Thần rất đường hoàng nói, "Thời gian hãy còn sớm, em đến chỗ anh hay anh đến chỗ em?"

Rất rõ ràng, chuyện này người nào đó dự mưu đã lâu rồi.

Lúc cô còn đang buồn bực nghĩ kế sách đối phó thì thang máy đã xuống đến nơi, phát ra một tiếng "ting" báo hiệu, âm thanh khiến cô bừng tỉnh, ngược mắt nhìn sang người đàn ông, anh vẻ mặt bình thản, chỉ có ánh mắt nghiền ngẫm nhìn thẳng vào mắt cô, sau đó liền giúp cô ra quyết định luôn, "Vậy thì đến chỗ anh đi."

Nói rồi, rất tự nhiên duỗi tay nắm lấy tay cô, giữ bàn tay nhỏ nhắn của cô trong lòng bàn tay rộng rãi của mình, sai bước đi vào trong thang máy.

Từ thang máy bước ra có một mặt kiếng đa giác, lúc cô đi ngang qua, không kìm lòng được nhìn một cái bóng dáng của hai người họ trong gương, không ngờ lại bắt gặp hình ảnh khóe môi của Đường Trạch Thần đang cong lên một đường cong.

Đèn hành lang chỉ vừa đủ sáng, ánh đèn chiếu ra màu cam nhạt ấm áp khiến cho phong cách châu Âu cổ điển của khách sạn càng thêm nổi bật.

Đường Trạch Thần dùng thẻ từ mở cửa phòng, xoay tay kéo cô vào trong rồi rất tự nhiên bắt đầu cởi áo vest của mình ra.

Tần Noãn Dương đã từng bị hành động kiểu này của anh làm cho có chút khiếp sợ nhưng giờ thì đã trấn tĩnh hơn nhiều rồi, lặng lẽ dời mắt đi, cởi giày ra rồi bước vào trong.

Trên sàn phòng trải một lớp thảm lông thật mềm mại, cô đi chân trần trên thảm, cảm thấy dưới chân thoải mái đến khó mà hình dung.

Đường Trạch Thần là người có yêu cầu về chất lượng cuộc sống cực cao vì vậy cho dù là phòng khách sạn chỉ tạm trú một đêm thì trước giờ cũng chỉ đặt phòng suite tổng thống, căn phòng này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Trên bàn trà trong phòng khách có đặt mấy tập văn kiện, laptop đặt trên bàn cũng đang mở, tất cả chi tiết đều cho thấy rõ ràng là Đường tiên sinh đang bận.

Cô quay đầu nhìn anh, có chút ngại ngùng, "Có phải em quá rầy anh làm việc không?"

Từ phía sau cô, Đường Trạch Thần thong dong đi đến gần, tiện tay vắt chiếc áo vest mới cởi lên lưng ghế sofa, "Em cảm thấy anh rõ ràng biết em đang ở cạnh bên phòng mình mà còn có thể chuyên tâm làm việc sao?"

Tần Noãn Dương bật cười một tiếng, ngồi xuống ghế sofa nhướn mắt nhìn anh, "Vậy anh tiếp tục bận việc của mình đi, em xem tivi giết thời gian là được."

Đường Trạch Thần cũng cười với cô, "Vậy anh cũng không thể chuyên tâm cho được."

Anh đưa tay dẹp gọn mấy tập văn kiện, đặt nó bên cạnh máy vi tính, mở chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng cực đại lên, thuận tay đưa remote cho cô, "Nếu không muốn xem tivi thì xem phim cũng được, căn phòng này có lắp đặt âm thanh vòm, xem phim điện ảnh cảm giác không tệ."

Tư thái này của anh... rất rõ ràng là đang chuyên tâm giúp cô nghĩ cách giết thời gian đây mà.

Tần Noãn Dương tùy ý chuyển một vài kênh nhưng nếu không phải là phim hoạt hình thì lại là phim truyện đô thị ngôn tình dài tập mà bây giờ, mấy bộ phim đô thị ngôn tình này nếu tập nào không có mấy cảnh khâu vị nặng thì giống như không thể thu hút được người xem hay sao ấy nhỉ?

Đổi liên tục mấy kênh, cuối cùng dừng lại ở một kênh tin tức thoạt nhìn có vẻ « an toàn » nhất.

Đường Trạch Thần yên lặng ngồi nhìn cô gái đang chuyên tâm đổi kênh bên cạnh, đáy mắt không giấu được ý cười nhàn nhạt.

Tần Noãn Dương trước giờ chưa bao giờ thấy mình nghĩ gì có thể qua mắt được người đàn ông này vì vậy lúc này cũng không hề có chút bối rối nào, ánh mắt không nghiêng không lệch im lặng xem tin tức.

Cứ vậy ngồi được một lúc, Đường Trạch Thần như nghĩ tới điều gì, hỏi cô, "Có muốn ăn chút gì không?"

Tần Noãn Dương lắc đầu, thực sự lúc này không quá muốn ăn gì đó. Thấy cái lắc đầu của cô, anh nghiêng người lấy điện thoại gọi cho bộ phận phục vụ khách sạn, gọi một ly sữa nóng, một đĩa điểm tâm và một đĩa trái cây.

Cả căn phòng, ngoại trừ giọng nói trầm thấp ôn nhuận của anh thì chỉ còn tiếng của người MC trong tivi đang đọc tin tức nhưng không hiểu sao, tự dưng Tần Noãn Dương lại cảm thấy không khí như vậy cực kỳ hài hòa.

Vừa mới ngắt điện thoại thì di động của Đường Trạch Thần lại đổ chuông. Anh đứng dậy bước đến cửa sổ cách đó không xa nhận điện, giọng nói đè xuống cực thấp.

Tần Noãn Dương tập trung chú ý mới loáng thoáng nghe được mấy từ tương đối chuyên nghiệp, ánh mắt dời xuống, liền nhìn thấy một tập kế hoạch đặt trên bàn, trên đó có mấy chữ viết tay rần rờ mà đẹp mắt của anh.

Cũng giống như lần trước khi cô xem những sổ sách kế toán của hội quán TC, nhìn thấy chữ ký của anh ở cuối trang vậy, nét chữ có phần sắc bén lại có chút phóng khoáng nhưng cô biết bản thân anh lại là người tỉ mỉ, luôn có thể để ý tới từng chi tiết nhỏ, cũng giống như khi anh đối xử với cô vậy, lúc nào cũng tinh tế, tỉ mỉ mà thấu đáo.

Cửa phòng vang lên tiếng chuông, Tần Noãn Dương ngẩng đầu lên nhìn anh, vừa khéo anh cũng nhìn qua cô, "Noãn Dương, em đi mở cửa."

Cô gật đầu, sau khi xác nhận đứng bên ngoài là nhân viên phục vụ phòng thì mới mở cửa cho anh ta tiến vào.

Đường Trạch Thần vẫn còn đang nói điện thoại, Tần Noãn Dương cũng không khách sáo, cầm một miếng điểm tâm lên ăn, ngoài dự liệu của cô mùi vị của nó không tệ, ngọt mà không ngấy, cho vào miệng tan ngay khiến cô một hơi ăn liền mấy miếng.

Đường Trạch Thần vốn còn có thể chuyên tâm nói điện thoại với đối phương nhưng khi tầm mắt rơi trên người cô, dần dần không dứt ra được, không tự chủ được có chút phân tâm, đối với nội dung cuộc điện thoại bắt đầu không cảm thấy hứng thú, qua loa vài câu liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

6:

Tướng mạo của Tần Noãn Dương ắt hẳn thuộc cái loại người nhìn không thể bắt bẻ rồi. Trong cái vòng giải trí nơi mà đủ kiểu nhan sắc đều có, nhưng trước đến giờ đều là chín người mười ý, có người nói đẹp, có người nói nhìn chẳng thấy vừa mắt chút nào thì tướng mạo của cô có thể nói thuộc vào loại khó gặp, là một nữ minh tinh có nhan sắc khiến người ta khó mà soi mói ra điểm chê trách nào. Ngũ quan của cô rất thanh lệ, hoàn toàn không có tính công kích, ôn hòa, nhu mì nhưng không khiến người khác thấy đơn điệu mà đủ để gặp một lần là nhớ mãi không quên, cực kỳ hút mắt.

Thế mà lúc này đây, cái cô minh tinh khiến người ta một lần gặp liền khó quên này lại cực kỳ không có hình tượng ngồi ăn điểm tâm. Nhưng ngoài dự liệu là, hình ảnh này lại khiến người nhìn cảm thấy có một loại vui mắt đặc biệt khác.

"Thích à?" Đường Trạch Thần bước qua hỏi.

"Thích." Cô cười tí mắt, lại cắn một miếng nữa.

Điểm tâm có hơi khô, cô lại ăn vội ăn vàng nên suýt nữa thì bị nghẹn. Đường Trạch Thần thuận tay đưa ly sữa qua, lại rút thêm một tờ khăn giấy đưa qua cho cô.

Tần Noãn Dương liếm liếm môi, híp mắt nhìn người đàn ông cười, nói như giải thích, "Em có chút đói."

Đường Trạch Thần lúc này chỉ nhìn thấy đầu lười màu hồng phấn của cô đang lấp ló, không tự chủ được mà dâng lên một xung động mãnh liệt muốn hôn cô nhưng rất rõ ràng, thời điểm này hoàn toàn không thích hợp.

"Thích thì ăn nhiều một chút." Anh lơ đãng dời đi tầm mắt, ngón tay đặt trên thành ghế sofa gõ đều đều một cách vô thức, đôi mắt dưới ánh đèn huỳnh quang dần trở nên thâm trầm.

Tần Noãn Dương bê ly sữa lên, nhấp từng ngụm nhỏ để thông cổ.

Sữa trong ly là sữa bò tinh khiết, mùi thơm nồng đượm nhưng uống vào miệng lại hoàn toàn không ngấy. Có đôi khi công việc áp lực quá lớn, lúc căng thẳng không ngủ được cô đều sẽ làm ấm một ly sữa bò như thế này, trước khi ngủ chừng nửa tiếng thì uống.

Nhưng cho dù là như vậy, cô vẫn không phải là rất thích mùi sữa bò.

Mẽ Nhã ngay lúc này gọi điện thoại đến báo chị ấy mới vừa tắm xong, quần áo vừa mới thay ra đều đã giặt sạch, treo lên phơi ở ngoài ban công, trên người lúc này chỉ quấn một chiếc khăn tắm lớn, điều khiến chị ấy đau đầu chính là đi cả lại đến.

Dưới tình huống thế này chị ta không cách nào ra ngoài, chỉ có thể gọi điện thoại đến cầu cứu với cô.

Tần Noãn Dương nghe xong không nhịn được bật cười, đôi mắt trong trẻo bởi vì nụ cười này mà sáng bừng lên, giống như có cả một bầu trời sao đang lấp lánh sáng.

Đường Trạch Thần nghe tiếng cười nhìn sang, thấy cô đã ngắt điện thoại, trên mặt là ý cười không cách nào che dấu được, gương mặt xinh đẹp càng thêm sinh động hẳn lên, "Chắc là em phải đi về trước rồi, Mẽ Nhã bên đó đang cần người giúp."

Anh « ừm » một tiếng, đứng dậy tiễn cô, "Có cần anh giúp gì không?"

Tần Noãn Dương lắc đầu, nhớ lại giọng điệu miêu tả tình cảnh đáng thương của mình của Mẽ Nhã thì không nhịn được, lại bật cười lên.

Đã sắp đi đến cửa, cô đưa tay kéo nắm cửa, vừa khéo Đường Trạch Thần cũng đưa tay ra, lòng bàn tay ấm áp của anh cứ vậy phủ lên mu bàn tay cô.

Tần Noãn Dương không khỏi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông, rất nhanh liền rút tay về, Đường Trạch Thần trái lại dùng sức tóm lại, cả tay nắm cửa lẫn tay cô đều bị giữ một cách siết sáo.

"Cái này..." Cô ngáp ngừng lên tiếng, vốn là muốn bảo anh thả tay ra nhưng khi nhìn thấy trong đáy mắt thâm thúy của người đàn ông dạt dào tình cảm thì đột nhiên im bặt.

Bàn tay đang giữ tay cô của Đường Trạch Thần rất nhanh liền rời lỏng ra, đổi thành vòng qua thắt lưng cô, siết sao áp cô lên cánh cửa.

Anh cúi đầu, mắt nhìn cô đắm đắm, từ trong đáy mắt cô nhìn thấy hình bóng phản chiếu của chính mình, càng nhìn thấy rõ nội tâm đang cuồng loạn của bản thân, khao khát muốn hôn cô của bản thân, gần như đã không thể khống chế được.

Tần Noãn Dương bị anh giam ở trong ngực, bàn tay theo phản xạ bản năng tóm chặt lấy áo sơ mi của người đàn ông, dùng sức đến gần như có chút đau. Cô biết ánh mắt này của anh đại biểu cho điều gì, trái tim đập càng thêm không có tiết tấu, cứ vậy mím môi nhìn đối phương, có chút không biết phải làm sao.

Chắc có lẽ bản thân cô không hề biết bộ dạng này của mình dễ dàng khiến đàn ông bị dụ hoặc đến mức nào, gần ở ngay trước mắt anh, toàn bộ tâm tư dù cố gắng nhưng vẫn hiển nhiên bày ra giống như mở một quyển vở vậy.

Trên trần nhà, đèn chiếu những tia sáng nhu hòa trên đỉnh đầu hai người, ánh sáng không phải quá mạnh, cũng cách hai người không quá xa, lúc này cô ở góc độ này nhìn qua lại cảm thấy có chút chói mắt, có một khoảnh khắc nào đó gương mặt của anh trở nên mờ hồ trong mắt cô.

Cuối cùng, vẫn là Tần Noãn Dương là người khôi phục lý trí trước, cô có chút khản trương nhìn người đàn ông, thấp giọng nói, "Em thực sự phải đi rồi."

Vừa mới nhúc nhích, bàn tay đặt nơi eo đột nhiên siết lại, gương mặt người đàn ông càng áp sát hơn, gần đến mức có thể cảm nhận hơi thở lẫn nhau.

Anh cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt rất chuyên chú, chuyên chú đến mức Tần Noãn Dương chợt có cảm giác như lúc này đây, đối với anh chẳng có gì quan trọng hơn cô vậy, "Anh có thể hôn em không?"

Giọng nói vẫn rất ôn hòa, chỉ là bị ép đến cực thấp, thấp đến mức gần như hơi khàn, mang theo một loại dụ hoặc giống như thời điểm khiến cô thoáng ngẩn ngơ.

Nhưng rất nhanh, Tần Noãn Dương bùng tỉnh lắc đầu, "Không được..."

Lời còn chưa nói hết, đầu người đàn ông đã cúi thấp hơn, đôi môi gần trong gang tấc rơi xuống, chuẩn xác đáp trên môi cô.

Trong một khoảnh khắc, Tần Noãn Dương chỉ cảm thấy hô hấp giống như bị đoạt mất, ngoại trừ trái tim đang đập đặc biệt điên cuồng trong lồng ngực ra thì chừng như không còn cảm thấy gì khác nữa.

Thế giới xung quanh toàn bộ đều yên tĩnh.

Cảm xúc trên môi rất mềm mại, ấm áp. Anh cũng không vội vàng, chỉ hôn lướt qua một chút rồi thôi, cũng không có ý xâm nhập sâu hơn một bước.

Bàn tay đang níu áo sơ mi của người đàn ông của Tần Noãn Dương khẽ run lên, cả người như căng ra, cô có chút... có chút không biết phải làm sao. Không kháng cự nhưng đối với nụ hôn này, quả thực hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý.

Động tác trên tay cô có chút lớn, một tay anh rơi xuống, chậm rãi nắm lấy tay cô, giữ chặt lấy nó trong lòng bàn tay mình.

Có lẽ chính bởi vì động tác này của anh mà trong nháy mắt cô cảm thấy an tâm trở lại, thân thể cũng thả lỏng không ít.

Nụ hôn của Đường Trạch Thần trầm lắng, ôn nhu, không hề có chút công thành đoạt đất nào, là thực sự rất rất chuyên chú hôn cô, nhẹ nhàng ma sát từng điểm nhỏ, khiến cô từ từ thích ứng.

Một tay anh nâng nhẹ cằm cô lên, ngón tay nhẹ nhàng ma sát làn da trơn bóng, nhẵn nhụi của cô, thật lâu cuối cùng mới chịu buông ra.

Gương mặt hai người tách ra một tí, đôi mắt đen thâm thúy của anh cứ vậy ở một khoảng cách cực kỳ gần đắm đắm nhìn cô, nhìn rõ sự bối rối vô thố trong đáy mắt cô, nhìn thấy đôi môi hồng nhuận ướt át của cô, khoe môi nhẹ nhàng câu lên một ý cười.

"Tần Noãn Dương, có muốn để anh chịu trách nhiệm với em không?"

Tần Noãn Dương cúi thấp đầu, hơi né tránh vòng tay của anh.

Sau một hồi trầm mặc, Đường Trạch Thần rút cuộc lùi người lại nhưng mới vừa nhúc nhích thì lại phát hiện tay cô vẫn còn đang níu áo sơ mi của mình, níu rất chặt, từ đầu tới cuối chưa hề thả lỏng.

Anh cúi đầu nhìn cô, vừa khéo chạm vào ánh mắt trong trẻo của cô, ngón tay cô siết chặt hơn một cách vô thức, dưới ánh mắt của anh, vẫn không hề có ý định thả tay ra.

Sau đó, Đường Trạch Thần nghe cô gái trong ngực mình nói, "Chắc là anh cũng biết về ba mẹ em, cả anh trai và chị dâu nhỏ của em nữa, còn có rất nhiều người bên cạnh em nữa, tình cảm giữa họ đều rất tốt, em rất hâm mộ."

Cô mím môi, chắc là đang tìm cách để diễn đạt ý của mình, ánh mắt lóe lên một chút sau đó rất nghiêm túc nói, "...vì vậy em cũng một mực chờ đợi, đợi

một đoạn tình cảm tốt đẹp... đó chính là có thể nắm tay nhau đến già, ngoại trừ tính cách không hợp hoặc đối phương không thích em ra thì không có bất kỳ lý do nào khác có thể tách tình cảm của em và người đó ra được. Nhưng em không biết, người sẽ tham dự vào đoạn tình cảm đó của em liệu có phải là anh không."

Mễ Nhã thật không dễ dàng gì mới chờ được đến lúc Tần Noãn Dương đưa đồ dùng cần thiết sang, thấy cô thì vừa cảm kích đến rơi nước mắt vừa không quên oán giận vì sao lại bắt mình đợi lâu như thế khiến cô nàng phải ngồi trên bồn cầu ngồi đến không còn cảm giác gì.

Tần Noãn Dương bị người đại diện của mình nhìn đến mức có chút chột dạ, ho khan một tiếng, qua loa mấy câu rồi quay về phòng đợi.

Chỗ này của Mễ Nhã nhìn ra quang cảnh không tệ, từ cửa sổ sát đất nhìn ra, một nửa thành phố điện ảnh đều như ở ngay trước mắt, lúc này trong tâm mắt cô đèn đuốc muôn màu rực rỡ, chiếu sáng đến tận chân trời, mà nối tiếp theo đó, xa ngút ngàn tầm mắt là bầu trời với muôn ngàn vì sao, từng ngôi từng ngôi sao, lấp lánh tưởng chừng như có thể nhìn thấy rõ bằng mắt thường.

Trong lòng cô có tâm sự, từ tủ lạnh trong phòng bếp của Mễ Nhã lấy ra một lon bia mang đến ban công uống. Mới vừa nhấp được một ngụm thì đã bị mùi bia gay mũi lại mang theo vị đắng kích đến suýt nữa thì sặc.

Haizz, cô thực sự không thích mùi vị thế này một chút nào...

Lúc Mễ Nhã bước ra thì thấy nghệ sĩ của mình đang đứng trước cửa sổ sát đất, hai tay khoanh trước ngực mắt nhìn về phía xa xăm, đáy mắt phản chiếu ánh đèn từ bên ngoài, một mảnh sáng rực nhưng hoàn toàn không mang theo chút độ ấm nào.

Mái tóc dài đen bóng tùy ý thả ở sau lưng, rất mượt mà lại khiến cho tư thế lúc này của cô thoát nhìn cực kỳ yếu điệu, eo nhỏ không đầy một nắm tay, đôi chân vừa dài vừa thẳng tắp.

Thấy Mễ Nhã, cô hơi nghiêng mặt qua, dưới ánh đèn, chân mày và sườn mặt của cô nhìn rất nhu mì nhưng lại mang theo một chút xa cách, giống như muốn cự tuyệt người từ xa vậy.

Tần Noãn Dương lại cúi đầu, nhìn lon bia mới vừa khui nắp của mình, thuận tay đặt nó lên ban công.

"Mễ Nhã..." Cô lên tiếng, trong giọng nói mang theo một sự đè nén ngoài sức tưởng tượng, "...chị nói thử xem, có phải thứ người đàn ông khó giao ra nhất là sự thật lòng của mình không? Chị có thể từ chỗ anh ta đòi được xe xịn nhà sang nhưng đã chắc gì có được cả thế giới của anh ta."

Mễ Nhã cũng đi lấy một lon bia, vừa khui nắp vừa đáp, "Phái nữ trong giới giải trí thực ra rất đơn giản, cái họ muốn chỉ là nhà, là xe xịn, là tiền, là danh lợi, nếu thỏa mãn được những điều này thì không nghi ngờ gì là sẽ chinh phục được họ. Thế giới của người trưởng thành không phải chỉ đơn giản vậy thôi sao? Mỗi bên đều có được cái mình muốn, chán rồi thì chia tay trong hòa bình, vậy là xong."

Cô ngửa đầu vừa mới định uống bia thì đã bị Tần Noãn Dương giữ tay ngăn lại, "Chị mới vừa tới cái kia, vậy mà còn dám uống bia sao?"

Mễ Nhã thở dài một tiếng, có chút tiếc nuối nhìn hai lon bia đã được khui, "...sao em không nói sớm một chút? Lãng phí quá trời."

Nói rồi, nhìn vẻ mặt thản nhiên không gợn sóng của Tần Noãn Dương, nhớ lại những lời vừa nãy cô mới nói, bất giác như bùng tỉnh, "Noãn Dương... chẳng lẽ em bày tỏ với Đường tiên sinh sau đó bị người ta từ chối rồi?"

Tần Noãn Dương lườm người đại diện của mình một cái, buồn bực không nói một lời.

Vừa nãy khi cô nói những lời kia xong, Đường Trạch Thần cứ vậy trầm mặc nhìn cô thật lâu sau đó hỏi ngược lại, "Còn chưa thử qua, vậy em dựa vào cái gì mà cảm thấy anh không phải là người mà em chờ đợi kia?"

"Tâm tư của anh được giấu quá sâu, nếu như anh không chịu nói cho em biết, em sẽ phải suy đoán thật lâu, chúng ta cũng không thân thuộc với nhau đến mức chỉ bằng một ánh mắt liền có thể lý giải ý của đối phương." Nói rồi, cô ngắt nghỉ một chút rồi bồi thêm, "Em cảm thấy cả hai chúng ta đều cần thêm thời gian."

Sau đó thì rời đi.

Nếu xét một cách nghiêm túc, xem như cô cự tuyệt Đường Trạch Thần rồi chứ nhỉ?

Ngoại trừ chuyện anh đang là CEO của tập đoàn Trạch Thành, chủ của hội quán TC ra thì những chuyện khác về anh cô hoàn toàn không biết gì. Cho dù biết cách đối nhân xử thế của anh trước giờ luôn khinh thường chuyện chơi đùa tình cảm với phái nữ nhưng cô vẫn lựa chọn đứng ngoài quan sát thêm chút nữa.

Cô hành động hoàn toàn theo lý trí, hoặc nói một cách khác, tuy rằng cô thích Đường Trạch Thần nhưng điều đó còn cách chuyện cô vì thích anh mà mất đi lý trí xa lắm.

Một người đàn ông mà tâm tư bạn không thể nhìn thấu đã đủ khiến người ta phí tâm phí sức rồi chứ đừng nói gì người như Đường Trạch Thần, không chỉ nhìn không thấu tâm tư mà còn thâm sâu khó dò, thật sự khó mà cân nhắc đến.

Cũng không phải cô cự tuyệt anh mà trái lại, cô là đang ngầm chỉ bảo cho anh biết nên làm như thế nào, sau đó cho hai bên một ít thời gian để thích ứng, để tìm hiểu đối phương, nếu như thích hợp, vậy thì có thể đến với nhau.

Bằng không cô cũng sẽ không ngay từ lúc mới quen biết đã dè dặt cản trở đối đãi với anh, một mực duy trì khoảng cách vừa phải, nếu thực sự suy xét kỹ, ngay từ đầu cô đã ngầm có chút lòng riêng.

Một đoạn tình cảm tốt đẹp là phải trải qua khảo nghiệm và chờ đợi, nếu hai người thật lòng thích nhau, có ý đến với nhau thì bất cứ chuyện gì khác cũng sẽ không phải là vấn đề.

Cũng như cô từng nói, cô đang chờ đợi một đoạn tình cảm có thể nắm tay nhau đi đến cuối đời, ngoại trừ tính cách không hợp hoặc đối phương không thích cô ra thì sẽ không có bất kỳ điều gì có thể tách cả hai ra được.

Tần Noãn Dương tin tưởng, Đường Trạch Thần chắc là hiểu được ý cô.

Đường Trạch Thần đúng thực là hiểu.

Lúc đầu anh chỉ là nghĩ, tình huống không phải rất tệ, chỉ ít cô không phải trực tiếp cự tuyệt mình. Sau đó khi bình tĩnh trở lại, cẩn thận suy xét mới phát hiện lời của cô mới nghe thì tưởng rõ ràng dễ hiểu nhưng thực ra là có một tầng ý nghĩa khác.

Cô trước giờ nói chuyện hay làm việc đều gọn gàng dứt khoát nhưng không ngờ là trong chuyện nam nữ cũng cùng một tác phong như vậy.

Nghĩ thông suốt điểm này rồi, tâm tình của anh giống như vén mây mù thấy trời xanh vậy, cực kỳ thoải mái.

Không phải là cô không xác định liệu anh có đúng là người mình đang chờ đợi không, vậy điều anh phải làm không gì ngoài chuyện để cô biết, đòi này cô không phải anh thì không thể chọn được ai khác, đơn giản vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Ngày hôm sau khi Tần Noãn Dương rời giường, làm vệ sinh cá nhân xong chuẩn bị ra cửa thì điện thoại của Đường Trạch Thần gọi đến không sai một phút một giây.

Cô vẫn còn có chút lúng túng với anh, lúc nhận điện thoại xong thì không biết nên nói gì vì vậy dứt khoát duy trì trầm mặc.

Đường Trạch Thần thì lại như không hề cảm giác được gì, tự nhiên như thường hỏi, "Cùng ăn sáng nhé?"

Tần Noãn Dương biết lúc này chắc chắn anh đang đứng ở trước cửa phòng mình, đi vài bước qua, kéo mở cửa.

Đường Trạch Thần đúng thực là đang đứng trước cửa phòng cô, điện thoại còn đặt ở bên tai, thấy cô ra, khóe môi nhẹ nhàng câu lên một nụ cười.

Lúc không làm việc, anh cũng mặc tây trang nhưng rõ ràng so với lúc làm việc thì tùy ý hơn nhiều, không thắt cà vạt, nút cổ trên cùng mở ra, đường cong ưu nhã của xương quai xanh như ẩn như hiện, cổ áo chỉ hé ra một khe nhỏ nên tùy ý nhưng cũng không mất đi sự nghiêm cẩn.

Lúc Tần Noãn Dương vừa gia nhập vào giới giải trí, bởi vì khí thế khi tiến vào quá mạnh mẽ chứng tỏ sau lưng có người chống lưng quá rõ ràng chọc cho rất nhiều người hận đỏ cả mắt, có một nữ diễn viên lúc ở trong phòng nghỉ ngơi rất vô sỉ nói với cô, "Cô cũng chỉ biết dựa vào nhan sắc mà thôi."

Tần Noãn Dương lúc đó hỏi ngược lại bằng giọng đương nhiên, "Là một minh tinh, nhất là nữ minh tinh ai mà không dựa vào mặt kiểng com? Xinh đẹp một chút mới không có lỗi với người xem nha. Cho nên tôi không cảm thấy dựa vào nhan sắc thì có gì không tốt cả, ít ra tôi có nhan sắc để dựa vào, còn cô thì dựa vào gì đây?"

Mà Đường Trạch Thần thì cũng cùng một giuộc như cô thôi, là người biết phát huy hết ưu thế về ngoại hình ưu tú của mình.

Lẽ đương nhiên cũng không thể dùng gương mặt đẹp để quẹt thẻ nhưng một gương mặt dễ nhìn, một bộ dạng dễ coi, đi ra ngoài có thể thêm không ít điểm, cũng có thể mang lại không ít tiện nghi, vậy tại sao không tận dụng cho hết nó chứ?

Cô nhìn anh một lượt, khóe môi cũng nhẹ câu lên, chủ động hỏi, "Anh muốn ăn gì?"

Đối với chuyện ăn uống này cô trước giờ luôn có chút tùy ý, không quá để tâm, khoảng thời gian này chung đụng, Đường Trạch Thần cũng coi như hiểu được điểm này của cô, vì vậy dứt khoát sắp xếp thay cô luôn.

Trước khi đi cũng không quên báo lại với Mẹ Nhã một tiếng, ai ngờ còn chưa kịp gõ cửa phòng thì điện thoại đã rung lên, là một tin nhắn từ Mẹ Nhã: «Chị với Tiểu Lăng đi ăn mì, em với Đường tiên sinh cứ tự nhiên đi, đừng đến trễ là được rồi.»

Đọc xong tin nhắn, thần sắc Tàn Noãn Dương có chút phức tạp nhìn người đàn ông đang làm như không có việc gì cắt điện thoại vào trong túi quần kia, không nói gì thêm cùng anh đi xuống lầu.

Bởi thường xuyên đến thành phố B đóng phim nên dù không quá đề tâm chuyện ăn uống nhưng đối với một vài nhà hàng có tiếng tăm, hương vị ngon Tàn Noãn Dương cũng biết được một hai, ai ngờ Đường Trạch Thần so với cô càng biết rõ hơn.

Thời gian còn sớm nên trong cửa hiệu bán điểm tâm còn chưa có mấy người, cô và Đường Trạch Thần chọn một góc hơi khuất ngồi xuống, gọi xong mấy món điểm tâm, cô tháo kính râm xuống thì nhìn thấy ánh mắt người đàn ông đang nhìn về phía mình.

Ông chủ mang lên hai ly trà nóng, đặt trước mặt hai người, chắc có lẽ là có ấn tượng với Tàn Noãn Dương nên nhìn thêm mấy lần.

Đường Trạch Thần nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói, "Là anh hỏi Mẹ Nhã thời gian của em, cũng nghe ngóng từ cô ấy sở thích của em."

Tàn Noãn Dương ngẩn người một thoáng rồi cúi thấp đầu làm như không nghe, cầm cúi nghiên cứu thực đơn.

"Còn cần anh khai báo gì nữa không?" Anh ý cười nòng đọt nhìn về bối rồi của cô, "Chẳng hạn như anh còn nghe ngóng được một vài chuyện..."

Tàn Noãn Dương càng quần bách, suýt nữa thì lệ rơi đầy mặt, "Ý em nói không phải chỉ những thứ này."

"Ồ, vậy thì..." Anh nhướn mày, đáy mắt không làm sao giấu được ý cười dù giọng điệu vẫn bình thản không gọn sóng, "...vậy chuyện này nếu anh không nói, liệu có phải em sẽ phải suy đoán rất lâu không?"

Tàn Noãn Dương lúc này mới nghe ra anh đây là có ý trêu chọc cô, không khỏi buồn bực lườm người đàn ông đối diện một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục nghiên cứu thực đơn, tuy rằng cô đã gọi món xong từ lâu...

Vốn cô định gọi món bánh bao nhỏ hấp nhưng ngón tay vừa dịch chuyển đến trang đó trên thực đơn thì lại nghe giọng sáng lảng của người đàn ông gọi món cháo gạo nếp bí đỏ, cô cũng không tiện ở trước mặt một người dạ dày không tốt mà ăn mấy món nhiều dầu mỡ, vì vậy dứt khoát chỉ gọi một món cháo thịt nạc trứng bắc thảo cùng mấy đĩa rau trộn ăn kèm nhưng đến cuối cùng, vẫn là không kìm lòng được... ngón tay rơi trên hình ảnh món bánh bao nhỏ hấp trên thực đơn.

Ai ngờ đâu, trong lúc cô còn đang bận đầu tranh tư tưởng thì Đường Trạch Thần đã phát hiện ra chút tâm tư nhỏ này của cô, dứt khoát thay cô gọi một xứng bánh bao nhỏ hấp.

Thấy cô nhìn qua, đôi mắt long lanh sáng, anh nhấp một ngụm trà, giống như thương lượng hỏi cô, "Chúng ta mỗi người một nửa, sao hơ?"

Đương nhiên là rất tốt rồi chứ sao...

Được thôi, cuối cùng cô vẫn ăn được bánh bao mà mình luôn thèm thèm rồi.

Gia giáo của Đường Trạch Thần rất tốt, bình thường lúc ăn cơm hoàn toàn không phát ra tiếng động nào, cũng không thích nói chuyện cho lắm, nếu có người hỏi chuyện thì anh mới trả lời.

Tàn Noãn Dương cũng có thói quen lúc ăn không nói chuyện vì vậy bữa sáng của hai người diễn ra trong im lặng nhưng hoàn toàn không hề có cảm giác xa cách hay nặng nề gì cả.

Trong tiệm lục tục có khách đến ăn điểm tâm nhưng chẳng có ai chú ý đến góc nhỏ trầm lặng này cả.

Thời khắc an tĩnh bình hòa như vậy thật sự rất khó có, cô đang nghĩ như vậy, ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy trên môi anh có một lớp nước, là nước từ bánh bao nhỏ tiết ra.

Tàn Noãn Dương gần như là ngay tức khắc nhớ lại tối hôm qua khi anh ép cô lên cánh cửa, rõ ràng là chẳng dùng bao nhiêu sức lực mà đã có thể khống chế cả người cô, giam cầm cô giữa cánh cửa và anh, hoàn toàn không có một khe hở để cô có thể thoát ra.

Cô nhớ khi anh hơi lùi lại, cô nhìn thấy rất rõ ràng trên môi anh cũng có một lớp nước như vậy, ướt át, mang theo một loại gọi cảm không thể diễn tả bằng lời, thật sự dễ khiến người ta bị hấp sâu vào.

Tàn Noãn Dương bị suy nghĩ này của chính mình làm cho ngáy ngẩn cả người, vành tai lặng lẽ nóng lên, vội vàng cúi gầm đầu xuống như che dấu.

Anh ăn khá nhanh, ăn xong thì buông đũa xuống, lẳng lặng chờ cô. Chờ cô ăn xong rồi, anh đứng dậy tính tiền, vóc dáng cao ráo đĩnh đạc, trong lúc đi đường khiến người ta bất tri bất giác đều hướng về phía anh mà nhìn qua.

Người trong tiệm ăn sáng lúc này đã đông hơn rất nhiều, cô đi phía sau anh, đầu cúi thật thấp nhưng cho dù che giấu như vậy rồi vẫn có không ít ánh mắt

nhìn qua.

Đường Trạch Thần lẳng lặng bắn tầm mắt về phía những người kia, cũng không tiến gần cô hơn, chỉ duy trì khoảng cách vừa phải, cùng cô đi ra ngoài.

Đến chỗ đậu xe ngoài cửa hàng, anh mở cửa xe để cô lên trước sau đó mới vòng về phía ghế lái, tự mình lái xe đưa cô đến phim trường.

Người trong đoàn làm phim đều biết chuyện tối qua có nhân viên của khách sạn lên vào phòng cô trộm đồ, ngay tối đó đã đổi khách sạn, hơn nữa có có người chuyên môn đến đón, đang lúc suy đoán xem người đàn ông thần bí kia liệu có phải là kim chủ của cô không vì vậy sáng nay khi cô ngồi xe Đường Trạch Thần đến phim trường, không hề nghĩ ngờ gì nữa đã khiến cho mọi người trong đoàn từ chỗ suy đoán biến thành khẳng định luôn rồi.

Đối với chuyện này Tần Noãn Dương cũng chẳng buồn giải thích làm gì, những tin đồn về cô sớm đã bay đầy trời rồi, không phải giải thích đôi ba câu thì có thể khiến người khác tin tưởng được. Huống gì... tình huống hiện giờ nói một cách chính xác thì cũng đi theo chiều hướng đó còn gì.

Buổi chiều, Mễ Nhã cầm điện thoại xem gì đó mà vui vẻ vô cùng, đột khi Tần Noãn Dương quay xong phần diễn của mình thì trình trọng đưa điện thoại cho cô giống như hiến bảo vật vậy.

Tần Noãn Dương vừa uống nước vừa cầm điện thoại xem, xem xong ngum nước trong miệng nuốt nửa thì phun ra luôn.

Là Weibo của một fan hâm mộ, cũng chẳng phải một blogger nổi tiếng gì nhưng Weibo này rất nhanh đã hot rồi.

Tổng cộng có ba tấm ảnh chụp, tấm thứ nhất chụp cảnh cô và Đường Trạch Thần ngồi trong góc của cửa hàng ăn sáng, bởi vì khoảng cách tương đối xa, chỉ loáng thoáng nhận ra được gương mặt của nữ chính là cô.

Tấm ảnh thứ hai chụp cô và Đường Trạch Thần đứng dậy cùng nhau ra ngoài, bởi vì là chụp lên, điện thoại cầm không vững nên vẫn mờ mờ không rõ như tấm đầu tiên.

Tấm ảnh thứ ba rõ thì có rõ thật nhưng chẳng qua cũng chỉ là một bóng lưng cao ngất chụp từ xa.

Dòng status trên Weibo viết: « Bởi vì đến xem Noãn Dương của chúng ta một chút mà ta vất vả đủ đường mới tới được ai ngờ tối qua đến nơi thì mệt quá trực tiếp ngủ mê man trong khách sạn, haizz. Nhưng bất ngờ là hôm nay mới sáng sớm đi ăn sáng thì lại tình cờ gặp được, ảnh không rõ ràng nhưng ngoài đời thực Noãn Dương thật sự đẹp ngây người, vừa đẹp lại vừa có khí chất. Ahhh, ta muốn điên! Chỉ lo nhìn nữ thần của ta mà lại quên mất không nhìn cho kỹ người đàn ông đi cùng với chị ấy nhưng chỉ nhìn sơ cũng biết là siêu cấp đẹp trai. »

Tần Noãn Dương nhìn qua Weibo này một lượt xong, phản ứng đầu tiên chính là may quá, không có tấm ảnh nào chụp Đường Trạch Thần rõ ràng, dù sao người trong vòng biết và toàn bộ dân chúng đều biết là hai chuyện khác nhau, đối với việc mới nhận quyền đại diện phát ngôn mới của cô cũng không phải chuyện tốt.

"Xuân phong đặc ý quá nhỉ?" Hứa Nhã Thực lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người ngồi xuống bên cạnh cô, cũng không biết là đã đứng đó bao lâu rồi.

Tần Noãn Dương đưa điện thoại cho Mễ Nhã cất đi, vừa uống trà vừa im lặng nhìn về phía xa, thật lâu sau mới đáp, "Đúng là rất đặc ý."

Gương mặt được trang điểm tỉ mỉ của Hứa Nhã Thực trầm xuống, bởi hôm nay trang điểm vốn có chút đậm, nhìn giống như đang nổi giận, rất dữ dằn.

Cô cũng chẳng mấy để tâm đến cô ta, với tay lấy chiếc kính nhỏ kiểm tra lại một lần lớp hóa trang của chính mình, xong xuôi mới lạnh nhạt nhìn sang bên cạnh, "Tôi qua nói vậy còn chưa rõ ràng sao?"

"Mọi người xuất thân đều sán sán nhau cả thôi, Tần Noãn Dương cô cũng không cần vì mới bám đuôi được kim chủ mà cố tình làm ra vẻ thanh cao. Ai mà không biết mấy chuyện xấu của cô chứ? Mặt mũi nhìn thì cũng đơn thuần thanh cao lắm nhưng ai biết thực ra đã trèo lên giường của Đường Trạch Thần bao nhiêu lần rồi?" Cô ta vừa nói vừa khẽ chớp đôi mi giả vừa được dán lên, khóe môi nhếch lên một nụ cười châm chọc đến cực điểm, giọng điệu vừa bén nhọn vừa chói tai.

Trên mặt Tần Noãn Dương hoàn toàn không nhìn ra một chút khác thường nào, thậm chí so với nét dữ dằn trên mặt Hứa Nhã Thực thì trái lại, tự thân cô toát ra một vẻ ung dung tự tại hơn hẳn. Sóng mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, không nhanh không chậm hỏi, "Cô nói tôi với cô xuất thân đều sán sán nhau?"

"Trường đại học hạng ba xoàng xĩnh, ngay cả cái tên cũng tra không ra còn giả bộ khoe khoang học lực gì chứ? Người như cô cho dù có bay lên đầu cành cũng vẫn không thành nổi phượng hoàng, không cần phải mơ mộng hão huyền."

Mễ Nhã thoáng chau mày, phản bác lại, "Ai ya, Hứa tiểu thư cũng đâu cần ở chỗ này châm chọc chứ. Mấy ngày trước không phải nói cô và Đường tiên sinh có quan hệ rất tốt sao? Vậy cũng đâu cần bởi vì cái này mà tìm Noãn Dương nhà chúng tôi gây chuyện chứ? Khoe khoang học lực lại càng là chuyện không thể nào, cho tới bây giờ Noãn Dương cũng chưa từng đề cập với công chúng về học lực của cô ấy."

Tần Noãn Dương nhìn Mễ Nhã một cái, ra hiệu cho cô tạm rời đi trước.

Bầu không khí giữa cô và Hứa Nhã Thực dạo gần đây đều là giương cung bạt kiếm, Mễ Nhã nào dám rời đi quá xa, cũng biết Tần Noãn Dương có chuyện muốn nói riêng với cô ta vì vậy chỉ khẽ chau mày nhưng không phản bác gì, chỉ kéo trợ lý Tiểu Lăng cùng cô nhân viên trang điểm hãy còn ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra ra ngoài.

Đội khi xung quanh không còn ai, Tần Noãn Dương mới nhìn Hứa Nhã Thục ung dung nói, "Chị yên tâm, tôi vốn không hề có ý định bay lên đầu cành gì cả. Tôi với cô như nước với lửa, chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai, trước đây còn đề ý đến mặt mũi nên còn tốn chút công phu giả tạo nhưng giờ đã trở mặt rồi, cũng không cần phải khách sáo làm gì. Tôi biết cô và Lý Ngạo đang qua lại, cũng biết chuyện cô ở sau lưng Lý Ngạo qua lại với ai. Sau lưng Lý Ngạo cũng là một gia tộc lớn, nếu tôi đoán không lầm, lúc đầu cô cũng vì nhìn trúng điểm này ở anh ta nên dùng trăm phương ngàn kế kết giao với anh ta. Thật lòng khuyên cô một câu, cô đừng đứng núi này trông núi nọ nữa. Dạng người như Lý Ngạo, nếu cô phản bội anh ta một lần để anh ta biết được thì tuyệt đối không có đường vãn hồi đâu."

Lời của cô vừa dứt, sắc mặt Hứa Nhã Thục trong chớp mắt trắng bệch.

Cô ta mím chặt đôi môi được trang điểm kỹ lưỡng trùng mắt nhìn Tần Noãn Dương hồi lâu, đáy mắt rét lạnh mang theo tràn ngập hàn ý, "Cô nói vậy là có ý gì?"

"Nói vậy mà cô nghe không hiểu sao?" Tần Noãn Dương cười cười, vẻ mặt cực kỳ ôn hòa nhưng lời cô nói ra, so với vẻ ôn hòa kia hoàn toàn không khớp chút nào, "Tôi đây là đang uy hiếp cô đó, nếu cô không dằn lòng một chút, đừng có suốt ngày tìm tôi kiếm chuyện gây sự bằng không tôi không thiếu cách đối phó cô. Tần Noãn Dương tôi, nói được là làm được."

Hứa Nhã Thục hốt hoảng rồi đi không bao lâu thì Mễ Nhã đội cách đó không xa đã quay lại, thấy vẻ mặt Tần Noãn Dương tuy rằng bình thản nhưng đầu mày lại dâng lên một tia hàn ý thì không khỏi hơi nói, "Em nên dẹp uy phong của cô ta từ sớm rồi mới phải."

Tần Noãn Dương ngẩng đầu nhìn người đại diện của mình, không khỏi mỉm cười, "Trong giới giải trí, người vừa ngu xuẩn lại vừa thông minh như chị ta cũng không có nhiều đâu, vẫn phải đối xử như bảo bối thì hơn."

Đầu óc Mễ Nhã nhất thời rối rắm cả lên, thông minh không phải là từ trái nghĩa của ngu xuẩn à? Sao lại xuất hiện cùng lúc thế kia???

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Buổi tối, Đường Trạch Thần hẹn cô đi ăn cơm nhưng đoàn làm phim sớm đã có hẹn cùng nhau tụ hội một bữa từ rất sớm. Bởi vì tính cô không mấy thích náo nhiệt, mấy lần đoàn làm phim tụ hội cô đã trốn rồi, Lý Ngạo cứ nửa đùa nửa thật giữ cô lại vì vậy bữa cơm tối nay chắc chắn trốn không thoát rồi.

Nhưng sáng nay cô quên nói với anh...

Lén lút tránh ra ngoài, Tần Noãn Dương gọi điện thoại cho Đường Trạch Thần, điện thoại đổ chuông mấy hồi thì đầu bên kia đã nhận điện, rất nhẹ nhàng «Alo» một tiếng.

"Tối nay em phải đi ăn cơm với cả đoàn." Ngập ngừng một chút, cô cắn môi, lại bồi thêm một câu, "Sáng nay em quên nói với anh."

Đầu bên kia trầm mặc một thoáng, lúc trả lời cô, giọng điệu cũng chẳng có chút khác thường nào, "Nếu đã như vậy, vậy anh ăn cơm một mình ở khách sạn là được."

Tần Noãn Dương cảm thấy người này tuyệt đối là cố ý!

Tuy rằng giọng điệu vẫn bình thản nhưng mấy chữ «ăn cơm một mình» cứ như bị anh cố tình phóng đại lên vậy, cứ vang vang bên tai cô nghe rõ mồn một khiến trong lòng cô không biết từ đâu nảy lên một chút mềm lòng.

Nhắm mắt, thở dài một tiếng, rất nhanh đã thỏa hiệp, "Nếu anh chỉ có một mình, vậy có muốn qua đây cùng ăn cơm?"

Đường Trạch Thần chùng như do dự một thoáng, tỏ ra cực kỳ hiểu lòng người, "Vậy có tiện không?"

"Vậy anh một mình thì rất..."

Lời còn chưa nói xong đã bị đầu bên kia chặn lại, "Được, vậy nhắn địa chỉ vào điện thoại của anh đi, lát nữa anh qua."

Tần Noãn Dương ngắt điện thoại, không hiểu sao lại bật cười.

Vẫn còn một cảnh cuối chưa quay xong, là cảnh diễn tay đôi giữa Hứa Nhã Thục và Thẩm Mặc Triết, không có phần diễn của cô vì vậy cô tẩy trang, thay quần áo thường xong từ sớm ngồi ở bên cạnh trường quay đợi. Mỗi lần nghe tiếng còi xe vang lên lại không kim được ngẩng đầu lên nhìn xem.

Mễ Nhã thấy cô tinh thần hoảng hốt thì hỏi, "Không khỏe sao? Hay là chờ chán quá rồi?"

"Đang đợi người." Cô trả lời, lại ngẩng đầu lên nhìn xung quanh một lần nữa, vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu.

Người có qua lại với Tần Noãn Dương trước giờ không nhiều, hoặc nói chính xác hơn là trước giờ cô không thích qua lại với anh, một thân một mình đã quen.

Rất nhiều nghệ sĩ lúc quay phim thường gặp được những nghệ sĩ khác phái mà mình từng hợp tác hoặc được khán giả gán ghép thành cặp đôi, lúc rảnh rỗi thì có thể trốn đoàn đi chơi một chút.

Nhưng Tần Noãn Dương đối với những người từng hợp tác chẳng qua chỉ là gậy đầu cho có, ngoại trừ cô và Tiểu Lăng là hai người gần gũi nhất ra, cũng chưa từng thấy cô nói chuyện với ai quá nửa giờ đồng hồ.

Người không hiểu có thể cho là cô tính tình lãnh đạm ngạo mạn, cố tình giả vờ thanh cao, chỉ có người hiểu cô mới biết, chẳng qua là cô không thích tham dự vào những mối quan hệ xã giao mà thôi.

Lúc đầu Mễ Nhã cũng đã từng nhắc nhở không ít lần, lần nào câu trả lời cũng là, "Mối quan hệ em không cần, chị có là được rồi. Bằng không anh hai em cũng sẽ không để chị làm người đại diện của em. Nếu chuyện gì cũng phải tự em đi làm, vậy em còn cần người đại diện để làm gì?"

Lúc đó Mễ Nhã bị cô hù dọa không nhẹ, thối thu thối mảy này nhưng về sau theo bên cạnh Tần Noãn Dương lâu mới biết, cô lúc nhỏ sống ở bên Mỹ cho tới lớn, bản tính vốn dĩ không thích nói chuyện, đối với mấy kiểu giả tạo trong quan hệ giữa người với người hoàn toàn không có hứng thú.

Theo lý mà nói, với tình hình này của cô nếu muốn tồn tại trong giới giải trí căn bản là chuyện không thể nào nhưng cô lại có bản lĩnh khiến người ta tâm phục khẩu phục. Không chỉ vì sau lưng cô có một Tần gia vững chắc âm thầm chống lưng cho mà phần lớn là bởi vì trên người cô có một loại khí chất rất đặc biệt khiến người khác không cách nào cự tuyệt, tự động bị lôi cuốn theo.

Vì vậy cô nói bây giờ đang đợi người, kết quả rất rõ ràng dĩ nhiên là Đường Trạch Thần chứ không còn ai khác.

Mãi đến khi đoàn làm phim gần xong việc chuẩn bị rút lui mới thấy anh thông dong đi đến. Cũng không biết đến bằng cách nào, chỉ thấy anh đã cời áo vest khoác trên tay, bước chân đĩnh đạc đầy tự tin đi qua, dừng lại bên cạnh cô, đầu hơi nghiêng xuống nhìn cô.

Trời đã tối nhưng trong bóng đêm, đôi mắt của anh vẫn sáng rực như thường, đáy mắt mang theo ý cười, "Đợi anh lâu rồi sao?"

"Không có."

"Anh đến từ sớm rồi nhưng tình cờ gặp Ôn Thiếu Viễn, trò chuyện với anh ta một hồi." Nói rồi, sợ cô không biết Ôn Thiếu Viễn là ai, lại giải thích thêm một câu, "Đại thiếu gia của nhà họ Ôn, cũng là cổ đông lớn nhất của khách sạn Thịnh Viễn."

"Em biết anh ta." Cô cũng đứng dậy, đứng bên cạnh anh, ánh mắt xa xăm hướng về phía Hứa Nhã Thục và Thẩm Mặc Triết đang đứng dưới ánh đèn sáng trắng cực mạnh của trường quay, nhẹ giọng nói, "Nhà họ Tần và nhà họ Ôn là quen biết lâu năm, quan hệ trước giờ luôn rất tốt."

Nhất là từ sau khi Tần Chiêu Dương lên nắm quyền, quan hệ làm ăn qua lại giữa hai nhà càng nhiều hơn một chút.

Đường Trạch Thần như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, nói một cách rất chung chung, "Anh với nhà họ Ôn cũng không chỉ là quan hệ hợp tác đơn giản như vậy."

Tần Noãn Dương ngược đầu nhìn anh, vừa khéo anh cúi đầu xuống, khoảng cách giữa hai người trong chớp mắt gần hơn rất nhiều.

Cô cảm thấy câu nói vừa nãy hình như là đang nhắc nhở cô điều gì đó, vừa mới có một chút manh mối thì bên kia đạo diễn kêu một tiếng « qua » ngắt dòng suy nghĩ của cô.

Tần Noãn Dương nhìn qua, thấy Hứa Nhã Thục và Thẩm Mặc Triết đang đi về phía họ, trên mặt Hứa Nhã Thục là nụ cười hớn hở như hoa.

"Anh biết chị ta?" Cô hỏi.

Đáy mắt Đường Trạch Thần chùng như lóe lên một tia châm chọc lạnh lùng nhưng tan biến đi rất nhanh, "Có nghe nói đến."

Đang nói chuyện, Lý Ngạo chùng chùng phát hiện Đường Trạch Thần đang đứng đây, bỏ lại công việc bước nhanh qua. Lúc thấy Tần Noãn Dương đang đứng bên cạnh, trong lòng ngầm hiểu lẫn nhau cười cười, "Đường tổng."

Đường Trạch Thần không mặn không nhạt gật đầu, không nhiệt tình nhưng cũng không thất lễ.

Thực ra lần trước Tần Noãn Dương đã phát hiện ra rồi. Lúc ở thành phố S, tuy rằng anh xuất hiện trong bữa cơm đó nhưng biểu hiện của Lý Ngạo lại chùng chùng như có chút cố kỵ, thái độ đối với anh rất khách sáo.

Bữa tối ở hội quán TC ở thành phố A, Lý Hàn gây sự đập phá đồ đạc, Lý Ngạo cũng có mặt ở đó nhưng anh một câu cũng chưa nói chuyện với anh ta mà trực tiếp đi lên lầu. Có thể thấy cái gọi là giao tình giữa Đường Trạch Thần và Lý Ngạo thực ra cũng chẳng sâu.

Nhưng nếu nói như vậy, bữa cơm ở thành phố S đó, nguyên nhân mà anh đến chẳng lẽ thực sự là vì cô sao?

Nghĩ như vậy, Tần Noãn Dương không khỏi nhìn người đàn ông bên cạnh thêm mấy lần.

Chẳng may ánh mắt ấy bị anh bắt gặp, chân mày anh giãn ra, rất tự nhiên ghé sát xuống hỏi cô, "Sao vậy?"

Lý Ngao nghe vậy cũng nhìn qua.

Tần Noãn Dương lập tức có chút quần bách lắc đầu, "Không có gì." Cho dù có cũng đâu thể nào nói ở đây được chứ???

Một đoàn người cùng đi ăn cơm, dĩ nhiên nhà hàng sớm đã được đặt chỗ trước rồi, Lý Ngao trước đó cũng không biết Đường Trạch Thần sẽ đến, giờ gấp rút muốn nhà hàng dành riêng cho một phòng VIP thì cũng có chút khó khăn.

Cũng may là Đường Trạch Thần không để ý, kéo ghế cho Tần Noãn Dương xong, đợi cô ngồi xuống mới hỏi hột nói, "Tôi đến đây không phải để ăn uống, mọi người cứ tự nhiên đi, không cần để ý đến tôi." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt như có thâm ý nhìn qua Tần Noãn Dương.

Lý Ngao là người thông minh, biết anh đến đây chỉ vì Tần Noãn Dương, dứt khoát đá quả bóng về phía cô, "Vậy Noãn Dương, cô tiếp đãi Đường tổng nhé."

Tần Noãn Dương thoáng sững sờ sau đó làm như không có việc gì gạt đầu, "...Được."

Mễ Nhã ngồi bên cạnh rất không phúc hậu cười ra tiếng.

Suốt cả buổi tối, đĩa của Đường Trạch Thần gần như không hề được đụng đến, chỉ thi thoảng Tần Noãn Dương nhìn qua mới giả vờ giả vịt gắp một miếng thức ăn đưa lên miệng.

Sau khi nhìn mấy lần như vậy, cô quét mắt một vòng những món ăn được bày trên bàn, nhỏ giọng hỏi, "Thức ăn không hợp khẩu vị sao?"

Đường Trạch Thần không chút che dấu gạt đầu, đúng thực thức ăn không hợp khẩu vị anh.

Tần Noãn Dương: "... Vậy em cũng ăn ít một chút, lát nữa cùng anh ăn khuya vậy."

Đáy mắt người đàn ông bất chợt thoáng qua một ý cười, "Được."

Ăn cơm xong, đội nhân viên phục vụ đến dọn dẹp bàn ăn xong, người trong đoàn làm phim tụ năm tụ ba với nhau đánh bài, trò chuyện. Thấy còn sớm, cũng chưa có người rời đi, Tần Noãn Dương dĩ nhiên cũng không tiện bỏ đi quá sớm, thấy trên mặt anh cũng không tỏ vẻ gì là mất kiên nhẫn vì vậy dứt khoát ngồi ở một bên xem cuộc vui.

Hứa Nhã Thực cầm bài qua, cùng Lý Ngao một nhóm, gọi Tần Noãn Dương và Đường Trạch Thần cùng mở một sòng mới. Giọng cô ta rất lớn, vừa lên tiếng thì mọi người trong phòng đều nhìn qua, ai nấy không khỏi hào hứng tỏ vẻ muốn xem bốn người sát phạt nhau.

Tần Noãn Dương nhàn nhạt quét mắt về phía Hứa Nhã Thực, cười lạnh một tiếng gần như không ai phát giác, ngoài miệng thì khách sáo đưa đẩy một hồi sau đó mới thuận theo, rất nhanh bốn người đã lập thành một bàn.

Đối với bài bạc chuyện này, Tần Noãn Dương không cảm thấy hai người cùng tốt nghiệp đại học UCLA Anderson ra liên thủ với nhau còn có chuyện thua cuộc.

Nhưng ván đầu tiên kết quả lại là cô thua, không chỉ cô thua rất thảm mà Đường Trạch Thần cũng phối hợp với cô, thua đến tan tác.

Người bên ngoài đồn đãi Đường Trạch Thần không khác gì một vị thần, bất tri bất giác đội cho anh một chiếc vòng hào quang trên đầu.

Người giống như anh thì không nên có một chút thất bại dù nhỏ nhất nào mới phải! Vì vậy đối với kết quả như vậy, ngoại trừ hai người trong cuộc ra, quần chúng buôn dưa lê quanh xem dù ít dù nhiều đều tỏ ra kinh ngạc.

Tần Noãn Dương chỉ mỉm môi cười, không hề tỏ thái độ gì khác.

Lúc ván thứ hai bắt đầu, Tần Noãn Dương lấy được toàn là bài tốt nhưng vẫn như cũ không trở mình được, ngơ ngạ ngơ ngẩn thả mấy cây bài tốt cho đối thủ.

Hứa Nhã Thực thấy cô chơi không giỏi, không khỏi trong lòng có chút kiêu ngạo, dứt khoát dốc hết tiền vào cuộc, bài đỏ như vậy, cuộc càng nhiều thì tiền thắng dĩ nhiên sẽ càng nhiều rồi.

Tần Noãn Dương nhìn cô ta một cái, đáy mắt lóe lên một tia sáng không dễ phát hiện, đồng ý lời đề nghị của cô ta.

Nhưng lần này cô không nhẹ tay với Hứa Nhã Thực nữa. Lúc nhận được bài, cô nhìn thoáng qua một cái, lại ngẩng đầu lên nhìn Đường Trạch Thần, tầm mắt hai người chạm nhau trong không trung, lập tức hiểu ra được hàm ý trong ánh mắt của đối phương.

Sau khi Hứa Nhã Thực thua liên tiếp hai ván thì dứt khoát cộng thêm một bộ bài nữa, tuy rằng nhớ bài hơi khó nhưng Đường Trạch Thần là tay trên của

cô, cô căn bản không cần lo lắng. Lúc loại trừ ra mấy lá bài trong tay Hứa Nhã Thực xong thì không hề biết nương tay là gì, qua thêm mấy ván nữa, Hứa Nhã Thực đã thua rất nhiều tiền.

"Còn chơi nữa không?" Tần Noãn Dương nhìn Hứa Nhã Thực, người sắc mặt đã có chút tái đi, hoàn toàn không còn vẻ thần thanh khí爽 như lúc mới bắt đầu, nhẹ giọng hỏi.

Tiếng của cô tuy nhỏ nhưng nghe vào tai Hứa Nhã Thực lại như có mấy phần châm chọc và khiêu khích, nhất là những người xung quanh thêm dầu vào lửa, cô ta căn bản là không lùi bước được, cũng không chịu lùi bước.

Đường Trạch Thần nhìn cô một cái, bắt đầu xáo bài.

Tay của anh rất đẹp, bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng, lúc xáo bài cũng rất lẹ làng dứt khoát, động tác của mười ngón tay vừa nhanh vừa gọn gàng, so với những người chuyên nghiệp thì gần như không thua kém gì.

Xáo bài xong, ngón tay anh gõ nhẹ xuống bàn một cái, mới buông ra, Lý Ngạo đã vươn tay đưa qua một điều thuốc.

Mí mắt Đường Trạch Thần không nhúc nhích lấy một cái, "Không hút."

Tần Noãn Dương vốn là đang nhìn bên ngoài cửa sổ, rèm cửa sổ vẫn chưa kéo lại, có thể nhìn rất rõ ràng cảnh đêm bên ngoài, có hơi tối, hoàn toàn không thấy một ánh sao nào.

Nhưng nghe vậy, cô quay đầu nhìn sang người đàn ông, mỉm cười.

Một nụ cười này đủ khiến Lý Ngạo hiểu ra lý do, anh ta vừa ngậm điều thuốc vào miệng thì thấy ánh mắt có chút lạnh lẽo của Đường Trạch Thần bắn qua, giọng vẫn nhàn nhạt như thường, "Cô ấy không thích ngửi mùi thuốc."

« Cô ấy » này chỉ ai, không cần nói cũng biết rồi.

Mấy ván tiếp theo, quần chúng vây xem rốt cuộc nhìn ra được chút manh mối, có người mạnh miệng dứt khoát lên tiếng hỏi Đường Trạch Thần, "Đường tổng, chắc ngài cũng là cao thủ môn này đúng không?"

Anh còn chưa kịp trả lời, Lý Ngạo là người lên tiếng trước, "Đường tổng thể mà không đụng vào những thứ này đâu, giờ ngay cả thuốc cũng cai rồi không phải sao?" Nói rồi lại giờ giọng trêu đùa, "Đường tổng, ngài định chừng nào thì cai luôn rượu đây?"

Cả phòng ai nấy đều không nhịn được cười rộ lên, ngay cả người này giờ sắc mặt đen thui là Hứa Nhã Thực khóe môi cũng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm lườm Tần Noãn Dương một cái.

Tần Noãn Dương vô duyên vô cớ bởi vì Đường Trạch Thần mà nằm cũng bị trúng đạn tò về cực kỳ vô tội...

Một câu nói đùa khiến không khí cởi mở hẳn lên, người tò mò về Đường Trạch Thần cũng nhiều thêm. Mọi người nhìn ra được tâm trạng của anh đang rất tốt vì vậy lát gan cũng lớn hơn, bắt đầu hỏi về một số chuyện không mấy quan trọng. Lúc anh muốn trả lời thì tùy tiện ứng phó vài câu, lúc không thích trả lời thì ngay cả nhìn cũng chẳng buồn nhìn một cái.

Thông thường vào những lúc như vậy, Lý Ngạo trở thành người phát ngôn thay cho Đường Trạch Thần, vì vậy bầu không khí luôn rất tốt.

Sau khi Hứa Nhã Thực một hơi thua liền mười mấy vạn, Tần Noãn Dương lúc này mới dẹp bài đi, rất có khí độ đem tiền vừa thắng đầy hết đến trước mặt cô ta, về tự nhiên hào phóng, "Đừng không vui chứ, chỉ chơi cho vui thôi mà."

Sắc mặt Hứa Nhã Thực càng thêm khó coi, nếu thật sự thua hết số tiền này cô ta cũng đau lòng nha nhưng nếu nhận lại số tiền này thì lại cảm thấy như bị Tần Noãn Dương gạt bẫy, phải chịu ơn của cô một lần mới có bạc thang leo xuống, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Tần Noãn Dương thấy gây khó dễ cho cô ta thế này là đủ rồi, thoái thác nói mình muốn đi vệ sinh, xoay người rồi đi luôn.

Cô mới rời vừa khỏi thì Hứa Nhã Thực đã rất không thông minh nói một câu cực kỳ không thức thời, "Thảo nào phải nói dối về lý lịch học tập của mình, xem ra lúc đi học chỉ lo nghiên cứu mấy môn bài bạc này không thôi, kỹ thuật đánh bài tốt đến thế kia mà!"

Đường Trạch Thần vốn đã đứng dậy định đi theo cô, nghe vậy nghiêng đầu nhìn qua, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn đến Hứa Nhã Thực sồn cả gai ốc, lúc này anh mới dòi đi tầm mắt, giọng không mặn không nhạt, "Tôi là người tốt nghiệp UCLA Anderson ra."

Mọi người còn đang ngỡ ngàng không biết tự dưng anh nhắc đến chuyện này làm chi, còn đang nhìn nhau tự hỏi thì lại nghe anh nói tiếp, giọng trầm thấp mang theo chút lãnh đạm, "Tần Noãn Dương là học muội của tôi."

Nói rồi, anh cầm một lá bài, kẹp nó giữa hai ngón tay, gõ nhẹ lên bàn, giọng không gọn sóng nói, "Cô ấy không tính toán với cô nhưng tôi thì tính, phiền Hứa tiểu thư nhanh chóng chuyển tiền tôi thắng vào tài khoản của trợ lý của tôi."

Cả phòng phút chốc im lặng như tờ, sắc mặt Hứa Nhã Thực lúc này đã trắng như tờ giấy, không chút huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Khi Tần Noãn Dương từ nhà vệ sinh quay về, vừa mới đẩy cửa bước vào phòng thì đã thấy ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía mình, trong mắt ai nấy đều không giấu được kinh ngạc lẫn ngưỡng mộ, còn có một thần sắc gì đây mà cô không nhận ra được.

Trong lòng thầm cảm thấy kỳ lạ nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ vẻ bình thản, đợi đi đến trước mặt Mễ Nhã, lúc này mới thấp giọng hỏi, "Em mới đi có một lát thôi mà, xảy ra chuyện gì vậy?"

Về mặt Mễ Nhã cũng có chút vi diệu chỉ có điều ngoài ngạc nhiên thì nhiều hơn là ý cười vui sướng, chỉ mấy câu đã tóm gọn tình huống rồi cho cô nghe.

Tần Noãn Dương vừa nghe vừa quay đầu nhìn qua Hứa Nhã Thực lúc này đã ngồi trở lại bên cạnh Lý Ngạo, cười khẩy một tiếng, nói cô ta không có đầu óc, quả thực không có đầu óc mà.

Ngồi đến chừng mười giờ tối, Lý Ngạo liền lên tiếng giải tán buổi tụ hội này, cả đoàn người đi xuống đại sảnh của nhà hàng sau đó bắt đầu chia tốp lên xe trở về khách sạn.

Nhóm của Tần Noãn Dương đã dọn đến khách sạn Thịnh Viễn, dĩ nhiên là không đi chung đường với nhóm còn lại. Vốn dĩ động tác của cô khá là chậm chạp bởi vì... chẳng lẽ cứ thế chính đại quang minh rồi đi cùng với Đường Trạch Thần sao?

Nhưng suy nghĩ đó mới lướt qua trong đầu thì cả người chợt thả lỏng ra, cũng cảm thấy chẳng có chuyện gì lớn lao, trước giờ cô không phải là người quá để ý đến ánh mắt của người khác, huống gì cô với Đường Trạch Thần trong sáng... ừm... được thôi, tối bây giờ mà nói thì cũng không trong sáng nữa rồi nhưng như vậy thì càng chẳng có vấn đề gì.

Đường Trạch Thần đứng bên cạnh cô, đỉnh đầu, thẳng tắp, thấy cô gái bên cạnh chừng như trầm tư điều gì, cũng chẳng quấy rầy, tiến lên trước mấy bước mới thấp giọng hỏi, "Đi với anh hay là..."

"Cùng đi đi." Cô nhìn anh, lần đầu tiên không lịch sự như vậy mà ngắt lời anh.

Trong một chớp mắt đó, đáy mắt của Đường Trạch Thần như dậy sóng, chừng như có một tia kinh ngạc lướt qua nhưng rất nhanh trở thành kinh hi, ánh mắt tỏa sáng, đáy mắt vốn thâm thúy giờ đây mơ hồ có ý cười dâng lên, nhìn ra được tâm trạng cực kỳ tốt.

Mễ Nhã vừa mở cửa xe liền nhanh như làn khói vượt lên ngồi ở hàng ghế trước, rất « có tâm » để lại không gian phía sau cho hai người. Mà trợ lý Lý Mục của Đường Trạch Thần hôm nay tạm thời đảm đương chức tài xế bị hành động lưu loát liền mạch của cô dọa cho giật mình, khi quay đầu nhìn lại thấy cửa sau đang mở hé, có thể nhìn thấy loáng thoáng bóng dáng của hai người kia, lúc này mới hiểu ra, nhìn sang Mễ Nhã khách sáo cười cười.

Nhà hàng và khách sạn Thịnh Viễn cách nhau hơi xa, nhìn những hàng cây liên tiếp lướt qua tầm mắt, trong lòng cô có chút ngẩn ngơ.

Mễ Nhã nhận một cuộc điện thoại, giọng cố gắng áp xuống thật thấp nhưng bởi vì trong xe quá mức yên ắng nên ở phía sau vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Là viện trưởng viện mồ côi gọi tới, báo rằng đã nhận được tiền chuyển vào, liền tiếp nói câu cảm ơn, cũng không quên giải thích về việc tại sao muộn thế này mới gọi đến, là vì bận nhỏ lúc này mới vừa ngủ say.

Đường Trạch Thần nhìn qua cô gái bên cạnh, trong mắt chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào, thấy trên mặt cô có nét mệt mỏi, bộ dạng như rất buồn ngủ, không kìm được lên tiếng, "Chạy chậm một chút."

Trong nháy mắt đó, Tần Noãn Dương chợt nhớ lại mấy tháng trước khi gặp anh ở thành phố S, tối hôm đó đi nhờ xe anh, bản thân giả vờ ngủ say, anh cũng dùng giọng điệu như vậy dặn dò tài xế.

Cô quay sang nhìn người đàn ông, "...ăn khuya món gì đây?"

Tuy rằng Mễ Nhã sớm đã bỏ tay với việc quản lý chuyện ăn uống của cô một cách nghiêm ngặt, nhưng khi nghe cô nói muốn ăn khuya với Đường Trạch Thần vẫn không khỏi tỏ vẻ nhót ruột, không đành lòng nhìn thẳng.

Trước khi tạm chia tay về phòng trước vẫn không kìm lòng được, đi ba bước lại ngoái lại một lần, dùng ánh mắt cảnh cáo cô --- ăn ít một chút!!!

Khách sạn Thịnh Viễn tổng cộng có hai nhà hàng, một là nhà hàng phục vụ các món bình thường, một là nhà hàng xoay.

Lúc Đường Trạch Thần ấn nút thang máy, không khỏi quay sang nhìn cô một cái, ánh mắt rơi trên bảng điều khiển thang máy sau đó không chút do dự ấn nút lên tầng có nhà hàng xoay.

Lúc đầu Tần Noãn Dương vẫn chưa cảm thấy gì, khi theo hướng nhìn của anh mà nhìn qua, không khỏi thâm cảm môi.

Phía trên bảng điều khiển ghi chú rất rõ ràng: « Nhà hàng xoay tầng 27 – Nơi tình yêu bắt đầu ».

Dĩ nhiên là, cô lựa chọn làm như không thấy gì.

Thực ra giờ đã không còn sớm nữa, ăn nhiều quá không tốt, đợi đến khi vào nhà hàng, ánh sáng tốt hơn một chút, lúc Tần Noãn Dương ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy mặt anh hình như có chút tái nhợt.

Cô ngăn người một thoáng, có chút áy náy hỏi, "Có phải dạ dày lại đau rồi không?"

Đường Trạch Thần không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, nhìn vào menu, lại hỏi ngược lại, "Ăn cháo với anh có được không?"

Cô nhìn nhân viên phục vụ gạt đầu, "Hai phần giống nhau." Hình như cô cũng hơi đói rồi nha.

Hai người yên lặng ăn xong bữa khuya, anh đưa cô về phòng, lúc đến cửa, anh dừng bước, rất nghiêm túc nói với cô, "Anh đã suy nghĩ rất nghiêm túc rồi, anh rất chắc chắn. Vì vậy quyền quyết định thuộc về em."

Cả hai đều là người nghiêm túc trong chuyện tình cảm, trên phương diện này cũng là người nhạy bén, đối phương chỉ cần khơi gợi một chút là có thể lĩnh ngộ được.

Đường Trạch Thần không phải là người thích dài dòng dây dưa, cô còn đang do dự, anh dĩ nhiên không ngại tăng thêm thể công, gây sức ép cho cô một chút. Mà cái bây giờ cô cần, không gì khác ngoài một câu khẳng định chắc chắn của anh.

Anh thoáng suy nghĩ một chút, lại nói tiếp, "Em cũng không cần tự tạo áp lực cho mình, dù sao anh sẽ không tiếp nhận câu trả lời phủ định của em đâu."

Trong câu nói, giọng nói như ản ước một tầng ý cười, không rõ ràng nhưng không hiểu sao cô lại nghe được rất rõ.

Tần Noãn Dương đối với người đàn ông này sớm đã không còn sự phòng bị cẩn thận như trước đây rồi, lúc này bị câu nói bá đạo này làm cho nghẹn một chút, lại nhìn anh thêm mấy lần, cuối cùng chẳng qua chỉ mỉm cười, gạt đầu, "Em cũng cảm thấy em chắc sẽ không phụ ý tốt của Đường tiên sinh đâu."

Lời của cô vừa dứt thì đã thấy anh tiến sát tới, một tay chống trên bức tường phía sau cô, tay kia vươn ra cầm tay cô nắm chặt, cúi đầu đặt lên một trán cô một nụ hôn.

Anh áp rất sát, lúc môi dán lên trán cô nhiệt độ có chút nóng, lúc buông cô ra, Tần Noãn Dương nhận không được ngẩng đầu lên nhìn anh sau đó cảm thấy gương mặt anh gần ngay trong gang tấc, khoảng cách chẳng qua chỉ là vài centimet mà thôi.

Cô còn tưởng anh muốn hôn cô bởi vì thấy anh áp quá sát, nhưng không biết vì sao lại đổi ý, cũng không có hành động thân mật gì tiếp theo.

"Anh ngày mai phải đi, chuyến bay buổi trưa, không đi không được." Giọng anh dè rất thấp, đầy từ tính lại thuần hậu, nghe vào tai thật dễ say lòng người, giọng điệu giống như muốn đoạt hồn phách người nghe ả vang bên tai cô.

Tần Noãn Dương rừ hàng mi dài, khoảng cách quá gần khiến lúc cô nhìn vào mắt anh, cái loại thâm sâu khó dò kia đã hoàn toàn biến mất rồi. Đáy mắt anh như suối nước, trong trẻo, thanh thấu mà sạch sẽ, giống như vừa nhìn đã có thể đọc được tâm tư cảm xúc của anh rồi vậy.

Khoảng cách như vậy thực sự quá mờ ám rồi, cô vẫn còn có chút thích ứng không kịp, trên mặt thoáng lộ vẻ quẫn bách nhưng vẫn giữ nguyên tư thế như vậy không né tránh, không giãy ra, chỉ hơi rừ mắt, nho nhỏ « ừ » một tiếng tỏ vẻ đã biết.

Đường Trạch Thần lúc này mới buông cô ra, bật cười.

Về phòng Tần Noãn Dương gọi điện thoại cho Tần Chiêu Dương, tuy rằng lúc này đã hơi khuya nhưng cô không chờ được.

Chắc là Tần Chiêu Dương đang tăng ca, giọng nói vẫn rất tinh tảo, "Noãn Dương."

"Anh còn ở công ty sao?"

"Ừ." Đầu bên kia nhẹ thờ dài một tiếng, đổi giọng hỏi, "Có việc gì sao?"

"Anh hai..." Cô dừng một chút, chùng chùng như có chút khó mở lời, đang cân nhắc nên nói như thế nào. Thái độ của cô đối với Đường Trạch Thần vẫn còn có chút băn khoăn, điều này bắt nguồn từ Tần Chiêu Dương.

Điều cô không hiểu hoặc không nghĩ thấu đáo không có nghĩa là Tần Chiêu Dương không biết, hôm đó khi anh nói ra câu nói đó tất nhiên là đã nhìn thấy được tâm tư của cô cùng với hiểu rõ con người của Đường Trạch Thần.

Thấy đầu bên kia ngần ngại, Tần Chiêu Dương lập tức hiểu ngay, "Muốn hỏi về Đường Trạch Thần?"

"Dạ." Xem như vậy đi.

"Trước đây anh từng nhắc nhở em... chắc là em chưa từng nghe nói đến nhà họ Đường đúng không? Nhưng đó cũng là một gia tộc lớn lâu đời, nếu không phải anh bỏ công nghe ngóng, chỉ sợ cũng không biết anh ta thì ra lại sinh ra và lớn lên ở một gia đình như vậy."

Nói đến đây, Tần Chiêu Dương có chút đầu đầu day day huyết thái dương, đối với những thông tin ngoài dự liệu này vẫn còn có chút không biết phải làm sao, "Nhà họ Đường tương đối phức tạp, cả về con người lẫn mối quan hệ... dù sao thì cũng không hợp với em chút nào."

Tần Noãn Dương trầm mặc một chút, ngón tay sờ sờ chiếc đèn ngủ trên tủ đầu giường một cách vô thức, "Nhưng hình như em thật sự...thích anh ấy rồi." Đã thích đến mức không thể cự tuyệt được rồi.

Chỉ cần thái độ của Đường Trạch Thần cường thế hơn một chút thì chắc chắn cô không thể cảm cự hơn được nữa mà buông tay chịu thua thôi nhưng anh lại không làm như vậy, trái lại còn cho cô thêm thời gian để suy nghĩ. Người đàn ông này rõ ràng là rất có lòng tin trời đất được cô.

"Nếu như đã thích, vậy tự em quyết định xem nên làm thế nào thì làm. Nhà họ Đường tuy phức tạp nhưng trong một gia tộc như vậy, Đường Trạch Thần cũng có thể xem như một ngoại lệ đặc biệt. Chuyện anh lo lắng chẳng qua chỉ là gia thế của anh ta. Nhưng chỉ cần em thích, cho dù có phức tạp hơn nữa thì có vấn đề gì? Nếu anh ta không bảo vệ được em, không phải em vẫn còn người anh trai này ở phía sau chống lưng cho em hay sao? Không có ai dám bắt nạt em đâu."

Lòng cô bồi vì một câu này mà nóng lên, trong đêm khuya tĩnh lặng mà an bình này, chợt dâng lên một cảm giác như được lấp đầy.

Chỉ cần em thích, cho dù có phức tạp hơn nữa thì có vấn đề gì?

Trên đời này cũng chỉ có anh trai cô sẽ không chút do dự nói với cô những lời như vậy.

Nhưng ngay cả Tần Chiêu Dương cũng nói là phức tạp, không cần nghĩ cũng biết, không chỉ anh thâm sâu khó dò mà theo đó, bối cảnh sau lưng anh cũng sâu như biển, thần bí khó lường lại rất cường đại.

Nhưng cho dù như vậy, phản ứng đầu tiên của cô cũng không phải là né tránh hay lùi bước.

Có nhiều lúc, ngay cả cô cũng cảm thấy giữa cô và Đường Trạch Thần có một loại liên kết rất vi diệu, cứ mỗi lần cô cảm thấy hai người đã đặt chân trên con đường không có lối về thì vận mệnh lại đưa đẩy thế nào để rồi lại xảy ra một hồi phong hoa tuyết nguyệt, cuối cùng thì lại gặp lại nhau. Xem ra cho dù muốn tránh cũng tránh không thoát rồi.

Cảnh quay hôm nay vẫn là quay bên trong phủ họ Vương. Cô đến khá sớm, chuẩn bị xong từ lâu, đợi một lúc mới thấy Hứa Nhã Thực mặc áo khoác dày, mang theo mũ, sắc mặt âm trầm đi vào trường quay.

Cô ta bước rất nhanh, nhanh đến mức người đại diện của cô ta cũng có chút theo không kịp, trời lạnh thế mà trên chóp mũi lại toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tần Noãn Dương ngược mặt nhìn, thấy Hứa Nhã Thực mặt che kín bởi chiếc khẩu trang lớn đang đứng ở cửa, sắc mặt âm trầm bất định, ánh mắt thẳng tắp ghim trên người cô.

Cô có chút không hiểu làm sao, khi ngược lên, tầm mắt hai người chạm nhau trong không trung sau đó rất rõ ràng nhìn thấy sự tức giận trong mắt đối phương.

Hứa Nhã Thực sáng nay ăn phải thuốc súng sao?

P phía sau cô ta là Lý Ngạo, sắc mặt anh ta cũng khó coi như Hứa Nhã Thực. Hai người cùng đi vào, ngay cả một ánh mắt cũng chẳng hề giao nhau, cứ vậy đi lướt qua.

Tần Noãn Dương đang định bảo Mễ Nhã đi xem thử có chuyện gì xảy ra thì điện thoại đang giữ trong lòng bàn tay rung lên. Cô cúi đầu xuống nhìn, là một tin nhắn của Đường Trạch Thần: « Lát nữa anh sẽ đi qua phim trường. »

Ý ở ngoài lời chính là, lát nữa anh sẽ ghé qua đoàn làm phim của cô.

Đang định trả lời thì tay của nhân viên trang điểm đang chải mái tóc dài của cô đột nhiên giật một cái, kéo mạnh đến mức da đầu cô phát đau, không nhịn được chau mày nhìn qua mới thấy Hứa Nhã Thực đã đi đến trước mặt mình, đôi mắt âm u đang nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ một, "Có phải làm cô làm không?"

Tần Noãn Dương nhướn mày, trên mặt không hề có ý che dấu sự châm chọc của mình, "Chuyện tôi đã làm thì nhiều lắm, ý cô muốn hỏi chuyện gì?"

Sắc mặt Hứa Nhã Thực càng thêm khó coi, khóe môi giật giật mấy cái bộ dạng giống như muốn xông qua đánh người vậy, nhưng thấy trên mặt cô vẫn một vẻ bình thản ung dung, không cần có ý cũng có khí thế khiến người ta sợ sệt thì hơi khựng lại một chút, hung hăng lườm cô một cái, phất tay bỏ đi.

Cô ta mới đi chưa được bao lâu thì Đường Trạch Thần đã đến. Thấy sắc mặt Tần Noãn Dương hơi tái thì không khỏi chau mày, đưa tay nâng cằm cô lên một chút, tỉ mỉ quan sát mới phát hiện thì ra mới đánh một lớp phấn, cách trang điểm thế này chắc là để tạo hiệu quả cho cảnh quay sắp tới.

Anh làm việc trước giờ không hề có ký người ngoài nhưng Tần Noãn Dương còn chưa được đến mức như thế. Thấy bốn phương tám hướng đều có những ánh mắt tò mò bắn qua thì lặng lẽ dời mắt khỏi đầu ngón tay anh, lại thuận tay đem áo khoác của mình vốn đang vắt trên lưng của chiếc ghế bên cạnh ôm vào lòng. "Ngồi đi."

Cảnh quay của cô hôm nay là cảnh bị trúng độc, bộ dạng suy sụp yếu ớt vì vậy bất kể là trang phục hay kiểu tóc đều cực kỳ đơn giản, mặt bị nhân viên trang điểm bôi lên một tầng phấn trắng, thoát nhìn đúng là tiêu tụy, ốm yếu hơn hẳn.

Cũng khó trách vừa nãy khi mới bước vào, từ xa nhìn thấy cô Đường Trạch Thần còn tưởng hôm nay thân thể cô không khỏe, sắc mặt anh mới khó coi như vậy.

Mễ Nhã rất biết điều kéo nhân viên trang điểm ra ngoài, dành cho hai người một không gian riêng để nói chuyện.

Tần Noãn Dương nhìn anh cười cười, "Sân bay cách chỗ này cũng không gần, chắc anh cũng nên đi rồi đó."

"Xe đã đợi bên ngoài rồi." Anh phóng tầm mắt tùy ý nhìn xung quanh, "Muốn đến thăm em, lúc đầu nghĩ dù sao cũng phải tìm một cái cớ nhưng tìm cớ nào cũng thấy không thích hợp, dứt khoát nói thẳng ra luôn."

Cô không đáp lời, chợt nghe bên ngoài vốn đang bố trí cảnh quay ở đại sảnh của phủ họ Vương thì vọng đến tiếng rống đầy tức giận của Lý Ngao, "Đồ phụ nữ dê tiện!"

Tần Noãn Dương giật nảy mình, đứng dậy nhìn ra, bên ngoài vây quanh nào là thợ quay phim, nhân viên đạo cụ, trợ lý trường quay, ai nấy đều cao to, có căn bản là nhìn không thấy gì, chỉ biết là chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Đường Trạch Thần cũng đứng lên cùng cô, từ xa xa liếc nhìn qua một cái, lơ đãng nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Lúc mọi người còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì thì đã thấy Hứa Nhã Thục được người đại diện của mình kéo đi nhanh ra ngoài, khẩu trang vốn đang đeo trên mặt không biết đã bị tháo xuống tự bao giờ để lộ gương mặt với những vết bầm xanh tím đủ kiểu giao nhau.

Tần Noãn Dương muốn đi qua xem thử nhưng mới vừa nhúc nhích thì Đường Trạch Thần đã nắm lấy tay cô giữ chặt, giọng bình thản nhưng quả quyết, "Ồ đó không có chuyện của em."

Qua giọng điệu chắc chắn của anh, có vẻ như đã biết rõ nguồn cơn có sự rồi thì phải.

Tần Noãn Dương nghi hoặc nhìn người đàn ông nhưng vẫn đứng yên không đi nữa.

Hứa Nhã Thục đã bước nhanh đi, lúc sắp đi ngang qua chỗ Tần Noãn Dương thì đột nhiên dừng bước, hung hăng trừng mắt nhìn cô hét lên, "Tần Noãn Dương!"

Cô ta đứng rất gần, Tần Noãn Dương lúc này mới nhìn thấy rõ ràng, khoe môi cô ta có một vết thâm tím, thoát nhìn rất nghiêm trọng. Trên mặt còn mấy vết xanh tím khác, là dấu bàn tay, mũi cũng bị rách một đường nhỏ nhưng đã kết vảy rồi, rõ ràng là bị đánh từ tối hôm qua, lúc này chỗ bị đánh vẫn còn chưa hết sưng.

Mà Đường Trạch Thần lúc này không nói không rằng, chỉ im lặng liếc mắt về phía Hứa Nhã Thục, ánh mắt ý vị sâu xa.

Tần Noãn Dương đứng sau lưng anh, cũng không nhìn ra được trong ánh mắt đó truyền tải điều gì, chỉ thấy sắc mặt Hứa Nhã Thục có thêm chút hoảng hốt, cũng không diễn tả được về mặt phức tạp của cô ta là thế nào, chỉ thấy trong chớp mắt biến hóa từ ác liệt sang ồ ồ.

Tiếp theo đó, cũng không dám nhìn cô thêm lần nào nữa, dùng tay che lấy mặt mình nhanh chóng cùng người đại diện của mình rời đi.

Tần Noãn Dương ngờ ngác nhìn một màn vừa rồi, trong lòng ả ả đã có lời giải đáp, ánh mắt ý vị sâu xa nhìn theo bóng lưng rời đi có chút chật vạt của Hứa Nhã Thục.

Trải qua một phen hỗn loạn, cả phim trường không khí có chút đè nén.

Đường Trạch Thần lại ngồi thêm một lát, cuối cùng không đi không được. Tần Noãn Dương tiễn anh ra ngoài, suốt cả đoạn đường đều im lặng, mãi đến khi đến chỗ đỗ xe cô mới do dự hỏi, "Anh biết Hứa Nhã Thục sao?"

Anh rũ mắt nhìn cô, không dấu giếm gât đầu, "Biết."

"Không phải là vừa nãy...mới biết đúng không?" Cô chau mày, nhất thời không biết phải diễn tả ý mình như thế nào.

Nhưng Đường Trạch Thần lại hiểu rõ cô muốn nói điều gì, gât đầu, "Đúng."

Tần Noãn Dương trong nháy mắt có chút không được tự nhiên, chính cô cũng không rõ bản thân đang rối rắm điều gì, cứ vậy hai người im lặng đứng trong giây lát, khi thấy Lý Mục âm thầm giơ bàn tay có đeo đồng hồ lên ý bảo đã đến giờ thì nói, "Vậy anh đi đi."

Đường Trạch Thần không nói gì, cứ vậy nhìn cô một lúc, lát sau mới nói một cách đầy ảm ý, "Nếu em muốn biết gì anh đều có thể nói cho em biết." Chỉ cần em lên tiếng hỏi.

Giọng nói của anh rõ ràng rành mạch, đôi mắt nhìn cô chuyên chú vô cùng khiến Tần Noãn Dương cho dù có muốn làm lơ đi cũng khó.

Thấy cô không hỏi, đáy mắt anh xẹt qua một loại cảm xúc không thể đặt tên nhưng biến mất rất nhanh, cuối cùng vẫn lên tiếng trước, "Cuộc sống riêng của Hứa Nhã Thực có chút hỗn loạn..."

Anh ngừng một chút, trong mắt chùng như có một tia châm chọc, trầm giọng nói từng chữ rõ ràng, "Cô ta trêu chọc em họ của anh, hơn nữa sự tình có phần nghiêm trọng, anh đang giải quyết nó."

Thực ra thì Tần Noãn Dương nghe nhưng không hiểu cho lắm bởi vì cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng tới mức cần Đường Trạch Thần phải ra mặt giải quyết nhưng anh chủ động giải thích như vậy quả thực có chút ngoài dự liệu của cô.

Thấy cô vẫn không nói gì, Đường Trạch Thần như nghĩ ra được chuyện gì, khóe môi đột nhiên câu lên một ý cười, "Tuy rằng chuyện này là do anh làm nhưng tám chín phần là Hứa Nhã Thực đã gán tội danh đó cho em rồi."

Trong lúc nói chuyện, thân thể cao lớn của anh chợt cúi xuống, ghé sát mặt cô, giọng đầy ý cười, "Trong mắt cô ta, chúng ta chung hội chung thuyền. Vì vậy không cần phí tâm sức đối phó với cô ta, chỉ cần đẩy hết trách nhiệm sang anh là được rồi."

Tần Noãn Dương nhất thời ngây ngẩn cả người...

Câu nói này xét kỹ thì thâm sâu vô cùng, khiến cô hoàn toàn không có sức chống đỡ, chỉ còn biết im lặng đưa mắt dõi theo bóng lưng cao ngất của người đàn ông rời đi, loáng thoáng còn thấy được khóe môi anh mang theo ý cười, trên mặt như viết một dòng chữ rõ ràng rành: "Nếu như em đã ngầm thừa nhận, vậy anh cũng yên tâm mà đi rồi".

Lúc Đường Trạch Thần chuẩn bị lên máy bay quay về thành phố A thì nhận được một cuộc điện thoại từ công ty của anh ở thành phố A gọi đến.

Nội dung của cuộc điện thoại thực ra rất đơn giản, là trợ lý của tổng giám đốc Tần của công ty giải trí Tinh Quang gọi đến muốn hẹn gặp, thời gian gấp mặt là nửa tiếng sau khi anh đáp xuống máy bay, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn mọi đến tìm rồi.

Đường Trạch Thần trầm ngâm một thoáng rồi dặn dò, "Khách quý đã tìm đến tận cửa, không thể chậm trễ đón tiếp."

Đợi đến khi anh xuống máy bay đến công ty thì thời gian không sai biệt bao nhiêu so với giờ hẹn. Mới vừa vào phòng nghỉ riêng thay xong một bộ quần áo khác, khi quay trở lại phòng làm việc thì được báo là Tần Chiêu Dương cùng với trợ lý của anh ta và vài vị quản lý cấp cao đã đến và được đưa đến phòng họp rồi.

Lúc Đường Trạch Thần và trợ lý của mình Lý Mục đến phòng họp thì thấy Tần Chiêu Dương thư thái nhàn nhã đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra phong cảnh bên ngoài, những người mà anh dẫn đến cùng ai nấy đều ngồi một cách quy củ nơi bàn dài, hoàn toàn là bộ dáng muốn đi bàn công sự.

Nghe động tĩnh, Tần Chiêu Dương xoay người lại, trên mặt cũng không hề tỏ chút khác thường nào, khách sáo cười cười, bước qua bắt tay anh, "Đã nghe danh Đường tổng lâu rồi, hôm nay mới được gặp mặt, hân hạnh."

Đường Trạch Thần cũng cười, đôi mắt thâm thúy nhìn người đàn ông đối diện một lúc sau mới đáp, "Tần thiếu khách sáo quá rồi."

Nụ cười của Tần Chiêu Dương cứng lại một giây, ánh mắt lạnh xuống.

Anh về nước cùng lúc với Tần Noãn Dương. Lúc cô tiến vào giới giải trí thì cũng là lúc anh tiếp nhận Giải trí Tinh Quang từ tay Tần Mặc, ba mình, đồng thời dùng khí thế sét đánh mà ngồi vững vàng trên chiếc ghế đó, trong tay nắm quyền uy, không chế đại cục.

Trên thực tế, tuy rằng không mở cuộc họp báo hay có tuyên bố chính thức nào về việc Tần Chiêu Dương tiếp nhận công ty giải trí Tinh Quang nhưng người ngoài vẫn luôn xưng hô anh với chức danh « Tần tổng » chứ không phải là « Tần thiếu » đầy khiêu khích như Đường Trạch Thần vừa gọi.

Hai bên cùng ngồi xuống, hai ông chủ lại rất khách sáo hàn huyên cùng nhau đôi câu sau đó mới bắt đầu đi vào chủ đề chính.

Tần Chiêu Dương đến có mang theo một bản kế hoạch, đó cũng là một trong những mục đích của anh – chính là hợp tác với tập đoàn Trạch Thành.

Sắc mặt Đường Trạch Thần vẫn ung dung bất biến, nụ cười vừa đủ vẫn giữ nguyên trên môi im lặng ngồi nghe một quản lý cấp cao của Tỉnh Quang giảng giải về phương án hợp tác giữa họ, ánh mắt thì lại rơi trên người của Tần Chiêu Dương, nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Đây vẫn là lần đầu tiên hai người chính thức gặp mặt chỉ có điều cả hai đều có chút không quá để tâm đến chuyện làm ăn bởi căn bản, ý nghĩa của cuộc gặp mặt này không nằm ở đó.

Đôi khi viên quản lý cấp cao giảng giải xong về phương án hợp tác, ngón tay đang đặt trên bàn của Đường Trạch Thần rất có tiết tấu gõ nhẹ mấy cái sau đó mới nói, "Tôi không cần lợi nhuận, tôi chỉ cần một thứ."

Tần Chiêu Dương im lặng, thông thả nhấp một ngụm trà, trà rất ngon, vị đắng nơi đầu lưỡi chậm rãi tan ra trong khoang miệng để lại một vị ngọt dịu, cũng không vội hỏi xem đối phương nói cần là cần gì, chỉ lơ đãng nói, "Tôi có một cô em gái, tất cả các loại thức uống khác đều không thích, duy chỉ thích uống trà. Một cô gái mới hai mươi mấy tuổi đầu lại thích uống thứ nước uống có văn hóa lâu đời như vậy kể cũng lạ. Nghe nói về mặt trà đạo, Đường tổng cũng rất có hiểu biết, không biết có thể đề cử cho tôi một hai loại trà ngon được không?"

Ngoại trừ Đường Trạch Thần, tất cả những người còn lại nhất thời đều không hiểu câu nói này của Tần Chiêu Dương là có ý gì, ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, chỉ thấy sự khó hiểu trong mắt nhau.

Đôi mày rậm của Đường Trạch Thần hơi nhướn lên, chùng như rất nghiêm túc suy nghĩ về câu hỏi này sau đó mới trả lời, "Chi bằng bảo Tần tiểu thư đích thân qua đây một chuyến. Ở chỗ tôi có sưu tầm, cất giữ rất nhiều loại trà ngon. Nếu như có cùng sở thích như vậy, tin rằng sẽ có rất nhiều đề tài có thể nói với nhau trong lúc thưởng thức trà."

Tần Chiêu Dương cười lạnh một tiếng, rất không thân thiện chau mày nhìn đối phương, lời nói ra cũng không chút lưu tình, "Anh nghĩ nhiều quá rồi."

Đường Trạch Thần không tán đồng cũng chẳng phản đối cười cười, đôi mắt nhìn "ông anh vợ tương lai" càng thêm thâm sâu khó dò, "Nếu như Tần thiếu đã cảm thấy không thích hợp, vậy tôi cũng không miễn cưỡng. Chỉ có điều, Tần thiếu không định hỏi xem tôi muốn yêu cầu điều gì sao?"

Tần Chiêu Dương làm sao không biết anh ta muốn yêu cầu điều gì, chắc chắn yêu cầu đó chẳng thể nào không liên quan gì đến Tần Noãn Dương, dĩ nhiên là không cho đối phương chút cơ hội nào. Hơn nữa, bàn chuyện làm ăn chẳng qua chỉ là cái cớ để ngụy trang, dò thám thực hư mới đúng thực là mục tiêu của anh.

Nghĩ vậy, Tần Chiêu Dương rất không khách sáo đứng dậy chuẩn bị rời đi, "Nếu như Đường tổng đã không có thành ý như vậy, tôi cũng không tiện quấy rầy lâu, xin cáo từ."

Đường Trạch Thần phui tay, cũng tắt tùy ý đứng dậy, đích thân tiễn khách.

Đôi khi hai người đi đến cửa, Tần Chiêu Dương lúc này mới làm như vô tình hỏi, "Nghe nói Đường tổng gần đây rất tích cực, đang theo đuổi em gái của tôi phải không?"

Đường Trạch Thần liếc nhìn người đàn ông dung mạo có bảy phần tương tự cô gái kia chỉ có điều phong thái khác hẳn bên cạnh, "Không phải là tích cực hay không mà là dự mưu đã lâu."

Tần Chiêu Dương không ngờ anh ta lại nói ra câu này, nhất thời bị nghẹn lời, con tức không hề giấu diếm trên gương mặt tuấn tú, lạnh giọng nói, "Bằng vào hoàn cảnh phức tạp như nhà họ Đường của anh, anh cảm thấy tôi sẽ không phản đối cô ấy và anh đến với nhau sao?"

Trong lúc nói chuyện, chân cũng đã bước đến trước thang máy.

Trợ lý loáng thoáng cảm thấy bầu không khí giữa hai người có chút vi diệu, biết ở đây vẫn còn lời muốn nói, vội vàng giúp Đường Trạch Thần tiễn khách xuống lầu trước.

Cửa thang máy vừa đóng lại, sắc mặt Đường Trạch Thần liền có chút thay đổi, "Tôi cũng không để tâm đến ý kiến của anh cho lắm."

Tần Chiêu Dương nhàn nhạt nhếch môi, như cười lại như không cười, "Đường tổng, tạm thời đừng ăn to nói lớn quá, chỉ riêng chuyện anh vẫn không thể gọi tôi một tiếng "anh" này, cho dù anh dự mưu bao nhiêu lâu thì cũng vô dụng thôi."

Đòn ra oai phủ đầu này... chính là câu nói duy nhất trong hôm nay rất chân thực đánh vào nội tâm Đường Trạch Thần một đòn mạnh.

Anh hơi híp mắt, ánh mắt lập tức trầm xuống, khi lên tiếng lần nữa, giọng đã lạnh hơn rất nhiều, "Sau này sớm muộn gì cũng là người một nhà, cần gì làm khó nhau đến vậy chứ?"

Tần Chiêu Dương nhất thời hóa đá: "..."

Nếu xét về độ không biết xấu hổ, đại khái không ai có thể so được với Đường đại tổng tài, người ngay cả chuyện không cần mặt mũi cũng có thể nói một cách hùng hồn như vậy.

Thật là một sự lĩnh ngộ đau đớn biết bao...

Thực ra sau chuyện này, trong đầu Tần Chiêu Dương này ra rất nhiều câu nói để đáp lại câu khiêu khích trực diện này của Đường Trạch Thần chẳng hạn như: "Anh chắc chắn Noãn Dương không có anh thì không còn sự lựa chọn nào khác đến vậy sao?"

Hoặc chẳng hạn như: "Bây giờ mà nói chuyện trở thành người một nhà hay không thì không khỏi sớm quá, tự tát vào mặt mình chắc hẳn là chuyện đau đớn nhất đây."

Còn nếu không thì: "Đường tổng, chỉ bằng vào câu nói này của anh, tôi tuyệt đối sẽ tìm mọi cách để anh không thể tiến vào cửa nhà tôi."

Thực ra nếu muốn hạ uy phong của kẻ địch, đơn giản chỉ cần một ánh mắt khinh thường cộng thêm một câu châm chọc, chọc đúng vào chỗ đau của kẻ địch thì có thể khiến đối phương thương tích đầy mình rồi nhưng Tần Chiêu Dương nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra lúc đó tại sao mình lại bị người đàn ông này làm cho sững sờ, một câu cũng không nói được.

Đĩ nhiên, sau đó anh cũng nghiệm ra được thế nào gọi là kinh nghiệm không đủ, xảo trá không đủ rồi.

Đối với cuộc gặp lần này, có thể hình dung là bắt đầu sóng yên gió lặng, kết thúc trong đao thương kiếm kích mà phần thắng tạm thời nghiêng về Đường Trạch Thần.

Sau khi Tần Chiêu Dương về nhà thì rất không vui, sau khi ăn cơm xong, kéo Tô Hiểu Thần về phòng vậy vò một hồi lâu mới xem như tạm giải tỏa nỗi buồn bực trong lòng.

Tô Hiểu Thần trong lòng hiểu rõ, một bên thì rất biết điều nịnh nọt lấy lòng chọc cho anh vui một bên thì không chút dấu vết thăm dò nội tình từ chỗ Tần Chiêu Dương.

Tần Chiêu Dương một mặt hưởng thụ cô lấy lòng mình, một mặt thì chỉ làm như không biết chút tâm tư kia của người yêu, cô hỏi gì thì anh đều rất phối hợp trả lời, khó được một lần thuận theo như vậy.

« Lấy lời khai » xong, trong lòng Tô Hiểu Thần vui như hờ hoa, lén la lén lút tìm cơ hội gọi điện thoại cho Tần Noãn Dương.

Tần Chiêu Dương ở trong phòng nghe cách vách, giọng Tô Hiểu Thần lú ra lú rú kể lại những lời của anh, rành mạch từng câu từng chữ thì suýt nữa nhin không được bật cười. Làm chuyện lén lút mà làm một cách đường hoàng được như cô gái của anh cũng có thể xem như một loại bản lĩnh.

Vì vậy anh cứ tiếp tục trấn định giả ngu, làm như chuyện gì cũng không biết, không nghe vậy...

Tần Noãn Dương cúp điện thoại, đôi mày thanh tú thoáng chau lại nhưng cũng không đặt chuyện đó vào lòng, chỉ làm như chuyện gì cũng không biết, cứ thế để mọi chuyện trôi qua, không ai nhắc đến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Sau khi xảy ra chuyện kia, không còn thấy Hứa Nhã Thực xuất hiện trong đoàn làm phim nữa, còn về chút phần diễn còn thiếu của cô ta, Lý Ngạo trực tiếp bảo bộ phận biên kịch cắt hết những cảnh kia, cứng rắn dẹp cô ta ra sau màn.

Đối với chuyện này, nói Tần Noãn Dương không tò mò là giả, nhất là khi Đường Trạch Thần rất chắc chắn nói cho cô biết, người Hứa Nhã Thực thực sự đắc tội không phải là Lý Ngạo mà là em họ của anh.

Chẳng qua là người biết về chuyện này thực sự rất ít, ngay cả cô vẫn luôn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vào khoảng cuối tháng 6 đầu tháng 7, bộ phim Thịnh Thế Kinh Hoa kết thúc quá trình quay chụp một cách thuận lợi, bắt đầu tiến hành xử lý hậu kỳ.

Sau khi Tần Noãn Dương tham gia buổi tiệc mừng bộ phim kết thúc xong thì sáng hôm sau đã lên đường quay về thành phố A.

Một tháng trước Mễ Nhã đã bắt đầu nhắm cho cô khá nhiều kịch bản phim đủ các thể loại. Chị ấy có rất nhiều mối quan hệ, nguồn tài nguyên dồi dào cộng thêm sau lưng cô có Giải trí Tinh Quang chống lưng vì vậy trên tay cô hiện giờ có đến 4, 5 kịch bản hay để lựa chọn.

Trên suốt chuyến bay về, Tần Noãn Dương không ngủ, chỉ cầm cúi đọc kịch bản.

Ý của Mễ Nhã là muốn cô nhận một kịch bản phim hành động hiện đại, thực sự mà nói, phim hiện đại cô đóng không nhiều lắm, vốn vẹn chỉ có hai bộ, một trong hai bộ đó còn diễn vai khách mời mà thôi, bộ thứ hai mới là vai chính, còn lại toàn bộ đều là phim cổ trang.

Nhưng cuối cùng, Tần Noãn Dương vẫn quyết định chọn một bộ phim điện ảnh cổ trang, bộ phim có cái tên rất hay – Dạ Trường An, phù thể loạn.

Nữ chính trong bộ phim này có tên là Diệp Trường An, là con gái thứ không được sủng ái mấy của thừa tướng, sau khi lớn lên được Hoàng thượng chỉ hôn, gả cho Thất hoàng tử làm thứ phi. Trời ban lương duyên, cô trang điểm xinh đẹp, khí thế ngút trời từ Trường An đến kinh thành vào phủ của Thất Hoàng tử làm cô dâu. Câu chuyện cũng bắt đầu từ đó.

Quyền thế từ bao đời nay đã có sức hấp dẫn to lớn. Đâu đó lẫn nhau, bày mưu tính kế, một đoạn tình yêu rất đẹp để lại cực kỳ tàn nhẫn cũng từ đó mà bắt đầu.

Kịch bản này cho cô ấn tượng rất sâu sắc, sau đó mới lưu ý tới, nghe nói là cải biên từ một quyển tiểu thuyết bán rất chạy. Tiếp đó thì trực tiếp quyết định nhận vai diễn này.

Tần Noãn Dương trên phương diện xét kịch bản, ánh mắt có thể nói là không tệ, mỗi bộ phim cô chọn cho mình đều rất ăn khách, khả năng trở thành một bộ phim nổi tiếng rất lớn.

Sau khi xuống máy bay, Mễ Nhã gặp cô, cùng bàn giao một số công việc gần đây phải làm. Tần Noãn Dương nghe mà có chút không tập trung, cả gương mặt đều giấu dưới chiếc kính râm to bản và khẩu trang, mãi đến khi Mễ Nhã nhắc đến tên của Đường Trạch Thần, cô mới lười biếng ngược mắt lên.

Đúng nha, suýt nữa là quên qua hai ngày nữa cô và Đường Trạch Thần sẽ cùng nhau đi trên thảm đỏ của buổi trao giải của Duyệt Thị.

Hôm đó sau khi Đường Trạch Thần rời khỏi thành phố A, sự liên lạc giữa hai người chỉ giới hạn ở tin nhắn và điện thoại nhưng cho dù là vậy, cảm giác tồn tại của anh vẫn cực kỳ lớn, khó mà phủ định được.

Thế cho nên, việc vì sao cô vội vàng quay về thành phố A như vậy, chừng như một nửa nguyên nhân chính là vì anh đang ở đây.

Lúc Đường Trạch Thần gọi điện thoại đến, Tần Noãn Dương vừa mới ngồi vào xe bảo mẫu, đang trên đường đến công ty.

Đã liên tiếp mấy ngày cô không có được giấc ngủ ngon, trên máy bay thì liên tục xem kịch bản, bây giờ đã buồn ngủ đến không chống cự được, lời anh nói cô chỉ nghe một cách mơ mơ màng màng, căn bản không lọt vào tai.

Có lẽ nghe ra được cô không tập trung, anh khựng lại một chút rồi đổi chủ đề, "Mệt lắm sao?"

"Mấy ngày nay cộng lại em chỉ ngủ được chừng mười tiếng." Cô mệt mỏi đưa tay day day huyệt thái dương, chuyển đề tài, "Vừa nãy anh nói gì vậy? Em nghe không kỹ lắm."

"Anh nói, anh đang ở Tỉnh Quang."

Con buồn ngủ trong Tần Noãn Dương lập tức chạy mất.

Lúc đến Giải trí Tỉnh Quang thì đã là nửa giờ sau. Cô với Mễ Nhã một đường trực tiếp đến văn phòng của Tần Chiêu Dương ở tầng trên cùng.

Lúc trợ lý nhìn thấy cô, mỉm cười, "Đại tiểu thư đến rồi à, Tần tổng đang có khách, đợi lát nữa cô vào gặp sau nhé."

Vốn cô định trực tiếp đẩy cửa mà vào, nghe vậy khựng lại một chút, cuối cùng thu tay lại, hỏi, "Có biết ai ở trong đó không?"

"Đường tổng của tập đoàn Trạch Thành."

Tần Noãn Dương nhìn cánh cửa văn phòng đang được đóng kín kia, day day huyệt thái dương, cuối cùng xoay người đi về phía phòng tiếp khách ở bên cạnh, "Tôi vào trong đó nghỉ ngơi một lát, khi nào khách ra thì gọi tôi một tiếng."

Trợ lý còn chưa kịp trả lời thì đã thấy thân thể Tần Noãn Dương lao đảo một cái, chừng như là đứng không vững, cô lấy một tay chống ở mặt bàn tay kia không ngừng day day huyệt thái dương, cố gắng xoa dịu cơn chóng mặt đột ngột ập đến này.

Mễ Nhã bị dáng vẻ này của cô dọa đến giật nảy mình, vội vàng tiến đến đỡ cô, đưa vào phòng tiếp khách, ngồi xuống sofa, "Em mau ngủ một lát đi, nhìn sắc mặt em kia, trực tiếp đi đóng phim mà khỏi cần hóa trang luôn cũng được."

Tần Noãn Dương không trả lời, tìm một tư thế thích hợp núc mình trong sofa, rất nhanh đã ngủ mất.

Vành mắt cô có một quầng thâm dễ thấy, sắc mặt có chút tái nhợt của người đang ốm yếu, môi không còn màu đỏ thắm như ngày thường mà khô rang, bản thân cho dù muốn nói không bệnh chắc cũng chẳng có ai tin.

Mễ Nhã đợi cô ngủ rồi mới lặng lẽ bước ra ngoài, nhờ trợ lý giúp trông chừng hộ một lát, đừng để người khác quấy rầy giấc ngủ của cô sau đó xuống phòng nghỉ riêng của cô lấy cho cô một tấm chăn mỏng.

Một giấc này Tần Noãn Dương ngủ đặc biệt dài, cô vừa nhắm mắt liền cảm thấy bản thân như bị giam trong một giấc mộng dài, bị thứ gì đó chết sống kéo lại, cứ thế chìm sâu trong giấc ngủ nặng nề.

Mễ Nhã bởi vì đã hẹn trước với đạo diễn nên không thể không đi, sau khi ngắt điện thoại, đang định đi từ đầu hành lang bên kia để vào phòng tiếp khách, vừa xoay người thì đã thấy cửa phòng làm việc của tổng tài mở ra.

Tần Chiêu Dương vừa nhận điện thoại vừa rảo bước đi ra, đôi mày rậm hơi chau lại chừng như đang có việc gấp, chỉ kịp dặn dò trợ lý tiếp đãi Đường Trạch Thần chu đáo sau đó thì vội vàng vàng rời đi.

Trái với anh, Đường Trạch Thần bước chân trầm ổn, tư thái đỉnh đạc, sống lưng thẳng tắp, đi theo sau anh là trợ lý Lý Mộc, cả hai không nhanh không chậm, đi đến cửa thang máy thì dừng lại chờ thang máy.

Bên trái anh là một ô cửa sổ, ánh mặt trời lúc này đang rực rỡ, những tia sáng ấm áp nghiêng nghiêng chiếu xuống, rơi trên người anh khiến anh thoát nhìn giống như đang được phủ một vàng hào quang.

Không biết trên người anh có mang đồ vật bằng kim loại nào đó, ánh nắng chiếu vào đồ vật bằng kim loại đó phản quang trở lại, có chút chói mắt.

Mễ Nhã đang định gọi thì anh giống như cảm ứng được vậy, xoay người nhìn thẳng về phía phòng tiếp khách.

Trước cánh cửa làm bằng kính nhám của phòng tiếp khách có đặt một chậu cây cảnh, gió từ giếng trời thổi qua khiến cành lá thổi lao xao không ngừng, ánh mắt Đường Trạch Thần rơi trên chậu cây ấy, vừa mới quay đầu thì đã nhìn thấy Mễ Nhã đang đứng ở đầu hành lang bên kia.

Ánh mắt của Đường Trạch Thần vẫn bình thản như không nhưng không hiểu sao Mễ Nhã lại cảm thấy trong lòng run lên một cái, tuy rằng trên mặt đối phương không hề có chút biểu cảm nào, thậm chí vẻ mặt không hề có chút tính công kích nào, cô vẫn cảm thấy Đường Trạch Thần con người này khí tràng quá sức mạnh mẽ, vô hình trung khiến người đối diện có cảm giác bị áp bức, không kim được mà cảm thấy sợ hãi.

Cô cười cười, đi về phía hai người. Lúc đến trước mặt anh, ngón tay chỉ chỉ về phía phòng tiếp khách, "Noãn Dương đang ngủ ở trong đó."

Đường Trạch Thần nghe vậy, đầu mày thoáng chau lại, anh nhớ trước đó khi gọi điện thoại cho cô có nghe cô nhắc đến chuyện mấy ngày nay cộng lại chỉ ngủ được mười tiếng đồng hồ.

Bởi vì câu nói đó của cô mà anh cố tình cúp máy ngay để cô ngủ sớm một chút, ai ngờ cô gái ngốc này vẫn chạy đến đây chứ.

Anh quay lại dặn dò trợ lý mấy câu, cầm lấy chìa khóa xe từ tay trợ lý rồi đẩy cửa vào.

Đôi giày cao gót đã bị cô đá nằm lộn lác trên thảm trải sàn, cô gái nằm trên sofa đã ngủ say lắm rồi, hơi thở đều đều, nửa gương mặt nhỏ nhắn vùi vào trong tấm chăn chỉ để lộ nửa mặt ở ngoài, nhìn không rõ cho lắm.

Anh nhẹ tay đóng cửa lại, ánh mắt đảo một vòng xung quanh sau đó rơi trên chiếc điều khiển máy lạnh đang nằm chơ vơ trên bàn trà cách sofa nơi cô nằm không xa.

Nhiệt độ căn phòng này không biết là ai chỉnh, có hơi thấp, hơn nữa gió đang thổi đúng về phía cô. Đường Trạch Thần đi qua, đưa tay cầm lấy remote chỉnh lại nhiệt độ cho cao hơn mấy độ đồng thời thay đổi hướng gió thổi xuống, xong mọi việc mới chọn một chiếc sofa đơn bên cạnh cô ngồi xuống.

Trên bàn có mấy quyển tạp chí được sắp xếp chỉnh tề, có tạp chí giải trí, cũng có tạp chí kinh tế, còn có cả mấy tờ bướm giới thiệu về công ty.

Anh tiện tay cầm một quyển tạp chí giải trí lên, lơ đãng lật để giết thời gian, ai ngờ lại lật đến trang có bài trả lời phỏng vấn của cô.

Ký giả hỏi: "Hình tượng lý tưởng trong lòng Noãn Dương cô là như thế nào, có thể chia sẻ cho bạn đọc một chút không?"

Tần Noãn Dương: "Phong thái hơn người, của cải hơn người."

Đường Trạch Thần nhướn mày, nhìn cô gái vẫn còn đang ngủ say sưa kia một cái, khóe môi không tự chủ được nhẹ câu lên một đường cong đẹp mắt.

Những câu hỏi như thế này, đoán chừng chắc chỉ có cô mới có thể đáp bằng một câu tùy hứng như vậy.

Sau khi điều chỉnh nhiệt độ trong phòng cao hơn, anh cảm thấy hơi nóng, bất giác nói lòng cà vạt, tiện tay định cởi luôn nút áo ở cổ tay. Khi ngón tay vừa chạm vào chiếc nút bằng kim loại, động tác không khỏi khựng lại một thoáng...

Bỗng dung nhớ lại cách đây cũng khá lâu rồi, vì vậy cũng không nhớ rõ là nghe được ở đâu hoặc đọc được ở đâu, cũng là một bài phỏng vấn, có ký giả hỏi cô: "Cảm thấy đàn ông làm động tác gì mới khiến cô cảm thấy hấp dẫn nhất?"

Câu trả lời chi tiết thì anh không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ mang máng cô đáp: "Chi cần là người tôi thích thì bất luận làm gì tôi cũng cảm thấy rất hấp dẫn." Nói xong, chừng như cảm thấy trả lời như thế quá mức chung chung, liền bổ sung thêm, "Chẳng hạn như khi người đàn ông đó mặc Tây trang cực kỳ nghiêm túc sau đó ở trước mặt cô, dùng bàn tay với những ngón thon dài kia, từ tốn cởi từng chiếc cúc áo để lộ ra xương quai xanh đẹp mắt..."

Anh cẩn thận nhớ lại một chút, phát hiện hình như bản thân đã dự tính dùng « mỹ nam kế » với cô lâu lắm rồi, hơn nữa thực hiện được cũng không ít lần rồi thì phải?

Nhưng hiệu quả, hình như không được như mong đợi cho lắm, ít ra chưa đủ khiến cô ngay lập tức mất đi sức chống cự.

Lúc Tần Noãn Dương tỉnh lại thì mặt trời đã ngả về Tây, cả căn phòng tiếp khách như được phủ trong một tầng ráng chiều màu đỏ cam rực rỡ.

Hiếm khi nào điều hòa trong phòng lại mở nhiệt độ cao như vậy, cô chính là bị cái sự khô nóng đến mức không thích hợp này từ trong mộng dần dần kéo về hiện thực.

Vẫn còn mơ màng chưa tỉnh hẳn, cô ôm chần ngồi dậy, vừa định vươn vai một cái cho giãn gân cốt thì bất ngờ nghe được một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên cách mình không xa, chất giọng ôn nhuận, đầy từ tính, "Dậy rồi sao?"

Đôi tay đang vươn ra một nửa của cô khựng lại giữa không trung, ngơ ngác quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông đang ngồi ngược sáng, cả gương mặt chìm trong bóng tối nhưng những đường nét trên mặt anh, cô vẫn có thể nhìn được rất rõ ràng.

Đường Trạch Thần đưa ly nước ở trước mặt mình cho cô, "Em mà còn chưa chịu dậy thì chắc anh cũng phải đánh thức em dậy thôi. Uống chút nước thấm giọng trước đi."

Cô đưa tay cầm lấy, chiếc chần mỏng trong tay bởi vì động tác này mà rơi xuống sàn. Cô một tay cầm ly nước, tay kia nhặt chiếc chần lên nhưng tay mới vừa đưa ra thì Đường Trạch Thần đã nhanh hơn, nhặt lấy, gấp nó lại rồi để bên cạnh cô.

Nước trong ly vẫn còn âm ấm, cô nhấp một ngụm, độ nóng vừa phải khiến cô không khỏi vì sự tỉ mỉ và chu đáo này của anh mà cảm thấy ấm áp.

Trong nước có vị ngọt nhẹ, chắc anh có cho thêm mật ong, cô một hơi uống liền mấy ngụm mới nhìn sang người đàn ông, "Đợi em lâu lắm rồi sao?"

"Cũng không lâu lắm." Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, đứng lên, "Đi thôi, trợ lý của Tần tổng đã đến xem em mấy lần rồi."

Tần Noãn Dương lúc này mới nhận ra thời gian không còn sớm nữa, đã quá giờ tan tầm ở Giải trí Tinh Quang hơn nửa tiếng rồi.

Buổi tối Đường Trạch Thần còn một cuộc hẹn xã giao, vì vậy đưa cô về nhà trước. Xe vừa mới lái ra khỏi bãi đỗ xe thì điện thoại của anh đổ chuông. Anh liếc nhanh cái tên đang sáng lên trên màn hình, tiện tay ấn mở loa ngoài trong khi tay lưu loát xoay vô lăng, chiếc xe mau chóng hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường.

"Đường tổng, Vương tiên sinh và Lý tiên sinh đều đến rồi."

"Ừ, cậu cứ tiếp đãi họ trước đi, lát nữa tôi đến."

Đầu bên kia khựng lại một chút mới nói, "Được, tôi biết rồi."

Tần Noãn Dương đang lơ đãng nhìn dòng xe cộ ngược xuôi trên đường, nghe vậy không khỏi chau mày, "Thế này sẽ làm chậm trễ không ít thời gian của anh, chỉ bằng để em đưa anh đến đó, xe em sẽ lái về, cũng vậy thôi mà."

Đường Trạch Thần quay đầu nhìn cô, "Chỉ là bữa cơm xã giao thôi, anh không đi cũng chẳng sao cả. Em như vậy là lái xe trong lúc mệt mỏi, em cảm thấy anh có thể yên tâm được sao?"

Tần Noãn Dương hết lời để phản bác, đành lặng im không nói.

Đoạn đường còn lại rất yên ả, mãi đến khi xe chạy vào trong khuôn viên của Đế Tước Thế Gia, anh mới lên tiếng hỏi cô, "Nhà em ở khu nào?"

"Đi thẳng sau đó rẽ phải là đến."

"Ừ." Anh quan sát đường đi, rất nhanh đã tới vị trí mà cô chỉ, xe dừng lại ở một lối rẽ cách cửa nhà cô không xa.

Trời đã tối rồi, cô nhìn hàng đèn đường đã sáng lên, quay đầu nhìn anh, "Em đến nhà rồi, anh mau qua tiếp khách đi, đi đường cẩn thận nhé."

Đường Trạch Thần chừng như còn có lời muốn nói nhưng mới mở miệng thì điện thoại đã đổ chuông, anh cúi đầu nhìn màn hình, đầu mày hơi chau lại, cũng không có ý tiếp điện thoại mà nhìn cô nói, "Nghỉ ngơi sớm đi, dưỡng sức cho tốt."

Tần Noãn Dương « ờ » một tiếng, xuống xe rồi ngoảnh lại nhìn, qua lớp kiếng xe, mọi người đàn ông nhẹ nhàng vẽ lên một ý cười nhàn nhạt nhưng nhìn thế nào cũng giống như đầy một bụng ý xấu nhĩ?

Nghĩ đến đây cô không khỏi sững người, bắt đầu suy ngẫm lại câu nói vừa nãy... chẳng lẽ có ẩn dấu huyền cơ gì???

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Sau khi Tần Noãn Dương về đến nhà thì ngủ mê man suốt một ngày một đêm. Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, việc đầu tiên là tắm nước nóng một hồi, gột rửa hết những mệt mỏi sau đó quay trở lại giường, lười nhác cuộn mình trong chăn hưởng thụ cảm giác thư giãn sau những ngày mệt nhọc.

Điện thoại ngoại trừ tin nhắn đến từ nhà mạng ra thì không có tin tức gì khác.

Buổi tối trước khi ăn cơm, Tần Chiêu Dương gọi cô đến thư phòng.

Khi thấy em gái đẩy cửa vào, việc đầu tiên là hung hăng véo mặt cô em gái một cái như trừng phạt, "Em có biết hôm đó khi anh vào phòng tiếp khách nhìn bộ dạng tiêu tụy của em thì sợ đến mức nào không?"

Cô ngẫm nghĩ một chút rồi cười lên, "Có phải lúc giấc ngủ liên tục không đủ cộng thêm thiếu chất thì bộ dạng cực kỳ xinh đẹp không?"

Tần Chiêu Dương lườm em gái một cái, vốn còn định mượn đề tài này để dạy dỗ cô nàng một trận để đừng nên làm việc quá mức liều mạng như vậy nhưng bị một câu cố ý xuyên tạc này của cô mà con giận âm ỉ cả ngày hôm nay lập tức tan biến hết, về mặt có chút bất đắc dĩ nói, "Được rồi, xuống nhà ăn cơm thôi, đừng để ba mẹ chờ."

Cả Tần Mặc và Trình An An đều ở nhà, đợi khi ăn cơm xong, Trình An An gọi Tần Noãn Dương đang định lên lầu lại, cực kỳ thân thiết hỏi, "Noãn Dương, có phải đang quên bạn trai hay không?"

*(**Truyện về Trình An An và Tần Mặc là "Một đường tai to mắt lớn" - truyện convert, các bạn có thể tìm đọc thử. Còn truyện về Tần Chiêu Dương và Tô Hiểu Thần là "Trúc mã tương thanh mai", đã có người edit rồi.)*

Trái tim Tần Noãn Dương bởi vì câu hỏi này mà đập lỡ một nhịp, theo bản năng nhìn về phía Tần Chiêu Dương đang ngồi ở sofa xem tạp chí, ngay cả một ánh mắt cũng chẳng buồn nhìn cô.

"Dạ đâu có." Cô lắc đầu, theo chân Trình An An đến sofa, ngồi xuống bên cạnh bà.

Tần Mặc vốn không để ý đến bên này, nghe con gái nói vậy, lúc này mới ngược lên nhìn, cười mà như không cười, "Không có? Không có thì cũng sắp rồi."

Tần Noãn Dương vừa định lắc đầu thì Tần Chiêu Dương đã thay cô « ừm » một tiếng sau đó hỏi, "Ba, ba cảm thấy Đường Trạch Thần thế nào?"

Tần Mặc chừng như phát giác ra điều gì, ánh mắt sâu xa nhìn Tần Noãn Dương một cái, giọng có chút không mặn không nhạt, "Ý con muốn hỏi về mặt nào? Nếu nói về phong cách làm việc của cậu ta, nói thật, ba rất tán thưởng. Nếu như con cùng một độ tuổi như cậu ta, trình độ cũng sàn sàn như nhau."

Ý trong câu nói chính là, nếu nói về phương diện làm ăn, ấn tượng của ông đối với Đường Trạch Thần xem như không tệ.

Tần Noãn Dương không dám lên tiếng, cứ giả vờ như đang rất chăm chú xem tivi dù rằng tai đang dựng thẳng lên nghe ngóng.

Trình An An nhìn con gái một cái, cười một cách ý vị sâu xa, "Trước đây khi ông nội con còn sống cũng có cùng nhà họ Đường qua lại, nghe nói Đường Trạch Thần là cháu đích tôn của Đường lão tiên sinh, Đường gia cũng là gia tộc có tiếng tăm, đã truyền đời này qua đời khác hơn trăm năm, phối với Noãn Dương nhà chúng ta cũng không thiệt thòi gì."

Tần Mặc trái lại lạnh giọng hừ một tiếng, sắc mặt sầm xuống, "Nếu như muốn làm con rể của anh thì còn kém xa lắm."

Tần Chiêu Dương mặt không gọn sóng, chỉ có khóe môi nhẹ nhếch lên thành một nụ cười rất nhạt, vừa khéo lại để Tần Noãn Dương nhìn thấy rõ ràng.

Trình An An nhìn cô con gái vẫn giả vờ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình, vờn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con trong tay mình, tỉ mỉ vuốt ve những đường vân trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng nói, "Mẹ rất hài lòng."

Bởi vì câu nói này bà đề giọng nói xuống cực thấp, chỉ có Tần Noãn Dương nghe thấy rõ ràng, cô ngẩng đầu lên nhìn mẹ, chỉ thấy bà nhướn mày, cười với vẻ quyền rũ cực kỳ, "Sợ cái gì chứ? Chỉ cần con thích thì cứ dẫn về nhà. Danh môn vọng tộc thì thế nào? Cơ nghiệp trăm năm thì thế nào? Nếu muốn cưới con gái của mẹ thì vẫn phải theo quy tắc của mẹ, từng cái từng cái mà làm."

Tần Mặc nhìn sang vợ, đáy mắt dần nổi lên một ý cười dịu dàng, khó có được một lần hòa hoãn nói, "Muốn cưới con gái của Tần Mặc ta, nếu không có chút bản lĩnh, nghĩ cũng không cần nghĩ."

Tần Noãn Dương bởi câu nói của hai bậc bề trên mà quần bách vô cùng, vành tai cũng không khỏi nóng lên.

Mễ Nhã mới sáng sớm thì đã gọi điện thoại đến xác nhận lịch trình hôm nay với cô, lúc hơn 4 giờ, chị ấy ngồi xe bảo mẫu đến đón cô tham dự buổi liên hoan phim của Duyệt Thị.

Giờ tên tuổi Tần Noãn Dương đang lúc nổi, bất luận lần liên hoan này cô có được trao giải gì hay không thì lúc đi thăm dò cũng nhất định phải thật nổi

bật mới được, khiến người ta nhìn là không quên.

Lễ phục đã được Mễ Nhã chuẩn bị từ sớm. Khoảng thời gian trước, Tần Noãn Dương được tập đoàn Trạch Thành ký hợp đồng đại diện phát ngôn một cách cực kỳ hoành tráng vì vậy bộ lễ phục này dĩ nhiên là thuộc thương hiệu mà tập đoàn Trạch Thành đang kinh doanh. Mà thương hiệu thuộc tập đoàn Trạch Thành, có cái nào không phải là hàng hiệu trong số hàng hiệu đâu chứ?

Lúc Tần Noãn Dương nhìn thấy bộ lễ phục, đầu tiên thì cũng không mấy kinh ngạc cho lắm, hơn nữa kiểu dáng của bộ lễ phục này vừa nhìn cũng biết không phải phong cách mà Mễ Nhã và stylist thường lựa chọn cho cô.

Nhưng đến khi thực sự mặc nó vào thì không khỏi nhìn chính mình trong gương mà nhướn mày.

Đây là một bộ váy dạ hội màu trắng tinh kiểu dáng đuôi cá ôm sát người. Làn da Tần Noãn Dương vốn trắng, rất thích hợp mặc những bộ lễ phục gam màu lạnh vì nó có thể tôn lên làn da cô. Đai đeo vai là một dây bằng voan rất mảnh, trên ngực và từng váy đều đính vô số hạt đá Swarovski lấp lánh.

Vùng eo, hông và đùi đều bó sát người, xuống dưới cùng từng váy mới bung ra thành hình đuôi cá. Đuôi cá dài quét đất, cả chiếc váy bao trọn lấy thân thể cô, những đường cắt may vô cùng khéo léo đã hoàn toàn tôn lên những đường cong lung linh của cô, lúc bước đi càng có thêm một tia linh khí, chập chờn sống động vô cùng.

Cô quay sang Mễ Nhã đứng bên cạnh, giơ ngón tay cái lên, "Ánh mắt tốt hơn rồi nha."

Mễ Nhã vừa định nói gì thì điện thoại chọt reo lên, cô liếc nhanh về phía màn hình rồi mau chóng ngắt máy, đi ra cửa, "Ồ bên này, sao giờ em mới tới?"

Tiểu Lăng chạy vội vàng, hơi thở hồng hộc, vừa ngược mắt liền nhìn thấy Tần Noãn Dương đang đứng dưới ánh đèn cách đó không xa, lập tức lời muốn nói cũng đều quên hết, cứ thế ngây ngốc đứng nhìn một hồi, thật lâu mới hoàn hồn lại, lắp ba lắp bắp nói, "...Sắp đến giờ rồi, chúng ta ra đó trước đi."

Mễ Nhã nhìn đồng hồ, không khỏi vỗ trán than thầm bản thân đáng trí, chân thì bước đến quan sát một lượt từ trên xuống dưới lần nữa, cuối cùng hài lòng cười, "Được rồi, đi thôi đi thôi. Hôm nay cho dù không lấy được giải thưởng, chỉ bằng vào bộ chiến bào này của em cũng tuyệt đối chiếm giữ vị trí hàng đầu trong bảng tin giải trí."

Tần Noãn Dương lười đáp lời chị ấy, nâng tà váy ung dung bước ra ngoài, đợi đến khi ra khỏi phòng nghỉ mới sực nhớ ra, không nhận được hỏi, "Đường Trạch Thần đâu?"

"Em không có liên hệ với Đường tiên sinh sao?" Mễ Nhã « ai ya » một tiếng, rất nhanh liền đáp, "'Trợ lý của Đường tiên sinh vừa nói với chị vừa nãy ngài ấy có chuyện cần giải quyết, không đi được, phải một lát sau mới đến nhưng giờ chắc cũng sắp đến rồi."

Nói rồi, chùng như nhớ ra điều gì, lại bồi thêm một câu, "Chị nghe nói Đường tiên sinh tài trợ cho liên hoan phim này một khoản tiền rất lớn đổi lại quyền phát một đoạn quảng cáo, cũng thuận thể giúp em làm tăng độ nổi tiếng lên không ít. Cho nên tối nay, khi em với Đường tiên sinh cùng đi trên thảm đỏ thì không cần có bất kỳ áp lực nào, chỉ là quan hệ hợp tác kinh doanh mà thôi."

Tần Noãn Dương vụt ngừng đầu lên nhìn người đại diện của mình, trầm mặc một lúc lâu mới nói, "Em biết rồi."

Bên ngoài có một MC đang phỏng vấn các nữ minh tinh sắp đi trên thảm đỏ, hai bên đường đi đều có rất nhiều phóng viên đang chụp hình, đèn flash chớp lóe liên tục.

Tần Noãn Dương vừa mới định đi qua thì đã bị Mễ Nhã kéo lại, ra hiệu cho cô nhìn về phía bên phải thảm đỏ.

Hứa Nhã Thực đang dưới sự tiền hô hậu ủng của mấy nữ diễn viên phụ trong đoàn làm phim ung dung bước đến. Váy dài bó sát màu nude, vết thương trên mặt sớm đã bình phục, lúc này trên mặt trang điểm tinh xảo, so với trước đây, ngược lại càng tỏ rõ phong độ và thần thái.

Cô ta rõ ràng cũng đã nhìn thấy Tần Noãn Dương, nụ cười trên mặt thoáng chốc ửng lại sau đó thì làm như không thấy, xoay đầu tiếp tục nói chuyện với nhóm nữ diễn viên kia.

Chính trong lúc này, bên ngoài truyền đến một hồi xôn xao.

Bên ngoài nhà hát nơi tổ chức buổi liên hoan sớm đã có các loại siêu xe nổi tiếng đổ đầy, lúc này từ cổng, một chiếc Rolls Royce đen chậm chậm chạy vào, dừng lại trước cửa nhà hát.

Cửa xe mở ra, bước xuống chính là Đường Trạch Thần chính chu trong bộ lễ phục màu đen. Trên tay anh còn đang cầm một tập văn kiện, vừa đi vừa nghiêng đầu nghe trợ lý nói gì đó, thỉnh thoảng gật đầu với trợ lý. Tận cho đến khi đi đến đầu thảm đỏ, anh đột nhiên ngừng đầu lên, chuẩn xác không làm hướng mắt về phía Tần Noãn Dương đang đứng.

Có lẽ là bất ngờ khi thấy anh xuất hiện ở đây lúc này, hội trường vốn huyền ảo trong chớp mắt trở nên an tĩnh hẳn đi.

Mà theo đó, khi tầm mắt của đám đông hướng theo tầm mắt của người đàn ông rơi trên người Tần Noãn Dương thì tất cả đều hiểu rõ.

Đường Trạch Thần thuận tay giao tập văn kiện trong tay cho trợ lý, lại thấp giọng dặn dò cậu ta gì đó sau đó thì nhấc chân bước qua.

Anh trước giờ rất thiên vị Tây trang màu đen được cắt may thủ công, hôm nay cũng không ngoại lệ. Vóc dáng cao ngất đỉnh đặc, áo vest thẳng tưng, bên trong là áo sơ mi trắng, chiếc nút đầu tiên trên cổ áo không cài, cà vạt cũng không thắt, bộ dạng vừa lười nhác vừa tùy ý.

Đợi đến khi đi đến trước mặt, anh từ trên xuống dưới đánh giá cô một lần, có vẻ như có chút hài lòng cười cười, đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Tần Noãn Dương nhìn chiếc áo vest anh đang mặc, cảm thấy nó quen mắt vô cùng. Bỗng không khỏi nhớ ra trong tủ áo trong căn hộ riêng của mình có treo một chiếc áo vest kiểu dáng không khác biệt với chiếc này là bao. Mỗi lần cô mở tủ áo ra, nhìn nó treo giữa một đồng lễ phục của mình thì sẽ lại nhớ đến chuyện xảy ra trong buổi tối hôm đó ở bệnh viện.

Người MC đối với sự xuất hiện của Đường Trạch Thần tỏ ra hào hứng cực kỳ, liên tục hỏi một loạt câu hỏi. Đường Trạch Thần yên lặng nghe chị ta hỏi xong mới ung dung đáp, "Không thể trả lời."

Tần Noãn Dương cười thâm trong lòng dù bề ngoài vẫn giữ vẻ bình thản, ánh mắt không nghiêng không lệch nhìn về phía ống kính, giả vờ như không hề nghe thấy gì.

Người MC thoáng lộ vẻ lúng túng, cười khan mấy tiếng sau đó thì qua loa vài câu rồi tránh qua một bên, yên lặng đưa mắt nhìn họ đi vào.

Từ xa xã đã có thể nghe thấy tiếng hét thất thanh của fans ở hai bên đường đi. Chân Tần Noãn Dương đạp lên thảm đỏ, nghiêng mắt nhìn qua bên cạnh, thấp giọng hỏi, "Hình như đây là lần đầu tiên Đường tổng đi thảm đỏ, phải không?"

Đường Trạch Thần vẫn một mực lưu ý bước chân của cô, im lặng phối hợp theo bước đi của cô, "Không phải là lần đầu tiên đi thảm đỏ." Nói rồi, nhìn sang cô cười cười, "Là lần đầu tiên đi thảm đỏ với một cô gái."

Tần Noãn Dương vốn dĩ cảm thấy bầu không khí giữa hai người quá mức im lặng, tùy ý tìm một đề tài để nói, ai ngờ anh lại trả lời nghiêm túc như vậy, hại cô nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải...

Chẳng lẽ nói đây là vinh hạnh của tôi hay sao?

Câu nói này, ngay từ lần đầu tiên gặp Đường Trạch Thần hình như đã ở cửa miệng của cô rồi, chỉ là trước giờ cô luôn không nói.

Bộ váy đuôi cá hôm nay cô mặc, đẹp mắt thì có đẹp mắt thật đấy nhưng đi đường thì phải đặc biệt cẩn thận, bước chân phải vừa phải đúng mực mới có thể lộ ra hết tư thái yêu kiều, uyển chuyển, xinh đẹp, hơn nữa cần phải để ý tránh những sự cố đáng tiếc xảy ra nữa.

Sau khi bước lên bậc thềm, Tần Noãn Dương liền có chút khần trương, bàn tay vốn chỉ khoác hồ lên cánh tay người đàn ông lúc này vô thức dùng lực bầu mạnh vào.

Đường Trạch Thần cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh một cái, không nói gì, chỉ dùng bàn tay trái vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cô mấy cái, tỏ vẻ trấn an.

Chỉ một động tác nhỏ này, không hiểu sao lại khiến trái tim thất thốn của cô bình phục trở lại.

Thảm đỏ dài dằng dặc, cô khoác cánh tay anh, trên mặt là nụ cười đúng mực từng bước từng bước tiến lên trước, chỉ một đoạn đường thế này thôi lại khiến cho cả hội trường dậy lên một hồi xôn xao về « gian tình » giữa hai người.

Trước khi bước vào trong, vẫn còn một bậc thang nữa nhưng cô không chú ý.

Đường Trạch Thần vừa nhấc cô vừa đưa tay ra dìu cô, thoát nhìn lại giống như hai người đang nắm tay nhau vậy khiến cho nữ MC chính không nhịn được kêu lên một tiếng.

Đường Trạch Thần nghe tiếng, nhìn sang cô MC đó một cái, ánh mắt thân thiện nhưng hàm ý trong đó lại rất rõ ràng. Nhưng qua chút động tĩnh ngắn ngủi đó, cô MC hoàn toàn không dám nhắc đến bọn họ nữa.

Tiếng hò reo của nhóm fan từ ngoài xa vẫn có thể nghe được rất rõ ràng, hết hò reo tên cô lại hét lên, "Noãn Dương, Noãn Dương ở đâu cũng thật đẹp!"

Người đàn ông vốn đang nghe câu hỏi của một ký giả nào đó, nghe được một nửa chợt bật cười, hơi ngoảnh sang nhìn cô gái, giọng đê xuống rất thấp lặp lại lần nữa câu nói của fan vừa nãy, "Noãn Dương ở đâu cũng thật đẹp?"

Người ký giả nghe xong cũng ngơ ngác, không hiểu câu nói này có vấn đề gì. Hơn nữa, đây đâu phải câu trả lời cho câu hỏi của anh ta.

Tần Noãn Dương chớp chớp mắt, cũng không hiểu vì sao. Chẳng lẽ câu này khen quá khoa trương, chọc tức người khác?

Người đàn ông thấp giọng cười, không biết điều gì làm anh vui vẻ như vậy, chỉ thấy ánh mắt nhất thời nhu hòa hơn rất nhiều, sau đó làm như chưa xảy ra chuyện gì, về mặt nghiêm túc quay sang trả lời câu hỏi của người ký giả.

Trái với vẻ bình thản ung dung của anh, Tần Noãn Dương từ lúc bước lên bậc thềm được anh đỡ lấy thì vẫn một mực mơ hồ... vừa nãy có vấn đề gì nhỉ?

Hay là câu nói kia quá buồn cười? Quá ngây thơ? Không chín chắn?

Đợi khi vào đến bên trong của liên hoan phim, Mễ Nhã đã chờ sẵn.

Chỗ ngồi của cô cách hàng đầu có hơi xa, cô dùng mắt ước lượng một chút, tầm ở giữa hội trường. Trên ghế có dán một tờ giấy, phía trên in tên của cô.

Bên cạnh chỗ cô ngồi, Mễ Nhã còn dành lại một ghế trống, không có giấy dán tên, dĩ nhiên là chuẩn bị cho Đường Trạch Thần.

Nhưng như vậy cũng làm cô cảm thấy không thỏa đáng, "Đường tiên sinh, vị trí này... không thích hợp với thân phận của anh cho lắm."

Đường Trạch Thần cười như không cười nhìn cô gái vẻ mặt rồi rầm bên cạnh, cũng chẳng đính chính lại cách xưng hô của cô với mình, nghiêng người thẳng tay xé tờ giấy in tên được dán trên ghế đưa cho Mễ Nhã, "Không cần cái này đâu, cô ấy đi theo tôi."

Mễ Nhã còn chưa kịp nghe ra ý trong câu nói của Đường Trạch Thần thì trợ lý của anh đã tìm đến, dẫn họ tiến lên phía trước.

Là hàng ghế đầu tiên gần sân khấu nhất, đó là nơi máy ảnh và máy quay phim tập trung nhiều nhất, cũng là hàng ghế mà các vị đạo diễn nổi tiếng cùng những nhân vật có tên tuổi trong giới giải trí mới có thể ngồi.

Mà phía sau, cách đó mấy hàng ghế, là chỗ ngồi của nữ diễn viên mới giành được giải ảnh hậu trong một liên hoan phim nước ngoài cách đó không lâu mới vừa về nước...

Không hiểu sao Tần Noãn Dương chợt cảm thấy có chút chột dạ, người ta danh tiếng lớn hơn cô nhiều vậy mà...

Tuy rằng chột dạ nhưng dù sao Đường Trạch Thần cũng là nhà tài trợ chính cho liên hoan phim này, cô thân là người đại diện phát ngôn cho nhãn hàng dưới cờ của anh, cùng ngồi một chỗ với ông chủ của mình hình như cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ cả. Nghĩ như vậy, cô vững dạ hơn một chút.

Dĩ nhiên là, người khác không nhất định là nghĩ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Giải thưởng mà Tần Noãn Dương tranh hôm nay là giải thưởng dành cho vai nữ chính xuất sắc nhất. Ý nghĩa của giải thưởng này đối với cô mà nói không khác gì là như hồ thêm cánh. Ngay từ lúc bước chân vào giới giải trí, cô có quá nhiều nguồn tài nguyên tốt, quá nhiều cơ hội phát triển đưa đến để tự mình lựa chọn, so với bất kỳ người nào hoạt động trong giới giải trí hiện nay, cô đều có ưu thế vượt trội.

Vì vậy những cố gắng của cô đều rất dễ dàng bị lờ đi thậm chí bị đánh giá bởi những cái nhìn phiến diện, bất chấp sự thật là trong công việc, cô đã tận tâm tận lực thế nào.

Thực ra, có giành được giải hay không cũng không sao cả, con đường cô nên đi thế nào cô vẫn sẽ tiếp tục bước tiếp, chẳng hạn như tiến quân vào giới điện ảnh, đây là điều cô nhất định phải làm được.

Nhưng nếu giành được giải, dĩ nhiên sẽ càng vui vẻ hơn bởi vì đây là một loại khẳng định, khẳng định năng lực của cô, cố gắng của cô.

Trên sân khấu đang trình diễn những tiết mục văn nghệ, Tần Noãn Dương xem có chút không tập trung, cả gương mặt giấu trong ánh sáng mờ tỏ, chỉ có sân khấu lúc này sáng rực dưới vô số ngọn đèn cao áp.

"Khẩn trương lắm sao?" Đường Trạch Thần hỏi cô.

Tần Noãn Dương gạt mình, lúc này mới hoàn hồn lại, quay sang nhìn người đàn ông cười cười, "Không có, chờ đợi đối với người không có kiên nhẫn như em mà nói, cũng là một loại giày vò."

Đường Trạch Thần hình như đang cười, "Hôm nay em đẹp lắm, xem ra ánh mắt của anh không tệ chút nào."

Cô ngẩn người, vừa ngược mặt lên đã thấy đôi mắt thâm thúy của anh, dù cho trong ánh sáng mờ tỏ vẫn sáng rực như đuốc.

"Là anh chọn sao?"

Đường Trạch Thần gật đầu, thẳng thắn thừa nhận, "Vừa khéo chọn đồ cho anh, thấy chiếc váy này, cảm thấy rất hợp cho nên bảo người cầm qua cho em."

Tần Noãn Dương có chút bất ngờ nhưng cũng chỉ bất ngờ vài giây thôi sau đó mỉm cười, hỏi, "Giờ đã xác định ánh mắt anh không tệ rồi, đúng không?"

Tiết mục đã hết, toàn trường tiếng vỗ tay vang dội, anh chăm chú nhìn nụ cười của cô, cũng mỉm cười theo. Đuôi chân váy giãn ra, khoe môi nhẹ câu lên thành một đường cong hoàn mỹ, nụ cười mang theo một sự dè dặt hoặc nào đó khó mà diễn tả được nhưng rất dễ khiến người ta bị hấp vào trong đó.

Anh nói, "Anh chưa từng nghi ngờ ánh mắt của mình, trước đây không, bây giờ lại càng không."

Tần Noãn Dương bị câu nói này của anh khơi dậy tâm tư thâm tư thâm kín trong lòng, có chút bối rối dời đi tầm mắt, giả vờ chăm chú theo dõi tiết mục trên sân khấu.

Được lắm rồi... cô bị anh trêu chọc đến tâm thần không yên, ngay cả điều cô nói – dè dặt khi phải chờ đợi – cũng dễ dàng vượt qua. Cô lơ đãng nhìn màn hình lớn đặt trước sân khấu đang chiếu lại trích đoạn của những bộ phim tranh giải, tức tối nghĩ: "Không nghi ngờ thì không không ngờ, cần gì phải nói bằng giọng điệu mập mờ như vậy chứ? Lại còn nhìn mình với ánh mắt chuyên chú như vậy làm chi? Sợ cô chưa đủ dao động lập trường hay sao vậy?"

Còn đang miên man suy nghĩ chợt thấy tất cả đèn trên sân khấu tối lại, duy chỉ còn một ngọn đèn pha quét quanh hội trường một vòng sau đó là tiếng khách mời lên sân khấu đọc tên cô một cách vang dội, theo đó, ánh đèn pha kia vừa đứng dừng lại trên người cô.

Cách đó không xa, máy quay phim, máy chụp hình cũng bắt đầu chuyển hướng về phía cô, ai nấy đều tranh thủ lấy được những hình ảnh đẹp nhất.

Tần Noãn Dương nhìn về phía máy quay, nở một nụ cười xinh đẹp đúng mực, tay nhẹ nâng làn váy đứng dậy, thả bước đi lên sân khấu nhận chiếc cúp thủy tinh dành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất từ tay khách mời.

Người khách được mời đến trao giải này hôm nay là một diễn viên lão thành rất có tiếng tăm trong nghề, trước khi trao giải, bà cười hiền hòa, đại khái nói có nghe nhắc đến tên cô, sau đó còn khen ngợi cô mấy câu một cách rất tế nhị.

Tần Noãn Dương mỉm cười với bà, thấp giọng nói cảm ơn sau đó tiến lên bục nói mấy lời cảm ơn đã được chuẩn bị sẵn.

Lúc đứng trên bục, tầm mắt cô không tự chủ được mà nhìn xuống vị trí nào đó bên dưới, nơi người đàn ông đang ngồi.

Anh ngồi đó, tư thái ung dung giống như không phải đây là buổi lễ trao giải mà đang ở nhà mình vậy. Thấy ánh mắt cô nhìn qua, khoe môi nhẹ nhàng câu lên, đáy mắt sáng ngời, ấn ước mang theo một loại tình tự không biết phải hình dung như thế nào.

Dưới cái nhìn đó của anh, những lời cảm ơn cô sớm đã học thuộc ngay lập tức quên sạch, thoáng có chút luống cuống.

Dưới sân khấu nổi lên tiếng lao xao rất nhỏ, cô nhìn đám đông đang hướng mắt về phía mình, đáy lòng chợt dâng lên một tia dị thường, cuối cùng chỉ mỉm cười, đơn giản nói một câu cảm ơn sau đó cúi mình chào một cách tao nhã rồi chậm rãi bước khỏi bục.

Trên người cô mặc bộ lễ phục kiểu đuôi cá ôm sát người càng tôn lên vóc người hoàn hảo của cô thêm một bậc. Lúc bước đi, những hạt đá Swarovski đính trên thân váy sáng lấp lánh dưới ánh đèn, nhìn cực kỳ bắt mắt. Cô hơi cúi đầu, cẩn thận để ý bậc thang dưới chân, hoàn toàn không biết lúc này ống kính đang quay đặc tả mình, gương mặt đẹp tinh tế, thần thái động lòng người.

Đường Trạch Thần đột nhiên có chút hối hận, một Tần Noãn Dương như vậy... không nên để nhiều người như vậy nhìn thấy.

Lúc cô đi về bên cạnh anh, Đường Trạch Thần đưa tay đỡ lấy cô, nắm lấy tay trái của cô, mãi cho đến khi cô ngồi xuống ghế của mình mới tách nhau ra.

Tay phải cô cầm chiếc cúp, chất liệu thủy tinh dưới ánh đèn càng thêm long lanh trong suốt. Lúc quay đầu nhìn anh, đầu váy cuối mắt cô đều tràn đầy ý cười.

Anh cũng cười theo, nghĩ tới nghĩ lui một hồi, cuối cùng chỉ gói gọn trong hai chữ: "Chúc mừng"

Mắt cô đảo nhanh một vòng, bàn tay trái nắm chặt lại đưa đến bên môi hôn lên khớp xương của ngón tay cái. Lúc làm động tác này, đôi mắt đen láy của cô vẫn luôn đắm đắm nhìn anh, đáy mắt ý cười sâu đậm, trong suốt như nước.

Ánh mắt Đường Trạch Thần tối lại, cổ họng cuộn lên xuống, cuối cùng vẫn là rất bất đắc dĩ quay đầu qua, chỉ có đôi tay nắm tay trái của cô, hung hăng siết chặt một cái sau đó, khi ống kính chuyển qua lần nữa thì lặng im không tiếng động thả tay ra.

Haizz, quyền rũ thất bại...

Tần Noãn Dương giành được giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc không bao lâu thì những ảnh chụp quảng cáo TVC của cô được ào ạt công bố ra ngoài, bộ phận PR cũng té nước theo mưa, cố gắng dẫn dắt sự quan tâm của công chúng, đưa hình ảnh của cô đến với người xem rộng rãi hơn nữa.

Thế nên khi Tần Noãn Dương lên Weibo, số lượng fan theo dõi và lượt bình luận chiếm sóng rất lâu.

Cô rất ít khi tự chụp ảnh tự sướng, ảnh của cô trong điện thoại thật sự ít đến đáng thương vì vậy, để tìm ảnh thích hợp đăng lên Weibo, cô đành lấy điện thoại của Mẹ Nhà định chuyển mấy tấm ảnh chị ấy chụp trong buổi lễ trao giải vào điện thoại của mình.

Khi mở album ảnh, mới lật mấy trang thì chợt nhìn thấy một bức ảnh chụp chung giữa cô và Đường Trạch Thần.

Đó là ảnh lần trước Mễ Nhã chụp ở studio của tập đoàn Trạch Thành, khi cô đến chụp TVC đại diện phát ngôn cho thương hiệu của họ, khi Đường Trạch Thần giúp cô đeo sợi dây chuyền ngọc lục bảo kia lên.

Trong ảnh, anh cúi đầu, ánh mắt chuyên chú, trái với vẻ bối rối, thắc thỏm không yên của cô... Hoặc nói chính xác hơn, là xuân tâm mạnh động.

Cô cắn nhẹ môi dưới, đột nhiên nhớ lại hôm đó hình như là Đường Trạch Thần bày tỏ với cô mà, tại sao tấm ảnh này chụp lên... càng giống như cô nổi lòng lang dạ sói với anh vậy ta?

Lén lút gởi tấm ảnh đó qua máy của mình, lại lén lút xóa tấm ảnh trong máy của Mễ Nhã đi, lúc này mới trở lại cho Mễ Nhã, người này giờ mượn điện thoại của Tiểu Lăng dùng đồ.

Gọi điện thoại xong, Mễ Nhã đi đến chỗ cô, trực tiếp ngồi xuống tay vịn của chiếc ghế cô đang ngồi, kẻ thật sát, tiếng nói cũng lớn hơn bình thường không ít, "Kỳ nghỉ của em bị hủy bỏ, ngày mai trực tiếp đi theo đoàn làm phim luôn."

Tần Noãn Dương vừa mới chọn xong phối cảnh cho bức ảnh của mình, chuẩn bị đăng status trên Weibo nghe vậy chợt khựng lại, ngược mặt nhìn người đại diện của mình, "Không phải được nghỉ mấy hôm, đợi gặp đạo diễn rồi mới đi sao?"

"Không kịp rồi, hôm nay đoàn làm phim đã đến chỗ quay phim trên núi. Chỉ đợi em đến là sẽ bắt đầu nghỉ thức bấm máy sau đó là quay phim luôn. Lần này em giành được giải thưởng dành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, làm rất khá! Đạo diễn nói sẽ cho em thêm đất diễn, để em và nam chính độc chiếm màn hình. Lần đầu tiên diễn vai nặng ký như vậy, em phải toàn lực ứng phó đấy. Một khi vai diễn này thành công thì mục tiêu mà em hướng tới sẽ càng gần hơn nữa."

Vừa nói chuyện, Mễ Nhã vừa cúi đầu nhìn điện thoại của cô, đưa tay nhấn nhấn mấy cái, luôn miệng giục, "Mau phát Weibo đi, fan của em còn đang đợi em chính miệng công bố tin vui đấy."

Tần Noãn Dương mở điện thoại lên, tiện tay ấn nút phát đi.

Sau khi màn hình hiển thị dòng status đã được đăng lên, trang Weibo lần nữa refresh, cô cầm điện thoại, cúi đầu nhìn nó, đang định dời mắt đi thì ánh mắt tình cờ rơi xuống góc phải màn hình, lập tức không dời mắt đi được nữa.

Đợi đến khi cô nhìn hết tấm ảnh cuối cùng được đăng kèm trong dòng status, tự dưng cảm thấy máu huyết giống như đang chảy ngược vậy, nhất thời lạnh thấu từ đầu đến chân.

Bức ảnh cuối cùng được đăng trên status mới vừa rồi chính là bức ảnh cô và Đường Trạch Thần chụp trong studio, không biết thế nào mà cô lại đăng thế nào mà lại add luôn vào.

Cô nhìn dòng trạng thái vừa đăng thật lâu mới hoàn hồn lại, lập tức ấn xóa bỏ.

Mễ Nhã rõ ràng là cũng nhìn thấy bức ảnh trên, sắc mặt trở nên âm u trong thoáng chốc, tay che ngực, bộ dạng giống như đang cực kỳ tức giận lẫn bất đắc dĩ, "...tiêu rồi."

Cùng lúc đó, cửa bị đẩy ra, Đường Trạch Thần vừa nói chuyện điện thoại vừa đi vào, thấy cô đứng cách cửa không xa thì hạ thấp giọng hơn, nói ngắn gọn vài câu rồi ngắt điện thoại, nhìn về phía cô gái hỏi, "Anh đưa em về nhé?"

"Không cần đâu. Mễ Nhã sẽ đưa em về... Ngày mai đã phải vào đoàn làm phim rồi, còn phải thu dọn hành lý nữa."

Đường Trạch Thần buổi tối vẫn còn chuyện cần giải quyết nên cũng không kiên trì, đưa cô lên xe, đợi xe cô dần khuất trong tầm mắt rồi cũng chuẩn bị rời đi.

Vừa mới lên xe thì cửa xe bị gõ mấy cái, anh ngẩng lên nhìn, Hứa Nhã Thực đang đứng ở bên ngoài, vẻ mặt tươi cười nhìn vào trong xe.

Sắc mặt Đường Trạch Thần lập tức sa sầm xuống, sự lạnh đậm không hề che dấu trên gương mặt cương nghị, ngay cả nhìn một cái cũng chẳng buồn nhìn, chỉ đẩy cửa xe, lạnh giọng nói, "Lên xe!"

Mục đích của Hứa Nhã Thực đã đạt được, cũng thông minh không tiếp tục làm màu mà ngoan ngoãn lên xe, ngồi ở vị trí cách xa Đường Trạch Thần nhất, gần như là dán sát vào cửa xe, "Làm phiền Đường tiên sinh rồi!"

Đường Trạch Thần nghe câu nói đó nhưng không hề có chút phản ứng nào, chỉ rũ mắt, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, một phút sau mới ra lệnh cho tài xế, "Về nhà họ Đường."

Sau khi Tần Noãn Dương về đến căn hộ của mình, một bên thì bận bịu thu dọn hành lý, một bên thì không ngừng để ý động tĩnh trên Weibo nhưng giống như lời Mễ Nhã đã nói... thực sự là tiêu đời rồi...

Tuy phản ứng của cô nhanh, lập tức xóa dòng status đó nhưng vẫn không thể nào ngăn được tốc độ lưu truyền của bức ảnh đó trong cộng đồng mạng, còn về chuyện tối nay cô giành được giải thưởng dành cho nữ diễn viên xuất sắc nhất thì không có một bức ảnh nào có thể gây chấn động hơn bức ảnh

kia.

Ngay cả Tần Chiêu Dương, sau khi gọi điện thoại chúc mừng xong thì bắt đầu một vòng thăm vấn qua điện thoại, "... Em với Đường Trạch Thần đang quen nhau sao?"

Tần Noãn Dương bụm mặt, dù qua điện thoại cũng cực kỳ chột dạ, "Cũng không biết tại sao em lại ẩn nấp nữa, đây là bức ảnh trong điện thoại của Mẹ Nhả."

Tần Chiêu Dương trầm mặc một thoáng sau đó mới nói, "Cứ giỏi giả chết đi, dù sao ngày mai em đã phải lên núi, cách biệt với thế giới bên ngoài một thời gian, thích thế nào thì cứ thế ấy đi."

Tần Noãn Dương: "..."

Đoàn làm phim chọn địa điểm quay cảnh đầu tiên là một điểm chụp ảnh du lịch, bởi vì nơi đây có một quần thể kiến trúc cổ rất hoàn chỉnh, hoàn cảnh lại thanh tĩnh u nhã, cảnh sắc thật sự không tệ, thực thích hợp để quay phim cổ trang.

Có lẽ điều duy nhất không hoàn mỹ trong tổ hợp này chính là người vào vai nữ số hai lại là Hà Tân Thuận.

Tần Chiêu Dương vì để cô tiến vào vòng diện ảnh mà trở thành nhà đầu tư cho bộ phim này, về mặt lựa chọn diễn viên, dĩ nhiên có rất nhiều quyền phát ngôn.

Nam chính trong phim « Dạ Trường An, phù thể loạn » là Thẩm Mặc Triết, người vẫn luôn có nhân khí rất cao trong giới giải trí, từ lúc ra mắt đến giờ danh tiếng không ngừng vuron xa, nữ chính có rất nhiều sự lựa chọn, Tần Noãn Dương là một trong số đó, duy nhất được cứng rắn đưa vào trong đoàn làm phim chắc chỉ có Hà Tân Thuận.

Tuy hình tượng của Hà Tân Thuận và nữ chính số hai trong kịch bản có khác biệt nhưng nhân khí của cô không tệ, cộng thêm là nữ nghệ sĩ của Giải trí Tinh Quang vì vậy đến cuối cùng, vẫn được đưa vào đoàn làm phim.

Tần Noãn Dương học thuộc kịch bản rất nhanh, sau khi lễ khai máy kết thúc thì cả đoàn còn được một buổi chiều để nghỉ ngơi, cô liền dùng thời gian trống này học thuộc hết lời kịch mấy hôm nữa sẽ diễn tới.

Mãi đến giờ cơm tối sắp đến, Hà Tân Thuận đích thân đến gọi cô ăn cơm, lại còn cùng cô đi đến nhà ăn nhỏ.

Hà Tân Thuận ý mình có xuất thân từ giới giải trí, trước giờ luôn rất ngang ngược, trong mắt không có ai, duy chỉ có ở trước mặt Tần Noãn Dương mới thu liễm tính tình đôi chút, cam tâm đứng ở phía sau.

Loại tin tức như vậy lan truyền trong giới giải trí cũng không phải chuyện mới mẻ gì, vì vậy những nhân viên trong đoàn làm phim khi thấy hai người cùng vào nhà ăn thì cũng không tò vè ngạc nhiên gì cho lắm.

Ăn được nửa chừng, rượu cũng đã quay mấy vòng, trên mặt Hà Tân Thuận bắt đầu vương một chút men say. Thẩm Mặc Triết thấy vậy, tế nhị khuyên ngăn mấy câu nhưng bất đắc dĩ không ngăn được sự hào hứng của cô ta tối nay, vì vậy đến khi tan tiệc thì cô ta đã say đến bảy phần.

Hà Tân Thuận và Thẩm Mặc Triết bởi vì có nhiều cơ hội hợp tác với nhau, lại được công ty cổ tình đề xướng, gán ghép thành một đôi thể nên, trong tình huống người đại diện của Hà Tân Thuận không có ở đây mà cô lại say đến như vậy, nhiệm vụ đưa cô về dĩ nhiên là rơi vào người Thẩm Mặc Triết.

Nhưng nghiêm túc mà nói, hai người ngoại trừ cùng xuất hiện trong những trường hợp công ty có yêu cầu ra thì hầu như chẳng có tiếp xúc gì với nhau, trên thực tế là cuộc sống của ai người ấy lo, không liên quan gì với nhau, chẳng qua là hình tượng couple của họ quá được công chúng hoan nghênh vì vậy mấy chuyện lẩn lộn thực giả này thực sự khiến người trong cuộc rất bất đắc dĩ.

Thẩm Mặc Triết có chút đau đầu, thấy Tần Noãn Dương đang chậm chạp đi ở phía sau thì không nịn được gọi, "Có thể cùng anh đưa cô ấy về không, lát nữa về phòng chắc còn phải nhờ em giúp đỡ một chút."

Tần Noãn Dương biết tình huống thực giữa hai người, hơn nữa bình thường Thẩm Mặc Triết cũng giúp đỡ cô trong công việc rất nhiều, được nhờ dĩ nhiên là không từ chối, hai người cùng nhau đưa Hà Tân Thuận trở về khách sạn.

Đợi khi đưa người về đến phòng, Hà Tân Thuận này giờ vốn dĩ rất ngoan ngoãn đột nhiên buồn ói, may mắn là Thẩm Mặc Triết kịp thời diu cô vào phòng vệ sinh bằng không thì thực sự rất thảm.

Đến lúc trở ra lần nữa, Thẩm Mặc Triết đã giúp cô rửa mặt, lại chu đáo xuống tiếp tân nhờ bộ phận phục vụ nấu cho một bát canh giải rượu.

Tần Noãn Dương giúp cô dếm chân, khi chuẩn bị rời đi, Hà Tân Thuận vốn đang say khướt đột nhiên ngồi bật dậy, túm chặt lấy tay cô không buông, ánh mắt lơ dờ nhìn cô nhưng giọng nói cực kỳ nghiêm túc, "Cô thật sự đang quen với Đường Trạch Thần sao?"

Cổ tay bị Hà Tân Thuận nắm đến đau nhói, Tần Noãn Dương thoáng chau mày, dùng sức giẫy tay ra khỏi tay cô ta, lạnh nhạt đáp, "Chỉ uống say rồi, nghỉ ngơi sớm đi."

Hà Tân Thuận không nghe được câu trả lời mình muốn thì có chút không cam lòng, "Noãn Dương, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, người đàn ông tâm tư thâm trầm, lòng dạ khó lường như Đường Trạch Thần không phải là người cô có thể nắm giữ được đâu. Tối qua sau khi liên hoan phim kết thúc, chính mắt tôi

nhìn thấy sau khi Đường Trạch Thần tiến cô về rồi thì để cho Hứa Nhã Thực lên xe của mình, hai người cùng nhau rời đi."

Nói rồi, thấy cô vẫn không có phản ứng gì, lại bồi thêm, "Tôi không có ý gì khác, chỉ là hai gia đình chúng ta có quen biết, tôi lại lớn hơn cô mấy tuổi, những chuyện thế này tôi nghĩ nên cho cô biết thì hơn."

Tần Noãn Dương lúc này mới nhìn cô ta, vẻ mặt vẫn bình thản không chút gợn sóng khiến người ta nhìn không thấu lúc này cô đang nghĩ gì.

Hà Tân Thuần bị cô nhìn, không hiểu sao có chút chột dạ, lúc còn đang suy nghĩ xem nên nói gì để lấp liếm cho qua chuyện thì chợt nghe cô nói, "Chị giả say chỉ là vì muốn nói với tôi những chuyện này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Sắc mặt Hà Tân Thuần cực kỳ không được tự nhiên, cứ vậy nhìn cô một hồi, im lặng đánh trống rút lui.

Trong phòng ánh đèn màu vàng nhạt, chiếu trên mặt Hà Tân Thuần giống như phủ một màn sương mù, mông lung, mờ ảo.

Tần Noãn Dương nhìn cô ta, cười cười, giọng càng lúc càng lạnh nhạt, "Giữa chúng ta chắc chưa thân thiết tới mức chị có thể thăm dò chuyện cá nhân của tôi chứ nhỉ?"

Lời vừa dứt thì đã nghe cửa gỗ máy tiếng, Thẩm Mặc Triết đẩy cửa bước vào, trên tay là bát canh giải rượu. Thấy Hà Tân Thuần đang ngồi tựa vào đầu giường, vẻ mặt tỉnh táo thì không khỏi ngạc nhiên người ra một thoáng sau đó mỉm cười, "Xem ra không cần canh giải rượu này nữa rồi."

Tần Noãn Dương vẻ mặt bình thản, đứng dậy chuẩn bị rời đi, "Chị nghỉ ngơi sớm cho khỏe."

Hà Tân Thuần cắn môi, nội tâm giãy dụa một hồi, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi, "Cô thật sự không để tâm chút nào sao?"

"Để tâm hay không liên quan gì đến chị?" Cô không đáp mà hỏi ngược lại.

Hà Tân Thuần im bật.

Phòng Tần Noãn Dương ở một tầng khác, Thẩm Mặc Triết tiến cô về đến cửa phòng xong thì chào rồi đi mất.

Trong phòng đã mở sẵn điều hòa, nhiệt độ vừa phải dễ chịu, trong không khí mơ hồ còn ngửi được mùi thơm dịu dịu, rất nhạt. Cô đi đến trước giường mới nhìn thấy ở đó có cắm một hộp thuốc chống muỗi.

Trong núi không khí rất trong lành và mát mẻ, nhất là vào ban đêm như thế này. Cái oi bức khó chịu của mùa hè ở nơi này chừng như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay.

Điều không tốt duy nhất chắc chỉ là muỗi ở đây so với những chỗ khác nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa còn rất độc. Một khi bị muỗi ở đây cắn, chẳng những để lại vết rất to trên da, hơn nữa còn vừa đau vừa ngứa. Đặc biệt là với Tần Noãn Dương, thể chất của cô rất dễ chiêu dụ muỗi và các loại côn trùng, chỉ mới đến một buổi sáng mà trên bắp chân đã bị cắn mấy vết rồi, ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Rèm cửa kéo hở, từ cửa sổ có thể nhìn thấy những ngôi sao sáng lấp lánh trên nền trời đen kịt, cảnh tượng khó mà thấy được khi ở trong thành phố.

Cô vào tắm rửa trước, đợi khi xong xuôi bước ra ngoài mới thấy thời gian không còn sớm nữa, lại bước đến cửa sổ đứng một hồi lâu sau đó mới đi thu dọn hành lý rồi lên giường ngủ.

Một đêm an ổn.

Sáng hôm sau, mới vừa thức dậy thì đã nhận được điện thoại của chị dâu tương lai Tô Hiểu Thần, cô nàng tin tức nhanh nhạy, mới sáng sớm thì đã gọi điện đến tuy vẫn.

Cô vừa thoa sữa rửa mặt vừa lơ đãng nói chuyện với Tô Hiểu Thần.

Khi nghe cô nói hôm qua Đường Trạch Thần ở sân bay bị đám phóng viên vây quanh thì động tác trên tay khựng lại một chút, vừa định hỏi thêm chi tiết thì đã nghe ngoài cửa vọng vào tiếng Mễ Nhã giục rồi rít, trong lúc tay chân luống cuống, điện thoại vốn đang kẹp bên tai chợt rơi xuống đất, màn hình ngay lập tức tối đen.

Tần Noãn Dương nhìn chiếc điện thoại đang nằm thoi thóp trên sàn nhà mà há hốc miệng... điện thoại bây giờ dễ vỡ đến thế sao?

Cô vừa nhặt nó lên, thử khởi động máy lại vừa đi ra mở cửa cho Mễ Nhã. Đợi đến khi chắc chắn là chiếc điện thoại xấu số của mình thực sự đã hỏng rồi thì càng cảm thấy bất đắc dĩ vạn phần.

Vốn Mễ Nhã còn định về thành phố A một chuyến giúp cô mua một chiếc điện thoại mới nhưng ai mà ngờ người trong cuộc còn không nhiệt tình bằng cô, chẳng thèm mua mà trực tiếp trưng dụng điện thoại của cô, mỗi ngày cố định gọi một cuộc điện thoại về nhà, vui đến quên cả trời đất.

Cứ như vậy qua mấy ngày liên tục, Mễ Nhã nhin không được, dè dặt cân trọng hỏi, "Em cãi nhau với Đường tiên sinh à?"

Tần Noãn Dương đang vui vẻ chiêm dụng điện thoại của Mễ Nhã lướt Weibo, nghe vậy nheo nheo mắt, lơ đãng lắc đầu, "Đâu có."

Mễ Nhã ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy cũng phải... hình như đâu có cơ hội để cãi nhau đâu chứ?

Lại tiếp tục như vậy qua thêm mấy ngày nữa, trong giới giải trí đột nhiên lan tràn một tin tức động trời, nói là Hứa Nhã Thực đang có thai, cái thai cũng được hơn hai tháng rồi.

Người tung ra tin tức này là một ký giả chuyên mục giải trí rất có tiếng trong giới truyền thông, cùng với tin tức đó là mấy ảnh chụp, chụp Hứa Nhã Thực đến khoa phụ sản lâm bằng chứng, mà những bức ảnh này cũng trực tiếp chứng minh đối tượng của tin tức chính là Hứa Nhã Thực.

Mà lúc cô ta được truyền thông phỏng vấn cũng ngậm ngậm thừa nhận.

Không được bao lâu lại bùng nổ tin tức buổi tối sau khi liên hoan phim Duyệt Thị kết thúc, Hứa Nhã Thực ngồi một chiếc xe sang trọng rời đi, tuy truyền thông không trực tiếp công khai danh tính của chủ nhân chiếc xe đó là ai nhưng phàm là người có tâm thì hoàn toàn không khó tra ra chút nào.

Tần Noãn Dương biết chuyện này là vì fan của Hứa Nhã Thực vào Weibo của cô cãi nhau ỏm tỏi với fan của cô, mà nguồn cơn gốc ngọn của cuộc cãi vã này không ai khác chính là Đường Trạch Thần.

Đạo gần đây tần suất Hứa Nhã Thực tiếp xúc với Đường Trạch Thần rất cao mà Tần Noãn Dương trước giờ đều là bạn gái tin đồn của anh... Sau khi tin đồn kia được tung ra, Tần Noãn Dương lại chẳng hề có bất kỳ phản ứng gì, fans của hai bên dĩ nhiên là sốt ruột vì nghệ sĩ của mình rồi.

Lúc Đường Trạch Thần ở thành phố B có nói qua với cô, người mà Hứa Nhã Thực trêu chọc đến là em họ của anh mà chuyện này anh cũng đã can thiệp xử lý rồi. Trước đây cô còn chưa biết rốt cuộc chuyện nghiêm trọng đến mức nào nhưng giờ thì đã hiểu rõ mười mươi rồi, thì ra là chọc ra tới « án mạng » luôn.

Đối với chuyện này, Tần Noãn Dương luôn tỏ vẻ rất bình thản, căn bản không hề chịu bất cứ ảnh hưởng gì, trái lại, có một người khác tâm trạng lại cực kỳ tệ.

Mấy ngày nay sắc mặt Hà Tân Thuận không được tốt lắm, đã mấy lần nổi giận trong trường quay nhưng cũng xem như là có chừng mực, bắt quá chỉ là quả trách trợ lý của mình chứ không liên can gì đến người khác.

Buổi chiều có một cảnh diễn giữa nam chính và thích khách đấu nhau, Tần Noãn Dương thân là nữ chính, vào lúc then chốt nhất tiến lên giúp nam chính đỡ một kiếm.

Thời tiết hôm nay có chút oi bức, cảnh diễn này độ khó tương đối cao, nhóm diễn viên ai nấy đều mặc trang phục cổ trang dày ba, bốn lớp, phoi hơi một tiếng đồng hồ dưới ánh nắng mặt trời mùa hạ thế này, tâm trạng ai nấy đều không khỏi có chút nóng nảy.

Cảnh diễn này có tính nguy hiểm nhất định, chỉ đạo võ thuật và đạo diễn hết lần này đến lần khác đều nhấn mạnh những điểm quan trọng trong từng động tác, mà quan trọng nhất chính là cẩn thận không được để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Nhưng thực tế chứng minh, sợ cái gì thì gặp ngay cái đó...

Sau khi đạo diễn hô bắt đầu, Tần Noãn Dương nhanh chóng từ một bên bỏ nhào qua, động tác của cô tuy nhanh nhưng vẫn chưa đủ, người trong vai thích khách cầm kiếm không chắc tay, đầu mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt cô, nhất thời không rút lại kịp.

Người có mặt ở phim trường ai nấy đều sợ xanh mặt, nếu như không nhờ có Thẩm Mặc Triết ở phía sau phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, kịp thời kéo Tần Noãn Dương một cái, cô theo phản xạ bản năng đưa tay lên che lấy mặt thì mũi kiếm đó không chỉ đâm rách tay áo cổ trang rộng thùng thình của cô, cắt một đường trên cánh tay cô mà thôi đâu.

Mễ Nhã sợ đến toát mồ hôi lạnh, ly nước trên tay cũng cầm không chắc, trực tiếp rơi xuống sàn, nước văng tung tóe.

Miếng vết thương không sâu nhưng cũng không cạn, mũi kiếm quệt một đường dài chừng năm phân, máu chảy không ít.

Trái với mọi người, Tần Noãn Dương trấn tĩnh hơn nhiều, trong lúc ai nấy đều tay chân luống cuống thì cô bình tĩnh dùng băng gạc thấm máu trên vết thương rồi để Mễ Nhã dìu mình đến phòng y tế xử lý vết thương.

Mễ Nhã một mực túc trực bên cạnh, khi nhìn rõ miếng vết thương kia, hốc mắt cũng đỏ lên, "Em đau lắm phải không? Chị không yên tâm, hay chị đưa em vào bệnh viện nhé?"

Bác sĩ đang giúp Tần Noãn Dương rửa vết thương nghe vậy ngược lên nhìn Mễ Nhã một cái, điềm nhiên nói, "Tôi cũng là bác sĩ."

Tần Noãn Dương nhin không được bật cười, "Em có sao đâu, chỉ là vết thương ngoài da thôi, băng lại là ổn rồi. Chị đừng có nhiều chuyện nói cho anh hai em biết, bằng không anh ấy lại sốt ruột."

Bác sĩ nhìn cô một cái, từ trong tủ thuốc lấy ra một tuýp thuốc đưa cho cô, "Mấy ngày gần đây thời tiết oi bức, miệng vết thương không dễ lành, tôi biết các cô làm diễn viên, quan trọng nhất chính là vẻ ngoài xinh đẹp. Tuýp thuốc này là thuốc chuyên dụng để làm lành sẹo, đợi khi miệng vết thương khép lại rồi, mỗi ngày nhớ thoa hai lần."

Tần Noãn Dương đưa tay nhận lấy, thấp giọng nói cảm ơn.

Vừa nãy bởi vì quá hoảng sợ nên còn chưa cảm thấy đau nhưng sau khi xử lý vết thương xong, lại thoa thuốc sát trùng lên, cảm giác đau đớn từ miệng vết thương liền không ngừng truyền đến đại não, vừa đau, vừa rát, vừa buốt.

Đạo diễn bên đó đã cho cô nghỉ hai ngày dưỡng thương nhưng cô dứt khoát không quay về thành phố, chỉ quay về phòng nghỉ ngơi.

Mới đầu còn chưa cảm thấy gì ghê gớm nhưng đợi đến lúc tắm rửa thì... bị kịch nha...

Weibo của Tần Noãn Dương đã hơn một tuần lễ chưa cập nhật gì, im ắng lâu như vậy, sau khi Mễ Nhã đăng lên mấy tấm ảnh chụp vết thương của cô, giải thích chuyện xảy ra trong lúc quay phim thì bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Sau khi Mễ Nhã thay mặt cô cảm ơn những lời thăm hỏi ân cần của fan xong thì vẻ mặt nghiêm trang lấy một chiếc điện thoại mới toanh đưa cô, kiểu dáng và màu sắc hoàn toàn giống với chiếc điện thoại bị cô làm rơi vỡ kia.

Tần Noãn Dương cầm chiếc điện thoại mới, vẻ mặt ngỡ ngàng, "...Không phải đã dặn chị không được nhận thứ gì của fan tặng hay sao?"

Về mặt Mễ Nhã rất thần bí, "Fan này rất đặc biệt, không nhận thì rất có lỗi. lát nữa em sẽ biết ngay thôi."

Mà « lát nữa » của Mễ Nhã chính là ngay sau khi cô nhét sim vào chiếc điện thoại kia.

Thực ra thì cũng chỉ hai tuần không liên lạc thôi nhưng khi nghe giọng nói của Đường Trạch Thần, không hiểu sao Tần Noãn Dương lại có một cảm giác xa xôi như đã rất lâu rồi vậy.

Giọng của anh vẫn trầm thấp như vậy, chất giọng vẫn mạch lạc rõ ràng như trước giờ mang theo một loại quyền rũ không nói nên lời, rất dễ thu hút người nghe.

Anh nói, "Giờ anh còn đang ở Mỹ, trên đường bay một chuyến đến thành phố S sau đó đổi chuyến bay, đến thành phố A chắc là chiều ngày mốt..." Ngừng lại một chút, rất nhanh lại bổ sung thêm, "Sân bay cách chỗ của em gần, ngày mốt khi anh tới, sẽ đến phim trường của em một chuyến."

Chắc giờ này anh đang ở sân bay, hơn nữa đã lên máy bay rồi bởi vì qua điện thoại, cô nghe loáng thoáng tiếng lao xao cộng với tiếng tiếp viên hàng không đang thông báo gì đó qua micro.

Đường Trạch Thần không nghe cô nói năng gì, lại đợi thêm một lát nữa, mãi đến khi tiếp viên hàng không lần nữa nhắc nhở anh tắt máy điện thoại, anh mới có chút bất đắc dĩ nói, "Trả lời anh một chữ « Được » là được rồi."

Tần Noãn Dương cũng nghe rất rõ câu nhắc nhở của tiếp viên hàng không, cô ngược mắt nhìn ra khung cửa sổ, bên ngoài bầu trời vốn còn đang tối đen chợt xuất hiện một tia nắng mặt trời, dù yếu ớt nhưng cũng đủ khiến những đám mây xung quanh như nhuốm một tầng hào quang đẹp mắt.

Tâm tình của cô lúc này cũng giống như tia nắng mặt trời đó, cho dù mây đen che kín nhưng vẫn an nhiên tự đắc.

Nghĩ như vậy, liền cười rộ lên, "Được, đợi khi nào đến thành phố A thì gọi điện thoại cho em."

Bởi vì tay bị thương, Tần Noãn Dương được đạo diễn cho nghỉ dưỡng thương, cô ở lì trong phòng nghỉ ngơi suốt một ngày, hôm sau nữa mới quay lại phim trường.

Mễ Nhã vẫn không yên tâm về cô, cứ cách một lát lại kiểm tra tay cô một lần, chỉ thiếu điều lột lớp băng gạc đang quấn quanh tay để xem miệng vết thương đã lành hay chưa.

Buổi tối, khi đoàn làm phim nghỉ ngơi ăn cơm tối, điện thoại của cô vẫn không có chút động tĩnh nào. Quay xong phần cảnh của mình, cô quay về phòng tắm rửa, bởi muốn tránh cho vết thương dính nước nên lúc tắm rửa vất vả vô cùng, đợi khi xong xuôi thì đã là nửa tiếng sau.

Ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng Tần Noãn Dương vẫn gọi cho anh một tin nhắn: « Chuyến bay bị trễ sao? »

Ai ngờ tin nhắn mới gửi đi không được bao lâu thì ngoài cửa đã vọng vào mấy tiếng gõ, cô mới vừa đến gần thì đã nghe người bên ngoài cất giọng đầy từ tính, mang theo ý cười không hề che dấu nói, "Là anh."

Cô mở cửa, quả nhiên người đàn ông đang đứng trước cửa phòng. Anh không mặc áo vest, chỉ có một chiếc áo sơ mi đơn giản cùng quần Tây. Xem ra là đã tắm giặt trước rồi mới đến.

Tay áo sơ mi của anh xắn cao, cao đến tận khuỷu tay, cổ áo tùy ý mở ra, dưới ánh đèn hành lang mờ mờ vẫn có thể nhìn thấy những đường cong đẹp mắt của xương quai xanh.

Tần Noãn Dương ngẩn người, khi lần nữa ngược mắt lên nhìn anh mới thấy quãng mắt anh có màu xanh đen, rõ ràng là mấy ngày chưa được nghỉ ngơi đáng hoàng. Lúc này đôi mắt ấy đang chăm chú nhìn cô, ánh mắt ngời ngời, tràn đầy ý cười.

Đường Trạch Thần nhìn về ngẩn ngơ của cô, hơi nhướn mày, "Có thể để anh vào trước rồi mới nói chuyện được không?"

Tần Noãn Dương lúc này mới hoàn hồn lại, nghiêng người nhường đường cho anh bước vào, "Anh mới xuống máy bay sao?"

"Ừ." Anh đi đến sofa ngồi xuống, vẻ mặt mệt mỏi đưa tay day day huyệt thái dương, một tay cầm lấy bình trà tự rót cho mình một ly, "Xuống máy bay thì qua đây luôn, thấy em còn đang ăn cơm nên anh về khách sạn tắm rửa, xong mới qua đây."

Trong lúc nói chuyện, anh nâng ly trà lên uống một ngụm, tầm mắt rơi trên chiếc áo ngủ tay dài kiểu bảo thủ của cô, "Tay bị thương ở đâu? Cho anh xem."

Tần Noãn Dương vô thức đưa mắt nhìn xuống tay trái của mình, lúc này tắm rửa, lớp băng gạc vẫn bị thấm ướt một chút, dán lên da mang theo một tia lạnh lẽo.

Đường Trạch Thần đợi cô đi qua, đưa tay vén tay áo của cô lên, nhìn cánh tay đang quấn băng gạc của cô, có chút không vui chau mày, ngừng lên chuyện chú nhìn cô, giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ, "Không thể dùng thể thân sao? Có đau không?"

Trời đã bắt đầu sụp tối, xa xa phía chân trời chỉ còn một vầng sáng mờ nhạt.

Trong phòng chưa mở đèn, sùnn mặt cương nghị của anh mờ hồ trong bóng tối càng thêm tuấn dật, ánh mắt đó nhìn cô quá đổi chuyên chú, nhìn đến mức Tần Noãn Dương cảm thấy mặt bắt đầu nóng lên, đang định nói gì đó, bàn tay với những ngón thon dài đang phủ trên lớp băng gạc khẽ động, nhẹ nhàng cọ xát, "Nói anh nghe, có đau hay không?"

Thực ra thì qua hai ngày đã chẳng còn đau như lúc đầu, chẳng qua là cô không biết nói thế nào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Đường Trạch Thần vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh mình, "Ngồi xuống, anh giúp em băng lại. Băng gạc ướt hết rồi." Vừa nói, ánh mắt anh vừa nhìn một vòng rất chuẩn xác bắt được thùng thuốc đặt trên tủ đầu giường cách đó không xa.

Cô một người, vết thương tuy rằng nằm ở tay trái nhưng lúc băng bó dù sao cũng không thuận tiện cho lắm vì vậy mỗi ngày sau khi tắm xong đều sẽ gọi điện thoại cho Mễ Nhã nhờ chị ấy qua giúp đỡ. Thùng thuốc này dĩ nhiên là đặt ở vị trí thuận tiện nhất để lấy được.

Lúc Đường Trạch Thần dỡ lớp băng gạc cũ, động tác cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ làm đau đến cô. Một lớp rồi một lớp vải gỡ xuống, cho đến khi nhìn thấy miệng vết thương, động tác trên tay cứng rắn dừng lại, im lặng không nói một câu.

Tuy rằng miệng vết thương còn chưa khép lại, vẫn còn thấy rõ ràng một vết cắt không sâu không cạn. Bởi vì mấy ngày nay thời tiết oi bức, miệng vết thương còn hơi sưng lên, trên làn da trắng nõn của cô, thoát nhìn càng thêm ghê người.

Anh dùng ngón trỏ nhẹ nhàng sờ lên miệng vết thương, ngược lên nhìn cô một cái rồi lại cúi xuống, cẩn thận dùng thuốc sát trùng xử lý phần da xung quanh vết thương sau đó cẩn thận dùng băng gạc mới băng lại.

"Một mình tắm rửa, vệ sinh cá nhân, có gì bất tiện không?" Anh hỏi.

Anh bắt ngờ hỏi vấn đề tế nhị như vậy khiến cô không khỏi có chút xấu hổ, lúc trả lời cũng không giấu được sự ngượng ngùng, "Tiện..." Thực sự là vậy, nếu không đụng đến nước thì chẳng có gì là bất tiện, vết thương nằm trên cánh tay, lúc gấp tay lại thì chẳng có vấn đề gì, chỉ cần cẩn thận không để đụng vào vết thương là được.

Đường Trạch Thần xử lý vết thương có vẻ thành thạo lắm, rất nhanh đã băng xong, đem tay áo vừa nãy vén lên kéo xuống trở lại che đi lớp gạc rồi hỏi, "Tôi nay không cần quay sao? Anh thấy đoàn làm phim bên kia vẫn còn đang bận rộn."

"Em quay xong rồi." Cô lắc đầu, rồi như nghĩ ra điều gì, hỏi anh, "Anh mới vừa xuống máy bay, vậy đã ăn cơm chưa?"

"Ăn trên máy bay." Anh trả lời.

Tần Noãn Dương « ờ » một tiếng, đưa tay định thu dọn thùng thuốc thì đã bị anh giật lấy, "Để anh làm cho."

Trong lòng cô tự dưng dâng lên một cảm xúc không biết phải hình dung như thế nào. Loại cảm xúc này, vừa nãy khi anh hỏi cô có đau hay không thì đã có rồi nhưng lúc đó tương đối mơ hồ, lúc này đây, không hiểu sao lại cảm nhận được nó cực kỳ rõ nét.

Cô mím môi, nhìn người đàn ông nhanh nhẹn thu dọn thùng thuốc, đặt nó trở về vị trí cũ, không khỏi cảm thấy có chút không thích ứng kịp, "Hình như đây là lần đầu tiên em thấy anh thu dọn đồ đạc."

Anh thu tay về, khựng lại một chút rồi nói với giọng bình thản, "Sau này sẽ thường xuyên thấy thôi."

Tần Noãn Dương: "..."

Trời đã tối mịt, lại thêm trai đơn gái chiếc ở chung trong một căn phòng, cho dù không có gì bầu không khí cũng có chút ái muội, huống hồ giữa hai người còn thực sự có gì đó.

Cô cúi đầu cầm ly trà lên uống nhưng mới vừa nhấp một ngụm đã cảm thấy có gì đó không đúng, cô không làm sao nhớ ra mình rót trà từ lúc nào...

Nhìn chằm chằm vào ly nước trên tay xuất thần hồi lâu mới đột nhiên nhớ ra, vội ngẩng lên nhìn về phía người đàn ông.

Đường Trạch Thần đang đứng cách cô mấy bước, ánh sáng ít ỏi xuyên qua rèm cửa chiếu vào phòng, phản chiếu bóng dáng cao ngất của anh thành một bóng hình mờ ảo trên tường. Đôi mắt thâm thúy của anh lại như những ngôi sao trên bầu trời đêm nay, sáng ngời, trong trẻo, mơ hồ, chừng như lại mang theo một tia lửa nóng rực trong đáy mắt nhưng khi nhìn kỹ lại, lại giống như đó chỉ là ảo giác của cô thôi vậy.

Anh hơi nghiêng người xuống Tần Noãn Dương liền rõ ràng nhìn thấy nơi khoe môi người đàn ông mang theo ý cười, rất nhạt nhưng lại cực kỳ lay động lòng người, "Anh không biết em thích cái ly này đến vậy nên vừa nãy mượn tạm để dùng rồi."

Giọng điệu tuy bình đạm nhưng ý cười trong mắt, trên môi lại khiến cô nhất thời cảm thấy chiếc ly trên tay mình bỗng ran, "Em không để ý mà."

"Vậy cái status trên Weibo lần đó chắc cũng do không để ý phải không?" Anh đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sít sao khóa trên mặt cô, "Anh vẫn luôn chờ em giải thích với anh, giờ xem ra là anh tự mình nghĩ nhiều rồi."

Trái tim mới vừa thả lỏng của Tần Noãn Dương lại bởi vì mấy câu nói hời hợt của anh mà siết chặt lại, cô giữ chặt ly trà trong tay, có chút khóe không ra nước mắt, "...thực sự là do em không để ý mà."

Đường Trạch Thần cười cười, không trả lời cô.

"Em đang chuẩn bị đăng Weibo thì Mễ Nhã đến nói chuyện với em về sự thay đổi của lịch quay phim, lúc không để ý, không biết sao lại đăng status đó lên luôn."

Đường Trạch Thần « ờ » một tiếng, "Trọng điểm không phải em có để ý hay không mà là tại sao bức ảnh đó lại nằm trong điện thoại của em?"

Tần Noãn Dương: "..."

Tại sao? Đúng nha... tại sao vậy chứ?

Thấy cô rõ ràng là muốn giả ngu, Đường Trạch Thần cũng không vạch trần, tầm mắt rơi trên quyển kịch bản đang giở ra bên cạnh cô, trang đó đã được cô gập một nếp làm dấu, trên đó có một câu lời thoại được cô dùng mực đen gạch dưới hai hàng để nhắc nhở mình phải để ý.

Trong phòng ánh sáng quả thực hơi tối, anh đưa tay mở thêm chiếc đèn trang trí chân cao ở gần mình. Ánh đèn vàng màu quýt lập tức chiếu rọi một góc phòng, dòng chữ đó cũng giống như được mạ một lớp vàng: "Phật nói: Vạn vật sinh ra từ « duyên », đều bị ràng buộc bởi « duyên »."

Anh chợt nhớ đến lần đó mình quay về trường học, dừng chân trước cửa một hội trường, cách bao nhiêu người như vậy, từ xa xa nhìn qua, một cái liếc mắt liền nhìn thấy cô. Từ đó về sau liền đem tên cô ghi tạc ở trong đầu, không làm sao quên được.

Câu chuyện giữa bọn họ, hình như chính là minh chứng cho câu nói kia.

Anh im lặng quá lâu, Tần Noãn Dương không khỏi quay đầu nhìn qua, thấy anh đang nghiêm túc đọc kịch bản, thuận theo tầm mắt anh nhìn xuống, nhìn thấy dòng chữ kia thì cười nói, "Câu nói này là trích từ trong kinh Phật ra, em đọc thấy thích cho nên làm dấu lại."

Đường Trạch Thần hơi nghiêng người nhìn cô một thoáng, ánh đèn màu vàng nhu hòa kia càng khiến sần mặt của anh thêm tuấn đạt, đôi mắt vốn thâm trầm lại càng thêm sâu sắc, "Thấy câu nào thích đều làm dấu lại sao?"

Tần Noãn Dương gật đầu, "Phải đó."

"Vậy em tính lúc nào thì làm dấu của em trên người anh?"

"..."

Tần Noãn Dương bị câu nói kia làm cho nghẹn, nhất thời không nói được lời nào, trong lòng ai oán nghĩ thầm... nếu còn không chấn chỉnh lại, về sau liệu có tạo thành chướng ngại giao tiếp giữa hai người không nhỉ?

Đường Trạch Thần không lưu lại chỗ cô quá lâu, anh vừa xuống máy bay, có nhiều việc còn chưa giao phó rõ ràng, buổi tối chắc hẳn còn phải tăng ca. Trước khi rời đi, anh đứng trước cửa phòng, bộ dạng như lơ đãng hỏi, "Lần này khi công việc hoàn thành, anh có một kỳ nghỉ ngắn."

Tần Noãn Dương « ờ » một tiếng, vẻ mặt khó hiểu.

Người đàn ông cười cười, đôi mắt sáng rực nhìn cô, ý vị sâu xa nói, "Ở đây hoàn cảnh không tệ, anh cảm thấy mình có thể thử nghiệm một chút cái gì gọi là « lừa gần róm lâu ngày cũng bén »"

... haizz, thật sự là nói ba câu lại không quên nhắc trọng điểm một lần, phiền chết đi được, nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại thấy rất vui vẻ.

Mề Nhã mới sáng sớm đã mang bộ mặt không ngủ đủ, ngáp dài ngáp ngắn hỏi cô, "Tối qua sao em không gọi chị đến giúp em thay băng?"

Tần Noãn Dương đang rửa mặt, cô bôi một lớp sữa rửa mặt, vừa tính tế xoa vừa xuyên qua gương nhìn chị, "Có người giúp em thay băng rồi, cần người tay chân vụng về như chị làm gì nữa?"

"...ai vậy?"

Chiều hôm qua, Đường Trạch Thần đến trong thầm lặng, không làm kinh động đến bất cứ ai vì vậy cũng khó trách Mề Nhã không hay không biết.

Thực ra thì Tần Noãn Dương cũng không biết chính xác anh làm vậy là vì không muốn để người khác biết hay còn vì gì khác vì vậy cũng không nói với Mề Nhã.

Sau khi ăn sáng xong thì đến phim trường, thời tiết vẫn oi bức khó chịu như mấy ngày qua, điều kiện quay phim có chút hà khắc.

Tối tới lui quay một buổi sáng, y phục sớm đã ướt đầm mồ hôi.

Dưới tình huống thế này, Tần Noãn Dương càng không thích đi đâu, chỉ cần được nghỉ liền lập tức đến trước quạt ngồi hóng gió nhưng cho dù như vậy, cũng không thể giải tỏa được hết cái nóng nực của mùa hè.

Ăn trưa xong thì được nghỉ ngơi một chút, cô trốn về khách sạn tắm rửa. Chỉ có một buổi sáng mà cả người đều ướt đầm mồ hôi, dính dính rất khó chịu.

Nhưng muốn tắm mà không đụng đến vết thương thì độ khó vẫn còn cao, cho dù cô có cẩn thận đến mấy thì băng gạc vẫn bị dính nước, miệng vết thương cũng bị dính nước trở nên càng sưng đỏ hơn, khó coi vô cùng.

Cô tự mình tháo băng gạc ướt ra băng lại bằng lớp băng mới, xong rồi lại sợ miệng vết thương nhiễm trùng, còn cẩn thận uống thêm một viên thuốc kháng sinh mà mình đem theo phòng hờ.

Cảnh diễn buổi chiều là trong một vườn hoa nằm phía sau khách sạn, trong một hang núi cách ngọn núi nhỏ kia mười mấy mét. Mặt trời đang ngả về Tây, trong hang núi gió mát thổi từng cơn, so với buổi sáng, ngược lại mát mẻ hơn mấy phần.

Ngoại trừ một vài lần đầu bởi vì không tìm được cảm giác mà bị NG vài phân cảnh ra, thời gian còn lại việc quay chụp tiến hành thuận lợi cực kỳ nhưng bởi vì đạo diễn có yêu cầu tương đối cao nên có rất nhiều phân cảnh dù đã OK nhưng lại bắt phải quay lại.

Suốt một buổi chiều như vậy, tiến độ hoàn thành lại chẳng được bao nhiêu vì vậy lẽ dĩ nhiên là công việc kết thúc hơi muộn một chút.

Đợi đến lúc ăn cơm tối xong, trở về khách sạn tắm rửa thì trời đã tối mịt.

Từ phòng tắm bước ra, điện thoại rung lên, là một tin nhắn. Cô cầm lấy mở ra xem. Tin nhắn là từ Đường Trạch Thần gửi, nội dung cực kỳ đơn giản, chỉ có hai chữ: « Mở cửa ».

Tần Noãn Dương dùng dây thun cột hờ mái tóc dài của mình lại, thả nó ở sau lưng, lúc bước đến cửa đang định mở ra thì lại nghe bên ngoài có tiếng trò chuyện vọng vào.

Cô mở cửa nhìn xem, Đường Trạch Thần trong tay cầm một chiếc quạt điện cỡ nhỏ rất xinh xắn đứng đó, bên cạnh anh là Thẩm Mặc Triết vẻ mặt tươi cười nói gì đó, thấy cô ra, anh rất nhanh cáo từ rồi đi mất.

Tầm mắt Tần Noãn Dương rơi trên chiếc quạt điện trên tay người đàn ông. Đây là chiếc quạt mà Mề Nhã đặt mua trên mạng, mua hai cái thì ship miễn phí vì vậy thuận tiện tặng cô một cái. Những ngày nóng nực thế này lúc quay phim vừa khéo có thể dùng đến vì vậy cô luôn mang theo bên mình, chiều nay mới cho Thẩm Mặc Triết mượn.

Tần Noãn Dương: "Thẩm Mặc Triết đến trả quạt cho em à?" Nói rồi nghiêng người nhường đường cho anh bước vào.

Đường Trạch Thần đặt chiếc quạt điện lên chiếc tủ ngay gần cửa, thấy cô vẫn còn đứng yên tại chỗ thì hơi nhướn mày, nói, "Vào đây anh thay băng cho."

Anh vừa nói vừa đi lấy thùng thuốc, lúc nhìn thấy trên bàn có một vỉ thuốc kháng sinh uống dở cô tùy ý đặt đó thì khựng lại một chút, tiện tay cầm lên xem tên thuốc, lại từ trong thùng thuốc lấy hộp thuốc kháng sinh ra, tìm hướng dẫn sử dụng đọc qua một lượt, "Thuốc kháng sinh đều là thuốc kê đơn, là bác sĩ cho em uống à?"

Cô còn chưa kịp trả lời thì đã thấy anh chau mày chặt hơn, "Không phải em có chút miễn cảm với loại thuốc này sao? Còn cả gan uống Amocillin nữa chứ."

Tần Noãn Dương ngẩn người một lúc mới giải thích, "Loại này hàm lượng kháng sinh tương đối thấp, hơn nữa em chỉ là hơi miễn cảm thôi, uống loại này, hàm lượng 25mg thì không có sao. Thuốc này tác dụng rất tốt, em cũng không phải lần đầu tiên uống, mấy lần trước uống cũng không có vấn đề gì. Sao anh lại biết chuyện em miễn cảm với thuốc kháng sinh?"

Đường Trạch Thần bị cô hỏi đến á khẩu, tầm mắt dời từ hộp thuốc lên gương mặt vô tội của cô, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi, "Thuốc này đừng uống nữa, lát nữa anh đi hỏi bác sĩ giúp em."

Cô còn định nói gì đó thì đã bị ánh mắt của anh ngăn lại, thậm chí ngay cả chuyện truy vấn xem anh làm sao biết chuyện cô miễn cảm với thuốc kháng sinh này cũng quên sạch sẽ luôn.

Người đàn ông mím môi, đáy mắt giống như có mạng theo dao vậy, nghiêm khắc đến có chút hung dữ.

Một hồi lâu sau Đường Trạch Thần mới thở dài một tiếng, nhàn nhạt cảnh cáo, "Sau này không được uống thuốc bậy bạ nữa."

"Ồ."

Thấy cô ngoan ngoãn nhận lời, sắc mặt của anh mới hòa hoãn lại đôi chút nhưng khi tầm mắt rơi trên băng gạc mới bị thấm nước của cô thì lại bắt đầu sầm xuống. Lần này thì lại chẳng nói năng gì, trực tiếp vươn tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Vết thương dính nước, miệng vết thương hơi tái nhưng xung quanh thì lại tấy đỏ lên, thoạt nhìn hoàn toàn không có hiện tượng gì là sắp khép miệng cả.

Đường Trạch Thần ngược mắt nhìn cô, thấy cô đang rũ mắt chăm chú nhìn cánh tay mình, cuối cùng không nói gì cả, chỉ thành thạo giúp cô thoa thuốc, lần nữa băng lại với băng gạc mới. Lúc thu tay về, không nặng không nhẹ ấn lên miệng vết thương một cái.

Tần Noãn Dương đau đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, theo phản xạ bản năng muốn giật tay ra khỏi tay anh ai ngờ anh sớm đã có chuẩn bị, siết sao tóm chặt lấy cổ tay cô.

Đợi đến khi thấy cô ngơ ngác nhìn mình, người đàn ông mới chậm rãi hỏi, "Có đau không?"

Nói nhảm sao???

"Vậy thì không cho phép không để ý đến nó nữa." Anh lúc này mới thả tay ra, thu dọn thuốc và băng gạc cho vào thùng thuốc, "Đừng để anh lo lắng nữa."

Cô sững sờ, nhìn theo bóng lưng cao ngất của anh hồi lâu vẫn chưa nói được lời nào.

Đợi khi anh dọn dẹp thùng thuốc xong, đặt nó vào vị trí cũ, quay về bên cạnh cô thì Tần Noãn Dương mới sực tỉnh lại gật đầu đáp, "Biết rồi."

Nhưng thực ra, này giờ xoay chuyển trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, tại sao nơi này là địa bàn của cô mà anh còn có thể nói năng hùng hồn đến thế được nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Sau khi công việc đổi thuốc, thay băng cho Tần Noãn Dương chuyển giao cho Đường đại tổng tài, người mỗi ngày đều đứng giờ đến báo danh thì Mặc Nhã tự dung rảnh rỗi vô cùng. Nhưng rảnh rỗi được mấy ngày sau thì cô mới hậu tri hậu giác phát hiện ra có gì đó không đúng.

Bởi vì phát hiện này mà không khỏi suy nghĩ đến một khả năng, chính là Tần Noãn Dương đang « kim ốc tàng kiều », chẳng qua là sau mấy lần thử đủ

cách cả cứng lẫn mềm vẫn không hề có chút thu hoạch nào thì cô nàng bắt đầu có chút rối rắm.

Buổi tối, lúc Đường Trạch Thần đang ở trong phòng cô, Tần Noãn Dương đột nhiên nhớ đến chuyện này, liền xem nó như chuyện cười mà kể lại cho anh nghe một lần.

Gương mặt Đường Trạch Thần bình thản không gợn sóng, cùng cô ngồi chung một chiếc sofa. Trong phòng không mở đèn, chỉ có chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng ở trước mặt hai người đang mở, ánh sáng từ tivi không ngừng biến ảo thành đủ loại màu sắc, ánh trên gương mặt anh tuấn của anh.

Nghe xong câu chuyện, môi anh nhẹ câu lên một ý cười nhàn nhạt, nhạt đến nỗi gần như chỉ là một cái nhếch môi nhưng khó có được là, đặc biệt khiến cô cảm thấy người đàn ông này ở một thời điểm nào đó cực kỳ xứng với câu hình dung « ôn nhuận như ngọc ».

Phát hiện tầm mắt cô rơi trên người mình, anh quay đầu lại, trong phúc chốc, khoảng cách giữa hai người được kéo lại quá gần, cô nhìn thấy ánh mắt anh qua ánh đèn chớp lóa đủ màu từ trong tivi, vừa mơ hồ vừa rõ ràng đang nhìn mình.

Tivi chuyển sang cảnh ban ngày, ánh sáng trong đó nhất thời chuyển thành màu sáng bạch.

Tần Noãn Dương chợt bừng tỉnh, lặng lẽ dịch về sau một bước, cố gắng duy trì một khoảng cách an toàn.

Trong phòng điều hòa thổi vù vù, mùi thơm rất nhạt của nhang muỗi quần quăn trong không khí, cứ như vậy thành thực ngồi xem tivi được một lúc thì cô bắt đầu cảm thấy mệt mỏi sau đó ý thức không khống chế được, đầu càng lúc càng nặng, cuối cùng bất tri bất giác ngủ mất.

Đường Trạch Thần vô tình nhìn sang, thấy cô đang ngoẹo đầu vào lưng ghế sofa, đôi mắt nhắm nghiền, rõ ràng là đã ngủ say, hô hấp đều đều, gương mặt cô gái trong giấc ngủ an nhiên mà điềm tĩnh lạ thường.

Ban ngày lượng công việc lớn, có lẽ có chút quá sức chịu đựng của cơ thể nên lúc này mới có thể ngủ gục thế này.

Sợ làm cô tỉnh giấc, anh dứt khoát tắt tivi. Sau khi đứng lên thì đi lấy một chiếc chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Mới vừa đắp lên thì Tần Noãn Dương khẽ nhúc nhích.

Đường Trạch Thần tưởng là cô thức giấc, cứ duy trì tư thế đó thật lâu không dám nhúc nhích, ánh mắt chăm chú nhìn cô, chỉ thấy cô lười biếng nghiêng người, tìm một tư thế thích hợp, cuộn mình ngủ tiếp.

Lúc này anh mới càng thêm nhẹ nhàng từng li từng tí đắp chăn lên cho cô, lại rón rén lùi lại.

Làm xong mọi việc, vốn định rời đi nhưng nhìn lại thấy thời gian vẫn còn sớm, giấc ngủ của cô chắc không sâu, đoán chừng qua một lát sẽ thức dậy... cho dù không thức thì cũng không nên nằm ngủ ở sofa thế này.

Trong lòng đã có tính toán, cuối cùng anh quyết định ngồi xuống lại, cảm quyền kịch bản cô tùy tiện đặt trên bàn lên đọc để giết thời gian.

Thấy đèn bàn có hơi sáng, anh nhìn cô gái đang ngủ say sưa trên sofa một cái, hơi nghiêng người chắn bớt ánh sáng từ đèn bàn chiếu vào cô.

Cả căn phòng vì thế mà giống như lấy anh làm vạch phân cách, chia thành hai thế giới, một bên sáng, một bên tối.

Đúng như anh nghĩ, Tần Noãn Dương ngủ không bao lâu thì tỉnh giấc, trong phòng điều hòa để nhiệt độ không thấp nhưng hai chân cô lại hơi lạnh, ngủ được một lát thì bởi vì lạnh mà thức giấc.

Mới mở mắt ra, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy chính là người đàn ông đang ngồi dưới đèn đọc gì đó, ánh đèn tranh sáng tranh tối càng tôn vẻ cương nghị và tuấn kiệt của anh.

Từ góc độ này của cô nhìn qua, anh ngồi ngược sáng, sườn mặt góc cạnh rõ ràng, đáy mắt giống như một dải sao trời, lấp lánh, trong trẻo.

Nhưng thực ra thì thần sắc của anh giống như lơ đãng nhưng trong vẻ lơ đãng đó lại mang theo một sức quyến rũ thâm lặng, dễ dàng khiến người khác mê muội.

Tần Noãn Dương chớp chớp mắt, nhất thời không phân biệt được bản thân đang nằm mơ hay đã tỉnh, chỉ biết giờ phút này, có một người đàn ông mà cô thích đang ngồi cách cô cực kỳ gần, gần đến mức tưởng như chỉ cần vươn tay ra là có thể nắm lấy được vậy.

Đợi đến khi cô nhận ra là mình thực sự vươn tay ra thực thì bàn tay đã bị người đàn ông nắm lấy, vẻ mặt anh bình thản không gợn sóng, dịu giọng hỏi, "Dậy rồi à?"

Cô gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn còn ngờ ngác chưa tỉnh, lười biếng đưa tay che miệng ngáp một cái, rũ chiếc chăn mỏng đang đắp trên người ra, ngồi dậy, rúc mình trong ghế sofa.

Đường Trạch Thần nhắc tay nhìn đồng hồ, thấp giọng hỏi cô, "Có muốn ngủ tiếp không?"

Tần Noãn Dương lắc đầu rồi lại gật đầu, vẫn không nói chuyện.

Đường Trạch Thần đặt quyền kịch bản trên tay xuống bàn, đứng dậy đi đến chỗ cô, một tay luồn dưới hai chân cô, tay kia đặt trên eo cô, không phí bao nhiêu sức lực đã dễ dàng nhấc cô gái lên, "Anh ôm em về giường ngủ tiếp nhé."

Cô còn chưa kịp tỉnh hồn thì đã thấy cả người được nhấc bổng lên, theo phản xạ bản năng, lập tức đưa tay vòng qua cổ người đàn ông, giữ cho bản thân khỏi ngã.

Phòng ngủ là gian bên cạnh, anh ôm cô đi mấy bước là tới, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, cô mới vừa ngủ dậy, phản ứng so với ngày thường chậm chạp hơn rất nhiều.

Anh đã thả tay ra nhưng cô vẫn giữ nguyên tư thế vòng qua cổ anh, cứ vậy chăm chú nhìn anh một hồi rồi mới chịu buông tay.

Sợ tối nay cô cứ qua loa như vậy, nửa đêm không chừng lại bị lạnh nên anh cúi người, giúp cô dém chăn thật chặt, lại kiểm tra một lượt các dụng cụ điện trong nhà đã tắt hay chưa, tiện tay đóng cửa sổ, kéo rèm che lại sau đó mới rời đi.

Trong mũi Tần Noãn Dương vẫn còn mùi hương mát mẻ, dễ chịu trên người anh, nhẹ nhàng không quá gay gắt nhưng thực sự rất khó bỏ qua.

Gian phòng ngoài anh còn chu đáo để sáng một ngọn đèn, không sáng lắm nhưng đủ để cho cả gian phòng tràn ngập cảm giác ấm áp.

Cô mở mắt nhìn về phía nguồn sáng ấy, trong bóng tối đôi mắt lại sáng ngời ngời, hoàn toàn chẳng có chút buồn ngủ nào.

Buổi tối hôm sau là sinh nhật Hà Tân Thuận, bởi vì đoàn làm phim đang ở cách thành phố A khá xa, giao thông lại bất tiện vì vậy sinh nhật chỉ có thể tổ chức trong khách sạn.

Ở nhà họ Hà, Hà Tân Thuận là con cưng, là hạt ngọc trên tay ba mẹ, mỗi năm đến dịp sinh nhật đều được tổ chức cực kỳ hoành tráng, nói thế nào cũng là một buổi yến tiệc của giới thượng lưu, chưa bao giờ trải qua một bữa tiệc sinh nhật sơ sài như thế này.

Tuy rằng người đại diện của cô đã tận tâm tận lực giúp cô chuẩn bị, cũng đã sắp xếp đưa vài fans hâm mộ thân niên đến để cùng nhau chúc mừng sinh nhật nhưng đại tiểu thư họ Hà vẫn không vui mấy hôm liền.

Nhưng cũng chỉ mấy hôm thôi, tự cô nàng cũng nghĩ thông suốt, cũng không cần hoành tráng gì cả, cuối cùng quyết định chỉ mời thêm mấy người bạn, cùng nhau tụ họp ăn một bữa cơm.

Buổi tối hôm đó, Tần Noãn Dương dĩ nhiên không thể vắng mặt, sau khi về phòng tắm rửa, cô thay một chiếc váy bằng lụa mỏng dài đến gối rồi đi đến nhà hàng.

Cùng trong một vòng giao tiếp, mấy người bạn của Hà Tân Thuận dĩ nhiên cũng biết Tần Noãn Dương nhưng thấy thái độ cô khách sáo mà xa cách thì cũng không tiện quá mức nhiệt tình đeo bám.

Bản thân cô lại không mấy thích xã giao, sau khi cắt bánh kem xong, cùng nhau chúc mừng thọ tinh xong, đang định tìm một lý do chính đáng để rời đi thì chợt thấy Mễ Nhã lén la lén lút đẩy cửa bước vào, im lặng đi đến bên cạnh kê sát tai cô nói, "Chị vừa mới nhìn thấy Đường tiên sinh đang đi về phía hồ bơi bên kia."

Tần Noãn Dương liếc mắt nhìn người đại diện của mình một cái, quả không ngoài dự liệu, trên mặt Mễ Nhã viết rõ dòng chữ « Em giỏi giấu diếm thật đấy! Nhưng giấu kỹ cỡ nào cũng bị lão nương phát hiện ra, lão nương ta giỏi thật chứ chẳng đùa! ».

Cô tiện tay đặt ly rượu trên tay xuống, nhìn Mễ Nhã cười cười, rất không khách sáo đẩy nhiệm vụ tìm cơ chuẩn đi lên người chị ta, "VẬY em ra hồ bơi trước, ở đây giao lại chị phụ trách đối phó với Hà Tân Thuận nha, cảm ơn."

Mễ Nhã há hốc miệng, "Em không đào hố cho chị nhảy thì sẽ mập lên mười ký sao?"

"Phải đấy."

Mễ Nhã: "...". Bắt đầu loáng thoáng cảm thấy trên người cô nàng này xuất hiện bản chất phúc hắc của Đường tiên sinh rồi nha!

Lúc Tần Noãn Dương rời phòng tiện tay đóng cửa lại, những âm thanh huyền ảo bên trong bởi vì động tác này mà bị ngăn lại sau cánh cửa, cô nhìn hàng lang dài vắng lặng, xoay người, xuống lầu.

Hồ bơi nằm ở vườn hoa phía sau khách sạn, từ cửa sau đi qua có một con đường nhỏ, cứ đi thẳng là tới. Con đường nhỏ này hai bên đều có cây cối, bóng cây giao nhau trong đêm, tuy rằng có đèn đường xuyên suốt đường đi nhưng vẫn cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Ngày thường vào giờ này, con đường nhỏ này vẫn có người qua lại nhưng hôm nay ngoại trừ những người đi dự tiệc sinh nhật của Hà Tân Thuận ra thì chẳng thấy còn ai khác.

Cô bước dọc theo hành lang dài, lại rẽ ngoặt, theo con đường nhỏ đi đến hồ bơi.

Ánh trăng nhàn nhạt, mặt nước xanh trong được ánh trăng chiếu xuống giống như được tráng một lớp bạc. Gió đêm mát rượi thổi qua, mặt hồ lăn tăn gợn sóng, trong một đêm trăng trong trẻo như thế này, giống như là được dát lên những hạt kim cương vậy, sáng lấp lánh.

Tần Noãn Dương từ trên bậc thềm thông dong bước xuống, khi nhìn thấy bề bơi vắng teo không một bóng người thì có chút nghi hoặc, chẳng lẽ lại đi đâu rồi?

Nghĩ như vậy, cô túm gợn từng vẩy trong tay, men theo đường lát gạch có chút ẩm ướt của hồ bơi, cẩn thận bước từng bước qua.

Giấy có hơi trơn, cô dứt khoát cời nó ra cầm trên tay luôn. Cứ vậy chân trần men theo con đường dẫn đến hồ bơi đang vọng đến tiếng nước chảy róc rách nhỏ vụn.

Hồ bơi này diện tích không phải rất lớn, không lâu sau Tần Noãn Dương đã đi hết một vòng, vẫn không thấy bóng người nào, đang chuẩn bị mang giày trở lại rồi thì chợt nghe sau lưng có động tĩnh.

Cô cảnh giác quay đầu lại nhìn, theo tiếng xé nước rào rào, một bóng người từ dưới đáy hồ bơi đột ngột trồi lên, tiếp theo đó, chợt cảm thấy cổ chân mình giống như bị siết lấy, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy cả người bị một luồng sức mạnh khổng lồ chế ngự, trực tiếp kéo xuống nước.

Tần Noãn Dương bị dọa sợ đến mất hồn, khoảnh khắc rơi xuống nước ấy, tay theo phản xạ bản năng giãy giụa liên hồi, cuối cùng tóm được cánh tay của người kia.

Mặt hồ bơi nổi lên từng đợt sóng khi cô rơi xuống, Tần Noãn Dương ngay cả nước bám trên mặt cũng không kịp lau, trừng mắt nhìn người đàn ông sau lưng mình, rất không khách sáo ngoảnh đầu lại, ngay trên bả vai trần của anh cắn một phát thật mạnh.

Vết cắn không khách sáo kia để lại một hàng dấu răng hoàn chỉnh trên làn da nâu khỏe khoắn của anh.

Đường Trạch Thần bị cô cắn đau đến hít một hơi khí lạnh, một tay giữ lấy cổ tay bị thương của cô, tay kia choàng qua eo cô, giữ chặt cô trong ngực mình, "Là anh."

Là anh nên mới càng phải cắn mạnh, cô trong lòng thầm rủa.

Thấy cô không nói gì, Đường Trạch Thần hơi tách ra, cúi đầu nhìn cô, "Bị dọa thật à?"

Anh đứng ngược sáng, những biểu tình trên mặt cô không thấy được, chỉ biết là anh đang cười sau đó xoay tay, giữ lấy tay cô trong lòng bàn tay mình, "Cánh tay này đừng đụng nước."

"Vậy mà anh còn kéo em xuống..." Cầu nhàu như vậy nhưng tay đã đáp trên vai anh.

Sau đó Tần Noãn Dương mới phát hiện ra, khoảng cách giữa hai người lúc này ái muội đến mức nào.

Anh chỉ mặc một chiếc quần bơi mỏng bó sát còn cô mặc một chiếc váy lụa không tay, ăn mặc như vậy mà xuống nước, trước đừng nói đến toàn thân ướt sũng mà quan trọng hơn cả là chiếc váy gần như trở nên trong suốt, từng vẩy mỏng manh bên dưới thì khỏi cần phải nói, đang đập dềnh trên mặt nước.

Nhất thời không chỉ mặt mà cả tai cô cũng nóng lên, vội vàng đẩy người đàn ông ra định trèo lên bờ.

Đường Trạch Thần trái lại không cho cô có cơ hội này, bàn tay thêm chút sức, dứt khoát ôm cả thân thể cô gài vào ngực không cho động đậy dù chỉ một chút, "Nếu như đã xuống đây rồi, còn chạy gì nữa chứ?"

Anh cách cô rất gần, sườn mặt tuấn đạt ở ngay trước mặt, ý cười trong mắt càng thêm không hề che dấu, khiến cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Tần Noãn Dương nhớ lại lần đó ở thành phố S, khi nhân viên phục vụ khách sạn đưa nhầm đồ qua cho cô, anh cũng nhốt cô trong ngực mình một cách vừa bá đạo vừa vô lại như vậy, thậm chí ngay cả nụ cười trên mặt cũng không khác một ly nào.

Vừa định lên tiếng trả lời thì chợt nghe cách đó không xa vọng đến tiếng bước chân. Ở đây thực sự quá vắng vẻ, ngay cả một chút gió thổi cỏ lay cũng đều có thể phát giác được chứ đừng nói tiếng bước chân, "Có người sắp qua đây."

Đường Trạch Thần lười nhác đưa mắt nhìn ra bên ngoài, hoàn toàn không có chút lo lắng nào, "Không đâu."

Lời vừa dứt thì quả nhiên như lời anh nói, có tiếng trò chuyện vọng đến, chỉ có điều không mấy chốc, tiếng bước chân xa dần, người đã đi xa rồi.

Rõ ràng nơi đây có sắp đặt người canh chừng.

"Vậy sao anh biết là em sẽ qua đây?"

Đường Trạch Thần cười cười đáp, "Anh cũng không chắc." Ngừng một chút, anh lại nói, "Anh hỏi anh ta có biết Tần Noãn Dương hay không? Nếu biết, đợi lát nữa cô ấy đến thì đừng ngăn lại."

Anh ta mà anh nói, chắc chắn là người đang canh chừng ngoài bể bơi rồi.

Hai người dựa vào nhau quá gần, gần đến mức có thể cảm giác được hơi thở của nhau, thân thể dán sát vào nhau, cô quả thực có chút không được tự nhiên, "Anh thả em ra đi, ngấm nước em thấy hơi lạnh."

Đường Trạch Thần vẫn không có phản ứng, chỉ khê khằng nâng cô lên, để cánh tay bị thương của cô đáp trên vai mình, cứ dùng tư thế mặt đối mặt, chỉ cần nhích thêm một chút là có thể chạm vào nhau này nhìn cô, "Vậy anh hỏi em mấy câu, nếu câu trả lời của em khiến anh hài lòng, vậy anh sẽ thả cho em lên bờ."

Tần Noãn Dương cũng nhìn người đàn ông không chớp mắt, rõ ràng biết thái độ của anh đối với mình chính là nhất định phải có bằng được nhưng thế nào cũng không thốt lời cự tuyệt được.

Cô rũ mắt, bàn tay đang đặt trên vai người đàn ông siết chặt lại, nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Gió đêm thổi qua từng con, lá cây bị thổi nghe xào xạc, bóng cây lay động không ngừng nhưng lúc này Tần Noãn Dương không hề thấy lạnh chút nào, thậm chí thân thể nơi áp sát người anh còn hơi nóng lên, nhiệt độ đó, so với lúc bị sốt chưa lùi còn ghê gớm hơn.

Đường Trạch Thần vẫn sợ cô bị lạnh quá, nửa ôm nửa dìu cô rẽ nước vào bờ, đến nơi, hai tay vịn nơi eo cô, dùng sức một cái liền dễ dàng ôm cô lên khỏi mặt nước, đặt ngồi nơi bậc thềm đá bên thành hồ bơi. Người đàn ông vẫn còn đứng trong nước, lúc này đổi thành cô từ trên cao nhìn xuống anh, đứng trong nước nhưng khí thế của anh hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào, hai tay chống hai bên sườn của cô, vững chắc giữ cô trong phạm vi không chế của mình, muốn xoay trở một chút cũng khó.

"Rõ ràng là vì chuyện của Hứa Nhã Thực mà tức giận với anh, tại sao trước giờ không chịu tự mình hỏi?"

Vốn Tần Noãn Dương còn định tùy tiện ứng phó một câu, lời đã đến bên môi nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chuyên chú đến quá phận của người đàn ông đang nhìn mình, rốt cuộc những lời muốn nói đều âm thầm nuốt trở về.

Suy nghĩ một thoáng, mới nói: "Hứa Nhã Thực vốn không quan trọng, hơn nữa anh đã nói với em, người mà cô ta chọc đến là em họ anh."

Câu trả lời này không bao hàm toàn bộ điều cô muốn nói, vẫn còn một điểm, chính là cô không muốn lúc quan hệ giữa hai người còn chưa xác định mà đã mang tư thái « nữ chủ nhân » ra can thiệp vào chuyện gia đình của anh, danh không chính, ngôn không thuận, loại hành vi này rất ngu xuẩn.

"Vậy em có muốn biết không?"

Cô gật đầu, không chút né tránh, "Muốn."

Đường Trạch Thần ngược mắt lên nhìn cô gái trước mặt, đáy mắt ý cười rất rõ ràng, "Từ những tin tức lan truyền mấy hôm nay chắc là em cũng biết đại khái rồi nhưng đương sự không phải là anh. Hứa Nhã Thực mang thai con của em họ anh. Lúc em sắp trở về thành phố B, cô ta cứ luôn vì chuyện này mà tìm đến anh..."

Ngừng một chút, người đàn ông lại nói tiếp như giải thích, "Anh là người nắm quyền trong nhà họ Đường."

Tần Noãn Dương thoáng sững sốt, tuy biết anh là người có quyền lực nhất định trong nhà họ Đường nhưng không ngờ tới hiện giờ, người nắm quyền trong nhà họ Đường lại là anh.

Trước đây cô có nghe Tần Chiêu Dương nhắc qua, thành phố A có nhiều gia tộc truyền thừa hàng trăm năm nay, số tài sản tích lũy được quả thực khó mà tưởng tượng, gia tộc hùng mạnh, con cháu vô số, bất kỳ một động tĩnh nhỏ nào của gia tộc họ cũng có thể ảnh hưởng đến đại cuộc.

Mà nhà họ Đường không chỉ truyền thừa hàng trăm năm mà còn là danh môn thực sự.

Trái tim không ngừng đập phồng trong ngực, đột nhiên trầm xuống không biết nên nói gì.

Sắc mặt cô thay đổi mấy lần, Đường Trạch Thần không phải không nhìn thấy nhưng sau khi tạm ngừng một chút, anh vẫn như không có việc gì tiếp tục nói, "Ở thành phố B lần đó, là anh sắp xếp người để lộ giấy khám thai của Hứa Nhã Thực cho Lý Ngạo nhìn thấy, triệt để dập tắt âm mưu bắt cả hai tay của cô ta. Trước giờ anh không sợ phiền phức nhưng anh rất dễ ý thái độ của cô ta đối với em."

Những câu này anh nói với giọng đều đều, không dùng bất kỳ kỹ xảo thương thuyết gì, chẳng qua chỉ là trần thuật lại một câu chuyện nhưng từng câu từng chữ đều dễ dàng làm lay động lòng cô.

"Đêm liên hoan phim Duyệt thị đó, Hứa Nhã Thực lên xe của anh, anh đưa cô ta trở về nhà họ Đường. Khoảng thời gian này, nhà họ Đường bởi vì những chuyện xấu của cô ta mà khó được một lần mọi người đều ngồi lại với nhau."

Anh vươn tay nắm lấy tay cô, kéo đến bên môi hôn nhẹ lên mu bàn tay một cái, "Còn có chuyện gì muốn hỏi anh không?"

Tần Noãn Dương ngẫm nghĩ một chút, tâm tư xoay chuyển trăm chiều đến cuối cùng vẫn không chống được trí tò mò của mình, hỏi anh, "Vậy cô ta... sẽ thế nào?"

"Hứa Nhã Thực?" Anh nheo nheo mắt, giọng lạnh đi, "Chẳng thế nào cả."

« Chẳng thế nào cả » bốn chữ này trong miệng Đường Trạch Thần nói ra, dĩ nhiên không mang ý gì tốt. Nhưng cũng chỉ bốn chữ đơn giản này đã quyết định vận mệnh sau này của cô ta.

Nhất thời, Tần Noãn Dương cũng không biết nên đồng tình với Hứa Nhã Thực nay nói cô ta đáng đời.

Nhìn ra được tâm tư của cô, Đường Trạch Thần trầm ngâm một chút, lên tiếng, "Những người không liên quan thì đừng mất công suy nghĩ tới, kết cuộc của cô ta thế nào đều không phải chuyện em có thể can thiệp. Huống gì, tự bản thân Hứa Nhã Thực không biết phân nặng nhẹ, xứng đáng bị dạy dỗ một chút."

Tần Noãn Dương gật đầu, hỏi tiếp, "...Anh nói hỏi mấy câu, chính là mấy chuyện này?"

"Chính là nó."

Mấy câu hỏi này thật đúng là vượt ra ngoài dự liệu của Tần Noãn Dương.. Vốn cô còn tưởng là anh sẽ đòi hỏi mấy điều khoản bá đạo gì, ai mà ngờ là anh lại đổi một cách khác để giải thích mọi chuyện cho cô nghe... Chẳng lẽ là cô thật sự tự kỷ về bản thân quá?

Y phục trên người đã ướt đẫm, tà váy ướt dán chặt hai chân khiến cô có cảm giác nhom nhóp không quá thoải mái vì vậy khẽ nhúc nhích thân mình, đưa tay lung lung tà váy để rũ bớt nước ra nhưng ở trước mặt anh, lại có một chút dè dặt, lặng lặng lùi về phía sau.

Đường Trạch Thần dĩ nhiên nhìn ra chút động tác nhỏ này của cô, ánh mắt hơi trầm xuống, nói, "Lần đầu tiên anh gặp em là ở trường đại học, lúc đó em đang diễn thuyết..."

Hai tay đang chống hai bên sườn của cô nhúc nhích, đôi thành một tay choàng qua eo cô, một tay kia giữ lấy hai chân cô, "Có người hỏi anh có biết nick name của cô gái trên bục là gì không? Anh nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra nó lại là « Đường Trạch Thần thứ hai »".

Tay anh khẽ dùng sức, đè chặt sống lưng của cô, buộc cô nghiêng người dán gần vào người anh hơn, chân bước lên bậc thềm một bước, dựa vào cô càng gần hơn, "Những lời em nói lúc đó, anh đều nghe thấy... Về sau anh hỏi em lần đầu tiên gặp anh là lúc nào, em lại nói dối anh."

Đường Trạch Thần nhìn cô cười, nụ cười rất nhu hòa, đáy mắt như có một tia sáng loe loe. Anh đứng ngược sáng, sau lưng là ánh trăng bàng bạc, lạnh lẽo, cứ vậy ngược mặt nhìn cô, không chút giữ lại, để cô nhìn rõ ánh sáng trong mắt anh vì cô mà rực rỡ hơn.

"Lúc ở thành phố S, cùng em ở chung một khách sạn... cũng không phải ngẫu nhiên." Bàn tay vốn đang đè lại hai chân cô chậm rãi nâng lên, vuốt ve gò má mịn màng của cô, đầu ngón tay hơi lạnh tí mĩi vén những sợi tóc dài của cô sang một bên để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn bằng một bàn tay rồi nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

"Anh biết lịch làm việc của em, vì vậy anh cố tình vào ở khách sạn đó. Anh biết em phải đi gặp Lý Ngao, vì vậy anh cũng cố tình đến bữa cơm đó. Trước giờ đều không phải ngẫu nhiên mà gặp..." Giọng anh càng lúc càng thấp, chất giọng vẫn ôn nhuận, trong trẻo như cũ, ân ân mang theo một tia dụ hoặc khiến Tần Noãn Dương không tự chủ được, thân thể khẽ run lên.

Đường Trạch Thần nâng cằm cô lên chút nữa, đầu hơi cúi xuống, môi không chút tiếng động áp lên môi cô.

Trên môi xúc cảm mềm mại, người đàn ông hôn rất nhẹ, rất dịu dàng, chỉ như một sợi lông vũ phất qua, không biết nghĩ tới gì, liền bật cười lên, môi khẽ tách ra, chớp míi tí lên chớp míi cô, cứ như vậy gần trong gang tấc nhìn cô, "Trước giờ giữa anh và em đều không phải là ngẫu nhiên mà là cố ý sắp xếp. Nhưng giờ anh không đợi được nữa, anh muốn tối nay em nói cho anh biết đáp án. Vì vậy em nhất định phải suy nghĩ kỹ càng, suy nghĩ xem rốt cuộc có muốn đến bên cạnh anh không..."

Trong lòng Tần Noãn Dương bị chấn động không nhẹ, im lặng rũ mắt nhìn anh. Ban đêm tĩnh lặng, gió khuya nhẹ thổi phất phơ, người đàn ông trước mặt đang trút bỏ sự cường thế của mình, ôn nhu đến mức cô nhất thời không quen.

"Vậy chúng ta thử đi." Cô mím môi, chừng như đã hạ quyết tâm rất lớn, "Chúng ta thử xem."

Nói rồi, lại cảm thấy có chút quẫn bách, cúi gằm đầu không dám nhìn anh.

Người đàn ông thật lâu không trả lời, cô cắn môi, có chút áo não. Ai ngờ mới vừa ngẩng đầu lên thì chạm phải ánh mắt sâu lắng của anh, không chỉ trong mắt có ý cười mà nụ cười trên môi cũng không chút che dấu.

Một giây sau, anh ôm lấy cô, một tay ấn giữ sau ót cô, tay kia kéo cô vào ngực mình, lại hôn một hồi.

Tần Noãn Dương còn chưa kịp phản ứng gì thì anh đã lùi về sau một bước, cứ vậy ôm cô chìm vào trong nước lần nữa.

Lần này còn tốt hơn, chìm hẳn dưới mặt nước.

Nước lạnh lập tức từ bốn phương tám hướng vây lấy, trong chớp mắt nhấn chìm cô.

Bất ngờ đến trở tay không kịp như vậy, Tần Noãn Dương chỉ cảm thấy lồng ngực chớp mắt như bị chặn lại, trái tim vốn đã nhảy rất kịch liệt giờ lại càng giống như ngồi tàu lượn siêu tốc vậy, mạnh mẽ bay lên rồi lại mạnh mẽ rơi xuống.

Cô cũng không biết mình ôm anh từ lúc nào, như thế nào, đợi đến khi ý thức quay trở về, mới rõ ràng cảm nhận được xúc cảm nơi đầu ngón tay là chân thực như vậy.

Trong sự im lặng đến nghẹt thở đó, trong đầu Tần Noãn Dương chỉ có một ý nghĩ... Điện rồi! Điện rồi! Điện rồi!

Lúc cô được ôm lên bờ lần nữa, chuyện đầu tiên làm chính là hít thở từng ngụm lớn không khí.

Gió đêm trong núi vốn lạnh, toàn thân cô giờ ướt sũng, bị gió lạnh như vậy thổi qua, lập tức run lập cập.

Đường Trạch Thần đi đến chiếc ghế dài, lấy một chiếc khăn lông lớn qua bọc kín lấy cô, lại ôm cô đặt ngồi trên chiếc bàn thấp bên cạnh. Tóc cô đang rõ nước, chớp mũi hồng hồng nhưng môi lại tái nhợt, trong đêm tối đôi mắt trong trẻo, ướt át, dưới ánh trắng thoạt nhìn càng thêm yếu ớt khiến lòng người thương tiếc.

Ngón tay anh luồn qua những sợi tóc dài, tiện tay vén nó ra sau, dùng một chiếc khăn khác giúp cô lau tóc.

Tần Noãn Dương mới vừa hoàn hồn lại liền bị cảnh tượng người đàn ông không mặc gì ngoài một chiếc quần bơi dụ hoặc đến không còn một chút sức đề kháng nào, "Anh có thể... có thể... mặc quần áo trước được không?"

Động tác trên tay Đường Trạch Thần khựng lại một thoáng, cúi đầu nhìn cô gái, đáy mắt tình mịch, gọn sóng lao xao nhưng trái lại, rất nhanh mà kiên định đáp một chữ « Được ».

Lúc anh đến trên người chỉ khoác một chiếc áo choàng mặc lúc đi tắm, giờ tùy tiện khoác nó lên người, lần nữa ôm cô lên, bế trở về phòng.

"Em tự đi được rồi."

"Giày rơi vào trong hồ bơi rồi." Đầu mày cuối mắt anh đều mang theo ý cười, xem ra tâm tình tốt cực kỳ, "Trời đã khuya, tìm được cũng tốn không ít sức, em không thể bị bệnh được."

"Biết vậy mà anh còn kéo em xuống nước, còn không chỉ một lần." Cô thấp giọng lầu bầu, ngoảnh mặt không thèm nhìn anh.

Về đến phòng, Đường Trạch Thần đặt cô xuống ghế sofa, việc đầu tiên là cầm tay cô lên tỉ mỉ xem xét vết thương. Mấy ngày nay nhờ đổi thuốc đều đặn, tốc độ khép miệng của vết thương khá hơn nhiều, đã bắt đầu kết vảy rồi.

Anh nắm lấy bàn tay cô đưa lên môi hôn, động tác cực kỳ tự nhiên giống như đã làm rất nhiều lần rồi vậy.

"Mau đi tắm nước nóng đi, lát nữa anh thay thuốc, thay băng cho em rồi mới đi."

Lời vừa dứt thì điện thoại của anh cũng vừa đổ chuông. Anh cầm điện thoại lên nhìn cái tên trên màn hình rồi mới nhận nghe.

Đầu bên kia không biết đang nói gì, chỉ thấy anh không nói một lời, đầu mày thoáng chau lại, rất đơn giản « ừ » một tiếng rồi cúp máy.

Thấy cô còn đứng yên đó thì nhướn mày, "Sao vẫn còn chưa đi?"

"Nếu anh bận thì về phòng trước đi, lát nữa em gọi Mễ Nhã đến thay băng cũng được." Cô có chút lúng túng kéo kéo chiếc khăn tắm lớn trên người, đầu cúi gằm xuống, mắt nhìn đầu ngón chân, "Tự em có thể..."

Đường Trạch Thần nhìn cô, cũng không kiên trì nữa, "Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh."

Tần Noãn Dương lập tức cười híp mắt tiễn khách, "Được."

Đường Trạch Thần khép cửa lại sau lưng, mãi đến khi bước vào thang máy, sắc mặt mới hoàn toàn sa sầm xuống.

Anh ấn số tầng nơi mình ở sau đó mới không nhanh không chậm từ danh sách chặn cuộc gọi tìm một con số, gọi đi.

Đầu bên kia đổ chuông mấy lần thì có người nhận nghe.

Nghe điện thoại là một phụ nữ, giọng nhỏ nhẹ điệu đà, "Đường tiên sinh."

Thang máy vừa lúc chạy đến tầng lầu nơi anh ở, « ting » một tiếng, cửa mở ra.

Đường Trạch Thần đổi cầm điện thoại tay bên kia, chân bước ra khỏi thang máy, lúc đi ngang cửa sổ nhìn ra bên ngoài một cái, lúc này mới không nhanh không chậm hỏi, "Có từng nghe qua một câu chuyện không?"

Anh mở đầu có chút đột ngột, người ở đầu bên kia rõ ràng là không theo kịp nhịp điệu của anh, nhất thời ngó ra, không trả lời.

Đường Trạch Thần cầ thê mở cửa, bước vào phòng, đóng cửa lại, lúc này mới nói tiếp, "Nữ chủ nhân đầu tiên của nhà họ Đường là người môn đăng hộ đối, đường hoàng cưới vào cửa. Sau khi gả vào thì giúp chồng dạy con, tam tông tứ đức, cùng chồng mình thương yêu hết mực, kính nhau như khách."

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười của phụ nữ, giọng vẫn điệu đà như cũ, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Anh cười mà như không cười lặp lại một lần, mở cửa bước ra ban công, ngồi xuống chiếc ghế dài bên ngoài, "Có một lần chồng phải đi xa bàn chuyện làm ăn, rồi đi một khoảng thời gian. Cô đoán xem xảy ra chuyện gì?"

"Đường lão tiên sinh đêm khuya tịch mịch, cô đơn khó ngủ, nhất thời bị quỷ mê tâm hồn chẳng?"

Ánh mắt Đường Trạch Thần phút chốc trở nên lạnh mạc mà xa vắng, lảng lảng phóng tầm mắt về phía cảnh núi phía xa xa kia, giọng cũng lạnh như nước, "Đúng vậy. Bởi một lần đi là mấy năm, ngay cả con cũng sinh ra luôn. Vì để đứa con riêng đó được ghi tên vào gia phả, Đường lão tiên sinh liền thẳng thắn với vợ mình, cả đứa nhỏ cũng được đưa về ra mắt."

"Đường phu nhân không còn cách nào ngoài việc im lặng thu nhận đứa nhỏ, cho đứa nhỏ vào gia phả dưới tên mình, ăn mặc, đồ dùng không có gì là thua kém đứa con ruột của bà, thậm chí còn tốt hơn. Đứa bé đó muốn gì bà liền cho cái đó, yêu chiều đến tận trời. Đợi đến khi đứa nhỏ đó dần dần lớn lên, trải lại ngay cả đạo lý tôn kính cha mẹ cũng không biết..."

Tiếng cười của Đường Trạch Thần trầm xuống, giọng nói cũng bị đè xuống thật thấp, như đang thôi miên, "Cuối cùng đứa nhỏ đó chết đi. Có biết chết như thế nào không, Hứa Nhã Thực?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Ba chữ Hứa Nhã Thực bật ra từ miệng người đàn ông, giọng điệu rất nhẹ nhưng nghe vào tai lại khiến cô ta rùng cả mình, giống như có một thùng nước đá từ đỉnh đầu dội xuống người, từ đầu lạnh buốt đến chân.

"Không... không biết."

Đường Trạch Thần: "Ngu ngốc."

Hứa Nhã Thực bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, ngay cả điện thoại trong tay cũng có chút cảm không chắc, mất một lúc sau mới trấn định lại tinh thần, hỏi, "Đường tiên sinh kể chuyện này với tôi là có ý gì?"

"Cô không hiểu sao?" Người đàn ông cười lạnh một tiếng, gằn từng câu từng chữ, "Cách mà Đường phu nhân đối xử với đứa nhỏ đó, cách bà ấy yêu chiều nó, nó muốn cái gì là được cái đó nhưng trước giờ bà không dạy đứa nhỏ cách đối nhân xử thế. Tự trong thâm tâm đứa nhỏ hết lần này đến lần khác cho rằng bà không dám làm gì không tốt với nhỏ, sợ làm hỏng danh tiếng của mình, tự mình đắm đuối trong xa hoa trụy lạc, cũng không chịu vươn lên. Nhưng sau đó thì sao?"

"Sau đó đứa nhỏ đó tự tay kết thúc cuộc đời của mình mà vẫn chưa biết bản thân chết như thế nào. Cô ngay cả cửa chính của Đường tiên sinh còn chưa bước được vào, chỉ biết ở bên ngoài bắt đầu tác oai tác quái. Chút tình cảm mà em họ tôi dành cho cô duy trì được bao lâu cũng khó mà nói. Tôi cũng không phải là người có kiên nhẫn, cô hiểu không?"

Tuy rằng Đường Trạch Thần nói rất hàm hồ nhưng ngu ngốc đến mấy cũng hiểu là anh đang dùng câu chuyện này để cảnh cáo Hứa Nhã Thực.

Rất rõ ràng nói cho cô ta biết, sự khoan dung mà anh đang dành cho cô ta cũng không phải bởi vì như cô ta nghĩ, rằng bản thân đang mang cốt nhục của nhà họ Đường mà sẽ được đối đãi đặc biệt. Hứa Nhã Thực cô chẳng qua chỉ như đứa nhỏ trong câu chuyện kia của anh, tự nghĩ mình có điểm ưu việt thì có thể kẻ cao gối vô lo vô nghĩ, chờ ngày bay lên cành cây thành phượng hoàng mà không nghĩ đến đối phương căn bản là không để mình vào mắt.

Càng rõ ràng hơn là đang cảnh cáo cô ta, nếu còn không biết điều thì liền giống như đứa nhỏ kia, ngay cả bản thân chết như thế nào cũng không biết...

Nghĩ tới đây, đáy lòng Hứa Nhã Thực chợt dâng lên một tia sợ hãi, cảm giác sợ hãi này cũng giống như rắn độc vậy, từng chút một từng chút một quấn

lấy cô ta, siết chặt, khiến cô ta trong nháy mắt cảm thấy cổ họng như bị thắt lại, ngay cả hô hấp cũng là một vấn đề.

Thái độ của Đường Trạch Thần đối với cô ta vẫn luôn là không lạnh không nhạt, lúc nào cũng lãnh đạm xa cách thế nhưng cô lại cho rằng anh là vì ngại cho đứa nhỏ trong bụng cô mà dè dặt thận trọng, hơn nữa còn ngây thơ tin chắc vào điều đó nên vẫn luôn không chút cố kỵ mà tác oai tác oái.

Nhưng không ngờ là Đường Trạch Thần căn bản không phải cố kỵ điều này mà mục đích của anh không gì ngoài muốn xem thử cô còn có thể tự tay đẩy mình vào chỗ chết như thế nào. Đến lúc đó, có thể còn đẩy thêm đá xuống giếng để cô cả đời không có ngày trở mình.

Vừa nghĩ đến khả năng này có thể xảy ra, Hứa Nhã Thực nhất thời cảm thấy như rơi vào hầm băng, toàn thân rét buốt. Đây là lần đầu tiên cô ta cảm thấy, Đường Trạch Thần con người này thực sự thâm sâu khó lường đến mức đáng sợ.

Đầu bên kia im lặng thật lâu, mãi đến khi cô ta chủ động ngắt điện thoại, Đường Trạch Thần mới tiện tay ném nó lên mặt bàn.

Cầm lấy hộp thuốc, ngón tay trở theo thói quen gõ nhẹ lên hộp thuốc, rút ra một điếu, vừa mới định châm lửa, lại không biết nhớ tới cái gì, thoáng chần chừ cuối cùng lại ném bật lửa trở lại bàn.

Cứ vậy kẹp thuốc giữa hai ngón tay, đôi mắt hơi rũ xuống nhìn nó không biết đang suy nghĩ gì, một lúc sau lại đưa đến bên miệng, ngậm lấy, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía khu rừng đang chìm trong màn đêm đen kịt ở đằng xa kia.

Một lúc sau, Đường Trạch Thần đứng dậy, lấy chìa khóa rào bước đi ra ngoài. Sau khi lên xe mới gọi một tin nhắn cho Tần Noãn Dương, "Anh tạm thời có việc về thành phố A một chuyến, tối quay lại."

Soạn xong nội dung tin nhắn, anh trầm mặc nhìn nó một lúc mới ấn gọi đi.

Lại qua mấy tiếng đồng hồ nữa mặt trời sẽ lại mọc lên, xinh đẹp mà rực rỡ...

Giống như cô vậy!!

Sáng ngày hôm sau, Tần Noãn Dương theo chân Mễ Nhã cùng nhau xuất hiện ở nhà hàng của khách sạn.

Nhà hàng này bày trí rộng rãi mà sáng sủa, có hơn một nửa số bàn được sắp đặt ở gần cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua những ô cửa chiếu vào trong khiến cả nhà hàng giống như được tắm trong ánh nắng vậy.

Tần Noãn Dương lúc này đang ngồi trong ánh nắng rực rỡ ấy, miệng ngậm ống hút lơ đãng uống sữa bò, tầm mắt lảng lẽ hướng về phía phim trường hùng hực khí thế ngoài kia đến xuất thần, không biết là đang nghĩ gì.

Ngồi ở mấy bàn bên cạnh cũng là nhân viên trong đoàn làm phim, mọi người đang tụm lại với nhau xôn xao bình luận về những tin tức nóng hổi mới ra lò trong giới giải trí.

Hứa Nhã Thực không biết lại nổi cơn điên gì, vốn còn đang bộ dạng tự đắc đến muốn thăng thiên, tránh bóng chờ sinh giờ lại xuất hiện ở một đoàn làm phim khác, chuẩn bị khai máy một bộ phim mới.

Tiếng thảo luận của bọn họ càng lúc càng lớn, Tần Noãn Dương không nhịn được cũng nghiêng đầu nhìn qua, bên kia một nữ nhân viên của đoàn làm phim đang cầm máy tính bảng đọc nội dung tin tức.

Bởi khoảng cách có hơi xa nên nhìn không rõ lắm tiêu đề.

Mễ Nhã thấy vẻ mặt cô bình thản không gợn sóng, cũng nhìn không ra nghiệp sĩ của mình đang nghĩ gì, cầm đĩa bánh bao ở bên cạnh đẩy đến trước mặt cô, "Em yên tâm, Đường tiên sinh tuyệt đối không phải là người như vậy, chị nói với em này, cho dù không xét đến khuôn mặt thì vóc dáng của em cũng đủ bỏ xa Hứa Nhã Thực mấy cây số rồi."

Tần Noãn Dương bị câu nói của cô chọc cười, quay đầu nhìn người đại diện của mình một cái, rất không khách sáo gấp một cái bánh bao cho vào chén của mình, "Vóc dáng và gương mặt của em có thể so được với người khác sao?"

"Chị biết, em lại muốn nói nội hàm gì đó chứ gì? Nhưng đợi cho đến khi người ta nhìn ra được nội hàm của em thì trước tiên phải nhìn mặt em cái đã." Nói rồi, lấy tay véo véo mặt mình mấy cái, trên mặt thoáng lộ chút ưu sầu, "Nếu như chị xinh đẹp được như em, giành được một hợp đồng làm người đại diện phát ngôn cho một tập đoàn như Trạch Thành vậy thì bàn công việc, bàn hợp đồng tuyệt đối dễ như trở bàn tay."

Tần Noãn Dương trầm mặc nhìn người đại diện của mình một thoáng, nói như tổng kết, "Thật không nhìn ra được chị lại có tiền đồ như vậy..."

Mễ Nhã: ".....!!!!"

Buổi tối, đạo diễn lâm thời quyết định tăng thêm một cảnh diễn, phim trường được sắp đặt lại lần nữa, chuyên viên ánh sáng và nhân viên đạo cụ lại bắt đầu bận bịu rộn ràng cả lên.

Tần Noãn Dương ngồi trên ghế nghỉ ngơi, rất chuyên tâm tập trung học lời thoại.

Trời càng lúc càng tốiมืด, mây đen cuộn cuộn kéo tới lại không ngừng bị gió cuốn về chân trời phía tây rồi lại cuộn cuộn kéo tới, cứ vậy lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Không khí oi bức đến khiến người ta có chút hít thở không thông, cho dù là thi thoảng có gió đêm nhẹ nhàng phất qua cũng khó mà giải tỏa được hết cảm giác khó chịu ấy.

Mễ Nhã đang ngồi bên cạnh giúp cô phe phẩy cây quạt giấy nhưng cho dù như vậy, Tần Noãn Dương vẫn không ngừng đổ mồ hôi, cách không lâu liền phải dặm thêm phần một lần.

Ngồi được một lúc, nơi chân trời mặt trăng bàng bạc kia cũng bị một tầng mây đen dày đặc che lấp mất, ngay cả chút ánh trăng yếu ớt cũng bị lấp trong mây, gió đêm thổi càng lúc càng mạnh hơn, có vẻ như một cơn mưa lớn đang kéo tới.

Mễ Nhã thấy cô quả thực đang khó chịu quá mức, liền đề nghị hay là để mình quay về khách sạn nhờ nấu dùm một chén canh đậu xanh giải nhiệt.

Tần Noãn Dương đang ngồi học lời thoại, nghe vậy gật gật đầu, đợi Mễ Nhã đi rồi, lại tiếp tục cầm kịch bản lên đọc tiếp.

Cảnh diễn đêm tối nay cũng là cảnh khóc đầu tiên của cô trong bộ phim « Dạ Trường An, phù thế loạn » này. Vì để không làm chậm trễ tiến độ, từ lúc nghỉ ngơi chuẩn bị bắt đầu quay cảnh này cô vẫn một mực xem kịch bản tìm cảm xúc.

Trong ấn tượng của Tần Noãn Dương, đóng cảnh khóc còn khó khăn hơn nhiều so với đóng cảnh giường chiếu. Cảnh giường chiếu có thể thay đổi góc độ quay đánh lừa thị giác, người chủ đạo lại là bạn diễn nam mà đàn ông trên phương diện này trước giờ đều là bản năng, rất dễ nhập vai. Chẳng qua là cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng đóng một cảnh giường chiếu nào, không biết kết luận này liệu có chính xác hay không nữa...

Trong phim « Dạ Trường An, phù thế loạn », Thất hoàng tử là người tin Phật vì vậy trong bộ phim này, phần lớn lời thoại có liên quan đến nhân vật này đều được dẫn dụng từ kinh Phật. Có một vài câu đọc lên rất trúc trắc nhưng lúc đọc lên hiệu quả trái lại cực kỳ tốt.

Vùng rừng nói cách đó không xa không có đèn, lúc này nơi đó một mảnh tối tăm và tĩnh mịch, mỗi một lần gió đêm thổi qua, cây cỏ ở đấy liền không ngừng xao động phát ra những tiếng lạo xạo.

Cô đọc tới đọc lui một hồi, không khỏi có chút thất thần, chợt nhớ lại cảm giác lần đầu tiên khi đọc một hồi hết quyền kịch bản này, trong lòng bắt đầu cảm thấy có chút khổ sở.

Diệp Trường An trong bộ phim này từ đầu đến cuối đều ảm đạm, cực độ cẩn thận. Tính cách của cô ấy vốn dĩ lạnh nhạt, đối đãi với người, với sự việc đều chung một thái độ chính là lạnh nhạt, trước giờ chưa từng tỏ ra nhiệt tình với bất kỳ việc gì nhưng cũng sẽ không xa lạ đến mức mất lịch sự.

Chính tính cách như vậy đã khiến Thất hoàng tử hiểu lầm để rồi từ đó đến xuyên suốt cuộc hôn nhân của họ, trở thành một quả bom hẹn giờ.

Cũng bởi vì tính cách chuyện không liên quan đến mình, đối với ai cũng lạnh nhạt của Diệp Trường An đến cuối cùng lại bởi vì tình yêu mà phần đầu quên mình, trở thành hòn đá đệm chân cho ý đồ xưng vương xưng bá của Thất hoàng tử, điều này khiến cho cảm xúc về cô ấy của Tần Noãn Dương đặc biệt khắc sâu.

Cô không hiểu cho lắm một người phải có tình cảm sâu sắc cỡ nào mới cam tâm tình nguyện dùng tính mạng của mình để bảo hộ cho một người khác chu toàn.

Quyển tiểu thuyết gốc thực ra đang nằm trong va li hành lý của cô, mấy lần Tần Noãn Dương đã muốn mở nó ra đọc nhưng cuối cùng lại lần nữa không quyết, cảm giác giống như nếu lật những trang sách đó ra liền có thể nhìn thấy một Diệp Trường An thanh thoát, ảm đạm, sống trong thời buổi loạn lạc nhưng vẫn kiên cường độc lập, như một đóa hoa hồng đang bùng cháy.

Lúc đầu khi quyết định nhận kịch bản này, điều thúc đẩy cô đầu tiên không phải bởi vì nó là một chế tác lớn, cũng không liên quan đến việc nó được cải biên từ một quyển tiểu thuyết đang hot trên mạng, có một số lượng lớn độc giả làm căn cứ mà nguyên nhân chủ quan chính là vì nội dung của kịch bản đã làm lay động cô.

Có lẽ bất kỳ một cô gái nào trong lòng cũng có một đoạn tình cảm thầm kín mà trân quý, có thể là đôi lòng yêu thương nhau, có lẽ là tình yêu thầm kín ngây ngô chưa biết việc đời, cũng có lẽ là lòng muốn mà không được như nguyện hoặc có lẽ chỉ là lướt qua rồi bỏ lỡ nhau...

Mà bây giờ đây, trong lòng cô cũng có loại tình cảm đó, có một người như thế đó, thầm kín, trân quý.

Lúc Mễ Nhã cầm chén chè đậu xanh quay về, nhìn thấy nghệ sĩ của mình bộ dạng như mất hồn thì bước đến, giật lấy quyển kịch bản từ tay Tần Noãn Dương, thấy cô đã hoàn hồn lại mới đưa chén chè đến trước mặt, "Mau uống để giải nóng đi. Giờ chị nhìn em thế này cũng cảm thấy bản thân nóng chịu không nổi nữa là."

Tần Noãn Dương cầm chén nhấp từng ngụm nhỏ. Chè đậu xanh vị ngọt thuần hậu, cảm giác hơi ngấy, chỉ có điều sau khi cho đá vào, cảm giác mát uống vào rất dễ chịu, bên trong lại cho thêm bách hợp, mùi thơm thoang thoảng thực sự rất thoải mái.

Cô thỏa mãn gật đầu, "Mùi vị không tệ."

Mễ Nhã tiện tay lật lật quyển kịch bản, "Vừa nãy em xem gì mà xem đến xuất thần vậy? Ngoại trừ một đồng chữ ra, chị có thấy gì khác thường đâu?"

"Chỉ là xem mấy lời thoại này có chút cảm khái thôi mà." Cô nhìn người đại diện của mình một cái, trong lòng hăm mộ không thôi. Cô nàng này mặc áo mỏng quần ngắn, mắt mê đến mức khiến người ta ghen tỵ mà...

Uống xong chén chè đậu xanh, cô lại cầm quyển kịch bản lên, đạo diễn đã bắt đầu chỉ đạo cảnh diễn, thấy cô đã có cảm xúc, vì thế vội vàng thúc giục mọi người vào vị trí chuẩn bị quay.

Thẩm Mặc Triết trước giờ luôn rất nghiêm túc trong công việc, máy quay vừa vào vị trí thì anh liền nhập vai, vẻ mặt, ánh mắt đều đúng mực, hành động sắc sảo.

Tần Noãn Dương bị sự nghiêm túc của anh dẫn dắt, thật sự từ trong diễn xuất của anh cảm nhận được sự uy khuất của Diệp Trường An, rõ ràng trong lòng rất khó chịu mà ngoài mặt vẫn phải cứng rắn duy trì bình tĩnh. Vốn còn tưởng lúc vào diễn cảnh khóc không khóc ra được, trong lòng sốt ruột vô cùng ai ngờ cuối cùng vừa khéo góc độ cô đứng ánh đèn cao áp chiếu thẳng vào, hốc mắt một trận chua xót, nước mắt tự dưng muốn ngừng lại không ngừng được.

Vốn dĩ kịch bản viết hốc mắt nước mắt như muốn trào ra, Diệp Trường An tức tưởi khóc thút thút nhưng Tần Noãn Dương lại không nhận được, nước mắt như chuỗi hạt châu bị đứt dây vậy, từng giọt từng giọt lách tách rơi xuống, vành mắt đỏ đến nổi ngay cả Thẩm Mặc Triết cũng có chút sững sờ.

Đường Trạch Thần và trợ lý vừa mới đến, nhìn thấy đoàn làm phim đang quay, vốn định im lặng bước lên lầu ai ngờ chỉ tùy ý liếc mắt một cái thì thấy bóng dáng Tần Noãn Dương lẫn trong đám người, nhất thời thay đổi ý định.

Lúc đầu khoảng cách còn xa, chỉ biết là cảnh diễn đôi giữa cô và Thẩm Mặc Triết ai ngờ đi gần đến mới phát hiện cô nàng đang khóc.

Vành mắt đỏ rực, đôi môi mím chặt, bộ dạng ủy khuất lại ảm đạm, cực kỳ nhu thuận. Đầu mảy người đàn ông thoáng chau lại, cứ vậy cách một đám đông nhìn chăm chú cô gái đang đứng giữa vòng người kia.

Chỉ có điều bản thân Đường Trạch Thần thực sự quá dễ gây sự chú ý cho người khác, cho dù đứng cách một quãng như vậy nhưng vẫn dẫn đến sự chú ý của những người khác như thường.

Nhưng anh vẫn làm như không thấy, đôi mắt thâm thúy như đầm nước, sâu đến không thấy đáy.

Tần Noãn Dương còn chưa thu hồi cảm xúc được, cũng không nghe đạo diễn hô ngừng, lập tức chọn đúng thời điểm đọc ra phần lời thoại của mình, một trong số những câu thoại đó chính là: "Vạn vật sinh ra từ « duyên », đều bị ràng buộc bởi « duyên »."

Chất giọng của cô rất dễ nghe, mang theo một chút giọng mũi, mơ hồ có thể nghe ra chút kiêu nhợc, uyển chuyển lại nhu mì.

Sau khi nói xong câu đó, phía sau một trận trầm mặc...

Thẩm Mặc Triết quên lời thoại rồi!

Đạo diễn dù vậy vẫn rất vui vẻ hô « Cut! » sau đó vẫy vẫy tay, đứng dậy cười nói, "Tối nay đến đây thôi, mọi người thu dọn nghỉ ngơi đi!"

Tần Noãn Dương lúc này mới hoàn hồn lại, nhận lấy khăn giấy mà Thẩm Mặc Triết đưa cho lau nước mắt, có chút lúng túng nhìn đối phương cười cười, "Vừa nãy bị ánh đèn chiếu vào, chói mắt quá."

Thẩm Mặc Triết trái lại điềm nhiên như không, như có ý lại như vô tình nhắc nhở cô một câu, "Đường tiên sinh đến rồi."

Tần Noãn Dương thoáng sững sốt, quay đầu nhìn qua.

Đường Trạch Thần vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, tư thế rất tùy ý nhưng vẫn như cũ khiến người ta cảm nhận được rõ ràng khí tràng cũng như phong thái trác tuyệt của người đàn ông danh tiếng chấn động thành phố A tuyệt đối không phải là xưng bừa.

Trong phim trường lúc đó bắt đầu có người nhận ra anh đến, trái lại anh lại có vẻ như hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác, tầm mắt từ trên người cô lướt qua, nhẹ nhàng gạt đầu sau đó xoay người dẫn theo trợ lý rời đi.

Tần Noãn Dương lúc này mới dám thở phào một tiếng, xem ra trên phương diện này, suy nghĩ của bọn họ là giống như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Mễ Nhã tối qua đã nhìn thấy Đường Trạch Thần, biết anh cũng ở khách sạn kia vì vậy hôm nay khi nhìn thấy anh xuất hiện trong phim trường, tuy rằng hơi ngạc nhiên nhưng không đến nỗi hoảng sợ không biết làm sao, trên mặt lộ vẻ bình thản cực kỳ.

Đội Đường Trạch Thần đi rồi, Mễ Nhã mới run run đưa chiếc thẻ phòng này giờ vẫn đang túm chặt trong tay kia cho Tần Noãn Dương, khóc không ra nước mắt, "Tần tổng nói, nếu như chị giúp em lên lút làm chuyện xấu thì không chỉ cuối năm tiền thưởng không có mà còn phải ký hiệp ước bán thân trong ba năm tiếp theo..."

Tần Noãn Dương nhướn mày, ra hiệu cho cô tiếp tục nói.

"Nhưng chị lại không có cách nào cự tuyệt Đường tiên sinh nha... Chị sắp bị dọa đến khóc rồi."

Cô đón lấy chiếc thẻ phòng, liếc nhanh số phòng in trên đó, lúc này mới ung dung nói, "Em không tin Đường Trạch Thần không cho chị chỗ tốt gì."

Mễ Nhã sợ cô không tin tưởng mình, vội vàng giải thích, "Tần tiểu thư của tôi ơi, chị đối với em trung thành tuyệt đối! Là Tần phu nhân nói lương của chị thấp như vậy, có bản lĩnh đào thêm được bao nhiêu thì tranh thủ đào để kiếm chút đường giả thôi."

Tần Noãn Dương biết cách làm người của Mễ Nhã, dĩ nhiên cũng biết chị ta tự có chừng mực của mình, cho dù có cảm chút lợi ích nhỏ thì cũng chỉ lấy cái mình đáng được nhận mà thôi. Vì vậy đối với chuyện người đại diện của mình đứng về phe của Đường Trạch Thần trước giờ đều là nhắm mắt mở một mắt, điều cô không ngờ chính là, trong chuyện này còn có cả công lao của người mẹ yêu dấu của mình nữa.

"Mẹ em còn nói gì không?"

"Ồ, Tần phu nhân còn nói bà ấy ủng hộ tự do yêu đương, không phản đối việc sống chung trước hôn nhân..."

Tần Noãn Dương: "...". Vẫn nên để Mễ Nhã im miệng thì hơn.

Tần Noãn Dương về phòng dỡ đồ trang sức, tẩy trang, lại tắm nước nóng một hồi, xong xuôi mới cầm chiếc thẻ phòng kia vào thang máy lên lầu.

Suốt cả dãy hành lang dài đều vắng lặng, thậm chí tiếng giày cao gót của cô đập trên sàn nhà cũng bị lớp thảm dày nuốt mất không còn một chút âm thanh gì.

Cô cầm thẻ phòng, đứng ở trước cửa đầu tranh tư tưởng nửa ngày trời, vừa mới định đánh trống lui quân thì chợt nghe thấy đầu hành lang bên kia vọng đến tiếng mở cửa phòng.

Âm thanh này dọa cô sợ đến giật nảy mình, nghĩ cũng không kịp nghĩ, trực tiếp quẹt thẻ mở cửa phòng đi vào, động tác liền mạch lưu loát đến bản thân cô còn phải ngạc nhiên.

Trong phòng lại không chỉ có một mình Đường Trạch Thần, ngoài anh ra thì còn có trợ lý và cả... Thẩm Mặc Triết.

Nghe ngoài cửa đột nhiên vọng đến động tĩnh bất ngờ, ba người đàn ông không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn qua, nhìn đến mức Tần Noãn Dương đều cảm thấy luống cuống chân tay, ngơ ngác đứng ở cửa không dám nhúc nhích một bước.

"Noãn Dương." Đường Trạch Thần gọi tên cô.

Tần Noãn Dương theo tiềm thức « a » một tiếng, hoàn hồn lại, sắc mặt bình thản trở lại, chầm rãi bước vào, nhìn Thẩm Mặc Triết cười cười, định nói gì đó... lại cảm thấy đối phương thế nào cũng sẽ hiểu lầm nên dứt khoát im lặng luôn.

Sau khi cô vào phòng, tự giác nhất chính là trợ lý của Đường Trạch Thần Lý Mục, anh vội dịch ra nhường lại vị trí đẹp nhất ngay sát bên cạnh ông chủ mình cho cô, ôm máy tính xách tay tay đến ngồi bên cạnh Thẩm Mặc Triết.

Trên mặt Đường Trạch Thần vẫn nguyên vẻ bình thản không gợn sóng, rất tự nhiên vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh mình, "Đội anh một chút, anh với Thẩm tiên sinh sắp bàn xong chuyện rồi."

Tần Noãn Dương thấy bọn họ đều đang bàn công việc, cũng không tiện xen vào, trầm ngâm một lát rồi hỏi, "Còn phòng trống nào không? Em qua đó xem điện thoại một lát."

Đường Trạch Thần nhìn hai người đàn ông trong phòng, đơn giản nói « Chờ chút » rồi đứng dậy, "Về đến phòng của anh đi."

Tần Noãn Dương cảm thấy làm vậy có chút không quá thỏa đáng nhưng vừa ngước lên, nhìn thấy ánh mắt sáng như đuốc của anh đang nhìn mình, do dự một thoáng, cuối cùng vẫn gật đầu.

Anh bước đến đẩy cửa phòng ngủ của mình, tiện tay ấn mở công tắc đèn bên cạnh cửa.

Căn phòng mà Đường Trạch Thần ở là phòng suit tổng thống, bên trong những thiết bị cực kỳ đầy đủ, cần gì đều có. Trong phòng điều hòa đã mở sẵn, nhiệt độ ấm áp vừa phải. Căn phòng được dọn dẹp hết sức ngăn nắp, chỉ có ở sofa có bày một chiếc va li cỡ nhỏ.

Đường Trạch Thần đi đến bên bàn nơi đặt máy tính, kéo ghế ra, hơi cúi người xuống giúp cô mở máy tính lên, "Có chuyện gì thì gọi cho anh, anh ở bên ngoài."

Tần Noãn Dương gật gật đầu, đợi người đàn ông đóng cửa lại rồi mới ngồi xuống bắt đầu lên mạng. Chỉ có điều cô đối với máy tính trước giờ không có bao nhiêu hứng thú, lên Weibo coi sơ một chút, trả lời vài câu bình luận xong thì phát hiện bản thân chẳng có chuyện gì cần làm nữa rồi.

Tiếng nói chuyện bên ngoài không lớn cũng chẳng nhỏ, vừa khéo để cô có thể nghe được nhưng bởi vì khoảng cách có hơi xa nên nội dung cuộc nói chuyện thì lại không nắm chắc cho lắm.

Trước đây lúc còn ở nhà có nghe Tần Chiêu Dương nhắc đến chuyện Đường Trạch Thần mang theo một số tiền lớn đến Giải trí Tinh Quang bàn chuyện hợp tác, ngoại trừ hợp đồng phát ngôn của cô ra thì còn muốn hợp tác với một vài nghệ sĩ khác của Giải trí Tinh Quang nhưng cụ thể muốn hợp tác trên phương diện nào thì Tần Chiêu Dương lại không nhắc tới mà cô thì cũng chẳng hỏi.

Hiện giờ xem ra, một trong những nghệ sĩ mà Đường Trạch Thần nhắm tới chính là Thẩm Mặc Triết. Nhưng nghĩ kỹ thì cũng dễ hiểu thôi, anh ta ra mắt rất sớm, 4 tuổi liền được mời tham gia đóng phim truyền hình lẫn điện ảnh, từ năm 15 tuổi thì đã bắt đầu ký hợp đồng với Giải trí Tinh Quang rồi.

Lúc đầu tên tuổi của Thẩm Mặc Triết cũng không phải nổi đình nổi đám cho lắm, mãi đến hơn 20 tuổi năng lực biểu diễn mới xem như phát huy đến đỉnh cao cộng thêm bộ phận quan hệ công cộng của Giải trí Tinh Quang dốc sức lăng xê từ đó mới trở nên nổi tiếng hơn nữa tiếng tăm giữ vững đến tận bây giờ, phong độ không hề sa sút chút nào. Về phía Tinh Quang cũng một mực dốc sức duy trì, có nguồn tài nguyên tốt đưa tới, dĩ nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Cô và Thẩm Mặc Triết cũng đã hợp tác rất nhiều lần, lần đầu tiên hợp tác, thân phận của cô chỉ là sư muội của anh ta nhưng anh ta vẫn nhiệt tình dẫn dắt. Lần thứ hai là cùng nhau chụp quảng cáo, sau đó nữa chính là cùng nhau diễn vai nam nữ chính trong bộ phim Thịnh Thế Kinh Hoa của đạo diễn Lý Ngao và cả bộ phim điện ảnh này nữa.

Tiếp xúc nhiều như vậy, thâm tâm Tần Noãn Dương không thể không tán đồng những đánh giá gần như giống nhau của các nghệ sĩ trong giới về Thẩm Mặc Triết: Không cư xử ác ý với ai, bình thân điềm tĩnh, làm ra vẻ ngôi sao, tư cách đường hoàng, là điển hình của một nghệ sĩ mà cả nhân phẩm lẫn năng lực làm việc đều rất tốt.

Chắc là Thẩm Mặc Triết có biết thân phận của cô, những điểm cần chú ý thì không có chút sơ sót nào nhưng trước giờ chưa từng vượt giới hạn, chính vì vậy mà người trước giờ đều không thích thân cận người khác như Tần Noãn Dương đối với anh ta lại rất khách sáo, kính trọng ba phần.

Quá nhàm chán, cô dứt khoát tắt máy tính, mở tivi tìm tiết mục để xem. Vừa khéo lúc này là giờ vàng cuối tuần, chừng một nửa số đài truyền hình đều đang phát các tiết mục giải trí, game show gì đó.

Cô đổi mấy kênh liên cũng không tìm được tiết mục mình thích, cuối cùng đổi đến kênh phim điện ảnh.

Đang chiếu là một bộ phim điện ảnh nước ngoài có ảnh hưởng rất lớn đến điện ảnh trong nước, phim chiếu dưới hình thức phim phụ đề.

Cô ngồi ở sofa, đối diện là chiếc máy điều hòa đang thổi gió vù vù. Bên cạnh bàn trà có bày một chậu kiểng, là một loại cây thân cỏ nhỏ, không biết tên là gì, lá xanh mướt, trên lớp đất dinh dưỡng trên cùng còn bày mấy viên sỏi trắng để trang trí.

Cô đưa tay nghịch nghịch mấy phiến lá, khó được trong lòng lại bình lặng như thế này. Tay phải chống lên tay vịn ghế, ti đầu lên đó, tùy ý dựa lưng vào ghế sofa lơ đãng nhìn bóng nắng nhảy nhót. Cả gian phòng im ắng, chỉ có những tiếng Anh chính thống với đủ loại thanh không quân quanh quẩn vọng lại phối hợp với hiệu ứng ánh sáng, âm nhạc trong bộ phim cùng những nhân vật, cảnh tượng bên trong, thời gian trôi qua nhẹ nhàng mà thích ý cực kỳ.

Không biết qua bao lâu, tiếng nói chuyện bên ngoài thưa thớt rồi dừng hẳn. Tần Noãn Dương xem phim quá chăm chú, cũng không hề để ý tới.

Chỉ đến khi nghe được tiếng đóng cửa không nặng không nhẹ vọng đến lúc này mới phát hiện thì ra bên ngoài đã lâu không có động tĩnh gì rồi.

Cô vừa định đứng dậy xem thử thì thấy cửa phòng bị mở ra.

Trong tay Đường Trạch Thần cầm một ly sữa đang thông thả bước vào. Anh đặt ly sữa lên bàn trà trước mặt cô sau đó mới quay về bàn làm việc của mình.

Máy tính bởi vì thời gian dài không dùng đến, màn hình sớm đã đen kịt. Anh kéo ghế ngồi xuống, lắc nhẹ con chuột.

Tần Noãn Dương nhìn qua, thấy anh mở hộp thư, gọi một email đi sau đó tiện tay tắt máy luôn.

"Sữa đang ấm, em tranh thủ uống đi kéo nguội, đừng ngồi đó ngẩn người nữa."

Tần Noãn Dương lúc này mới cầm chiếc ly lên, lòng bàn tay lập tức truyền đến cảm giác ấm áp rất dễ chịu. Đợi nguội thêm chút nữa cô mới nhấp từng ngụm nhỏ. Không biết có phải vì biết cô không thích uống sữa bò nguyên chất hay không mà lần này, sữa lại có vị hơi ngọt...

Gập lap top lại, Đường Trạch Thần đi qua, ngồi xuống bên cạnh cùng cô xem phim. Phim đang chiếu đến đoạn nam chính và nữ chính tình cảm đang đến đoạn cao trào, thổi gió quạt lửa, tuy rằng trong phòng đèn mở sáng choang nhưng Tần Noãn Dương vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Em thích bộ phim Ngày mai này à?" Anh nghiêng đầu nhìn sang cô gái đang vẽ mặt xoắn xít ngồi xem phim kia, cầm lấy remote trong tay cô chỉnh âm

lượng lại một chút.

"Ừm, rất thích nhưng bỏ lỡ một lần đến rạp thưởng thức, về sau lúc được xem thì là bản gốc có thuyết minh tiếng Trung, cứ cảm giác sao sao ấy, không thích cho lắm."

"Anh có đĩa gốc của phim này." Đường Trạch Thần chỉnh lại tư thế ngồi một chút, ngón tay nhịp nhịp lên tay vịn ghế, "Nếu như em muốn đến rạp xem, hôm nào anh dẫn em đi."

Tần Noãn Dương ngẩn người ra, một lát sau mới hiểu ý người đàn ông muốn nói gì, "Em không có chấp đến mức vậy đâu, anh cho em mượn đĩa gốc xem là được rồi."

"Em thích thì không nên miễn cưỡng chính mình." Đường Trạch Thần theo thói quen muốn châm một điếu thuốc, khi ngón tay vừa chạm tới hộp thuốc, ngược mắt nhìn cô gái bên cạnh một cái, lại thu tay về.

Tần Noãn Dương nhìn thấy động tác này của anh, hơi quẩn bách nói, "...Nếu như anh muốn hút thuốc, em không để ý đâu."

Đường Trạch Thần đột nhiên bật cười, trong ánh mắt nhìn cô ý cười càng đậm, "Bảo anh ngay lập tức bỏ anh vẫn chưa làm được nhưng ở trước mặt em, anh vẫn còn kìm chế được..." Ngừng một chút, lại ý vị sâu xa bồi thêm một câu, "Bằng không cũng sẽ không đợi đến hôm nay."

Tần Noãn Dương một mặt nghĩ cái tật thích dùng mấy câu mờ ám trên chộc cô này biết chừng nào mới tiến bộ được một mặt thì giả vờ như nghe không hiểu ý trong câu nói của anh, ậm ờ một tiếng rồi như muốn làm tăng tính chân thật của mình, trên mặt càng toát ra vẻ đơn thuần vô tội.

Ý cười bên môi Đường Trạch Thần càng sâu nhưng lại không nói thêm gì nữa.

Hai người cứ vậy ở trong phòng khách sạn cùng nhau xem phim điện ảnh, ngẫu nhiên thảo luận tình tiết và nhân vật trong phim, cứ như vậy rất tự nhiên mà lại... hài hòa ở bên nhau hơn một giờ đồng hồ.

Tần Noãn Dương đột nhiên tìm không ra từ ngữ nào để hình dung cho đúng cách thức chung đụng giữa hai người bọn họ.

Ít nhất thì cho đến bây giờ, bầu không khí giữa bọn họ vẫn xem như không tệ, không có gì khiến cô cảm thấy không thích hợp. Tuy rằng cô đối với chuyện loại người bản tính bá đạo khí tràng mạnh mẽ như Đường Trạch Thần thế mà lại phóng túng nuông chiều, kiên nhẫn chờ đợi cô thích ứng với sự chuyển biến trong quan hệ giữa hai người cảm thấy...

Tần Noãn Dương thất bại phát hiện ra bản thân thế nhưng lại nghèo nàn vốn từ đến vậy, tìm không ra từ thích hợp để hình dung.

Nghỉ ngơi? Tán đồng? Ngắm chấp thuận?

Tất cả đều không thể biểu đạt cảm giác của cô.

Đang suy nghĩ, điện thoại của Đường Trạch Thần rung lên, anh cầm lên xem, im lặng nhưn mảy. Đợi đến khi tiếng chuông lần thứ 2 vang lên mới không nhanh không chậm đón nghe.

"Tần tổng muộn thế này rồi còn gọi điện thoại đến hỏi thăm, thật sự quá tận tụy với công việc, thật khiến tôi hổ thẹn."

Lỗi tại Tần Noãn Dương lập tức dựng thẳng lên.

Đường Trạch Thần nhìn cô một cái, đưa chiếc remote trả lại cho cô, không nặng không nhẹ nói, "Noãn Dương, chỉnh âm thanh nhỏ lại một tí."

Tần Noãn Dương vô thức « ờ » một tiếng, vừa mới cầm lấy remote thì lập tức phát hiện có gì đó không đúng, cả người nhất thời hóa đá... Xong đời! Bị lộ rồi!

Đường Trạch Thần trái lại bình thản như không thấy vẻ mặt biến ảo thần kỳ của cô, khéo môi nhẹ câu lên một đường cong nhàn nhạt, bộ dạng đường hoàng như đang bàn công sự, "Vừa nãy tôi và Thẩm Mặc Triết có bàn qua rồi, nếu không có vấn đề gì, qua vài hôm nữa là có thể ký hợp đồng."

Tần Chiêu Dương trái lại không có tâm tư bàn công sự với Đường Trạch Thần, đôi mắt đen kịt híp lại một cách nguy hiểm, nhấc tay lên xem đồng hồ, gần như nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, "Noãn Dương đang ở chỗ anh sao?"

Đường Trạch Thần nhìn sang cô gái vẫn còn đang trong trạng thái hóa thạch bên cạnh, cười nhẹ một tiếng, "Đúng vậy, Tần tổng có lời gì muốn nhờ tôi chuyển cho cô ấy không?"

"...Còn chưa đến lượt nhờ anh giúp tôi chuyển lời!" Tần Chiêu Dương giận sôi người nhưng ngay lập tức bình tĩnh lại được, "Lần trước Đường tiên sinh đáp ứng với tôi những gì, phần ghi âm vẫn còn ở chỗ tôi đây, tin rằng Đường tiên sinh chắc là không biết « nuốt lời » và « vượt quá giới hạn » mấy từ này đâu nhỉ?"

Tần Noãn Dương lúc này đã hoàn hồn lại, thấy khéo môi Đường Trạch Thần nhẹ câu lên một ý cười thần nhiên, cả người lẫn vật đều vô hại kia, trong lòng bắt đầu ần ần cảm thấy sự tình không hay rồi.

Đường Trạch Thần một tay cầm điện thoại tay kia nắm chặt tay cô, đầu ngón tay trượt trên mu bàn tay hơi lạnh của cô như vuốt ve, giúp cô ấn remote

điều chỉnh âm lượng nhỏ hơn, lúc này mới không nhanh không chậm nói, "Tần tổng vẫn còn bận khoản chuyện này sao?"

Từ sau lần trước gặp mặt giao tranh bị đánh bại kia, Tần Chiêu Dương cuối cùng tổng kết ra được, cùng loại người mặt dày vô sỉ như Đường Trạch Thần giao thiệp thì không thể nói suông. Trong quá trình giao tranh càng không thể để lộ một chút lùl bướt nào, như vậy quá dễ dàng bị anh ta nắm lấy đằng chuôi sau đó trở ngược phản kích không kịp trở tay, vì vậy liền đáp, "Lá bài tẩy của Đường tiên sinh đang nằm trong tay tôi, không lợi dụng một chút, thật sự cảm thấy có lỗi với chính mình."

Đường Trạch Thần trái lại làm như không nghe thấy câu uy hiếp kia, đầu mày cuối mắt vẫn một ý cười nhàn nhạt, giọng không chút gọn sóng nói, "Vì vậy Tần tổng khuya như vậy còn đích thân gọi điện thoại tới là vì muốn nhắc nhở tôi lúc nào cũng phải nhớ kỹ chuyện này hay sao?"

Tần Chiêu Dương cười cười, từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng, "Dĩ nhiên là không phải, chỉ là đột nhiên cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết, gặp mặt bàn bạc có vẻ thích hợp hơn. Chỉ bằng ngày mai chúng ta gặp mặt lại nói tiếp đi. Nơi đó phong cảnh đẹp, không khí lại trong lành, tôi cũng muốn đến từ lâu."

Đường Trạch Thần đầu mày thoáng chau lại, không vui rồi... Chỉ mới mấy ngày không gặp mà ông anh vợ tương lai này xem ra đã tiến bộ thần tốc nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Cúp điện thoại, ánh mắt Đường Trạch Thần trầm xuống nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đang tối dần trong tay mình. Một hồi lâu mới bật cười một tiếng.

Hai nhân vật chính trong phim đang ôm nhau trong đêm, vốn dĩ âm thanh đã được chỉnh còn rất nhỏ, lúc này phối cùng với nhạc phim nhẹ nhàng du dương càng khiến căn phòng thêm yên tĩnh, ngay cả tiếng gió thổi ra từ điều hòa cũng nghe được rất rõ ràng.

Tần Noãn Dương không nhịn được hỏi, "Anh hai em nói gì vậy?"

"Đại khái là ngày mai cậu ấy sẽ đến một chuyến." Đường Trạch Thần quay đầu nhìn cô một cái, từ trong tay cô lấy lại remote, chỉnh âm thanh lớn hơn một chút, "Có buồn ngủ không? Nếu không buồn ngủ, xem xong anh sẽ đưa em xuống dưới."

"Qua đây?" Tần Noãn Dương vừa nghi hoặc vừa khiếp sợ hỏi.

"Ừm, có công sự..." Nói rồi, chừng như nghĩ ra cái gì, hơi dịch người, dựa vào cô càng gần hơn, "Em qua đây anh xem thử."

Tần Noãn Dương sờ sờ mặt mình, có chút khó hiểu, "Sao vậy?"

Ngón tay Đường Trạch Thần hơi nâng cằm cô lên, rất nghiêm túc nhìn mắt cô, "Anh xem qua kịch bản rồi, còn nhớ phân đoạn đó yêu cầu diễn viên trên mặt đầy lệ, nhỏ giọng khóc thút thít. Tuy rằng nói diễn viên có thể tự do phát huy nhưng như em thì hình như là quá mức phát huy rồi thì phải."

"..." Tần Noãn Dương trầm mặc một hồi mới giải thích, "Nhập vai sâu quá, khó tránh..."

"Nếu như anh bắt nạt em, liệu em có khóc đến vậy cho anh xem không?" Đường Trạch Thần thu tay về, thuận tiện đặt trên tay cô, không cần thận lại đụng vỡ chiếc ly không cô vừa nãy đặt ở bên cạnh bàn.

"Vậy tại sao anh phải bắt nạt em?" Tần Noãn Dương khó hiểu hỏi ngược lại.

Động tác của Đường Trạch Thần khựng lại, đột nhiên ngược mắt chuyên chú nhìn cô, một lát sau mới đề thấp giọng, nói một cách cực kỳ nghiêm túc, "Có lúc em sẽ khiến anh nhận không được muốn bắt nạt em. Chẳng hạn như thế này..."

Vừa nói anh vừa nghiêng người tới trước, lơ đãng hôn cô một cái, môi rơi trên môi cô, xúc cảm rất ấm áp nhưng rất nhanh liền tách ra.

Tần Noãn Dương ngẩn người một thoáng, đôi mắt trong veo như phủ lên một tầng hơi nước càng khiến đôi mắt vốn to đen càng thêm long lánh như bảo thạch, trong suốt mà thấu triệt.

Cổ họng Đường Trạch Thần cuộn lên xuống, cố gắng khống chế xung động muốn hôn cô nhưng không kìm lòng được, cuối cùng thuận theo bản năng, vừa mới nghiêng người thì Tần Noãn Dương đã đưa tay chặn lấy môi anh, đầu ngón tay hơi lạnh, ngón tay tiêm gầy như ngón sen dán trên đôi môi ấm nóng của anh.

Trái tim Đường Trạch Thần rung động mãnh liệt, không nhịn được bật cười, từng chuyển động của đôi môi với những đường cong đẹp mắt ấy dưới đầu ngón tay cô, Tần Noãn Dương đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

Tần Noãn Dương rất hùng hồn nói, "Nếu anh bắt nạt em như vậy, vậy em làm thế này chính là bắt nạt anh."

Nụ cười của Đường Trạch Thần chậm rãi thu lại, vươn tay giữ lấy bàn tay cô trong lòng bàn tay mình, từng câu từng chữ đặc biệt nghiêm túc nói, "Không có tác dụng."

Nhất thời cô không hiểu anh nói « không có tác dụng » là nói không thể bắt nạt anh hay là chiều này đối với anh không có tác dụng nữa.

Tần Noãn Dương suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy cả hai khả năng này đều có thể xảy ra.

Bầu không khí đột nhiên trở nên có chút mờ ám, tay cô bị giữ trong lòng bàn tay dày rộng của người đàn ông, có chút nóng, có chút thô ráp, vừa định rút tay về thì lại bị nắm càng chặt hơn.

Lực nắm có hơi lớn, cô sững sốt ngược lên nhìn anh.

Đường Trạch Thần đã bắt đầu nghiêm túc xem phim, chẳng qua là khoe môi không nhìn được nhẹ câu lên chừng như tâm tình đặc biệt vui vẻ vậy.

"Trong bộ phim Ngày mai này, câu thoại mà em thích nhất chính là « You are my whole world. » Giọng của anh nhẹ nhàng, ánh mắt trái lại hết sức chuyên chú, ánh sáng từ trong đáy mắt anh không cần cố gắng cô cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Tần Noãn Dương theo tầm mắt anh cũng nhìn lên tivi, phát hiện đang chiếu đến phân cảnh mà mình tâm niệm bao nhiêu lâu không quên được kể từ lần đầu xem bộ phim này, hơn nữa câu thoại mà Đường Trạch Thần nói chính là trong cảnh phim này.

"Trong một đoạn tình cảm gần như không có ngày mai, em chính là cả thế giới của anh."

Giọng phối âm của nam diễn viên chính trong phim rất ám áp, thuần hậu, lúc đọc lời thoại này giống như đang thì thầm bên tai vậy, cực kỳ đánh sâu vào nội tâm, chính vì vậy mới để cô luôn có ấn tượng rất sâu.

"Em cũng thích." Lực chú ý của cô rốt cuộc cũng từ chỗ hai bàn tay đang nắm lấy nhau kia dời đi, chăm chú xem đoạn kết của bộ phim, "Vì vậy cảm thấy lúc nữ chính chết đi, đối với nam chính là một kết cuộc rất tàn nhẫn."

"Nhưng lại là kết cuộc mà cô ấy cảm thấy tốt nhất." Anh nghiêng đầu nhìn cô, "Bộ phim này giành được nhiều giải thưởng quốc tế lớn như vậy, không chỉ vì xử lý tình tiết rất tốt mà điểm sáng lớn nhất chính là kết cục. Nó thỏa mãn giấc mơ của tất cả mọi người, cũng lưu lại tiếc nuối và không gian."

Tần Noãn Dương gật đầu nhưng trong lòng lại âm thầm buồn bực, chẳng lẽ lại ngồi thảo luận về bộ phim mãi thế này sao?

Còn đang nghĩ như vậy, Đường Trạch Thần chợt chuyển đề tài, hỏi, "Vì vậy em cảm thấy anh đầu tư vào « Dạ Trường An, phù thể loạn » sẽ không lỗ vốn?"

Tần Noãn Dương nhất thời không theo kịp suy nghĩ của Đường Trạch Thần, chậm lại một thoáng, "Anh muốn đầu tư vào « Dạ Trường An, phù thể loạn »?"

Đường Trạch Thần « ờ » một tiếng, đính chính lại, "Đã đầu tư rồi."

"...Tại sao?"

Tần Noãn Dương còn nhớ lần đó Mễ Nhã nói mời anh cùng đi thăm dò với cô, anh đồng ý, quay đi quay lại lại chạy đi đầu tư phim, chắc là lần này định đi thăm dò danh chánh ngôn thuận hơn chứ gì?

Nói không phải tự kỷ chứ cô vẫn cảm thấy, quyết định này của anh có quan hệ chặt chẽ với cô.

Đường Trạch Thần nhìn cô một cái, giọng thân thiện, "Mấy năm trước đã có kế hoạch tiến quân vào thị trường giải trí chẳng qua là vẫn chưa có thời cơ thích hợp để thực hiện mà thôi, giờ thì có rồi."

Cho nên nói... cô chính là thời cơ thích hợp đó sao?

Thấy Tần Noãn Dương không nói gì, Đường Trạch Thần lại bổ sung thêm, "Còn về chuyện nghiên cứu thị trường, tuy rằng đầu tư vào « Dạ Trường An, phù thể loạn » có hơi mạo hiểm nhưng muốn kiếm tiền trước giờ đều phải chấp nhận rủi ro, chút mạo hiểm này có đáng kể gì đâu? Dù sao thì người diễn vai nam chính phong độ và lượng fan trước giờ chỉ tăng không giảm, nữ chính thì nhân khí đang tăng một cách ổn định, tiềm lực rất cao. Thêm nữa, xuất phát từ nhân tố cá nhân... đầu tư lần này chắc chắn phải làm rồi."

Xuất phát từ nhân tố cá nhân... xuất phát từ nhân tố cá nhân... nhân tố cá nhân...

Tần Noãn Dương cảm thấy giờ này phút này tại nơi này, không có kỹ năng nào tốt hơn là giả chết cả.

Sáng sớm hôm sau, khi đoàn làm phim mới bắt đầu làm việc, một chiếc xe thương vụ sang trọng kiểu dáng khiêm tốn chậm rãi lái vào, dừng lại ngay trước cổng cách phim trường không xa.

Tần Noãn Dương lơ đãng quay đầu nhìn qua, vừa định dời đi tầm mắt thì lại nhìn thấy bảng số của chiếc xe kia, nhất thời dời mắt đi không nổi nữa.

Hà Tân Thuần đứng gần đó « ai cha » một tiếng, nhìn sang cô lặng lẽ cười.

Không qua bao lâu, từ trong khách sạn một người bước ra, bước chân không nhanh không chậm, có chút lười biếng mà tùy ý, đi đến bên cạnh xe thì dừng lại.

Tần Noãn Dương biết người ở trong xe là ai, trên mặt không hề tỏ ra chút khác thường nào, ngay cả nụ cười đầy tính ám chỉ của Hà Tân Thuần cũng chỉ làm như không thấy, cầm túi học lời thoại.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Thẩm Mặc Triết đi qua, gọi riêng cô cùng quay về khách sạn.

Đợi đến khi vào trong một gian phòng suite mới phát hiện, đến đây không chỉ có Tần Chiêu Dương mà cả Tô Hiểu Thần cũng có mặt.

Trước mặt cô nàng đặt một ly thức uống đã uống hơn một nửa, còn có một hộp bắp rang bơ đã bị tiêu diệt hơn một nửa, một đĩa bánh bột gạo, một ly chè đậu đỏ lớn.

Nhưng cho dù như vậy, vị đại tiểu thư này dường như vẫn thấy chưa thỏa mãn cho lắm, trên mặt thoáng có chút không kiên nhẫn, thấy cô vào, đôi mày thanh tú mới giãn ra, hăng hái vẫy tay với cô, "Noãn Dương, qua đây nè."

Bước chân của Tần Noãn Dương vốn đang hướng về phía Đường Trạch Thần nghe vậy nhất thời khựng lại, ánh mắt đảo quanh giữa Tần Chiêu Dương và Đường Trạch Thần mấy vòng, khi tiếp xúc với ánh mắt âm trầm như muốn ăn thịt người của anh trai, vẫn có chút chột dạ chuyển hướng đi về phía Tô Hiểu Thần.

Thẩm Mặc Triết cực kỳ phong độ giúp cô kéo ghế, đợi cô ngồi xuống rồi mới cách ra một vị trí, ngồi xuống bên cạnh Đường Trạch Thần.

Đường Trạch Thần thì ngồi bên phải của Tần Chiêu Dương, đối diện với Tần Noãn Dương, trước mặt hai người chỉ có hai chai nước khoáng đơn giản cùng vài tập văn kiện, rõ ràng là đang bàn công sự.

Sau khi cô và Thẩm Mặc Triết vào phòng thì văn kiện đã được thu lại, bắt đầu lên món ăn.

Trong khoảng thời gian này, Tần Chiêu Dương ngoại trừ hỏi thăm một câu tình hình gần đây của cô ra thì chẳng nói thêm gì cả, trái lại cùng Đường Trạch Thần, Thẩm Mặc Triết bàn công sự bàn đến sôi nổi cực kỳ.

Tô Hiểu Thần chia một nửa thức ăn vặt cho cô sau đó lại tỉ mỉ bình luận một hồi độ ngon dở của từng món cùng danh sách các món mình muốn ăn mà vừa này mình muốn gọi mà bị Tần Chiêu Dương chặn lại xong mới chịu ngồi im trở lại.

Tô Hiểu Thần thích ăn tôm nõn viên, Tần Chiêu Dương gọi cho cô hai phần, một phần là để ăn vào bụng, một phần là để nhìn cho vui mắt...

Tần Noãn Dương vừa muốn gấp một viên thì chợt nghe một giọng thanh lãnh cất lên, "Hải sản tạm thời không thể ăn."

Đôi đũa của cô nhất thời khựng lại trong không trung, đưa tới không được mà hạ xuống thì không cam lòng.

Ngón tay thon dài của Đường Trạch Thần đặt xuống đĩa xoay, xoay thử canh bắp sườn heo mùi vị tương đối thanh đạm đến trước mặt cô, "Tay cô ấy bị thương, còn đang lên da non vì vậy phải kiêng hải sản. Uống một chút canh cho ấm dạ dày trước rồi hãy ăn cơm."

Nửa câu trước là giải thích cho Tần Chiêu Dương nghe, nửa câu sau, dĩ nhiên là trực tiếp nói với cô.

"Tay bị thương?" Tần Chiêu Dương trầm mặt xuống, trong giọng nói mang theo một sự tức giận ngấm ngầm nhưng lúc ánh mắt phóng về phía cô em gái song sinh, không tự giác hòa hoãn lại đôi chút, "Bị thương thế nào?"

Tần Noãn Dương có chút không được tự nhiên kéo kéo tay áo xuống thấp hơn che lại chỗ miệng vết thương, "Không có gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi, giờ đã sắp lành rồi."

Tần Chiêu Dương và cô là song sinh khác trứng, từ nhỏ cho tới lớn bất kể khi nào Tần Noãn Dương có chút gì khác thường hoặc tâm trạng thất lạc anh gần như đều có thể cảm nhận được hết. Về sau khi trưởng thành, hai người sống ở hai nơi, tuy rằng không còn sự linh thông như vậy nữa nhưng loại cảm ứng như vậy vẫn còn tồn tại. Lúc này thấy vẻ không được tự nhiên trên mặt cô, không cần mất nhiều tâm tư cũng đoán được cách nghĩ của cô em gái lúc này.

Sự che chở của Tần Chiêu Dương dành cho em gái vốn dĩ nổi tiếng trong vòng người quen biết, từ lúc nhỏ sức khỏe của Tần Noãn Dương không tốt, cứ hai ba bữa là lại sinh bệnh, phát sốt, trong nhà, anh luôn là người sốt ruột nhất.

Trong mắt anh, Tần Noãn Dương cho dù bị đứt tay cũng là chuyện lớn chứ đừng nói gì đến bị thương trong lúc quay phim, cả gương mặt tuần tú đều trầm xuống, "Sao lại bị thương? Đoàn làm phim một chút bảo hộ này cũng làm không được sao?"

Tần Noãn Dương giọng nhỏ như muỗi kêu, "Là tại em không cẩn thận."

Đường Trạch Thần không nói gì, chỉ vươn tay giúp cô mức một chén canh, lại gấp mấy món rau tương đối thanh đạm vào một cái chén nhỏ, xoay đĩa xoay chuyển đến trước mặt cô.

Đầu mày Tần Chiêu Dương chau lại, con giận càng lúc càng lớn đang ở trên bờ vực bùng nổ, Tô Hiểu Thần thấy vậy, nhanh tay mức một muỗng tôm viên vốn dĩ đang định tự phục vụ cho mình vào chén của anh, "Đừng tức giận mà, cho anh ăn tôm viên nè..."

Tần Chiêu Dương liếc cô một cái, sắc mặt nhất thời hòa hoãn trở lại, "Ăn của em đi mất công mức cho anh ăn lát nữa lại đau lòng."

Tô Hiểu Thần chớp chớp hàng mi dài, cười híp mắt, "Vậy đợi lát nữa anh cho em ăn hai hộp kem là được."

"Năm mơ đi!" Tần Chiêu Dương đưa tay cốc nhẹ lên đầu cô một cái, đề tài cứ như vậy bị Tô Hiểu Thần âm thầm lặng lẽ dời đi...

Tần Noãn Dương vừa mới thở phào một hơi thì đã thấy Tần Chiêu Dương nhìn qua, nghiêm giọng dặn dò, "Sau này mấy cảnh diễn nguy hiểm như vậy thì nên tìm thế thân, đừng tranh cường."

Tần Noãn Dương còn chưa kịp trả lời thì Đường Trạch Thần đã đón lời, "Những chuyện này không cần Tần tổng phải nhọc lòng, tôi sẽ để ý sắp xếp."

Tô Hiểu Thần nuốt vội miếng tôm nõn viên xuống, nói một cách đương nhiên, "Vậy thì giao cho anh."

Tần Chiêu Dương: "..."

Tần Noãn Dương: "..."

Đường Trạch Thần không trả lời, chỉ nhàn nhạt nhìn qua Tần Noãn Dương, thấp giọng nhắc nhở, "Tranh thủ canh còn nóng, uống đi!"

**** Hậu trường 2:**

Đường Trạch Thần gần đây công việc tương đối bận rộn, mỗi lần điện thoại đến trước giờ đều không quá 10 phút, thông thường là hỏi cô những việc vặt thường ngày sau đó thì báo cáo một lượt công việc của chính mình, nói được không bao nhiêu thì cúp máy. Qua mấy lần như vậy, Tần Noãn Dương vẫn không cảm thấy gì, số lần ngày càng nhiều lên, lúc này mới thấy có gì đó không đúng.

Mề Nhã giúp cô đặt vé máy bay về thành phố A, vốn là định bắt ngờ kiểm tra Đường đại tổng tài nào đó nhưng trước khi làm thủ tục lên máy bay cô lại do dự một hồi, cuối cùng vẫn gởi một tin nhắn báo cáo hành trình của mình cho ai đó.

Đường Trạch Thần đang dự một cuộc họp quan trọng nhưng điện thoại cá nhân thì luôn mở 24/24. Lúc tin nhắn đến, điện thoại rung lên hai tiếng. Anh cầm lấy mở ra xem, sắc mặt bình tĩnh, đơn giản ra lệnh tạm dừng cuộc họp sau đó ra ngoài dùng điện thoại gọi cho trợ lý bảo anh ta đi sân bay đón người.

Lúc Tần Noãn Dương đến nơi chỉ nhìn thấy trợ lý trong lòng mắt mát mát cực kỳ, đợi đến khi đến văn phòng vẫn không thấy bóng dáng người kia đâu, trong lòng càng thêm ỳ ạch.

Đợi đến khi Đường Trạch Thần kết thúc cuộc họp vội vàng vàng trở về, cô đang ngồi trên thảm trải sàn lật tạp chí, thấy anh qua vẻ mặt bình thản nói, "Em mới vừa xem một chuyên mục trong tạp chí, nói sự giao tiếp bằng ngôn ngữ giữa người với người quá ít, thời gian tiếp xúc quá ngắn sau này dần dần sẽ trở thành chướng ngại trong giao tiếp."

Đường Trạch Thần nói lòng cà vạt, cởi áo vest ra tiện tay ném nó lên sofa, hỏi ngược lại, "Trọng điểm là gì?"

Tần Noãn Dương ngược mắt nhìn anh, trong mắt một lớp sương mù ẩm ướt dần lan tràn.

Đường Trạch Thần nhìn bộ dạng cô thế này, lòng lập tức mềm như một vũng bùn, cúi xuống bế bổng cô lên để cô ngồi trong lòng mình, lúc này mới ung dung hỏi, "Vậy chuyên mục của tạp chí kia có nói cho em biết nếu mỗi ngày làm loại vận động tốn hơn một tiếng đồng hồ sẽ dư sức xúc tiến giao lưu tình cảm giữa người với người hay không?"

Thấy cô không hiểu, ánh mắt người đàn ông càng thêm sâu, hơi nghiêng đầu đặt xuống cổ cô một nụ hôn, "Không chỉ là vậy, còn thúc đẩy xã hội hài hòa, gia đình ổn định. Nếu như giao tiếp bằng ngôn ngữ có trở ngại, chúng ta tăng cường giao tiếp bằng cơ thể là được."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Một bữa cơm, ai nấy đều mang tâm tư riêng. Ăn xong, Tô Hiểu Thần muốn theo Tần Noãn Dương và Thẩm Mặc Triết cùng đến phim trường, Tần Chiêu Dương thuyết phục mấy lần cô nàng vẫn không chịu nghe, cứ một lòng một dạ tâm niệm chuyện đoàn làm phim buổi chiều có kem có thể ăn, ai có

mặt đều có phần.

Tần Noãn Dương sợ cô ở bên ngoài quá nóng chịu không nổi, năm lần bảy lượt hứa sẽ tự tay mang kem về cô nàng mới cực kỳ không cam lòng lưu lại.

Từ trong phòng suite bước ra, cô có chút ngượng ngùng nhìn Thẩm Mặc Triết cười cười, "Ngại quá, để anh chê cười rồi."

"Em với ông chủ tình cảm tốt, trưởng thành rồi thật hiếm có cặp anh em nào mà thân thiết với nhau như vậy đấy." Thẩm Mặc Triết cười hiền hòa, có chút khó hiểu hỏi, "Ông chủ xem ra cũng không mấy thích chuyện cô tiến vào giới giải trí mà tôi xem cô cũng không giống mấy cô gái thích vào cái vòng này để mưu cầu danh lợi, tại sao cô không thử công việc khác xem?"

Tần Noãn Dương hơi ngẩn người, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi này, "Rất nhiều người ra ngoài tìm việc nhưng công việc thực tế so với chuyên ngành và lý tưởng của họ khác xa nhau nhiều lắm. Có vài người là do cuộc sống bức bách, có vài người là vì muốn tìm một hướng đi riêng."

Thẩm Mặc Triết biết cô không muốn nói nhiều, mím môi cười cười, không hỏi gì thêm.

Xuống lầu, từ chỗ bồn hoa đi ra, từ xa đã có thể nhìn thấy phim trường đang khí thế ngút trời cách đó không xa. Trong lòng cô thoáng động, dòi đi đề tài, hỏi, "Anh hai và tôi cùng tuổi, anh lớn hơn chúng tôi nhiều vậy, gọi anh ấy là ông chủ, không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Trong triều đại phong kiến xưa, vua chúa đời này truyền ngôi cho đời sau, có không ít vị hoàng đế lên ngôi khi tuổi đời còn rất nhỏ. Ngồi trên ngai vàng không phải những quan chức bảy tám mươi tuổi vẫn phải theo lễ thường tôn kính xưng một tiếng « Hoàng thượng vạn tuế » hay sao? Huống gì ông chủ tuổi tuy trẻ nhưng năng lực có thừa, tôi gọi ông chủ cũng không thiệt thời gì." Thẩm Mặc Triết nhìn cô, trên mặt là nụ cười hiền hòa, "Còn cô thì khác, qua không bao lâu nữa, khi ông chủ mở hộp báo công bố chuyện mình chính thức tiếp nhận Giải trí Tinh Quang, tên của hai người bị đề cập cùng một lúc, đến lúc đó, thân phận đại tiểu thư của Giải trí Tinh Quang chỉ sợ không giấu được bao lâu."

Chuyện này Tần Noãn Dương dĩ nhiên biết, cô cũng biết Tần Chiêu Dương vẫn luôn một mực đề xuống chuyện công bố mình tiếp nhận Giải trí Tinh Quang, đối với bên ngoài trước giờ luôn giải quyết công việc dưới danh nghĩa Tần Mặc, ngoại trừ bản thân anh nói muốn trước tiên ngồi vững trên cái ghế tổng tài, làm ra thành tích rồi mới công bố ra thì nguyên nhân khác, dĩ nhiên là vì muốn che chở cho cô.

Vốn dĩ lúc chuẩn bị gia nhập giới giải trí, cũng không phải chưa từng nghĩ đến chuyện dùng nghệ danh thay vì tên của mình nhưng qua nhiều phen suy nghĩ, cuối cùng vẫn lựa chọn dùng tên thật.

Không phải chưa từng có người tò mò về gia thế và bối cảnh của cô, cũng không phải không có người biết cô là đại tiểu thư của Giải trí Tinh Quang, chẳng qua là bộ phận quan hệ công chúng luôn chặn rất kín kẽ cộng thêm cô làm người luôn khiêm tốn nên chuyện này mới luôn được ẩn giấu cho tới hôm nay.

Nhưng chỉ cần cô vẫn còn hoạt động trong vòng này thì chắc chắn sẽ có lúc thân phận bị bại lộ, cái cô cần làm chính là tận dụng thời gian cho tốt, đạt tới mục đích mà mình muốn, những thứ khác không phải là điều cô cần lo lắng bây giờ.

Thấy cô trầm ngâm suy nghĩ, ánh mắt Thẩm Mặc Triết đảo một vòng, cũng không lên tiếng nữa.

Buổi chiều, cả đoàn làm phim đều biết thái tử của Giải trí Tinh Quang giá lâm, đồng hành còn có Đường đại tổng tài của tập đoàn Trạch Thành. Lúc đầu mọi người còn đặt sự chú ý lên người Tần Noãn Dương nhưng suốt cả buổi chiều, thấy cô ngoài chuyện bình thản ngồi học lời thoại ra thì còn lại chỉ là rất chuyên nghiệp tập diễn tay đôi với Thẩm Mặc Triết, trên mặt vẫn luôn giữ một vẻ thản nhiên khiến mọi người hoàn toàn chẳng sở được chút manh mối nào.

Tần Chiêu Dương buổi chiều đến thăm đoàn làm phim một lần, không biết là để khảo sát hoàn cảnh làm việc của đoàn làm phim hay có mục đích gì khác, đi một vòng quanh xong thì đến ngồi bên cạnh đạo diễn, chăm chú nhìn vào màn hình giám sát trước mặt ông, thật lâu cũng không nói một lời.

Đại khái chắc chỉ có Tần Noãn Dương biết anh trai mình đến để làm gì...

Muốn đích thân giám sát cô đây mà...

Một phân cảnh diễn tới diễn lui mấy lần đều không đạt, đạo diễn gọi Tần Noãn Dương qua giảng giải lại một lần, vừa khéo chỗ cô đứng ngay bên cạnh Tần Chiêu Dương. Cạnh hai người là chiếc quạt điện lớn đang thổi gió vù vù, bộ trang phục cổ trang trên người cô bị gió thổi tung từng lớp từng lớp nhưng vẫn cảm thấy sự oi bức không giảm chút nào.

Tần Chiêu Dương ngồi một lúc mới đưa tay giống như phôi lớp trang phục của Tần Noãn Dương bị gió thổi bay đến trên người anh rồi ung dung đứng dậy, ánh mắt sáng quắc, trầm giọng nói với em gái, "Điều kiện của đoàn làm phim quá vất vả, xem ra vì lợi ích phát triển lâu dài của công ty, có lẽ nên sắp xếp thời gian của em hợp lý hơn nữa."

Bàn tay đang vịn nắp chai nước của Thẩm Mặc Triết hơi khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn qua.

Tần Noãn Dương trái lại chẳng có nhiều phản ứng, chỉ cong môi cười, đáy mắt long lanh nhưng phát sáng, "Vậy đến lúc cuối năm, Tần tổng nhớ cho tôi một phong bì dày dày là được."

Tần Chiêu Dương nhìn em gái, khóe môi gật gật mấy cái, cứ vậy nhìn thêm một chút, gương mặt tuấn tú sầm xuống giống như chỉ sợ người ta không biết

mình đang tức giận vậy.

Tần Noãn Dương lén lút kéo tay áo của anh trai một cái, đầu ngón tay lạnh lạnh đụng vào cổ tay anh, không nặng không nhẹ cái một cái.

Trong trí nhớ của cô, Tần Chiêu Dương trước giờ luôn rất dung túng cho cô, có lúc thậm chí có thể nói là dung túng quá mức, đến độ không cần biết nguyên do, không để ý đúng sai, cô nói cái gì thì là cái đó, cho dù có lúc cô chạm vào giới hạn của anh thì cũng chẳng cần làm gì nhiều, kéo kéo tay áo, làm nũng một chút là qua.

Hôm nay cũng không phải ngoại lệ, thái độ của cô mềm mỏng, hạ mình làm nũng một chút thì vẻ tức giận trên mặt Tần Chiêu Dương lập tức như băng tuyết gặp ánh mặt trời vậy, rất nhanh đã hòa tan, bắt đầu nhìn em gái thờ dài một tiếng, nín thở rồi đi.

Tần Chiêu Dương đi rồi, đạo diễn mới vui vẻ quay sang Tần Noãn Dương hỏi dò, "Tần tổng trước giờ đối xử với nghệ sĩ của công ty mình đều thân thiết như vậy sao?"

Tần Noãn Dương cười cười với ông một tiếng, nói, "Phải đó, trước giờ đều luôn rất thân thiết. Lần trước Thẩm Mặc Triết quay phim xảy ra chút sự cố, Tần tổng nửa đêm máy bay vừa tới thì liền vội vàng đến thăm bệnh, đến sáng mới rời đi."

Thẩm Mặc Triết không chút khách khí « phụt » một tiếng, bao nhiêu nước trong miệng đều phun ra hết, sặc đến cả gương mặt tuấn tú đều đỏ bừng lên, vừa định lên tiếng giải thích gì đó thì lại nghe Tần Noãn Dương không nặn không nhặt bồi thêm một đạo, "Trời ơi, tôi mau mồm mau miệng quá rồi, đạo diễn anh chỉ nghe rồi thôi nhé, đừng nói với ai đấy."

Sắc mặt đạo diễn xanh mét nhìn Thẩm Mặc Triết, thật lâu không nói được một câu.

Tối qua Thẩm Mặc Triết mới vừa mượn có bàn kịch bản mà lưu lại trong phòng của ông lâu thật lâu, chẳng lẽ là thật sao???

Tần Noãn Dương xoay người đi chưa được mấy bước, cuối cùng vẫn không nhịn được, bật cười ra tiếng.

Mười giờ hơn, bữa cơm giữa Tần Chiêu Dương và đạo diễn cùng người trong đoàn làm phim mới kết thúc, tùy tiện tìm một cái cớ để từ chối sự nhiệt tình muốn đưa mình về phòng của mọi người, anh đi thẳng đến phòng của Tần Noãn Dương.

Cô vẫn chưa ngủ, đang mở đèn xem sách, quyển tiểu thuyết đó cuối cùng vẫn bị cô lục ra được, nhìn được một nửa thì gặp một góc lại làm dấu rồi tùy tiện đặt nó ở trên bàn trà.

Tần Chiêu Dương vào phòng, đưa mắt quan sát một vòng xong mới ngồi xuống sofa, lơ đãng hỏi, "Sao còn chưa ngủ?"

"Thì đang đợi anh nè." Cô đứng dậy rót cho anh trai một ly trà nóng, "Chỗ này của em không có mật ong, anh uống tạm trà nóng để giải rượu đi."

Tần Chiêu Dương « ừm » một tiếng, đón lấy ly trà từ tay em gái, uống liền mấy ngụm mới đặt xuống, "Nếu như là đang đợi anh, vậy chắc chắn đã chuẩn bị sẵn rất nhiều lời muốn nói với anh, em nói trước đi, anh nghe."

Hàng mi dài của Tần Noãn Dương chớp một cái, môi nhẹ nhàng câu lên một ý cười dịu dàng, "Chính là muốn chính thức nói với anh một tiếng, em đang yêu đương."

Tần Chiêu Dương nhất thời trầm mặc hẳn đi.

Anh không chỉ một lần nghĩ tới, Noãn Dương sau khi trưởng thành thì sẽ gặp người con trai mà mình thích, sẽ yêu đương, sau đó nữa, khi thời cơ thích hợp, sẽ nắm tay người đó đi vào thánh điện hôn nhân.

Từ khi anh và Tô Hiểu Thần xác định mối quan hệ thì bản thân đặc biệt hy vọng cô em gái song sinh này của anh cũng sẽ tìm được người để cùng đi hết quãng đường đời, người đó sẽ càng tỉ mỉ hơn anh, yêu thương cô hơn anh, chăm sóc chu đáo hơn anh, sau này ngoại trừ gánh vác được trách nhiệm chăm sóc cho cô ra thì còn có thể lo được cho gia đình nhỏ của hai người.

Sự chuẩn bị tâm lý này, anh đã sớm có nhưng khi cô nghiêm túc như vậy nói cho anh biết mình đã có người yêu, cảm giác phức tạp trong lòng anh cũng không biết nên hình dung như thế nào nữa.

"Em đã suy nghĩ rất kỹ rồi, anh không cần lo lắng em nhất thời xung động, hơn nữa Đường Trạch Thần cũng không phải là người tùy tiện với chuyện tình cảm." Cô ngẫm nghĩ một chút rồi bổ sung thêm một câu, "Cảm ơn anh, anh hai."

Tần Chiêu Dương ngược mắt nhìn em gái một cái, không tiếng động cười cười, "Cảm ơn anh cái gì chứ? Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ anh luôn tìm trăm phương ngàn kế ngăn cản hai người. Cho dù là bây giờ cũng vậy thôi, anh chưa từng cho vị Đường tiên sinh kia một chút ngon ngọt nào."

Anh cầm ly trà lên, lại nhấp một ngụm, đầu mày hơi chau lại, trầm ngâm giây lát mới nói, "Vậy chắc em cũng biết nhà họ Đường là gia tộc như thế nào, Đường Trạch Thần là người như thế nào. Nhưng anh cũng không cần phải nhắc nhở em, em chỉ cần nhớ kỹ một điều, sau này phải đem chuyện tự bảo vệ mình đặt ở hàng đầu."

Bàn tay Tần Noãn Dương đang đặt trên đầu gối khẽ run lên, hàng mi dài rũ xuống, rất nghiêm túc mà gật đầu, "Em biết rồi."

Bên ngoài loáng thoáng vọng đến tiếng sấm, Tần Chiêu Dương xuyên qua khe hở của chiếc rèm mỏng nhìn ra ngoài, khéo léo dời đi đề tài, "Gần đây công việc của em tương đối nặng, nếu quá sức chịu đựng của bản thân thì phải kịp thời nói ra, cho dù có trái với hợp đồng thì chút tiền đó cũng không bù được với sức khỏe của chính mình."

Tần Noãn Dương đứng dậy, lại rót cho anh một ly nước đưa đến tay anh, "Em biết rồi."

"Còn nữa, chỗ Phuong Tử Duệ bên đó, qua mấy ngày nữa có thời gian thì đi một chuyến."

"Em biết rồi."

"Không cần phải miễn cưỡng chính mình, có chỗ nào cần anh giúp thì nhất định phải nói cho anh biết, nhà họ Tần cũng không chỉ có một mình em, ai cũng đều có thể gánh vác đùm em."

"Em biết rồi."

"Noãn Dương, kỳ vọng của anh hai đối với em vĩnh viễn chỉ có một, chính là em phải hạnh phúc, trước giờ anh không mong mỏi em làm nên công to nghiệp lớn gì cả."

Cổ họng Tần Noãn Dương đột ngột như bị thắt lại, ánh mắt nhìn anh trai dần dần bị phủ lấp bởi một tầng sương mù, "Em...biết rồi."

Thật sự, toàn bộ đều biết rất rõ.

Ngày hôm sau, Tần Chiêu Dương mới sáng sớm đã dẫn theo Tô Hiểu Thần rời đi. Đường Trạch Thần vốn định ở lại thêm một ngày nữa nhưng bởi vì công ty con ở thành phố S có chút chuyện cần xử lý, lại trực tiếp đặt vé máy bay tới thành phố S, buổi tối hôm đó liền rời đi.

Qua mấy ngày sau, bởi vì đã quay xong những cảnh cần thiết ở trong núi nên cả đoàn làm phim thu dọn, dời địa điểm về thành phố B.

Trước khi rời đi, Tần Noãn Dương ngoan ngoãn đi qua chỗ Phuong Tử Duệ như lời Tần Chiêu Dương dặn dò. Kết quả kiểm tra sức khỏe mấy ngày nữa mới có, cô bởi vì vội lên máy bay nên cũng không ở lâu. Mới vừa quay lưng đi thì đã nghe Phuong Tử Duệ gọi lại.

Trong bệnh viện người tới người lui rất đông, anh một thân áo blouse trắng, vóc dáng cao lớn nghiêng nghiêng tựa vào tường, trên mặt không giấu được vẻ mệt mỏi, "Chính Tần mấy ngày trước vừa mới từ phòng phẫu thuật ra...mấy lần đều bị cảnh báo bệnh tình nguy ngập."

Sắc mặt Tần Noãn Dương trong chớp mắt trắng bệch, vụt xoay người lại nhìn Mễ Nhã đang đứng bên cạnh mình.

Chuyện liên quan đến hai anh em Hứa Chính Tân và Hứa Chính Dương trước giờ đều do Mễ Nhã phụ trách liên lạc nhưng vì sao chuyện quan trọng như vậy chị ấy ngay cả nhắc cũng không nhắc với mình chứ?

Mễ Nhã không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Noãn Dương, chỉ có chút ai oán liếc Phuong Tử Duệ một cái, lúc này mới giải thích, "Chính Dương nói không được cho em biết."

Tần Noãn Dương nhắm mắt, đáy mắt lướt qua một tia chua xót nhưng lúc mở mắt ra thì thần sắc đã trấn tĩnh như thường, "Tiền đâu mà cậu ấy có?"

"Tối hôm đó vừa khéo là ca trực của anh, anh đứng ra bảo lãnh, nhận nợ khoản phí phẫu thuật ấy. Ngày hôm sau cậu ấy lấy tiền học bổng ra trả bớt một nửa, tới giờ vẫn còn thiếu mấy vạn." Phuong Tử Duệ đưa tay day day huyệt thái dương, trong lòng không nhịn được thở dài một tiếng, "Cậu ấy bây giờ ngay cả tiền ăn cơm cũng không có."

Tần Noãn Dương mím môi không nói, ánh mắt càng lúc càng âm trầm, đến cuối cùng giống như chỉ còn một màu đen kịt.

Phuong Tử Duệ ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói, "Chính Tân... sống không được bao lâu nữa rồi."

Tin tức này đối với Tần Noãn Dương mà nói quả thực như sấm nổ ngang tai, cô không dám tin nhìn Phuong Tử Duệ, sức lực toàn thân giống như bị rút đi hết sạch vậy nhất thời ngay cả đứng cũng không vững.

Sắc mặt cô lúc này tái nhợt như không còn tí máu nào, mấp máy môi mấy lần, cố gắng mấy lần mới nói được một câu hoàn chỉnh, "Nhưng bác sĩ nói với em chỉ cần tìm được trái tim thích hợp, giúp cậu ấy thay tim thì có thể sống như mọi đứa trẻ bình thường khác kia mà."

"Chính Tân không chỉ có vấn đề về tim mà bệnh của cậu hiện giờ đã phát triển rất phức tạp, nhỏ như vậy đã phải qua mấy cuộc phẫu thuật lớn, chúng gần như tiêu hao hết sức lực của cậu bé rồi, sắp không chống đỡ được nữa rồi."

Có hộ lý bê một khay thuốc qua, thấy Phuong Tử Duệ, cô ấy gọi, "Bác sĩ Phuong, lát nữa tôi đến chỗ anh lấy bệnh án nhé?"

Phuong Tử Duệ trầm mặt gật nhẹ đầu, "Tôi biết rồi."

Anh nói rồi nhìn sang Tần Noãn Dương này giờ vẫn im lặng một cách đáng sợ, cuối cùng vẫn đi qua, đưa tay đỡ lấy thân hình đang lung lay sắp đổ của

cô, diu cô đến chiếc ghế dài bên cạnh ngồi xuống, "Chính Dương cũng đã biết rồi, tôi cảm thấy cậu ấy... trạng thái tinh thần không được tốt lắm."

Tần Noãn Dương lại giống như không nghe thấy câu nói kia, "Anh nói sống không được bao lâu, rồi cuộc là bao lâu?"

Phương Tử Duệ nhìn cô một cái, cuối cùng vẫn nhịn không được nói ra, "Còn chừng một năm thôi."

Chỉ còn một năm thôi...

"Vây... nếu như tìm được trái tim thích hợp để thay thì có phải có thể... có thể sống lâu hơn một chút không..."

Phương Tử Duệ mím chặt môi đến trắng bệch, cuối cùng vẫn không nói cho cô biết sự thực, "Phải."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Cuối hành lang có một bức tường sơn trắng, rơi vào mắt cô lúc này chẳng qua chỉ là một màu thê lương vô cùng vô tận.

Hôm nay là ngày cuối tuần, người đến bệnh viện khá đông đúc, từ xa là đã có thể nghe thấy tiếng y tá trưởng đang chỉ đạo các y tá khác, Tần Noãn Dương đưa tay dụi dụi mắt, đứng dậy, nhìn Phương Tử Duệ gật đầu, "Em biết rồi, em còn có chuyện, xin phép đi trước nhé."

Phương Tử Duệ mấp máy môi như muốn nói gì đó nhưng thấy cô bộ dạng hồn xiêu phách lạc như vậy, cuối cùng vẫn nhịn xuống không nói thêm nữa.

Mễ Nhã giúp Tần Noãn Dương kéo sụp vành mũ xuống, lại đưa kính râm cho cô, "Đội lát nữa đi qua đại sảnh, em mang lên tránh để lộ mặt."

Tần Noãn Dương nhìn người đại diện của mình một cái, ánh mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, mím môi không nói một lời, nhận lấy kính râm đeo lên, bước nhanh về phía thang máy.

Mễ Nhã lè lưỡi, cho Phương Tử Duệ một ánh mắt ý nói « Tôi tiêu rồi! » sau đó mới rầu rĩ nhắc chân đuổi theo.

Mỗi lần Tần Noãn Dương ra vào nơi công cộng thì đều kín đáo cực kỳ. Lần này cũng không phải ngoại lệ, xe bảo mẫu vẫn luôn dừng ở một nơi kín đáo cách bệnh viện rất xa, phải đi bộ qua đó mới được.

Thời tiết rất oi bức, mặt trời rực rỡ treo trên nền trời xanh lam, ánh nắng chói chang chiếu xuống khiến cho người ta có cảm giác giống như bị lửa thiêu trên mặt.

Đi một mạch đến chỗ xe đậu, Tần Noãn Dương tự kéo cửa xe ngồi vào, đợi Mễ Nhã lên xe rồi thì đưa tay gỡ nhẹ lên tấm kính ngăn hai khoang trước sau, "Đi sân bay!"

Mễ Nhã ngồi lên ghế, thở hắt ra một hơi thật sâu, "Xin lỗi em, chị sai rồi!"

Tần Noãn Dương không trả lời, chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái.

Tiểu Lăng ngồi ở hàng ghế sau cùng hết nhìn trái lại nhìn sang phải, không biết đã xảy ra chuyện gì, miếng bánh điểm tâm cầm trong tay cũng không dám đưa qua, chỉ đành rừ mắt nhìn xuống bàn tay mình, cố gắng hạ cảm giác tồn tại tới mức thấp nhất.

Tĩnh tĩnh Tần Noãn Dương ôn hòa, rất ít khi tức giận, trên mặt lúc nào cũng một vẻ thản nhiên, hi vọng ai đó không lộ ra ngoài, người khác cũng nhìn không ra cô đang suy nghĩ gì vì vậy Mễ Nhã trước giờ không biết một người lúc tức giận lên cho dù chỉ an tĩnh ngồi đó thì thần thái cũng dọa người cực kỳ.

Sự tức giận trong mắt cô rất rõ ràng, cũng không hề có ý che dấu, ngay cả đầu mày đang chau lại cũng đang thuyết minh cơn giận trong cô, đuôi chân mày hơi xếch lên, cả gương mặt lộ vẻ nghiêm nghị khác thường.

Xe bảo mẫu chậm chậm hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường, trong khoang xe lúc này, ngoại trừ tiếng máy lạnh chạy rì rì ra thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

"Có phải là vì em dung túng chị quá mức cho nên thân phận và trách nhiệm của chị là gì chị cũng quên mất hay không?" Tần Noãn Dương cuối cùng ngoảnh sang nhìn Mễ Nhã một cái, trong giọng nói là sự đè nén cực độ, rõ ràng là cô phải nén giận lắm thì mới lên tiếng nói chuyện.

"Xin lỗi em, lúc chị nhận được điện thoại của Chính Dương gọi đến thì cuộc phẫu thuật đã xong rồi, Chính Tân đã qua cơn nguy hiểm. Chị vốn dĩ còn đang suy tính xem có nên làm phiền em vì chuyện nhỏ nhặt như vậy không..." Mễ Nhã cúi đầu, trên mặt là vẻ áy náy lần hồi hận không thể che giấu được, "...Xin lỗi em, là chị tự cho là đúng giấu diếm em chuyện quan trọng như vậy."

Nghe giải thích, vẻ mặt Tần Noãn Dương hòa hoãn lại đôi chút nhưng đôi mày vẫn chưa giãn ra, chỉ chuyên chú nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Xe bảo mẫu từ trong dòng xe tách ra ngoài, chạy vào đường cao tốc, lúc này cô mới dời đi tầm mắt, lạnh giọng cảnh cáo, "Không có lần thứ hai đâu."

Mễ Nhã thấy cô đã chịu nói chuyện, âm thầm thở phào một hơi vội vàng gạt đầu đảm bảo, "Tuyệt đối không có lần thứ hai."

Bầu không khí nặng nề trong xe rốt cuộc cũng giảm bớt, Tiểu Lăng lúc này mới dám từ băng ghế sau thò mặt ra, đưa hộp điểm tâm và chai nước suối qua, "Noãn Dương, lót dạ chút đi, từ sáng đến giờ chị đã ăn gì đâu."

"Chị ăn không nổi. Cô lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi, "Chị chợp mắt một lát, đến sân bay thì gọi chị dậy."

Tiểu Lăng còn đang định nói gì đó thì Mễ Nhã đã xua tay ra hiệu cho cô đừng quấy rầy Tần Noãn Dương nữa sau đó thì cả hai giữ im lặng suốt chặng đường còn lại.

Xe bảo mẫu chạy rất vững vàng, trong xe rất yên tĩnh, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào qua cửa kính nhưng vì trong xe có mở điều hòa nên cũng không thấy nóng chút nào.

Tần Noãn Dương trong không gian chật hẹp mà an tĩnh của xe bảo mẫu mệt mỏi ngủ thiếp đi nhưng giấc ngủ không sâu, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn vô cùng, từng mảnh từng mảnh ký ức chập vá lại...

Quay về rất nhiều năm về trước...

Năm đó Tần Noãn Dương mới 18 tuổi, cô gái mới vừa qua tuổi thành niên quay về nước một chuyến, trên máy bay bởi vì quá nhàm chán nên hỏi tiếp viên hàng không lấy một tờ báo.

Sau đó duyên phận run rủi cô nhìn thấy một tin cầu xin giúp đỡ nằm ở một góc nhỏ của một trang báo, tin ấy là từ một cô nhi viện, bởi vì không có nguồn tiền để duy trì hoạt động nên sắp đi vào bước đường cùng, bị buộc phải đóng cửa.

Một tin nhắn chỉ vắn vắn vài ba trăm chữ, bên dưới là số điện thoại liên lạc, địa chỉ liên hệ cùng số tài khoản.

Một tin nhắn cầu xin giúp đỡ được viện trưởng viện mồ côi xem như cọng cỏ cứu mạng như vậy lại bị tòa soạn cực kỳ tắc trách xếp cùng với đủ loại quảng cáo vụn vặt, nếu như không xem kỹ thì căn bản là không thấy được.

Lúc đầu cô vốn cũng không mấy để tâm đến tin nhắn đó nhưng địa chỉ trên đó không hiểu sao lại in vào trong đầu cô một cách hết sức rõ ràng, cuối cùng trước khi đi Mỹ, cô vẫn dành thời gian đích thân đến đó một chuyến.

Thời gian lâu quá rồi, cô đã không nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên khi mình đến cô nhi viện đó là gì nhưng cô nhớ nó không quá tệ hại như mình nghĩ, quy mô tuy nhỏ nhưng cũng đủ cho các bạn nhỏ tự do hoạt động.

Chính trong chuyến đi đó Tần Noãn Dương gặp được Hứa Chính Dương. Cô nhớ lúc đó đang giờ ăn, trước mặt mỗi một bạn nhỏ đều có đặt một chén cháo, chuông vừa điểm thì ai nấy đều bắt đầu ăn lấy ăn để như đã bị đói rất lâu. Duy chỉ có Hứa Chính Dương là không hề động đến đôi đũa, trái lại cảm muốn lên từ tốn mức từng muỗng nhỏ dứt cho Hứa Chính Tân đang ngồi bên cạnh.

Năm đó Hứa Chính Tân còn rất nhỏ, sắc mặt xanh xao, thân hình gầy yếu, vừa nhìn đã biết chắc là bị bệnh tim.

Thứ được ăn chẳng qua chỉ là cháo loãng nhưng cậu bé lại vui vẻ đến mức đôi mắt cũng cong lên như trăng khuyết, đôi con ngươi đen bóng, long lanh sáng như hai viên pha lê. Cười rồi lại chưa xót mím chặt đôi môi không chút huyết sắc, đầy chiếc muỗng đến bên miệng Hứa Chính Dương, nhất định muốn anh trai ăn một muỗng rồi mới chịu tiếp tục ăn cháo mà anh ấy dứt cho mình.

Tình cảnh như vậy, là điều mà trước giờ người sống trong sung sướng như Tần Noãn Dương chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra được.

Trước khi đi, cô đem tất cả tiền mặt mà mình mang theo để lại hết đồng thời để lại số điện thoại và email của mình sau đó mới rời đi.

Không lâu sau đó, Tần Noãn Dương quay về Mỹ. Năm đó cô vừa vào đại học, vừa mới có năng lực tự lập nhưng cô không biết đi phụ bàn, cũng không biết rửa bát đĩa, cũng làm không được những việc khác để kiếm tiền. Về sau ở trong trường nhận một chức trợ lý thủ thư để làm thêm giờ, số tiền kiếm được ít ỏi đến đáng thương, khoản tiền làm thêm ấy hàng tháng cô đều gửi đến cô nhi viện để giúp đỡ.

Người viện trưởng và cô vẫn luôn giữ liên lạc với nhau, về sau biết cô quan tâm đến Hứa Chính Tân, mỗi lần gửi mail đều sẽ nhắc về cậu bé thêm vài câu. Một vài lần như vậy, toàn bộ chuyện về cậu ấy cô đều biết hết.

Hứa Chính Dương và Hứa Chính Tân là hai anh em ruột, vừa mới đến cô nhi viện chưa lâu. Hai anh em đều có bệnh tim bẩm sinh, ba mẹ của hai anh em bởi vì căn bệnh của họ mà gần như tiêu tốn hết tiền của để chữa bệnh, cuối cùng lâm vào cảnh quần bách, nghĩ quần mà tự sát để lại hai đứa nhỏ. Nhà họ Hứa lại không có thân thích nào khác, Hứa Chính Dương thì còn vị thành niên, chỉ có thể nương nhờ ở cô nhi viện.

Bởi vì mỗi tháng đều phải tốn một số tiền thuốc men và trị liệu rất lớn cộng thêm cô nhi viện số lượng thì đông mà tài nguyên thì ít ỏi, muốn duy trì hoạt động của cô nhi viện cũng đã là một vấn đề rồi.

Tần Noãn Dương từ nhỏ thân thể cũng không tốt, ba ngày thì một hồi bệnh nhẹ, năm ngày thì một lần bệnh nặng, sức đề kháng rất yếu, mảnh mai, yếu ớt

giống như một đóa hoa trong nhà kính vậy nhưng gia đình cô khác với nhà họ Hứa, quyết định khiến cô cả đời đều trải qua một cách trôi chảy, cho dù là sức khỏe không tốt nhưng gia đình chưa hề từ bỏ cô. Chẳng qua là với tình hình sức khỏe như vậy, đôi khi tình yêu thương không thôi thì chưa đủ để bù vào sự thiếu hụt ấy.

Điều này cô lĩnh hội rất sâu.

Vì vậy sau khi biết được tình trạng của Hứa Chính Tân cô mới đặc biệt xúc động.

Một đôi anh em sáng sủa đến cỡ nào lại nhiều lần phải bồi hồi giữa ranh giới chết và sống, thậm chí bởi vì tình trạng sức khỏe của mình mà cha mẹ rơi vào bước đường cùng, chỉ còn lại hai anh em nương tựa vào nhau mà sống.

Thực ra chuyện không hề liên quan gì đến cô, chỉ có điều bởi vì một loại nhân duyên nào đó mà trong lòng một mực tâm tâm niệm niệm.

Lúc được Mễ Nhã đánh thức, Tàn Noãn Dương nhìn mông lung một hồi vẫn có chút chưa tỉnh táo, không nhận ra bản thân đang ở đâu.

Điều hòa trong xe mở hơi lạnh, người cô bắt chợt run lên một cái nhưng trên trán cô vẫn thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tàn Noãn Dương đưa tay quệt lên trán một cái, bản thân cũng sững sốt không thôi.

Mễ Nhã đưa cho cô một tờ khăn giấy, "Gặp ác mộng à?"

Cô đưa tay nhận lấy, lau khô mặt xong xuôi mới hỏi, "Đến rồi hả?"

Mễ Nhã đưa điện thoại của cô qua, "Là điện thoại của Đường tiên sinh, đã gọi mấy lần rồi..."

Tàn Noãn Dương nhìn màn hình điện thoại, đã được điều chỉnh qua chế độ im lặng rồi nhưng tên của anh vẫn không ngừng nhấp nháy trên màn hình. Cô đưa tay lướt nhận nghe, "Em đây."

Lời vừa thốt ra, ngay bản thân cô cũng cảm thấy ngạc nhiên. Không biết có phải bởi vì vừa nãy khóc trong giấc mơ kia hay không mà giờ thức giấc, giọng nói lại trở nên khàn khàn, giọng mũi nặng đến mức hoàn toàn không giống giọng của cô nữa rồi.

Đầu bên kia khựng lại một chút sau đó rất nhanh đã phản ứng lại, "Em khóc sao?"

Tàn Noãn Dương che miệng ho khan mấy tiếng cho thanh giọng, "Không có, tại mới vừa ngủ dậy."

Đường Trạch Thần cũng không truy vấn, chỉ báo cô biết công việc của anh còn chưa giải quyết xong, tạm thời chưa về được, cần ở lại thành phố S thêm mấy ngày nữa.

Tàn Noãn Dương « ờ » một tiếng, nhất thời không biết nên nói gì.

Mấy ngày nay tiếp xúc với nhau, tuy rằng nói thử xem thế nào nhưng trạng thái giữa hai người vẫn giữ nguyên ở mức « chưa phải người yêu », một mực duy trì một khoảng cách thích hợp.

Rất an toàn nhưng cũng rất không thân mật.

Đường Trạch Thần đại khái cũng cảm nhận được điểm này, trầm mặc một thoáng rồi quả đoán kết thúc cuộc gọi.

Điện thoại ngắt đã lâu mà cô vẫn cầm nó trong tay ngơ ngẩn xuất thần, mãi đến khi Mễ Nhã nhắc cô đã đến sân bay, chuẩn bị xuống xe thì cái suy nghĩ này giờ vẫn loáng thoáng trong đầu rồi cuộc trôi lên khỏi mặt nước, càng lúc càng thêm rõ ràng.

Cô không muốn đi thành phố B, không muốn một chút nào.

Gần như là ngay lập tức, Tàn Noãn Dương lướt điện thoại tìm số điện thoại của cuộc gọi gần nhất, nhấn gọi đi.

Ngắn ngủi một hồi chuông đổ, điện thoại rất nhanh có người nhận nghe. Giọng của anh vẫn hết như lúc này, hòa dịu, rất dễ nghe, "Ừ?"

Tàn Noãn Dương trong một chớp mắt đó giống như bị âm thanh đó dụ hoặc, bàn tay siết chặt điện thoại, há miệng lại không nói ra được một chữ nào...

Mới vừa định lên tiếng thì đầu bên kia truyền đến tiếng nói của ai đấy nhắc nhở anh cuộc họp sắp bắt đầu rồi.

Cô ngăn người, vừa mới định thủ tiêu ý định kia thì loáng thoáng nghe được giọng nói bị đè xuống thật thấp của anh, rõ ràng là đang nói với đối phương, "Đợi một lát, tôi muốn nghe xong bạn gái tôi định nói gì với tôi trước đã."

Giọng nói đó giống như đang đứng ở trước mặt cô nói chuyện vậy, một chữ cũng không sót lọt vào tai cô, gõ mạnh vào tim cô, rung động không thôi.

Mễ Nhã còn đang ở bên cạnh đợi cô gọi xong điện thoại, cô ngồi ở trong xe, nhìn ra ngoài cửa sân bay nơi người đến người đi lũ lượt, xe cô tấp nập không ngừng nhưng đầu óc, có một khoảnh khắc lại giống như chạy xe không vậy.

Mãi đến khi Đường Trạch Thần gọi tên cô mấy lần Tần Noãn Dương mới như sực tỉnh, lấy hết dũng khí hỏi, "Anh... đang một mình sao?"

Phía bên Đường Trạch Thần tương đối ồn ào, âm thanh lao xao vọng đến không ngừng, anh lại không trả lời câu hỏi của cô.

Tần Noãn Dương không biết là anh có nghe thấy hay không, lại hỏi lại một lần, "Anh có nghe được không? Em hỏi anh có phải đang ở một mình không..."

Có lẽ là Đường Trạch Thần đang cầm điện thoại tránh ra xa một tí nên âm thanh xung quanh dần nhỏ đi đôi chút, cũng vì vậy, tiếng cười trầm thấp do cố nén của anh lại vọng vào tai cô một cách hết sức rõ ràng, "Ý em muốn hỏi gì? Giờ thì anh không phải một mình, ở đây đang đang có một đám quản lý cấp cao xếp hàng dài chờ nghe mắng đây này."

Tần Noãn Dương cắn môi, ngón tay vô thức cọ tới cọ lui trên kiềng xe.

Haizz, muốn chủ động một chút mà sao lại thấy khó thế nhỉ...

Đường Trạch Thần vẫn rất kiên nhẫn chờ, không hề thúc giục.

Cô rũ hàng mi dài, hỏi từng chữ bằng giọng nhỏ như muỗi kêu, "Em đi tìm anh có được không?"

Nói rồi, giống như bản thân cô cảm thấy quá ngượng ngùng, lại âm thầm thở ra một hơi.

Đường Trạch Thần chỉ khựng lại một giây sau đó rất bình tĩnh nói, "Đáp chuyến bay sớm nhất có được không? Nếu không được thì anh tự đặt vé cho em? Thành phố S gần đây thời tiết không tốt lắm, nhiệt độ xuống hơi thấp, em có qua thì phải chuẩn bị thêm quần áo một chút, ít nhất thì phải đem theo mấy chiếc áo có tay dài, áo khoác nữa..."

"Anh chỉ có mấy chuyện này nói với em thôi sao..." Cô ngắt lời anh, trong giọng nói thoáng có chút ủy khuất.

Đầu bên kia là một sự im lặng kéo dài sau đó là giọng nói mang theo ý cười của người đàn ông, "Thực ra điều anh muốn nói nhất chính là, anh vẫn luôn đợi em, đợi đã lâu lắm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Kết thúc cuộc điện thoại, Tần Noãn Dương tay cầm di động quay đầu nhìn sang Mễ Nhã.

Mễ Nhã đã từ trong mấy câu nói rời rạc vừa rồi đoán ra được cô muốn làm gì, lúc này bất đắc dĩ cực kỳ nhưng cô biết, Tần Noãn Dương nói cái gì chính là cái đó, trước giờ cô không có lập trường phản bác.

"Giúp em đặt chuyến bay sớm nhất tới thành phố S, giờ chúng ta về căn hộ của em trước một chuyến, em phải sắp xếp lại hành lý một chút."

Mễ Nhã gật đầu, rất nhanh đã giúp cô hủy vé máy bay đến thành phố B, đổi lại đặt chuyến bay cách đó mấy tiếng đồng hồ đến thành phố S.

Làm xong mấy chuyện này, nhớ ra cả một đoàn làm phim đang đợi Tần Noãn Dương quay về tổ tiếp tục tiến độ, nhất thời cảm thấy đầu đau như muốn nứt.

Tần Noãn Dương từ sau khi tiến vào giới giải trí tới nay, trước giờ vẫn chưa có lần nào nói muốn thay đổi hành trình là thay đổi hành trình, đem công việc đặt sang một bên như vậy, đây vẫn xem như là lần đầu tiên.

Thế cho nên khi Mễ Nhã nghĩ tới lát nữa đây phải tìm lý do nào chính đáng để giúp cô xin nghỉ phép mấy ngày cũng như giải thích thế nào cho tốt để người khác không có chỗ nào bắt bẻ được, sau đó lại phải tìm lý do để Tần Noãn Dương quay về đoàn làm phim làm việc lại như thường...

Đây đúng là một cuộc khảo nghiệm IQ, cũng là một cuộc khảo nghiệm EQ không sai chút nào, haizzz...

Về đến căn hộ của mình, chuyện đầu tiên Tần Noãn Dương làm chính là quét tước qua loa một chút.

Từ sau khi cô đóng phim, thời gian để quay về nghỉ trong căn hộ riêng này ít hơn rất nhiều, trái lại đa phần đều theo đoàn làm phim đến ở trong khách sạn, căn hộ này ở thành phố A chỉ để tạm dừng chân, một lần đi không nửa tháng thì một tháng mới quay về đây.

Trước đây, trước khi về căn hộ này cô thường cho người dọn dẹp theo giờ đến để quét dọn trước một chút để khi cô vừa về đến liền có chỗ để nghỉ

ngôi, hôm nay về đây quyết định có hơi bất ngờ nên không kịp kêu người đến dọn dẹp, giờ cả căn nhà đều phủ một lớp bụi mỏng, đối với người có tính thích sạch sẽ như cô, không dọn dẹp một chút là không được.

Mễ Nhã giúp cô dọn dẹp hành lý hết một lượt, "Em đừng mãi lo quét tước nữa, lát nữa chị sẽ ở lại giúp em dọn dẹp nhà cửa một lần, dù sao em đi thành phố S rồi, chị ở lại đây cũng không có gì làm."

Tần Noãn Dương nghĩ một hồi thấy cũng đúng, đóng cửa tủ lạnh lại, đi qua cùng Mễ Nhã thu dọn quần áo.

Thành phố B và thành phố A cách nhau không xa nên khí hậu cũng không khác biệt nhau cho lắm, sớm đã vào mùa hè trời nóng như đổ lửa, nhiệt độ tăng lên không ít cho nên lúc Mễ Nhã giúp cô thu dọn trang phục, ít nhất hơn một nửa là trang phục mùa hè, chất liệu mát mẻ kiểu dáng thoải mái nhưng thành phố S thì không giống vậy. Thành phố S gần biển, hơn nữa gần khu vực Giang Nam, nhiệt độ so với thành phố A thấp hơn khá nhiều.

Thu dọn xong hành lý, Mễ Nhã đem mấy chiếc áo mùa hè của cô gấp lại cất vào tủ quần áo, lúc đóng cửa tủ, vô tình nhìn thấy một chiếc áo vest màu đen kiểu nam, hơn nữa kiểu dáng của chiếc áo này nhìn quen mắt cực kỳ...

Cô « a » một tiếng, đưa tay sờ thử chất liệu của chiếc áo, sau đó còn tò mò lấy nó xuống từ trên móc treo xem lại một lần, "Noãn Dương, cái áo này không phải của Đường tiên sinh sao?"

Tần Noãn Dương nhìn qua chỗ Mễ Nhã, sắc mặt đột nhiên có chút kỳ quái.

Chiếc áo này là hôm Hứa Chính Tần xảy ra chuyện, cô quay phim xong thì ngay đêm đó đuổi tới bệnh viện, sau đó bởi vì quá mệt nên ngã người tạm trên băng ghế dài ngay trước phòng bệnh mà ngủ mất.

Sau đó khi thức dậy mới phát hiện chiếc áo này đang đắp trên người mình... nhưng lúc đó cô với Đường Trạch Thần đâu có quen thân lắm đâu. Cũng không thấy anh có đến bệnh viện đó, lúc đó trong đầu tuy rằng đã từng nghĩ tới khả năng chiếc áo vest này là của anh nhưng cô lại là người đầu tiên loại trừ khả năng đó.

Lúc ngủ cô không để ý nên tay áo còn rơi trên sàn nhà, lúc thức dậy còn không cẩn thận giẫm lên thêm một cái nữa. Mãi đến khi không thấy có ai nhận nên mới mang về, cầm đến một tiệm giặt ủi nhờ giặt sạch sẽ dùm.

Vốn dĩ còn cho rằng không được mấy ngày thì chủ nhân của chiếc áo vest đó sẽ tìm đến tận nơi để lấy về nhưng trên thực tế, sau khi lấy chiếc áo từ tiệm giặt ủi về, tiện tay cô nhét nó vào chung với đồng trang phục của mình trong tủ sau đó thì quên bẵng luôn, cũng không phải một lần từng nghĩ liệu chủ của chiếc áo đó có phải đáp nhầm người rồi không.

Về sau đó nữa, chiếc áo này một mực treo trong tủ áo của cô, nếu không có Mễ Nhã thì không biết đến ngày nào nó mới thấy được mặt trời nữa.

Mễ Nhã nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô, thoáng có chút nghi hoặc, "...Chắc không phải em không biết chiếc áo này là của Đường tiên sinh đấy chứ?"

Tần Noãn Dương giấu không được tâm tư của mình, cầm chiếc áo lên tỉ mỉ nhìn một lượt, sau đó tiện tay cho vào trong va li hành lý luôn.

Lúc tay chạm vào cổ tay áo kia, trong đầu loáng thoáng hiện lên hình ảnh đôi bàn tay thon dài dễ nhìn kia, tự dưng cảm thấy trong lòng một mảnh ấm áp. Thì ra tối hôm đó anh có đến.

Nhưng nghĩ như vậy rồi, trong lòng cô lại bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn chằm chằm cái thương hiệu được thêu một cách tỉ mỉ trên cổ tay áo kia một lúc lâu.

Hình như... không chỉ một lần cô nhìn thấy bộ tây trang may hoàn toàn bằng thủ công này thì phải.

Lần trước khi ở văn phòng của Phương Tử Duệ cũng nhìn thấy chiếc áo vest kiểu dáng tương tự như vậy rồi, chiếc áo lúc đó được khoác trên thành ghế, chỉ có điều lúc đó tuy cảm thấy quen mắt nhưng lại hoàn toàn không liên hệ nó với Đường Trạch Thần.

Ngón tay cô rơi trên chiếc cổ áo kia, hơi lưỡng lự, trong đầu mơ hồ hiện ra tình cảnh lúc đó, lập tức mọi chuyện liền xâu chuỗi lại với nhau.

Mễ Nhã nhìn ra được sự khác thường của cô, không khỏi tò mò hỏi, "...có vấn đề gì nữa sao?"

Tần Noãn Dương lắc đầu, khoe môi nhẹ cong lên thành một nụ cười, như trả lời Mễ Nhã lại như tự nói với chính mình, "Không có gì, chỉ là tự dưng nhìn rõ được một số chuyện."

Cũng bởi vì « nhìn rõ một số chuyện » này, cô đột nhiên hiểu ra câu anh nói trước khi ngắt điện thoại. Anh nói, « Thực ra điều anh muốn nói nhất chính là, anh vẫn luôn đợi em, đợi đã lâu lắm rồi. » là có ý gì.

Bao gồm hôm đó lúc ở trong hồ bơi trong khách sạn trên núi, anh nói với cô những lời kia, từng câu từng chữ đều đặc biệt chân thành.

Trước mắt giống như đang hiện rõ hình bóng anh, gương mặt tuấn tú, ngũ quan cương nghị nhưng bởi vì thường ngày tính tình tương đối lạnh nhạt nên trên mặt lúc nào cũng có chút xa cách vì thế rất dễ khiến người mới gặp lần đầu cảm thấy anh là người lãnh đạm, không dễ đến gần.

Được thôi, trên thực tế thì nói vậy cũng không sai.

Nhưng ở trước mặt cô anh không hề xa cách như thế chút nào, có đôi khi đầy mắt còn toát lên ý cười, những lúc như vậy, ánh mắt anh sinh động cực kỳ, hoặc là khi anh chăm chú nhìn cô thì luôn khiến cô có cảm giác dù cố gắng thế nào cũng không thể bứt khỏi ánh mắt đó của anh.

Đối với Tần Noãn Dương, cảm giác mà Đường Trạch Thần mang đến cho cô chính là người đàn ông này cao lãnh đến mức giống như không nhiễm bụi trần vậy, nhưng khi con tim rung động rồi, đầu mày cuối mắt của anh đều mang đầy vẻ phong tình, ngay cả nụ cười cũng trở nên yêu nghiệt cực kỳ khiến đối phương chạy không thoát, hơn nữa càng lúc càng hăm sâu vào.

Nhưng một người như vậy, lại dè dặt cẩn trọng từng bước từng bước đến gần cô, cẩn thận không để cô phát giác sau đó dẫn dụ khiến cô hăm sâu vào, sau đó một cách không hề hay biết mà bị kéo vào phạm vi không chế của anh.

Thực ra cô cũng không thích cách theo đuổi như vậy chút nào nhưng bởi vì đối phương là Đường Trạch Thần thế nên lại cảm thấy chuyện đó rất bình thường, hoàn toàn không cảm thấy có gì không thỏa đáng cả, giống như một người như anh vốn dĩ nên làm vậy mới đúng vậy.

Huống chi là, anh đối với cô xem như đã tận hết tâm tư, đối xử với cô tốt đến không còn lời nào để nói nữa rồi.

Trước khi lên máy bay, cô gọi tin nhắn báo thông tin chuyến bay của mình cho Đường Trạch Thần. Đợi một lát cũng không thấy anh hồi âm, nhớ ra vừa nãy có người nhắc anh đi họp, chắc là bây giờ đang bận không có thời gian xem tin nhắn vì vậy dứt khoát tắt máy luôn.

Chiều muộn, máy bay đáp xuống sân bay thành phố S.

Chuyến bay đến rất đúng giờ, cô mở máy không bao lâu thì nhận được điện thoại của anh.

Đường Trạch Thần đã đến sân bay, đang chuẩn bị qua đón cô. Lúc ánh mắt đảo quanh một vòng xung quanh để tìm kiếm, phát hiện cách đó không xa một đám ký giả đã thủ sẵn, chắc là chờ đợi một nguồn tin lớn nào đó, cả đám quây thành một vòng lớn.

Đi về phía trước không bao lâu thì nhìn thấy một đám fan cầm đủ loại biển hiệu đứng chờ đón máy bay.

Tần Noãn Dương mới vừa lấy hành lý xong, rõ ràng cũng đã nhìn thấy đám fan đang chờ đón máy bay đang đứng ở đằng này. Cô hơi kéo thấp vành mũ, cố gắng bước nhanh qua.

Không biết có phải có người phát hiện ra cô hay không mà cứ cảm thấy gai gai sống lưng, giống như luôn có một ánh mắt đang dõi theo vậy.

Đợi đến khi rẽ qua một đường khác mới thoát khỏi ánh mắt kia. Cô lấy điện thoại gọi cho Đường Trạch Thần lần nữa, hẹn nhau gặp mặt ở ngoài sân bay.

Lúc đi ngang qua nhà vệ sinh, đột nhiên nhớ lại tình cảnh mấy tháng trước, khi lần đầu tiên gặp lại Đường Trạch Thần.

Hôm đó cô có chút cảm mạo, cả người uể oải, tinh thần cũng không tốt. Gọi điện thoại xong từ nhà vệ sinh bước ra thì nhìn thấy anh.

Chỉ một ánh mắt liền dễ dàng nhận ra người đàn ông, người giống như Đường Trạch Thần, chỉ cần nhìn một lần cũng khó mà quên. Không biết có phải bởi vì ánh đèn trong sảnh quá sáng hay không mà tối hôm đó Đường Trạch Thần thoát nhìn quý khí phong độ cực kỳ, cô nhìn không được nhìn thêm mấy lần rồi mới dời mắt được.

Nhớ tới đây, cô đưa tay sờ sờ mũi, không nhìn được bật cười lên.

Vốn tâm trạng giống như còn có chút bức bối thì đột nhiên lại giống như vén mây đen thấy trời xanh vậy, tốt lên không ít.

Tần Noãn Dương không quá quen thuộc với sân bay thành phố S vì vậy địa điểm hẹn gặp nhau cô tìm mãi mà không thấy, rảo quanh mấy vòng, cuối cùng lại rảo trở về đại sảnh sân bay.

Đại sảnh lúc nào cũng đông đúc người đến người đi, ai nấy đều có chút tò mò với cô gái trời đang oi bức như thế mà lại chen chắn kín mít không một khe hở, cô cũng đã quen với những ánh mắt như vậy nên cũng chẳng cảm thấy có gì lạ nhưng vừa nghĩ tới lúc này còn có đám phóng viên ở bên trong thì không dám ở lâu, dứt khoát gọi cho Đường Trạch Thần một cuộc điện thoại.

Thấy cô lâu như vậy mà còn chưa đến, Đường Trạch Thần cũng đã đoán được tám chín phần, sau khi nhận được điện thoại của cô thì bảo cô đợi ở đại sảnh đừng đi loạn, chính mình sẽ qua đó tìm cô.

Tần Noãn Dương tìm một góc khuất, tùy ý ngồi luôn xuống va ly hành lý của mình mà đợi.

Không biết qua bao lâu, chợt tiếng bước chân đi về phía cô ngồi càng lúc càng gần cô cúi gằm đầu đến mức từ nền đá hoa cương sáng loáng của đại sảnh sân bay có thể nhìn thấy được hình ảnh phản chiếu của chính mình cùng một bóng người cao lớn đang bước gần đến.

Cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông, quả thực không khác gì với suy đoán của cô, một thân tây trang giày da chần chu, áo sơ mi cà vạt nghiêm cẩn, áo vest đen, quần tây đen.

Cô đứng dậy, nhìn anh cười một cách ngượng ngùng.

Đường Trạch Thần trái lại làm như không nhìn ra chút lúng túng lẫn ngượng ngùng của cô, đưa tay gõ nhẹ lên vành mũ lưỡi trai của cô một cái, "Người bao nhiêu tuổi rồi mà mỗi chuyện tìm đường cũng không xong vậy?"

Vừa nói chuyện anh vừa cúi người xuống, cầm lấy tay cầm của chiếc vali hành lý của cô, kéo nó về phía mình, một tay từ dưới ra nắm lấy tay cô một cách hết sức tự nhiên sau đó lại hết sức tự nhiên mà cúi xuống hôn lên má cô một cái, "Ăn cơm trước nhé?"

Tần Noãn Dương đối với hành động và cách nói chuyện thân mật như vậy nhất thời có chút sững sốt, đứng nguyên tại chỗ không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có đôi mắt to tròn ẩn dưới vành nón đầm đăm nhìn người đàn ông không chớp.

Đường Trạch Thần cũng không nói gì thêm, im lặng nhìn vào mắt cô.

Cứ như vậy, trong một góc an tĩnh của sân bay, Tần Noãn Dương rất rõ ràng nghe được nhịp tim mình bắt đầu đập không theo quy luật, càng lúc càng nhanh, điên cuồng nhảy nhót trong lồng ngực.

Vành tai cô dần dần nóng lên, cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay đang lồng vào nhau kia, không nhận được xoay tay nắm lấy tay anh càng chặt hơn chút nữa, "Em sao cũng được."

Đường Trạch Thần cũng cúi đầu nhìn xuống những ngón tay bởi vì dùng sức nắm mà trở nên trắng bệch của cô, khẽ môi nhẹ nhàng câu lên, cứ vậy một tay nắm tay cô, tay kia kéo hành lý của cô đi ra ngoài.

"Anh sợ em đói nên đã đặt bàn ở một nhà hàng gần đây rồi. Chỉ có điều bữa cơm tối nay sẽ không chỉ có chúng ta không thôi, có ảnh hưởng gì không?"

Tần Noãn Dương lắc đầu, "Không sao đâu, em sao cũng được."

Đường Trạch Thần nhìn cô, ngẫm nghĩ một chút cuối cùng vẫn nói rõ, "Có Lâu Thanh Thành, còn có em họ của anh và Hứa Nhã Thực. Đáng lý anh nên hỏi ý em trước, giờ nếu em không thích, chúng ta cũng không cần đi."

Tần Noãn Dương hơi ngần ra, phát hiện anh đang nhìn mình, lại lặp lại một lần, "Em không sao."

Dù sao sớm muộn gì cũng phải đối mặt với tình cảnh thế này, sớm đối mặt còn tốt hơn.

Hai người nắm tay nhau cùng bước ra, xe đỗ cách đó không xa cũng không gần, đi một lúc, rẽ vào một đường khác mới nhìn thấy trụ lý Lý Mục của anh đang đứng đợi bên cạnh xe.

Thấy hai người đi đến, Lý Mục vội chạy đến đón lấy hành lý từ tay Đường Trạch Thần, đặt nó vào trong cốp xe.

Giải quyết xong hành lý, Đường Trạch Thần nắm tay cô suốt đoạn đường đến nhà hàng cách đó không xa.

Nhà hàng này tương đối an tĩnh, so với bên ngoài ồn ào người đến người đi quả thực không giống. Đại sảnh của nhà hàng chỉ bày lác đác vài chiếc bàn, đi vào phía bên trong mới thấy có một cầu thang xoắn dẫn lên tầng hai.

Hoàn toàn khác với tầng một, tầng hai đại đa số là phòng bao riêng hoặc những khu được ngăn lại để đảm bảo sự riêng tư của khách hàng.

Đi một mạch đến cuối hành lang, lúc này Đường Trạch Thần mới dừng lại, nhìn nhân viên phục vụ đang đứng ở cửa chờ, dặn một câu, "Lên thức ăn được rồi."

Nói rồi đẩy cửa bước, cùng cô nắm tay bước vào.

Nếu phải nói điều gì khiến cô thấy lúng túng nhất lúc này, đại khái chính là gặp lại Hứa Nhã Thực... Dù sao thì cho tới bây giờ cô ta vẫn luôn cho rằng cô là người cáo trạng với Lý Ngạo chuyện cô ta quen với em họ của Đường Trạch Thần, ép cô ta vào đường cùng.

Chỉ ngoài dự liệu là lúc Hứa Nhã Thực nhìn thấy cô, trên mặt lại không tỏ vẻ gì khác thường, trái lại còn cười rất tươi, còn thân thiết gọi một tiếng "Noãn Dương."

Tần Noãn Dương tuy rằng trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ nhưng cũng rất phối hợp cười với cô ta một tiếng xem như đáp lễ.

Đường Trạch Thần kéo ghế cho cô, mình thì trước cởi áo vest ra rồi mới ngồi xuống. Tần Noãn Dương đang đứng ngay bên cạnh anh, thấy vậy nghĩ cũng chẳng cần nghĩ, thuận tay đặt lên cổ áo, định giúp anh cởi áo vest xuống.

Đường Trạch Thần thấy vậy thả tay ra, chiếc áo trực tiếp rơi vào trong tay cô, đầu ngón tay cô còn cảm nhận được hơi ấm trên người anh. Còn chưa kịp phản ứng lại, Đường Trạch Thần đã từ trong tay cô cầm lấy chiếc áo vest, khoác nó lên lưng ghế, đợi cô ngồi xuống rồi bắt đầu giới thiệu cô với những người ngồi đó.

Lâu Thanh Thành cô đã gặp rồi... ừm, không chỉ là gặp rồi mà còn cùng ăn cơm, còn ký hợp đồng hợp tác nữa.

Cô gật nhẹ đầu, rất lịch sự chào hỏi đối phương.

Còn Hứa Nhã Thực... không cần giới thiệu, trực tiếp lướt qua.

Còn về vị kia đang ngồi bên cạnh Hứa Nhã Thực...

Giọng Đường Trạch Thần bình thản giới thiệu, "Đây là em họ của anh, Đường Dục."

Tần Noãn Dương thuận theo hướng tay anh nhìn qua, chỉ cảm thấy người đàn ông này toát ra một vẻ gì đó rất ôn hòa, ản ản có mấy phần giống với Đường Trạch Thần chỉ có điều bề ngoài khác biệt tương đối lớn, chỉ có thể xem như bộ dạng xem được mà thôi. Không thể xem như quá tuần tú, dĩ nhiên không cách nào so được với người lịch lãm, phong độ lại khí thế bức người như Đường Trạch Thần rồi, chỉ có điều tu dưỡng không tệ, ngược lại có thể tăng thêm điểm cho ngoại hình.

Cô cong môi, nở nụ cười rất đúng mực, lịch sự vừa đủ, thân thiện vừa đủ, "Chào anh, Đường Dục."

Đường Dục vốn định nói gì đó, Đường Trạch Thần thấy vậy ý tứ hàm súc liếc nhìn anh ta một cái, trịnh trọng giới thiệu, "Đây là bạn gái của anh, Tần Noãn Dương."

Đường Dục chỉ khựng lại một giây, trong lòng lập tức hiểu rõ, "Chào chị dâu."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Một tiếng « chị dâu » này từ trong miệng Đường Dục thốt ra, vang dội lại mạch lạc, nghe vào tai khiến Tần Noãn Dương cảm thấy da đầu tê dại nhưng cuối cùng không giải thích gì, chỉ cong môi cười với anh ta một cái, lịch sự lại chu toàn.

Đường Dục rõ ràng là rất có hứng thú với cô, hỏi, "Chị dâu đến thành phố S công tác hay sao? Vừa khéo Nhã Thực đang quay phim ở đây, em nghe Nhã Thực nói hai người đã hợp tác với nhau rất nhiều lần, đúng dịp có thể đi cùng với nhau."

Tần Noãn Dương nhận nhặt nhìn Hứa Nhã Thực đang ngồi bên cạnh Đường Dục, cười một cách xa cách, "Tuy rằng tôi và Hứa tiểu thư có hợp tác với nhau mấy lần nhưng lần nào nói chuyện cũng không hợp nhau, e là Hứa tiểu thư căn bản không thêm để tôi vào mắt đâu."

Đường Dục ngớ người, nhìn Hứa Nhã Thực một cái, trên mặt thoáng có chút lúng túng, cười khan mấy tiếng, "Chắc không đâu."

Ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ nhẹ, Đường Trạch Thần nói một tiếng « Vào đi », rất tự nhiên mà chặn đứng đoạn đối thoại giữa hai người, "Nhà hàng này anh đã đến mấy lần rồi, hương vị không tệ, lát nữa em nếm thử xem."

Tần Noãn Dương gật đầu, cầm lấy ấm trà rót vào ly của mình chút trà nóng, đơn giản tráng qua một lần, "Em đến đây liệu có gây phiền toái gì cho công việc của anh không?"

Đường Trạch Thần nhìn cô một cái, đưa tay nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên bàn, giữ nó trong tay mình, "Có thì có sao đâu?"

Lời vừa nói dứt, ngay cả nhân viên phục vụ đang lên thức ăn cũng không nhận được mà ngược mắt lên lút quan sát hai người một chút.

Mấy thứ dùng để trang trí như kính râm và mũ lưỡi trai lúc này khi vừa vào phòng cô đã tháo xuống hết rồi, lúc này lộ ra một gương mặt cực kỳ xinh đẹp không chút trang điểm, an tĩnh ngồi ở trên ghế. Giấy dán tường màu vàng kim cũng không lấp được dung nhan diễm lệ của cô, ngược lại càng khiến cho làn da thoát nhìn càng thêm trắng nõn, ngũ quan càng thêm thanh lệ.

Còn Đường Trạch Thần ngồi bên cạnh cô, áo vest đã cởi xuống chỉ còn lại áo sơ mi trắng, cà vạt màu xám, thoát nhìn diện mạo tuần lãng, khí độ không tầm thường. Hai người ngồi bên cạnh nhau trái lại xứng đôi cực kỳ.

Người nhân viên phục vụ đó không có nhiều ấn tượng về Đường Trạch Thần nhưng điều đó không trở ngại cô nhận ra Tần Noãn Dương và Hứa Nhã Thực, trong suốt quá trình lên thức ăn, cô không chỉ một lần len lén quan sát người ngồi ở chiếc bàn đó.

Tần Noãn Dương trái lại không mấy để tâm đến những chuyện vụn vặt này, sự chú ý của cô toàn bộ đặt ở bàn tay đang nằm trong lòng bàn tay anh, hơi có chút ngây người. Chẳng qua là rất nhanh cô đã dời đi tầm mắt, về mặt bình thản, khoe môi nhẹ câu lên một ý cười nhẹ nhàng, bình tĩnh cảm ly lên uống một ngụm trà, giống như chẳng có gì xảy ra cả vậy.

Nhưng nếu ai tỉ mỉ quan sát mới có thể phát hiện, vành tai trắng nõn của cô đã từ lúc nào đỏ rực lên, hơn nữa quầng đỏ đang rất có xu thế lan rộng ra.

Đường Trạch Thần cách cô gần nhất, dĩ nhiên là nhìn ra được, làm như không có chuyện gì nhìn cô một lúc, còn cổ tình làm như không biết hỏi, "Xấu hổ

à?"

Tần Noãn Dương trừng anh một cái, bàn tay đang bị anh nắm khế nhúc nhích một cái, bắt đắc dĩ là anh nắm quá chặt, quả thực không có không gian để giấy dựa.

Đường Trạch Thần nắm thêm một lúc mới chịu thả ra.

Thức ăn đã được dọn lên bảy tám phần, có thể bắt đầu được rồi. Anh hơi nhóm người múc cho cô một chén canh, đặt ở trước mặt cô, "Uống trước một chút cho ấm dạ dày."

Tần Noãn Dương « ờ » một tiếng, rất ngoan ngoãn cúi đầu uống hết cả chén canh.

Sắc mặt Hứa Nhã Thực trái lại có chút khác thường, vội vàng đưa tay lên che miệng nôn khan mấy tiếng sau đó thì ho cách kịch liệt.

Anh mắt Tần Noãn Dương rơi trên người cô ta sau đó không chút để ý quay sang hướng khác, làm như không thấy gì, tiếp tục ăn đồ của mình.

Đường Dục có lẽ đã quen bộ dạng thế này của cô ta mấy ngày gần đây, nhanh tay rót cho cô ta một ly trà, thấy cô uống rồi mới nói như giải thích, "Phản ứng mang thai của Nhã Thực gần đây hơi mạnh, thật ngại quá."

Tần Noãn Dương cắn đũa nhìn Hứa Nhã Thực một cái, ánh mắt ý cười như có như không, "Kể ra cũng vất vả quá nhỉ."

Từ lúc bước vào phòng cho đến bây giờ, ánh mắt của Đường Trạch Thần chưa nhìn qua Hứa Nhã Thực một lần nào, chỉ chuyên chú gấp thức ăn cho cô, trong chén Tần Noãn Dương lúc này thức ăn đã gấp vào không ít.

Sợ cô không thích ăn hải sản, còn cố ý bảo nhà bếp làm thêm vài món thanh đạm.

Đôi khi nhân viên phục vụ lại mang thêm một đĩa tôm nõn viên nữa lên, Đường Trạch Thần đột nhiên bật cười, dùng giọng nói chỉ hai người có thể nghe thấy nói, "Anh nhớ bạn gái của Tần Chiêu Dương rất thích ăn món này, một lần kêu hai phần, một phần để ăn, một phần để nhìn cho thích mắt, phải không?"

Tần Noãn Dương nhìn anh một cái, cũng đè thấp giọng nói, "Cũng không thấy anh thường để ý như vậy, thế mà chị dâu nhỏ của em thích ăn cái gì anh lại nhớ rất rõ ràng."

"Ừ." Anh đáp một tiếng, giống như lại nhớ lại tình cảnh hôm đó cùng ngồi ăn với hai người kia, đáy mắt ý cười càng đậm, "Nhớ chứ, ấn tượng khắc sâu."

Anh trước giờ nhìn người rất chuẩn, chưa từng có sai lầm.

Lần đầu tiên lúc nhìn thấy Tô Hiểu Thần liền cảm thấy cô gái này đôi mắt rất trong sáng, tâm tư lại mẫn tiệp, thoát nhìn giống như không hề để ý đến gì cả nhưng trong lòng thì lúc nào cũng có chủ kiến vì vậy lúc đối đãi với cô ấy, nếu so với Tần Chiêu Dương thì càng thêm thân thiết hơn mấy phần.

Còn về Tần Chiêu Dương... ông anh rể tương lai này là nhân vật tương đối khó đối phó, anh càng hạ thấp tư thái lấy lòng anh ta, anh ta trái lại càng không để vào mắt.

Tần Noãn Dương bật cười, không trả lời anh.

Con họ của Hứa Nhã Thực rốt cuộc cũng giảm đi đôi chút, cũng không nói chuyện, chỉ lo cắm cúi ăn cơm, từng miếng từng miếng, ăn cực kỳ chuyên chú, mắt không nhìn ngang nhìn ngửa, thái độ nghiêm ngạnh kênh kiệu lúc xưa giờ đã thu liễm không ít.

Tần Noãn Dương thì thoảng nói chuyện với Đường Dục vài câu, thuận thế nhìn qua, thấy cô ta vẫn cứ như vậy, đầu mày cuối mắt nhàn nhạt, giống như phủ lên một tầng sầu muộn, nhu hòa đi không ít.

Lâu Thanh Thành từ lúc bắt đầu liền không nói không rằng, một bữa cơm ăn giống như người câm vậy. Quan hệ giữa anh ta và Đường Trạch Thần trước giờ có thể xem như khá tốt nhưng quen biết lâu như vậy rồi, đây xem như lần đầu tiên thấy anh gần gũi với một cô gái như vậy, thậm chí có thể nói là cần thận chu đáo, dùng hết tâm tư.

"Thật sự phải để Đường phu nhân tận mắt chứng kiến mới được."

Đường Trạch Thần nghe vậy hơi khựng lại, nhướn mày ra hiệu anh ta nói tiếp.

Lâu Thanh Thành nhấp một ngụm trà, đôi mắt hơi híp lại, cười có chút giảo hoạt, "Cậu cô đơn bao nhiêu năm nay rồi, trước giờ chưa từng quen cô gái nào, Đường phu nhân lúc đó còn sốt ruột đến nỗi mỗi ngày đều muốn sắp xếp cho cậu đi xem mắt một cô gái, chính là sợ khuynh hướng tính dục của cậu không bình thường. Về sau biết cậu vẫn là trai thẳng, lại sợ cậu tính tình quá hướng nội, không cô gái nào chịu nổi..."

Trong câu nói của anh ta, ý trên chộc quá rõ ràng nhưng khi Tần Noãn Dương nghe câu « tính tình quá hướng nội, không cô gái nào chịu nổi » thì suyết nữa nhìn không được bật cười lớn rồi.

Yêu đương mà giống như phải lấy Tôn tử binh pháp hay 36 kế gì đó như Đường Trạch Thần mà anh lại nói tính tình hướng nội, không biết yêu đương???

Với lại, anh một người thân giữ chức vụ cao, suốt ngày ngồi ở trên cao bày mưu tính kế như vậy mà... tính tình hướng nội?

Cô cắn đầu, quay đầu nhìn Đường Trạch Thần, cười đến đôi mắt giống như đang tỏa sáng.

Mà một ngày đi xem mắt một người... xem ra cái này phải tính sổ cho rõ ràng mới được.

Đường Trạch Thần cũng không tránh không né, cứ vậy nhìn thẳng cô một lúc mới ung dung hỏi, "Đang đùa với người ngoài cười nhạo anh?"

Tần Noãn Dương cười híp mắt, rất sáng khoái gật đầu, "Phải đó, cùng với ông chủ Lâu cười nhạo anh."

Lâu Thanh Thành trầm ngâm giây lát, dời mục tiêu sang Tần Noãn Dương hỏi, "Bây giờ có phải cảm thấy anh ta căn bản không giống người không biết yêu đương mà giống như cực kỳ có kinh nghiệm giống như đã trải qua trăm trận rồi, đúng không?"

Đường Trạch Thần nhướn mày nhìn qua, đáy mắt dần toát lên vẻ không vui, vừa định lên tiếng thì Tần Noãn Dương đã nhanh hơn một bước, nói, "Đối với tôi mà nói, đúng là như vậy."

Lời vừa dứt, bầu không khí trong phòng lập tức có chút vi diệu.

Tần Noãn Dương lại giống như không hề phát hiện ra vậy, lại nhàn nhạt bồi thêm một câu, "Anh ấy đối đãi với tôi trước giờ đều như vậy, mỗi một chuyện đều rất tỉ mỉ, rất chu toàn."

Nói rồi, cô quay đầu nhìn anh, lập tức chìm trong đáy mắt sâu thẳm của người đàn ông.

Ánh mắt ấy như đang tỏa sáng, dưới ánh đèn màu vàng nhạt, có chút thâm sâu khó lường, càng nhiều hơn là một sự vui vẻ mà cô vừa nhìn đã hiểu ngay.

Lâu Thanh Thành đã lãnh giáo qua bản lĩnh vừa lên tiếng liền hù chết người của Tần Noãn Dương, giống như cam lòng chịu thua vậy, dứt khoát ngậm miệng không nói thêm gì nữa miễn cho lại đụng vào họng súng.

Đường Dục đối với tình cảm giữa hai người hình như rất có hứng thú, "Tôi trước giờ cũng chưa từng thấy anh ấy chịu chuông ai như vậy, ha ha ha."

Lần này, Tần Noãn Dương không trả lời anh ta.

"Anh cũng chưa từng thấy em đối với ai lại một lòng một dạ như vậy." Đường Trạch Thần đột nhiên bật ra một câu.

Hứa Nhã Thực trong lòng cả kinh, lúc ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy Đường Trạch Thần đang cúi đầu chuyên chú gấp thức ăn cho Tần Noãn Dương, vẻ mặt ôn hòa lại dịu dàng giống như câu nói đó hoàn toàn không phải từ miệng anh thốt ra vậy, cũng giống như không phải ám thị cái gì.

Một bữa cơm ăn xong, cả đoàn người lục tục rời đi.

Tần Noãn Dương đi trước, đến nhà vệ sinh rửa tay. Hứa Nhã Thực tâm thần không yên lảng lảng đi phía sau Đường Dục, thấy Đường Trạch Thần có vẻ như không để ý đến mình, lại lặng lẽ lùi về sau hai bước, tìm cơ hội thuận tiện rời đi.

Cô ta vừa mới đi, Đường Trạch Thần liền quay lại nhìn một cái, dừng lại một chút rồi mới dời đi tầm mắt, im lặng đứng chờ.

Tần Noãn Dương rửa tay xong, đội mũ lưỡi trai vào, vừa mới định đi ra thì thấy Hứa Nhã Thực đi vào.

Từ lần trước nhìn thấy cô ta xuất hiện trong phần tin giải trí đến giờ, cũng đã có một thời gian khá dài không nhìn thấy Hứa Nhã Thực rồi, trái lại tin tức về cô thì lại có không ít, không phải Mễ Nhã nhắc tới thì là những nhân viên công tác trong đoàn làm phim nhắc tới, thuận tiện nhắc tới cô ta còn phải kể đến Đường Trạch Thần...

Nếu như không phải cô là người biết rõ nội tình, chỉ sợ bản thân đã nghiêng về phía dư luận, cho rằng chuyện tốt của Đường Trạch Thần và Hứa Nhã Thực sắp đến gần rồi.

Thực ra Tần Noãn Dương hiểu Đường Trạch Thần tại sao lại không đứng ra làm rõ mối quan hệ giữa mình và Hứa Nhã Thực. Là bởi vì anh suy nghĩ cho người em họ Đường Dục sau lưng mình. Nếu như đổi lại là cô đứng vào vị trí của anh, vì Tần Chiêu Dương phía sau mình, vì bảo vệ anh ấy, chỉ sợ cô cũng sẽ chẳng thanh minh gì cả.

Đường Dục không phải là người trong giới giải trí, cộng thêm nhà họ Đường một gia tộc như vậy, thật sự không thích hợp xuất hiện trong các tin tức giải trí.

Còn về Hứa Nhã Thực, thực ra cách cư xử kể ra cũng khá thông minh. Cô ta cũng không phải vì muốn lôi kéo Đường Trạch Thần để tạo sự nổi tiếng cho mình, mà thực ra trong cá giới giải trí này, căn bản là không có ai dám làm chuyện đó.

Cô ta chẳng qua bởi vì khoảng thời gian trước cùng Lý Ngao cắt đứt quan hệ, không còn đường lui, chỉ có thể dựa vào đứa nhỏ trong bụng, dùng nó để

uy hiếp người nhà họ Đường mà thôi.

Chỉ tiếc là cô ta không đủ hiểu nhà họ Đường, một gia tộc lớn như vậy, nếu muốn xử lý cô ta, thực ra chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, chẳng qua là nghĩ cho Đường Dục nên mới chừa lại một đường lui cho cô ta mà thôi.

Bên ngoài khá là ồn ào, Hứa Nhã Thực dứt khoát đóng cửa lại, không vòng vo mà đi thẳng vào đề, "Tôi cần cô giúp tôi."

Tần Noãn Dương nhướn mày, không trực tiếp phủ định.

"Cô hại tôi đến mức chỉ có thể được ăn cả ngã về không, chẳng lẽ không cần phải chịu trách nhiệm sao? Nhà họ Đường không phải là đại gia tộc bình thường, Tần Noãn Dương, cô và tôi cũng một giuộc cả thôi, đều ăn chén cơm của giới giải trí, nếu như có thể bám vào gốc cổ thụ lớn, chỉ sợ chết cũng sẽ không buông tay." Cô ta đề thấp thanh âm, đôi mắt sít sao nhìn Tần Noãn Dương chằm chằm.

"Đường Trạch Thần vốn dĩ là mục tiêu của tôi, chỉ tiếc là người này quá nguy hiểm, đừng nói là không có cơ hội đến gần, sợ là dựa gần một chút cũng khó mà toàn thân trở ra. Nếu như cô muốn bước chân vào cửa nhà họ Đường, nằm mơ cũng không sớm như vậy." Hứa Nhã Thực gằn từng tiếng.

Tần Noãn Dương vẫn chỉ nhàn nhạt nhìn cô, không nói không rằng.

Cô dẫn lòng được nhưng Hứa Nhã Thực thì không dẫn được, thấy cô vẻ mặt bình tĩnh, bộ dạng cao cao tại thượng thì cuối cùng sốt ruột gắt lên, "Cô cũng đâu có cao quý hơn tôi bao nhiêu đâu, nhà họ Đường chẳng tha cười một cô gái xuất thân bình thường nhưng gia thế trong sạch cũng sẽ không chấp nhận một cô gái lưu lạc phong trần trong giới giải trí đâu. Tôi đây mang cốt nhục của nhà họ Đường mà tới giờ vẫn còn chưa thể bước vào cửa chính của nhà họ Đường. Tần Noãn Dương cô ngoại trừ lớn lên xinh đẹp hơn tôi thì còn bản lĩnh gì nữa?"

Tần Noãn Dương lúc này mới bật cười lên, cô xoay người vịn nước ở vòi ra, dưới dòng nước mát lạnh rửa tay một lần, tỉ mỉ chà xát từng ngón tay, giọng lơ đãng, "Cô ở đâu nhìn thấy tôi gia thế không trong sạch, không có bản lĩnh?"

Hứa Nhã Thực bị cô hỏi đến nghẹn lời.

Tần Noãn Dương ở trong giới giải trí luôn nhận được đánh giá không tệ, không có bất kỳ tin đồn ngoài luồng nào với các nam minh tinh, cũng chưa từng kết giao với người khác phái nào. Lúc đầu Hứa Nhã Thực còn tưởng cô gái này cố tình giả vờ thanh cao để nâng cao giá trị của bản thân nhưng giờ nghe cô nói như vậy, cũng không khỏi bắt đầu hoài nghi nhận thức của mình.

Giới giải trí sao lại có thể thực sự có người được mọi người ngưỡng mộ bởi tài năng mà thôi, không cần bất cứ quy tắc ngầm mà một đường trèo lên tới đỉnh một cách trong sạch được chứ?

Tần Noãn Dương khóa vòi nước, qua chiếc gương lớn nhìn Hứa Nhã Thực, thông thả rút khăn giấy ra lau tay, "Nếu như cô đã biết nhà họ Đường là nơi ăn thịt người đến xương cốt không còn, vậy tôi cũng không cần phí sức nhắc nhở cô nữa, tự mình bảo trọng đi."

Nói rồi, vòng qua người cô ta kéo cửa ra, bước thẳng ra ngoài.

Đường Trạch Thần đang đứng cách cửa không xa đợi cô. Thấy cô ra, ánh mắt trầm xuống nhìn về phía sau lưng cô một cái.

Đường Dục trái lại nhìn Đồng nhìn Tây một vòng, cuối cùng ánh mắt mới rơi trên người Tần Noãn Dương, "Chị dâu, chị có nhìn thấy Hứa Nhã Thực đâu không?"

Tần Noãn Dương cười cười, chỉ tay về phía sau, "Cô ấy đang ở trong nhà vệ sinh."

Lâu Thanh Thành đến thành phố S trước Đường Trạch Thần, công việc đã giải quyết xong, dĩ nhiên chẳng có lý do gì để ở lại thêm, ăn cơm xong thì cũng gần đến giờ đăng ký lên máy bay rồi, buổi chiều hôm đó bay trở về thành phố A.

Thư ký của anh ta đến đón, hai người cùng nhau rời đi.

Đường Dục đợi lát nữa phải đưa Hứa Nhã Thực đến phim trường, cũng không đi cùng đường với cô. Vì vậy Đường Trạch Thần cũng không đợi Hứa Nhã Thực, thấy cô ra thì cùng nhau rời đi.

Đợi đến khi đến cửa nhà hàng mới phát hiện bên ngoài trời đang mưa lất phất, không phải là mưa lớn ào ạt mà là từng hạt nhỏ tí tách, giống như đan thành một mảnh lưới.

Lý Mục có lẽ đã ở cửa nhà hàng chờ được một lúc, thấy hai người đẩy cửa bước ra thì liền tiến tới đưa một cây dù đã bung sẵn qua.

Đường Trạch Thần cầm cán dù, một tay chèo lên vai cô kéo cô vào trong ngực mình, cứ dùng tư thế như vậy bước vào trong màn mưa.

Thành phố S có mưa nhiệt độ quả nhiên xuống thấp đến thảm hại, mưa cùng gió rét ào ào thổi tới, mang theo từng luồng khí rét lạnh đến run rẩy cả người.

Nơi đây người qua lại cực ít, chỉ có bên kia đường thì thoáng có một hai chiếc xe phóng như bay qua.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, "Chiều anh có cần quay về công ty không?"

Đường Trạch Thần cúi xuống nhìn cô một cái, "Không về."

Tần Noãn Dương lần này đến thành phố S hoàn toàn là sự xúc động nhất thời, cộng thêm trong lòng lúc đó có một cảm giác gì đó không ngừng giục giã, thôi thúc, không cam lòng để cho quan hệ giữa hai người vĩnh viễn không mặn không nhạt, giậm chân tại chỗ, không đành lòng để một mình anh một mình phấn đấu nên mới quyết định chủ động một lần.

Nhưng lúc lên máy bay rồi mới cảm thấy hành động của bản thân có chút không thỏa đáng, anh đến thành phố S là vì công ty con xảy ra chuyện cần anh xử lý, cô lại chạy đến đây. Cô đến chưa chắc đã giúp gì được cho công việc của anh, nói không chừng còn quấy rầy anh nữa.

Lúc này nghe anh nói như vậy, không khỏi suy nghĩ nhiều, "Có phải em quấy rầy công việc của anh không?"

"Câu hỏi này lúc này em đã hỏi rồi, anh cũng trả lời rồi." Cánh tay anh hơi siết chặt lại, kéo cô sát vào ngực mình hơn, "Sắp tới anh ngoài một cuộc họp lớn cộng thêm tuần tra một vòng các quầy chuyên doanh trong những trung tâm thương mại lớn ra thì chẳng còn lịch trình nào khác hết."

Nói rồi, anh chợt dừng bước, có chút ý vị sâu xa nói, "Giờ thì có rồi."

Tần Noãn Dương thấy anh dừng thì cũng dừng theo, có chút nghi hoặc tiếp lời anh, "...là chuyện gì?"

Tầm mắt Đường Trạch Thần rơi trên gương mặt xinh đẹp của cô, giọng ảm áp mà trầm thấp, "Dạy cho em nhận thức một cách sâu sắc rằng hiện giờ quan hệ giữa chúng ta là bạn trai bạn gái."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Lúc này mưa đột nhiên trở nên lớn hơn, đập vào trên tán dù phát ra những tiếng vang đều đặn, nước mưa rơi trên mặt nước rồi bắn ngược trở lại, rơi trên giày của cô, rất nhanh đã thấm ướt một mảng lớn nhưng lúc này cô lại giống như hoàn toàn không cảm giác được vậy.

Mây đen trên trời dường như đè xuống càng thấp hơn, như dãi non lấp bể cuốn tới, cả khu vực trước mắt giống như đang chìm dưới màn mưa bàng bạc, bầu trời bởi vì mây đen che lấp nên trở nên tối mịt.

Trong màn mưa ấy, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt thâm thúy ấy mang theo ý cười rất nhạt nhưng sự nghiêm túc và chân thành trong mắt cũng rất rõ ràng. Cô nhất thời không nắm bắt được câu nói kia là đùa với cô hay là nghiêm túc.

Đường Trạch Thần thu hồi tầm mắt, mang theo cô thẳng một đường mà đi, "Không phải trước đó có dặn em mang theo nhiều quần áo một chút sao, em có không?"

Tần Noãn Dương gạt đầu, đột nhiên nhớ ra trong va li hành lý của mình còn mang theo chiếc áo vest kia của anh, ánh mắt chợt sáng lên.

Đến xe rồi, anh mới thả lỏng cánh tay đang choàng qua người cô ra, hơi nghiêng người giúp cô kéo cửa xe. Khi cô lên xe, thậm chí còn rất chu đáo lấy tay giúp cô chặn nơi cửa để khỏi bị đụng đầu.

Nhiệt độ bên ngoài và ở trong xe cách biệt rất lớn, trong xe có chút nóng nhưng thời tiết thế này quả thực không thích hợp để hạ cửa kính xe xuống.

Đường Trạch Thần cảm giác được cô có chút không được tự tại, nhìn trợ lý đang ngồi ở ghế lái, "Mở điều hòa lên, nhiệt độ đừng để thấp quá."

Lý Mục qua kính chiếu hậu nhìn hai người một cái, lên tiếng đáp, "Được, Đường tổng."

Hai bên đường đều là xe sang, quay đầu xe có chút khó khăn, qua vài phút Lý Mục mới đưa được xe hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Tần Noãn Dương nhìn qua ngoài cửa sổ, nước mưa vẫn không ngừng đập vào cửa kính xe, hơi nước mờ mờ khiến cho dù nhìn cũng khó mà thấy rõ cảnh tượng bên ngoài. Dù vậy cô vẫn xuyên qua màn nước mờ mờ nhìn thấy Đường Dục và Hứa Nhã Thực đang sánh vai bước bên nhau.

Đường Dục đang che dù cho Hứa Nhã Thực, bước chân chậm hơn cô ta nửa nhịp, tán dù hơi nghiêng nghiêng, phần lớn che trên đỉnh đầu của cô ta.

Không biết Hứa Nhã Thực đang nói gì mà trên mặt Đường Dục vẫn luôn mang theo nụ cười nhả nhặn, đôi mắt hơi cong lên, xem ra tâm tình rất không tệ. Còn về cô ta, đầu hơi nghiêng sang chuyên chú nói gì đó, đầu mày cuối mày cũng đầy ý cười, không khí xem ra rất hài hòa.

Hai người này chung đụng với nhau thoạt nhìn không khác gì những đôi tình nhân khác.

Phía trước không biết có phải đang kẹt xe hay không mà dòng xe cộ chạy cực kỳ chậm, vì vậy cảnh tượng Đường Dục nhấc tay ôm lấy Hứa Nhã Thực rồi rành rành rơi vào trong mắt cô.

Đội thêm một chút nữa, hai người kia đã chậm rãi đi xa, dòng xe cộ cũng bắt đầu chậm rãi tiến lên, mãi đến khi xe đã chạy được một quãng rồi, không còn nhìn thấy bóng dáng hai người kia nữa, lúc này cô mới chậm rãi ngồi thẳng người lên.

Đường Trạch Thần đang chỉnh lý văn kiện gì đó trong tay, thấy cô xoay người lại, thuận tay đặt văn kiện vào trong cặp đựng văn kiện sau đó mới hỏi, "Đang nghĩ gì vậy?"

Tần Noãn Dương còn đang có chút thất thần, nghe giọng anh kể bên tai lúc này mới hoàn hồn lại nhưng đôi mày thanh tú vẫn còn hơi chau lại, nhẹ giọng nói, "Em thấy Đường Dục thật sự thích Hứa Nhã Thực lắm."

Đường Trạch Thần nhìn cô, vẻ mặt đương nhiên nói, "Anh cũng thích em lắm."

Tần Noãn Dương ngó người ra, lúc quay đầu nhìn anh, vừa khéo nhìn thấy đôi mắt tràn đầy ý cười của người đàn ông, mặt bất chợt nóng lên, không nói thêm gì nữa.

Cô hoàn toàn có thể đoán được, nếu như mình nói, "Đường Dục thích Hứa Nhã Thực như vậy, vậy tại sao cô ta không bước vào cửa nhà họ Đường được?" lúc ấy anh chắc chắn sẽ nói, "Vậy anh cũng thích em như vậy, tại sao em còn chưa bước vào cửa nhà họ Đường?".

Đến lúc đó, thật sự là nói không lại anh... Dù sao thì, bàn về da mặt dày, không biết xấu hổ gì đó thì cô còn kém anh xa lắm.

Cho dù Tần Noãn Dương không nói ra miệng nhưng Đường Trạch Thần cũng có thể đoán được câu tiếp theo cô muốn hỏi gì, thoáng trầm ngâm một chút rồi giải thích, "Chắc là em còn chưa hiểu về nhà họ Đường lắm, anh và Đường Dục là cùng nhau lớn lên. Cậu ấy là con trai lớn của chú hai anh nhưng trên vai Đường Dục không cần gánh nhiều trách nhiệm như anh, ngày tháng qua so với anh tự tại thoải mái hơn nhiều. Vì vậy cũng sẽ không có người nào yêu cầu quá nghiêm khắc ở cậu ấy, không bắt cậu ấy phải đạt được cái gì, trước giờ đều là cậu ấy tự làm theo ý mình, miễn là đừng vượt qua điểm mấu chốt của gia tộc."

"Tuy nhiên sự sùng ái này của nhà họ Đường không hẳn là dung túng cho chuyện tự mình chọn lựa người phối ngẫu của cậu ấy. Nói sao nhà họ Đường cũng là gia tộc lớn đã truyền qua hơn trăm năm, muốn làm được như vậy, liên hôn chính là một trong những thủ đoạn thường dùng. Huống gì Hứa Nhã Thực thực sự quá không xứng làm con dâu của nhà họ Đường, người tâm cao khí ngạo như chú hai dĩ nhiên sẽ không đồng ý."

Liên hôn...

Lòng Tần Noãn Dương khẽ động, không biết nghĩ tới gì đó, chỉ mím chặt môi không tiếp lời anh.

Tay Đường Trạch Thần để trên đầu gối gỗ nhẹ mấy cái, đôi mắt đang nhìn cô toát ra vẻ chân thành cực kỳ, "Anh là ngoại lệ."

Câu nói này, Tần Noãn Dương đã từng ở chỗ Tần Chiêu Dương nghe qua.

Anh trai cô cũng từng nói Đường Trạch Thần là ngoại lệ của nhà họ Đường.

Ngoại lệ, nói theo nghĩa đen chính là không giống với những người khác, mà cái người « không giống với người khác » đó lại để cô gặp được rồi.

Trong khoang xe yên tĩnh cực kỳ, chỉ có tiếng mưa đập vào cửa kính xe rào rào, Đường Trạch Thần vươn tay nắm lấy tay cô, kéo cô về phía mình gần hơn một chút, thuận tay ấn nút nâng tấm kính ngăn giữa hai khoang xe lên.

Đây rõ ràng là có lời muốn nói với cô đây mà.

"Tính chất của nhà họ Đường thế nào nếu anh không giải thích, chắc là em khó mà hiểu rõ được. Lần sau có cơ hội em tự mình đi xem thử, đại khái sẽ biết tình huống thực tế thế nào." Anh cười nhẹ một tiếng, nụ cười khiến cho gương mặt anh bừng sáng và nhu hòa hơn rất nhiều.

"Vậy anh nói thử vài chuyện dễ hiểu cho em nghe thử, được không?"

Đường Trạch Thần « ừm » một tiếng, nhìn cô, thấp giọng nói, "Ông nội và ba của anh sớm đã qua đời, vì vậy nhà họ Đường bây giờ do anh nắm quyền. Anh khá là may mắn, là con trai trưởng trong nhà, em biết điều này có ý nghĩa gì không?"

"Đích tôn đứng không?"

"Ừ." Anh lười nhác đáp một tiếng, "Anh còn có hai người chú, chú hai tính tình tương đối ôn hòa, không thích tranh đua với đời vì vậy dạy dỗ ra Đường Dục tính tình cũng giống ông ấy, đạm mạc với danh lợi. Trái lại chú ba thì một mực muốn tranh giành quyền lực trong nhà họ Đường, ông ấy cũng làm được rồi. Anh đến UCLA Anderson học cũng có một nửa là công lao của ông ấy. Nhưng về sau đã tâm của ông ấy càng lúc càng lớn, thậm chí bắt đầu tìm cách để quyền lực hoàn toàn nằm trong tay mình. Anh vốn còn muốn học thạc sĩ nhưng vì chuyện này mà không thể không về nước."

Tần Noãn Dương rũ mắt, im lặng nghe anh nói.

Giọng của người đàn ông nghe như bình tĩnh không gợn sóng, cũng giống như đang kể một chuyện vụn vặt trong đời thường nhưng Tần Noãn Dương

biết, anh càng đơn giản chừng nào thì tình hình thực tế càng phức tạp chừng đó.

"Sau khi anh về thì dùng phần tài sản mà ba để lại cho anh gây dựng nên tập đoàn Trạch Thành đồng thời mất hết mấy năm mới có thể thu hồi hết quyền lực của nhà họ Đường trở về tay mình. Có một vài chuyện, không phải rất thích làm nhưng thân bất do kỷ, chuyện không phải do anh muốn là được."

Đường Trạch Thần nắm lấy tay cô, giống như vô tâm nghịch nghịch những ngón tay, lại sờ sờ những đường vân nơi đầu ngón tay, động tác ôn nhu cực kỳ.

Tần Noãn Dương trong lòng không phải không cảm xúc, nhiều hơn là một tia đau lòng.

Gia đình của cô hòa thuận ấm áp, trên vai cô càng không có gánh nặng gì. Cô không chỉ có sự yêu thương chiều chuộng của ba mà còn có sự che chở của anh hai, chuyện gì cũng không cần phải lo nghĩ, chính là cảm giác có người nâng niu trong lòng bàn tay.

Cô trước giờ vẫn luôn biết bản thân may mắn đến cỡ nào.

Nhìn thấy gọn sóng trong đáy mắt cô, khóe môi Đường Trạch Thần nhẹ câu lên một đường cong, vạch lòng bàn tay của cô ra, cùng cô mười ngón giao triền, "Không cần phải cảm thấy đau lòng thay cho anh đâu. Bản tính anh vốn thích tranh đoạt, cái gì đáng là của anh, trừ phi anh không cần, bằng không ai cũng đừng hòng đoạt đi. Hơn nữa, thân là một người làm ăn, trước giờ anh không bao giờ làm chuyện gì khiến bản thân thiệt thòi."

Anh siết chặt tay lại, siết sao giữ lấy tay cô trong tay mình, một tay kia vòng qua eo cô, hơi dùng sức đã dễ dàng nhấc cô ngồi trên chân mình.

Động tác quá đột ngột suýt nữa thì dọa Tần Noãn Dương giật nảy mình, đợi đến khi ngồi vững vàng, cảm nhận nhiệt độ từ trên người người đàn ông truyền tới, cô không khỏi có chút lúng túng, đôi mắt đang nhìn anh không tự chủ được dâng lên một lớp sương mù, "Anh thả em xuống đi."

"Không thả." Anh trả lời một cách gãy gọn và dứt khoát, bàn tay đang đặt nơi eo cô càng thêm dùng sức, siết sao siết thân thể mảnh khảnh của cô vào trong ngực mình.

Tần Noãn Dương thấy trốn không thoát, bắt đầu tìm cách dỗi đi dè tài, "Vậy tại sao anh không cần liên hôn, không phải làm người nắm quyền thì càng nên lấy bản thân làm gương hay sao?"

Đôi mắt Đường Trạch Thần càng thêm sâu, ngón tay nhẹ búng lên trán cô một cái, thuận thế kéo chiếc mũ lưỡi trai trên đầu cô xuống, "Em hy vọng anh liên hôn lắm sao?"

Tần Noãn Dương không trả lời, chỉ dùng ánh mắt hết sức vô tội nhìn anh.

"Nếu như trong tay anh đã có quyền nói một không hai, vậy tại sao lại phải ủy khuất chính mình?" Ngón tay anh trượt xuống dưới cằm cô, nhẹ nhàng giữ lấy, nghiêng xuống đặt lên khóe môi cô một nụ hôn, "Vì chờ cho được em, anh cũng phải giữ thân như ngọc."

Cô nghe vậy, khóe môi không tự chủ được khẽ cười lên.

Đường Trạch Thần thấy cô không chuyên tâm, bàn tay đang giữ dưới cằm hơi hơi dùng sức, lực đạo đó không chế thật tốt, giữ chặt hơn nhưng lại không làm đau cô, "Chuyên tâm một chút, Noãn Dương."

Cô « ồ » một tiếng, đưa đầu lưỡi liếm nhẹ lên môi người đàn ông, cũng không cho anh có cơ hội thâm nhập sâu hơn, cứ vậy ghé sát vào nhau, giọng như hỏi tội, "Lâu Thanh Thành nói, trước đây anh mỗi ngày đi xem mắt một cô."

Đường Trạch Thần hơi ngẩn người nhưng đáy mắt ý cười càng sâu hơn, "Em đề ý sao?"

Cô còn chưa kịp trả lời, anh đã giải thích một cách ngắn gọn, "Một người anh cũng chưa có gặp."

Tần Noãn Dương như không có việc gì nhẹ gạt đầu, xem như chấp nhận lời giải thích của anh.

Sau đó, rất tự nhiên vươn tay ôm lấy anh, một tay kia nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay dày rộng đang đặt nơi eo mình, rất nhanh đã áp sát hơn, đè anh lại.

Đại khái là không ngờ cô có lúc sẽ chủ động, trong một nháy mắt Đường Trạch Thần không phản ứng lại kịp, đợi đến khi phản ứng lại rồi, lập tức biến khách thành chủ, khiến nụ hôn càng thêm sâu sắc hơn.

Trước giờ đối với cô anh luôn có chừng mực, chưa từng hôn sâu, chính là vì sợ cô không thích ứng kịp nhưng giờ phút này xem ra, là có thể tiến thêm một bước rồi.

Tần Noãn Dương quay những cảnh hôn nhau thực ra cũng chẳng có mấy, đếm tới đếm lui cũng chỉ có ba lần, hai lần là giả, chỉ đổi góc độ để che mắt người xem, một lần là lướt qua rồi thôi, thực sự chả có kinh nghiệm gì đáng nói...

Thật lâu sau người đàn ông mới chịu thả người, nhìn thấy trên môi cô một mảnh kiêu diễm ướt át, đôi mắt liền như bùng sáng, càng đừng nói đến nụ cười kia, lần đầu tiên Tần Noãn Dương thấy anh cười vui vẻ đến vậy, thật khó được.

Cô cắn môi, đáy mắt một tầng sương mù đang lan tràn, "Thực ra em vẫn luôn suy nghĩ, tên anh có nghĩa là gì."

"Noãn Dương." Anh đột nhiên gọi tên cô, "Tên anh là gì?"

"Đường Trạch Thần."

"Anh họ gì?"

"Đường."

Đường Trạch Thần cười rộ lên, lại hỏi cô, "Vậy tên là gì?"

Biết anh đang dẫn dắt mình gọi anh là « Trạch Thần » nhưng khi nhìn thấy hình bóng mình đang nhảy nhót trong đôi mắt đen thẳm của anh, cô vẫn nhin không được mà để bản thân tự hăm sâu vào, ngoan ngoãn gọi, "Trạch Thần."

Đáy mắt anh ý cười không làm sao che dấu được nhưng giọng nói lại không hề bị cảm xúc vui vẻ đó ảnh hưởng chút nào, "Tên anh là do ba anh đặt, trước khi sinh đã được quyết định rồi. Trạch có nghĩa là nơi những dòng nước tụ về với nhau, cũng hàm ý là ân trạch, là nhân từ. Thần tức là nơi mà Sao Bắc Cực đang ở, về sau ngụ ý là nơi ở của hoàng đế, cũng có thể chỉ về hoàng đế, xem như là nơi có thể che mưa chắn gió."

Anh ngừng một chút, cười càng thêm vui vẻ, "Về sau nghe ý của mẹ anh giải thích, lúc đầu chọn Trạch Thành là theo một câu thơ cũ « Trạch nhất thành nhi cư », nhưng gọi Trạch Thành thì nghe không thích hợp cho lắm nên bắt ba anh đi lật tự điển chọn lại. Nhưng giờ anh lại càng thích một cách giải thích mới hơn."

Tần Noãn Dương nghe không hiểu, nghi hoặc nhìn anh.

Đường Trạch Thần trái lại không hề có ý muốn giải thích cho cô nghe, cười một cách ý vị sâu xa, "Sau này em sẽ biết."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Chạy qua vạch giảm tốc, xe hơi lắc lư một chút, cô nhìn ra ngoài qua cửa kính xe, mưa càng lúc càng lớn, cũng có xu thế giống như phủ kín cả đất trời vậy. Những giọt mưa đập vào cửa kính xe không ngừng, tiếng động có thể nghe rất rõ ràng.

Bởi vì tốc độ xe rất nhanh, những giọt mưa rơi trên cửa kính xe rất nhanh đã chảy thành từng dòng nhỏ trên kính xe rồi rơi xuống.

Thành phố S mưa rất nhiều, mỗi lần Tần Noãn Dương đến đây công tác, Mễ Nhã đều sẽ chuẩn bị một chiếc dù nhỏ cho cô lúc nào cũng mang theo bên người bởi vì mười lần đến đây thì đã có bảy, tám lần gặp phải những cơn mưa nhỏ triền miên.

Những chiếc xe bên cạnh phóng như bay vượt qua, cô chỉ nhìn được loáng thoáng cảnh vật bên đường nhưng luôn cảm thấy giống như cánh vật so với trong trí nhớ của mình có chút khác biệt. Chẳng qua là ngại vì bản thân hiểu biết quá ít về thành phố này vì vậy không dám nói ra nghi ngờ trong lòng.

Qua không bao lâu, tốc độ xe dần dần chậm lại.

Tần Noãn Dương nhìn qua cửa sổ xe, thấy từng dãy biệt thự được quy hoạch một cách tề chỉnh ở phía trước không xa, lòng có chút nghi hoặc, "Đây là đâu vậy?"

Đường Trạch Thần từ lúc cô chủ động dâng lên nụ hôn bất ngờ kia, khóe môi vẫn một mực giương lên, ý cười chưa từng tắt ra, lúc này ngón tay luôn qua những sợi tóc đen bóng của cô, thần sắc càng nhiều hơn một tia ôn nhu.

"Nơi dừng chân của anh ở thành phố S." Nói rồi, chừng như nghĩ ra điều gì, lại bồi thêm một câu, "Phòng khách có nhiều lắm, không cần thiết bắt em chen chúc với anh trên một chiếc giường đâu."

Tần Noãn Dương trầm mặc nghiêng đầu qua, về mặt dù bình thân tự nhiên nhưng ngón tay lại vô thức dùng sức xoắn góc áo.

Ai mà thêm cùng anh chen chúc trên một chiếc giường chứ?

Chiếc xe thương vụ sang trọng dùng tốc độ chậm như rùa chạy qua mấy giao lộ, mấy ngã rẽ, cuối cùng dừng lại trước một căn biệt thự nhỏ ba tầng.

Tần Noãn Dương theo chân Đường Trạch Thần xuống xe, lúc này mới nhìn rõ hoàn cảnh cực rộng rãi của khu đất xây căn biệt thự này.

Căn biệt thự của Đường Trạch Thần được xây ở gần nước, cách không xa là một dòng suối nhỏ nước trong ngần, nước chảy rất chậm.

Việc phủ xanh cây cỏ ở đây được làm rất tốt, khắp nơi đều là một màu xanh mát mắt, qua cơn mưa lớn vừa rồi khiến cây cỏ ở đây càng thêm mướt mát.

Căn biệt thự nhỏ ba tầng sơn trắng nằm giữa màu xanh um của cây cỏ khiến nó thoát nhìn bắt mắt cực kỳ.

Trợ lý Lý Mộc dừng xe xong, đem hành lý của cô từ cốp xe hạ xuống, nhấc thẳng vào trong đại sảnh, xong xuôi mới chào hai người rồi rời đi.

Tần Noãn Dương cởi giày, lúc mở tủ giày tìm một đôi dép mang trong nhà thì nhìn thấy một đôi dép lê kiểu nữ mới tinh còn chưa được bóc ra nằm ngay ngắn bên trong.

Đường Trạch Thần thấy cô ngây người, thuận tay giúp cô cầm ra, "Sau khi biết em sắp đến, anh bảo trợ lý chuẩn bị cho em đó."

Nơi cửa ánh sáng hơi tối, anh đưa tay mở đèn trên tường, nhìn cô, "Nếu em cảm thấy không quen anh có thể đặt phòng khách sạn cho em ngủ lại còn chiều nay thì ở đây với anh, được không?"

Là giọng trung cầu ý kiến.

Tần Noãn Dương nhìn người đàn ông đối diện, cười đến ánh mắt cong cong, lời nói thật lòng, "Em không mấy thích dép kiểu kẹp ngón thế này..."

"Anh cũng không biết tại sao mình cũng không mấy thích kiểu dép này, lần nào cũng bị đau chân..." Đường Trạch Thần nói rồi cực kỳ quyết đoán rút điện thoại gọi cho trợ lý vừa mới rời đi không lâu của mình, "Mua một đôi dép lê khác, không phải kiểu dép kẹp."

Lý Mộc vừa nãy còn chìm đắm trong nỗi vui sướng được nghỉ phép nửa ngày hiếm có của mình, nghe vậy giống như bị một bồn nước lạnh dội thẳng lên đầu, haizz, nửa ngày nghỉ thế là mất toi một tiếng đồng hồ rồi...

Tạm thời không có dép lê mang, Đường Trạch Thần liền nhường đôi dép lê của mình cho cô, chân cô nhỏ, lại rất trắng, xỏ vào trong đôi dép lê kiểu nam quá lớn so với chân mình thế này càng khiến chân cô trông xinh xắn đáng yêu.

Đường Trạch Thần đột nhiên có thể hiểu được vì sao có người mắc bệnh yêu đầu ngón chân...

"Thực ra anh hôm nay mới quay về chỗ này, mấy ngày trước vẫn luôn bận đến mức chân không chạm đất, toàn là ngủ luôn ở công ty thôi." Anh đứng dậy vừa nhấc hành lý của cô đi lên cầu thang vừa nói.

Mới bước lên mấy bậc thang lầu, đột nhiên bước chân người đàn ông dừng lại, nhìn xuống Tần Noãn Dương vẫn còn đứng ngay cầu thang ngược mặt lên nhìn mình, "Tầng trệt cũng có phòng dành cho khách, anh thì ở lầu một, Lý Mộc có cho người dọn dẹp sẵn phòng dành cho khách ở bên cạnh phòng của anh."

Tần Noãn Dương hơi ngẩn người, lúc nói chuyện giọng có chút yếu xìu, "Nếu như đã dọn dẹp phòng sẵn rồi vậy... đi lầu một cũng được."

Cô bước theo anh lên cầu thang nhưng bởi vì dép lê hơi lớn so với chân cô, đi trên đất bằng tuy rằng không thuận tiện cho lắm nhưng tốt xấu gì cũng không đến mức bị vấp té nhưng bước lên cầu thang với một đôi dép lớn như vậy thực sự có hơi phí sức.

Ánh mắt Đường Trạch Thần lần nữa rơi trên chân cô, bước trở lại nắm lấy tay cô, "Chậm một chút không sao cả, anh đợi em."

Tần Noãn Dương trái lại không hiểu sao lại buồn cười, cuối cùng thực sự không nhịn được bật cười lên, đôi mắt long lanh một cách dị thường, "Trước đây em thật sự chưa từng nghĩ qua, yêu đương với anh sẽ là thế này..."

Cô chừng như nghiền ngẫm một chút để chọn từ thích hợp, một lúc sau mới nhẹ bật ra một câu, "... hoàn toàn không giống như những gì em tưởng tượng."

Đường Trạch Thần đột nhiên giống như rất có hứng thú, ánh mắt thêm một phần sâu lắng, cứ như vậy nhìn cô, vừa đỡ cô lên cầu thang vừa hỏi, "Vậy trong tưởng tượng của em là như thế nào."

"Người trong trí tưởng tượng của em chắc chắn là cực kỳ nhân chán, sẽ không vì bạn gái mà cho đi càng nhiều hơn, có lẽ là hẹn hò cũng cứng nhắc giống như đi làm vậy, cần trợ lý sắp xếp trước lịch trình, lúc nào cũng bình tĩnh tự giữ, tỉnh táo tự phụ."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến tầng một nhưng bàn tay đang nắm lấy tay cô của anh lại không hề có ý muốn thả ra, "Đây là một trong những nguyên nhân mà em vẫn luôn không muốn yêu đương với anh sao?"

Tần Noãn Dương nhìn anh một cái, mím môi gật đầu, "Ừm, bản thân em đã là một người rất bận rộn. Tính chất công việc lại không giống với anh, nhưng cũng không khác biệt nhiều lắm, thời gian đi công tác còn nhiều hơn anh. Nếu như anh là người giống như trong tưởng tượng của em thì đoạn tình cảm này cho dù anh và em có nghiêm túc hơn nữa chắc là cũng không thể duy trì được bao lâu. Đây là một trong những nguyên nhân mà em do dự."

Đường Trạch Thần như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, nhẹ giọng hỏi, "Vậy « trước đây » mà em nói... là bao lâu trước đây?"

Tần Noãn Dương nhìn cô, nhất thời ngớ người.

Hai người đang đứng ngay đầu cầu thang, trước cửa một căn thư phòng lớn, giá sách bên trong lớn cực kỳ, chỉ đứng nơi cửa cũng có thể loáng thoáng ngửi được mùi gỗ đàn hương nhân nhạ trong không khí.

Tâm trí cô có chút bay bổng, cứ vậy ngây ngốc một lúc sau mới trả lời, "Quên rồi..."

Đường Trạch Thần cong môi cười lên, cũng không truy vấn thêm nữa.

Câu trả lời thực ra là rất lâu trước đây rồi, khi lần đầu tiên Tần Noãn Dương nhìn thấy Đường Trạch Thần, bất luận là thần thái hay cử chỉ, hành vi đều toát ra vẻ lạnh mạc xa cách, trong ấn tượng của cô, giống như Đường Trạch Thần như vậy mới là Đường Trạch Thần.

Lúc đó cô từng nghĩ, nếu như yêu đương với người như vậy, cả sức lực lẫn tâm lực phải bỏ ra chắc chắn sẽ lớn hơn tình yêu gấp trăm ngàn lần.

"Phòng của em ở đây." Anh thả tay cô ra, tay kia mang hành lý vào phòng, đặt xuống đất gần tủ đầu giường, "Vừa này là thư phòng của anh."

Dưới lầu vọng lên tiếng lạch cạch, sau đó là tiếng chuông rất có quy luật.

"Em thu dọn một chút đi, anh xuống dưới xem thử." Nói rồi, liền nhanh chóng đi xuống lầu.

Chắc là trợ lý mua dép lê cho cô về đây mà. Tần Noãn Dương nghiêng tai lắng nghe nhưng chỉ nghe được tiếng đóng cửa rất rõ ràng sau đó cả căn nhà đều an tĩnh trở lại.

Hành lý của cô chẳng qua chỉ có quần áo, cũng không cần lấy ra treo vì vậy cũng không có gì để thu dọn.

Vì vậy dứt khoát quyết định đến thư phòng, xem trong phòng anh tồn trữ sách gì.

Sách được phân loại rất rõ ràng dễ hiểu, trong đó có một giá sách nhỏ còn hơn một nửa bỏ không, phần còn lại của giá sách nhỏ đó đặt từng chồng các loại tạp chí giải trí hoặc tập san thời trang.

Đường Trạch Thần chắc chắn không phải người sẽ đọc những tạp chí này, những thứ này xuất hiện ở đây, đoán chừng nguyên nhân duy nhất chính là chuẩn bị sẵn cho cô giết thời gian.

Ngón tay cô chậm rãi trượt trên những bìa tạp chí, rút ra vài quyển mới nhất, còn có mấy tạp chí giải trí có hình cô ở trang bìa.

Sau khi bộ phim Thịnh Thế Kinh Hoa kết thúc việc quay chụp, Lý Ngao liền bắt đầu tuyên truyền một cách rộng khắp, bộ phim này tiểu thuyết gốc vốn đã thu hút được sự chú ý của rất đông người xem, càng đừng nói trong quá trình quay chụp liên tục có những tin tức nóng hổi chiếm vị trí vững chắc trên bảng hot search, khó tránh khỏi một tạp chí giải trí đều nhắc đến vài câu.

Trên sàn nhà trải một lớp thảm nhung rất dày, đập lên rất êm ái, ấm áp, dễ chịu, cô dứt khoát cởi ra đôi dép lê cực kỳ không thích hợp kiểu nam kia, đập chân trần đi trên thảm, đến chiếc xích đu bằng mây treo bên cạnh cửa sổ sát đất ngồi xuống, bắt đầu chăm chú đọc tạp chí, ngay cả Đường Trạch Thần lúc nào vào cô cũng chẳng để ý.

Anh cũng không quấy rầy cô, yên lặng đứng trước quầy sách, nửa thân trên hơi nghiêng, tựa vào giá sách cứ vậy nhìn cô, ánh mắt nhu hòa cực kỳ, nhìn một lúc lâu vậy mà cô vẫn chưa phát giác.

Đôi khi cô phát hiện ra sự có mặt của người đàn ông thì anh đã đi đến trước mặt cô, đặt đôi dép lê xuống bên cạnh chân cô, cùng ngồi xuống chiếc xích đu với cô.

Suốt cả một buổi chiều, thời gian cứ trôi qua trong sự tĩnh lặng mà cực độ hài hòa này.

Mãi đến khi sắc trời dần dần tối lại, Đường Trạch Thần mới lên tiếng nhắc cô nên đi ăn cơm.

Tần Noãn Dương theo chân anh xuống lầu, đảo mắt nhìn một vòng gian bếp được trang bị hết sức đầy đủ trước mặt, lại nhìn một vòng những nồi niêu xoong chảo sạch bóng chưa từng được sử dụng kia, nhất thời không có gì để nói, "... ra ngoài ăn sao?"

"Có muốn thưởng thức thử tay nghề của anh không?" Nhìn thấu tâm tư của cô, anh đưa tay cốc nhẹ lên trán cô một cái, "Muốn ăn gì?"

Vừa nói vừa đi thẳng đến trước tủ lạnh, mở ra bắt đầu xem xét một lượt những nguyên liệu nấu ăn được trợ lý chuẩn bị sẵn bên trong.

Tần Noãn Dương lúc này mới nhận ra anh nói nghiêm túc, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên cực kỳ, "Anh biết làm sao?"

Đường Trạch Thần nhìn cô, khóe môi không khỏi câu lên, "Ừ, biết nấu ăn khiến em ngạc nhiên vậy sao? Không phải em cũng biết sao?"

Tần Noãn Dương vẫn chưa thoát khỏi cảm giác bàng hoàng, với cô mà nói, một người như Đường Trạch Thần nhìn thế nào cũng không giống một người biết xuống bếp nhà...

Anh thuận tay cầm mấy quả trứng ra, lại cầm thêm một ít cải xanh tươi mới hái ra, lúc này mới quay đầu nhìn cô, "Ăn mì được không?"

Giờ phút này, Tần Noãn Dương vẫn còn đắm chìm trong sự chấn động mà « đầu bếp Đường » mang lại, ăn cái gì lúc này cũng chẳng sao cả, lập tức gật đầu, "Được, được."

Sau đó cô thấy Đường Trạch Thần thủ pháp thuần thục xử lý một mớ nguyên liệu nấu ăn, lại rửa thớt, lấy thịt ra cắt, những ngón tay thon dài giữ lấy miếng thịt, tay kia cầm chắc cán dao, thủ pháp vừa điều luyện vừa đẹp mắt, nhìn thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui.

Cô bước đến lấy mớ rau cải vừa mới được anh rửa sạch rửa nước cho ráo rồi đặt ngay tay anh.

"Hay là em ra ngoài đợi đi, lát nữa khói dầu nhiều lắm." Anh thái thịt xong, rửa tay dùng khăn khô lau lại rồi quay người nhìn cô.

"Không sao đâu."

Cô muốn lưu lại xem tay nghề của anh đến cùng là thế nào. Đường Trạch Thần cũng không nói nhiều, lúc đổ dầu vào chảo, thân hình hơi nghiêng về trước một chút để phòng dầu mỡ có bắn lên cũng không trúng cô.

"Anh nghe Chiêu Dương nói nếu có đi qua Mỹ đều ăn cơm em nấu?" Anh đột nhiên hỏi.

Tần Noãn Dương gật gù đầu, "Phải đó."

Đường Trạch Thần trầm mặc một thoáng, nhẹ giọng nói, "Sau này bảo cậu ấy tự đi mà làm."

Tần Noãn Dương: "..."

Không biết anh trai yêu dấu của cô nghe câu nói này sẽ có cảm nghĩ thế nào nhỉ?

Trong lúc nói chuyện, anh thuần thục đập vỡ trứng, tráng hai trứng ốp la. Độ lửa được người đàn ông không chế thật tốt, hai trứng ốp la vừa mới ra lò kia được rán vàng vừa phải, giống như được phủ một lớp kim quang màu vàng óng ả, ở giữa màu trắng của lòng trắng vừa chín tới là lòng đỏ trứng được chiên chín một nửa trông thật bắt mắt.

Tiếp theo đó mọi chuyện diễn ra càng nhanh hơn, anh trút thịt vừa được thái sẵn để trong đĩa vào xoong, đảo chín xong thì thêm nước, đợi nước vừa sôi thì cho rau cải xanh vào, chờ nước sôi trở lại thì bắt đầu xé một túi mì cho vào.

Đậy nắp lại, vặn lửa lại ở mức vừa phải xong, anh dịch qua một bên, mở vòi nước rửa tay, "Ồ đây nóng lắm, em ra ngoài đợi anh đi, mì cũng sắp chín rồi."

"Dạ được." Cô đáp một tiếng, thấy anh đang tìm khăn khô, tiện tay đưa chiếc khăn bên cạnh mình qua, lúc anh đưa tay cầm nó, không biết là vô tình hay cố ý, đầu ngón tay đụng vào mu bàn tay cô một chút, rất nhanh rồi lại dời đi.

Đường Trạch Thần vừa muốn nói gì đó thì chuông điện thoại chợt vang lên, anh hơi chau mày, nhấc điện thoại lên xem, vừa thấy cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, đôi mày kiếm khẽ nhướn lên, đẩy điện thoại đến trước mặt cô để cô nhìn thấy màn hình.

Là người mới vừa nãy được nhắc đến, Tần Chiêu Dương.

Anh ấn phím nhận cuộc gọi, để ở bên tai, tay còn lại dùng miếng lót nhấc nắp nồi lên, cầm đũa khuấy một vòng, trong làn hơi nước mờ mờ bốc lên từ trong xoong, vẻ mặt anh cũng trở nên có chút mơ hồ.

Tần Noãn Dương chỉ nhìn thấy rõ đôi mắt anh, đôi mắt ấy vẫn một mực nhìn xuống chiếc xoong đang bốc hơi sùng sục trên bếp, thần sắc cực kỳ chuyên chú.

Cô nghe anh « ừ, ừ » mấy tiếng sau đó quay đầu lại nhìn mình, "Điện thoại của em hết pin à?"

Tần Noãn Dương thoáng sùng sốt sau đó mới phản ứng lại, lục tìm điện thoại trong túi áo, cầm lên mới phát hiện thật không biết hết pin từ lúc nào nên đã tự động tắt máy mất rồi.

Đường Trạch Thần nhìn cô, đem điện thoại đưa qua, "Cậu ấy muốn nói chuyện với em."

Tần Noãn Dương cầm lấy điện thoại, trong lòng không tự chủ được có chút thắc thỏm lẫn chột dạ... dù sao thì là cô trốn việc chạy đến thành phố S, trước đó còn không nói một tiếng nào với anh hai.

Tần Chiêu Dương ở đầu bên kia quả nhiên đang giận sôi lên, "Tần Noãn Dương, em giỏi lắm rồi ha, cứ vậy không nói không rằng chạy đến thành phố S, em có biết anh sẽ lo lắng không?"

Tần Noãn Dương rù mắt nghe anh trai mắng, không đáp một lời.

Đường Trạch Thần nhìn cô, động tác trên tay có một khoảnh khắc dừng lại. Đầu bên kia không biết đang nói gì đó, cô từ đầu đến cuối chỉ im lặng nghe, ngẫu nhiên « ừ, dạ » một tiếng, trong giọng nói còn mang theo một chút ủy khuất.

Chẳng qua là trong những lúc thế này, anh không thích hợp xen vào.

Đường Trạch Thần nhìn xoong mì đã nấu xong, đậy nắp lại, tiện tay tắt lửa, đi đến trước mặt cô, lúc này mới phát hiện đáy mắt cô đã có một tầng sương

mù.

Anh chau mày, hai tay chống ở chiếc bàn bếp sau lưng cô, đem cô vây ở trong ngực mình sau đó cúi đầu nhìn kỹ hơn, vành mắt ai kia đã đỏ rồi.

Đôi mày anh chau càng chặt, không nói một lời mà cúi xuống hôn cô, cũng mặc kệ đầu bên kia Tần Chiêu Dương đã ngắt máy hay chưa, cứ vậy dịu dàng, triền miên mà phóng túng hôn cô.

Thấy cô kinh ngạc ngược mắt lên nhìn mình, nụ hôn trở nên càng thêm dùng sức, cứ vậy cọ, nghiền, nhắm nháp đôi môi cô, từng chút từng chút dùng môi mình khắc họa hình dạng môi cô.

Phòng bếp lãng đãng một mùi thơm dễ chịu của thức ăn, đèn tường chiếu ra những tia sáng dịu dàng, Tần Noãn Dương bởi vì nụ hôn nóng bỏng quá mức vừa nãy mà thân thể hơi ớn lạnh, một cách vô thức ngược đầu lên phối hợp với anh.

Đường Trạch Thần lúc này mới nghe thấy tiếng của Tần Chiêu Dương từ đầu bên kia truyền qua, đang luôn miệng dặn dò cô đừng để bị anh mê hoặc, càng đừng nên làm ra chuyện đại dột gì.

Nghe một hồi, anh cuối cùng không nhịn được bật cười lên, lúc này mới chịu buông cô ra, cầm lấy cả tay cô lần điện thoại đưa đến bên tai mình, từng câu từng chữ nói đặc biệt nghiêm túc, giống như đang hứa hẹn, "Cậu yên tâm, tôi không chỉ tôn trọng cậu, tôn trọng nhà họ Tần mà càng tôn trọng cô ấy hơn."

Vì tôn trọng cô ấy, nên dĩ nhiên sẽ không làm chuyện xằng bậy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mập Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Cảm giác ấm áp lưu lại trên môi không chỉ trong thoáng chốc, hướng gì anh đang ở ngay bên cạnh, chỉ cách trong gang tấc, lòng bàn tay nóng rẫy còn đang phủ trên mu bàn tay cô, trong đáy mắt mang đầy hàm ý ấy, cô thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Nhất thời Tần Noãn Dương còn chưa kịp hoàn hồn, đầu óc một mảnh trống rỗng nhưng ý thức lại hoàn toàn tỉnh táo, có thể nhìn thấy từng động tác của anh thậm chí từng chữ anh nói, đều có thể nghe rất rõ ràng.

Vì thế câu nói « Cậu yên tâm, tôi không chỉ tôn trọng cậu, tôn trọng nhà họ Tần mà càng tôn trọng cô ấy hơn » của anh giống như ma thuật vậy, từng chữ từng chữ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cô, một lần lại một lần.

Thấy cô còn đang hôn vía phiêu diêu, Đường Trạch Thần cong tay cốc lên trán cô một cái, còn cười một tiếng, "Mau nói tạm biệt với Chiêu Dương đi, bảo cậu ấy yên tâm."

Tần Noãn Dương hoàn hồn lại, đáy mắt dù vẫn còn ươn ướt nhưng lại ngoan ngoãn làm đúng theo lời anh dạy sau đó thấy ngón tay anh đặt trên nút ngắt cuộc gọi, nhẹ nhàng ấn một cái, quả đoán kết thúc cuộc gọi.

"Lúc em đến đây chẳng lẽ không nói một tiếng với anh hai em sao?" Anh cúi đầu nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng cọ trên gò má trắng hồng, nhẩn nhai của cô mấy cái, rất nhanh liền thu tay về.

"Không có..." Cô ngược mắt nhìn anh, giải thích, "Thường thì em không cần phải báo cáo với anh hai hành trình của mình, anh ấy quản một công ty lớn như vậy làm gì có thời gian lẫn tâm lực bám sát những hoạt động của em đâu chứ."

Đường Trạch Thần khựng lại một giây, lập tức hiểu ra vấn đề, "Xem ra anh là nguyên nhân chính của cuộc gọi này rồi."

Tần Noãn Dương: "...". Tám chín phần là như vậy, bằng không Tần Chiêu Dương thấy cô trốn việc còn vui không kịp nữa là...

Trong mắt Tần Chiêu Dương, Đường Trạch Thần là tên xấu xa không việc xấu gì không làm, chuyên môn đi dụ dỗ con gái nhà lành là cô...

Vì thế có thể tưởng tượng được, khi cuộc điện thoại bị Đường Trạch Thần ngắt một cách không thương tiếc như thế Tần Chiêu Dương sẽ tức tối đến mức nào, "Hừm, được lắm Đường Trạch Thần, đợi đấy xem tôi làm sao đối phó với anh."

Lúc trút mì ra bát xong thì trời đã tối hẳn, Đường Trạch Thần mở thêm đèn thủy tinh trên trần nhà, ánh sáng màu trắng chín tràn ngập căn phòng.

Tần Noãn Dương và anh ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn ăn dài, hai người an tĩnh ăn mì nhưng cho dù không ai nói chuyện với ai, bầu không khí vẫn không có chút lúng túng hay gượng ép nào.

Ăn xong bữa tối, Đường Trạch Thần vào thư phòng làm việc, anh vốn có một cuộc họp video đã lên lịch sẵn, cô một mình ngồi ở phòng khách rộng rãi dưới lầu xem tivi, xem không bao lâu thì cảm thấy trong phòng trống trải đến có chút không có cảm giác an toàn.

Nhìn lên ánh đèn ảm áp hắt ra từ thư phòng trên lầu hai, suy nghĩ một chút, cuối cùng tắt tivi, rón ra rón rén bước lên lầu.

Cô vừa mới lên tới đầu cầu thang thì Đường Trạch Thần đã phát hiện ra cô, anh đưa tay vẫy vẫy ra hiệu cô tiến vào.

Mọi chuyện tiếp theo đó diễn ra hết sức tự nhiên, anh dự họp của anh, cô đọc sách của cô, vẫn nằm trên chiếc xích đu bằng mây mà buổi chiều cô đã nằm.

Đọc đọc một hồi, lại không tự chủ được phân tâm nghe anh nói chuyện, thật ra thì suốt cả cuộc họp Đường Trạch Thần chẳng nói bao nhiêu câu, chỉ thì thoảng đề xuất một vài ý kiến hoặc cho chỉ thị gì đó, giọng nói được đề xuống cực thấp.

Cô không dám nhìn lên một cách quá lộ liễu, chỉ là giả vờ đọc sách, lâu lâu lại liếc nhanh qua một cái sau đó lại vội vàng dời đi tầm mắt, quay lại đọc sách của mình.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, sau đó thì thật sự nghiêm túc đọc sách, cái gì cũng không để ý đến nữa.

Đường Trạch Thần nghe cấp dưới báo cáo nghe đến có chút phiền chán, đôi mày hơi chau lại, trên mặt lộ rõ sự không vui. Đưa tay cầm ly trà lên nhấp một ngụm cho thông cổ họng, vô thức quay đầu nhìn sang cô gái đang nằm đọc sách một cách tự tại bên kia.

Bên đó ánh sáng có hơi tối hơn, cô đọc sách tương đối vất vả hơn nhưng bản thân lại hoàn toàn không phát giác ra, vì vậy phải ghé mắt thật sát vào, quyền sách trên tay cách mắt càng lúc càng gần.

Đọc sách như vậy rất hại mắt.

"Noãn Dương." Anh đột nhiên gọi tên cô.

Cô gái đang đọc sách mê mải, căn bản là không nghe thấy, dĩ nhiên không có phản ứng...

"Tần Noãn Dương." Đường Trạch Thần giọng hơi cao hơn một chút.

"A, hả?" Cô lúc này mới nghe thấy, ngược mắt lên nhìn anh. Vốn mái tóc dài đang được vén gọn ra sau tai bởi vì động tác tùy ý của cô mà đột nhiên xòa xuống nãy sợi, dính sát vào má cô, sờ lên da cô càng thêm trắng nõn, trong suốt.

Anh chỉ tay về phía quyền sách, nhẹ giọng nhắc nhở, "Dừng để sách gần mắt quá, hại mắt lắm."

Ngẫm nghĩ một chút, lại cảm thấy vẫn có chút không thỏa đáng, "Qua chỗ anh mà ngồi này, ở đây ánh sáng tốt hơn."

Cô cầm sách đứng dậy đi qua nhưng không được bao lâu thì bắt đầu cảm thấy hối hận rồi...

Căn bản là không thể chuyên tâm đọc sách được nha!!!

Giọng của Đường Trạch Thần quả thật rất dễ nghe, hoàn toàn không thua mấy đại thần chuyên phối âm, trong mấy bộ phim trước đây cô cũng từng hợp tác với mấy nam diễn viên phối âm đó, không biết liệu có phải vì đó là chuyện đã khá lâu trước đó rồi hay là vì xuất phát từ lòng riêng mà cô cứ luôn cảm thấy mấy câu đơn giản ngắn gọn mà Đường Trạch Thần nói trong cuộc họp kia lại càng có sức quyến rũ hơn.

Đợi khi cuộc họp kết thúc, anh gỡ tai nghe bluetooth xuống, lúc này mới nhìn sang cô, "Sao vậy?"

Haizz... thì ra vẫn bị phát hiện.

"Em cảm thấy giọng anh rất dễ nghe." Hồi thì khai thật thôi.

Đáy mắt Đường Trạch Thần lướt qua ý cười, "À, cảm ơn."

Tần Noãn Dương nhìn anh một cái, không biết phải nói gì nữa rồi...

Sau đó hai người thu dọn đồ đạc trên bàn gọn ghẽ rồi tự ai quay về phòng người nấy.

Anh tiễn cô đến cửa phòng, lúc này mới nói, "Anh có quen một người bạn, giọng nói càng dễ nghe hơn."

Tần Noãn Dương về mặt nghĩ hoặc nhìn anh, cô không hiểu tự dưng anh nói đến chuyện này làm gì, chẳng lẽ muốn nói cô biết gần mực thì đen gần đèn thì sáng hay vật hợp theo loài gì đó nên giọng anh hay, giọng bạn anh càng hay hơn?

Đường Trạch Thần cầm tay nắm cửa xoay một cái, theo một tiếng « cạch » nhỏ, cửa phòng mở ra, lúc này anh mới không nhanh không chậm nói một câu, "Chỉ có điều là em nghe một mình anh thôi là đủ rồi."

Tần Noãn Dương: "... Cho nên trọng điểm là, em có anh là đủ rồi, đúng không?

Đường Trạch Thần bước vào phòng trước cô, anh ấn công tắc bên cạnh cửa để mở đèn, cả căn phòng trong chớp mắt sáng choang, anh kiểm tra xung quanh một vòng, lại kéo lại rèm cửa cho kín sau đó mới đi đến trước mặt cô, "Vây em ngủ sớm một chút."

"Dạ." Cô gật đầu, tự dưng lại nhớ đến lần trước ở thành phố A, lúc cô đi theo đoàn làm phim, bởi vì quá mệt mà ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sau đó khi tỉnh lại, anh đã bế cô qua giường sau đó cũng như thế này, khắp xung quanh quan sát một lượt sau đó mới yên lòng rời đi.

Tỉ mỉ, chu đáo... đây là bản tính của người đàn ông này.

Đưa mắt dõi theo bóng anh rời đi, vừa mới đóng cửa lại, khóe mắt tình cờ liếc qua va li hành lý, lúc này mới nhớ ra cô có mang theo chiếc áo vest của anh, giờ còn đang trong rương quần áo, vốn buổi chiều định đưa trả lại cho anh ai ngờ lại quên mất tiêu.

Cô mở va li hành lý lấy áo ngủ ra, tiện tay lấy cả áo vest của anh nữa, đặt ở trên giường ngắm nghía một hồi lâu mới cầm lên treo lên móc, cho vào trong tủ áo.

***++

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, lúc xuống lầu lại ngoài dự kiến phát hiện trong bếp còn có thêm một người nữa.

Trợ lý Lý Mục đầu đầy mồ hôi đang rửa bát, thấy cô xuống thì cười cười, rất vui vẻ chào một tiếng, "Tần tiểu thư."

Tần Noãn Dương nhìn Đường Trạch Thần đang đường hoàng ngồi kia về mặt nghiêm trang lại nhìn sang anh trợ lý đáng thương đang đổ mồ hôi làm việc nhà trong bếp, trong chớp mắt hiểu ra mọi chuyện...

Chắc chắn là Đường Trạch Thần chẳng thích thú gì với việc rửa bát sau đó, theo lẽ đương nhiên thì Lý Mục bị bắt ra trận.

Đường đại tổng tài, anh bắt một người tốt nghiệp đại học ở nước ngoài đi rửa bát cho mình, nếu để nhân viên của anh biết được không biết sẽ có cảm nghĩ gì đây nhỉ?

Ấn bữa sáng không bao lâu thì Đường Dục đến, sắc mặt có chút không vui nhưng lúc nhìn thấy cô, vẫn khách sáo chào hỏi một tiếng sau đó hai anh em chiếm cứ hai đầu của sofa, không nói một lời.

Tần Noãn Dương cho dù có không giỏi quan sát sắc mặt người khác đến mấy thì giờ phút này cũng nhìn ra được Đường Dục có chuyện đến tìm anh, cô tình Đường Trạch Thần lại không hề có phản ứng gì, lại còn có tâm tư cùng cô thảo luận tình hình thị trường giải trí trong nước...

Lại qua một lúc nữa, cô ở giữa bầu không khí kỳ quặc này bắt đầu không thể làm như hoàn toàn không thấy mà tiếp tục nói chuyện với anh nữa, vì vậy lên lút đưa tay giặt giặt tay áo của người đàn ông.

Đường Trạch Thần nghiêng mắt nhìn cô một cái, lúc này mới nhàn nhạt nói, "Theo anh lên đây."

Nói rồi liền đứng dậy, rào bước đi lên lầu trước.

Không bao lâu sau đã thấy Đường Dục về mặt bình thản đi xuống, lại khách sáo chào hỏi cô một tiếng rồi vội vàng rời đi.

Lý Mục vừa mới cắt xong một đĩa trái cây bê ra, thấy vậy liền nói như giải thích, "Giám đốc Đường Dục chịu trách nhiệm công ty con ở thành phố S này, gần đây về mặt ý tưởng kinh doanh có một vài điều không hợp với ông chủ, không sao đâu, qua vài ngày là ổn thôi."

Tần Noãn Dương cười cười, cũng chẳng mấy để tâm cho lắm.

Lại không bao lâu nữa đã thấy Đường Trạch Thần cũng xuống lầu, anh đã thay một bộ quần áo khác, vừa đi vừa cài nút tay áo vừa nói, "Anh có việc đến công ty một chuyến, buổi trưa quay lại ăn cơm với em."

Giọng điệu rất bình thường, chỉ có vẻ mặt so với mọi khi có chút không giống.

Tần Noãn Dương thoáng sùng sốt nhưng rất nhanh liền gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Đường Trạch Thần xử lý xong công việc thì thấy cách giờ ăn trưa một lúc, vừa mới chuẩn bị về sớm một chút thì một thư ký chuyển một cuộc gọi vào văn phòng.

Là đạo diễn Hạ, người thời gian gần đây chủ yếu tập trung phát triển ở thị trường hải ngoại, trước đây ông từng hợp tác với tập đoàn Trạch Thành quay quảng cáo vì vậy anh vẫn còn chút ấn tượng.

Vốn dĩ anh định qua loa vài câu rồi ngắt máy nhưng một suy nghĩ lướt qua trong đầu khiến anh thay đổi ý định, nhận lời với ông ta trong điện thoại, sắp xếp gặp ông tại một phòng tiếp khách của công ty.

Đạo diễn Hạ cũng là một đạo diễn rất giỏi, tiếng tăm của ông ở Trung Quốc có thể sánh ngang hàng với Lý Ngạo, nhân khí rất mạnh, cộng thêm mấy năm nay đã bắt đầu tiến quân ra thị trường hải ngoại vì vậy nếu có thể hợp tác thành công với ông, đối với địa vị của Tần Noãn Dương trong giới giải trí trong nước có thể mang đến sự trợ giúp nhất định.

Vì vậy Đường Trạch Thần kiên nhẫn cùng ông vòng vo vài câu rồi mới đi thẳng vào chủ đề, "Tôi nghe nói trong tay ông có một phim điện ảnh đang tuyển diễn viên chính phải không?"

Đạo diễn Hạ thoáng ngần người sau đó cười rộ lên, "Đúng vậy, hôm nay tôi đến đây cũng là vì chuyện này."

Đôi mắt Đường Trạch Thần hơi híp lại, âm thầm đánh giá đối phương một lúc sau đó mới chậm rãi nhếch môi, "Vậy ông nói đi."

Đạo diễn Hạ liếm liếm môi, đề thấp thanh âm nói, "Bộ phim này của tôi bởi vì được công chúng quan tâm rất nhiều vì vậy người đến casting nhiều vô cùng. Không chỉ là những nghệ sĩ có tiếng, tiểu hoa đán gì gì đó mà còn rất nhiều học viên còn chưa tốt nghiệp từ học viện Điện ảnh cũng tìm đủ mọi cách muốn vào đoàn làm phim. Đường tổng, nếu như ngài cần, tôi có thể đưa vài cô đến chỗ ngài."

Đường Trạch Thần nhướn mày nhìn công một cái, rõ ràng đối với đề tài này của ông chẳng có hứng thú gì, trong giọng nói càng có thêm mấy phần châm chọc, "Đạo diễn Hạ để lại tự mình dùng đi, tôi ngại bản."

Sắc mặt đạo diễn Hạ trong chớp mắt trở nên khó coi, lẫn trong đó là một chút lúng túng nhưng ngẩng mặt lên thấy Đường Trạch Thần đang nhìn mình thì lập tức đổi sắc, nở nụ cười tươi rói, "Đường tổng, ngài biết con người tôi rồi đó, trong vòng luẩn quẩn này chẳng qua chỉ có một chút đam mê đó thôi, trái lại quên mất Đường tổng trước giờ nghiêm túc, không thích mấy thứ này."

"Nếu còn không nói vào trọng điểm, thứ lỗi tôi không tiếp tục lãng phí thời gian ở đây."

Đạo diễn Hạ uống một ngụm trà, lúc này mới hỏi như thăm dò, "Tôi biết Đường tổng ngài đang có hợp đồng với Tần Noãn Dương, không dám giấu ngài, tôi rất xem trọng nữ diễn viên này vẫn luôn muốn gặp mặt tiếp xúc với cô ấy nhưng mãi mà không có cách nào liên lạc được. Bọn tôi ở trong vòng giải trí này xem lại, cái giá của cô này là cao nhất đấy."

Ông ta nói không trắng trợn lắm nhưng tuyệt đối không thể gọi là hàm súc, Đường Trạch Thần đã nghe ra một tầng ý nghĩa sâu hơn trong câu nói của ông ta, vẻ mặt ngay lập tức lạnh xuống, đáy mắt lóe lên những tia sáng lạnh lùng, cứ vậy nhìn ông, ngay cả chút ý cười trên môi cũng chậm rãi thu lại, giọng trầm xuống hỏi, "Sao lại có chuyện liên lạc không được? Cô ấy có người đại diện, nếu như không thể nữa, ông có thể trực tiếp liên hệ với công ty giải trí nơi cô ấy làm việc."

Đạo diễn Hạ hoàn toàn không phát hiện ra sự thay đổi trên vẻ mặt và cả giọng nói của Đường Trạch Thần, cười càng thêm mờ ám, "Mấy chuyện đó tôi đương nhiên là biết, cũng không phải tôi chưa từng thử nhưng sau lần đầu tiên liên hệ được thì không cách nào liên lạc được nữa. Đường tổng, ngài xem có đường tắt nào khác thì giới thiệu cho tôi với, nữ diễn viên giống như cô Tần Noãn Dương này, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc."

Đường Trạch Thần cười nhẹ một tiếng, nụ cười đó lạnh đến mức khiến đạo diễn Hạ có chút chột dạ, bắt đầu cảm thấy mình đã nói sai gì đó, sau đó chợt như bừng tỉnh bởi thêm một câu, "Đường tổng ngài cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói là do ngài giới thiệu đâu. Những chuyện như thế này, trong giới giải trí nhiều đến không cần phải nhắc tới làm gì. Trong cái vòng luẩn quẩn này, nữ nghệ sĩ thì có khác gì gái gọi đâu, chỉ là cấp bậc cao hơn một chút thôi, Tần Noãn Dương cũng không khác gì, ai để ý đến mấy chuyện này đâu chứ. Tôi tuyệt đối sẽ không phá hoại thanh danh của ngài..."

Bàn tay đang cầm tách trà của Đường Trạch Thần chậm rãi siết chặt, cả gương mặt triệt để trầm xuống, đầu mày cuối mắt đều toát ra sự hung ác. Anh cứ vậy nhìn người đàn ông không biết sống chết kia một lúc mới lạnh giọng nói, "Chẳng lẽ ông không biết Tần Noãn Dương là người của tôi sao?"

Đạo diễn Hạ nhất thời sững sốt, mắt một lúc vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Đường Trạch Thần đã đứng dậy, tào nhả cời áo vest ra, tiện tay khoác nó lên lưng thế, trên mặt như phủ một tầng băng sương, lạnh lẽo mà ác liệt, ánh mắt cũng lạnh hơn một phần nhưng trong cái lạnh đó còn mang theo một tia lửa đang bùng bùng cháy – lửa giận.

Chỉ một cái vung tay đã dễ dàng túm lấy cổ áo của đạo diễn Hạ, kéo ông ta ra khỏi chiếc ghế đang ngồi, một tay kia vừa nhanh, vừa chuẩn xác, vừa hung mãnh đâm thẳng vào bụng đối phương một cái.

Sự hung mãnh trong cú đâm ấy khiến đạo diễn Hạ hoàn toàn không kịp phản ứng, cả người lập tức văng ra, vùng lưng đập mạnh vào góc bàn, đau đến mức đầu vầng mắt hoa.

Trợ lý ở bên ngoài nghe thấy bên trong vọng ra tiếng động, vội vàng mở cửa chạy vào xem thì thấy ông chủ của mình đang tháo cả vạt xuống, lại cời hai nút trên cùng của chiếc áo sơ mi sau đó túm đạo diễn Hạ lên, lại hung hăng quật cho một quyền.

Lần này ngay cả mặt bàn kiếng cũng chống đỡ không nổi nữa, sau khi bị cả người của đạo diễn Hạ ập xuống đè lên thì răng rắc mấy tiếng rồi vỡ ra thành vô số mảnh vụn.

Trên mặt Đường Trạch Thần sự thịnh nộ vẫn còn chưa tan, ánh mắt ấy quả thực khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Trợ lý vừa mới định tiến lên ngăn cản thì đã thấy ánh mắt có lửa của Đường Trạch Thần bắn qua, anh vội vàng đứng im không dám động đậy.

Còn đang định ra tay dạy dỗ người đàn ông không biết sống chết này một hồi nữa thì điện thoại để trong túi trong của áo vest đang khoác trên thành ghé

vang lên một hồi chuông. Anh không nhanh không chậm đi qua, rũ rũ tay áo, lúc này mới cầm điện thoại lên xem.

Khi thấy dãy số đang hiện trên màn hình, sắc mặt mới dần hòa hoãn lại, cầm điện thoại nhưng không tiếp.

Đạo diễn Hạ lúc này ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám, tay ôm lấy bụng không dám rên một tiếng, chỉ sợ lại chọc con sư tử đang nổi giận trước mặt lần nữa, tay kia chống trên đồng kiếng võ gắng gượng đứng dậy.

Tiếng chuông điện thoại ngắt đi sau đó lại vang lên lần nữa, lúc này anh mới chậm rãi nói, "Nếu còn đối với cô ấy có tâm tư riêng, tôi không ngại cho ông một bài học sâu sắc hơn để nhớ cho kỹ đâu."

Nói rồi, ngay cả nhìn cũng lười nhìn đối phương, lúc xoay người rời đi chỉ lưu lại một câu, "Về sau, bất luận trong trường hợp nào, tôi cũng không muốn nhìn thấy con người này."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Đội đi ra khỏi căn phòng tiếp khách đầy những vết tích hỗn độn kia rồi anh mới lướt tay trên màn hình nhận cuộc gọi.

Số điện thoại này... là số máy bàn nhà anh, hiện giờ, duy nhất có thể dùng số này gọi cho anh, ngoại trừ Tần Noãn Dương thì không còn ai khác.

Trong điện thoại, giọng Tần Noãn Dương có chút khỏ não, "Ủm... lúc anh về, có thể mua dùm em một cục sạc điện thoại được không? Vừa nãy em lấy điện thoại ra định sạc pin mới phát hiện quên đem theo mất rồi."

Giọng của cô vốn dĩ rất dễ nghe, qua điện thoại, ngoài buồn bực lại giống như mang theo một chút làm nũng, vừa nghe vào tai đáy lòng liền mềm lại, sự hung hãn mới vừa nãy khi đánh đạo diễn Hạ trong chớp mắt liền biến mất không còn tăm tích.

Anh giữ áo vest trong tay kia rũ một cái, thuận tay vắt nó lên khuỷu tay mình, đi đến thang máy ấn nút, vừa nhìn con số đang nhảy vừa trả lời cô, "Ừ, em không nhớ mang theo cục sạc nhưng lại nhớ số di động của anh, có phải anh nên cảm thấy rất vinh hạnh không?"

Tần Noãn Dương nhất thời nghẹn lời, trầm ngâm một chút mới đáp, "Không cần, anh không phải là người duy nhất."

Lần này đến phiên Đường đại tổng tài cảm thấy trong lòng ngọt ngọt vô cùng...

Về vấn đề cơm trưa, bởi vì Đường Trạch Thần không có tâm trạng xuống bếp làm cơm vì vậy trên đường về, dứt khoát ghé vào nhà hàng quen lấy thức ăn mang về. mấy lần cùng nhau ăn cơm, anh trên cơ bản đã nắm rõ khẩu vị của Tần Noãn Dương vì vậy thức ăn mua về toàn là những món mà cô thích ăn.

Điện thoại của cô đang sạc pin, bởi vì muốn liên lạc với Mễ Nhã liền mượn tạm điện thoại của anh để dùng.

Lúc Mễ Nhã nhận được điện thoại của cô, chị ta đang ngủ bù đến quên trời quên đất, khi nghe được tiếng cô trong điện thoại thì lập tức ai oán nói, "Noãn Dương, chị nói với em này, ông chủ thật không có nhân tính chút nào, thế mà lại phạt chị đi làm tạp vụ..."

Tần Noãn Dương vừa tưởng tượng đến dáng vẻ tội nghiệp của Mễ Nhã khi đi dọn vệ sinh thì lập tức không nhịn được cười, "Trước khi lên máy bay em dặn chị đi thăm Chính Tần và Chính Dương, chị có đi chưa đấy?"

"Chưa." Cô lười biếng ngáp dài một cái, trong giọng nói không giấu được sự mệt mỏi, "Để chị ngủ một giấc cho đã rồi sẽ đi ngay, ông chủ nô dịch chị suốt một ngày luôn, chị mới vừa dính đầu vào gối ngủ thì điện thoại của đại tiểu thư là em lại gọi đến."

"A?" Cô híp mắt, đáy mắt lóe qua một tia bồn chồn, "Chị đang trách em sao?"

Mễ Nhã dù chưa tỉnh ngủ cũng biết đây là tội lớn, vội vàng phủ nhận, "Nào có, ai dám chứ." Nói rồi, như nghĩ tới gì đó liền dằn dò, "Weibo của em đã nửa tháng chẳng cập nhật gì mới rồi đó, fans của em đang hỏi thúc em về đó dọn cỏ."

"Em biết rồi."

Ngắt điện thoại rồi, cô cầm điện thoại trong tay một lúc, nhìn qua người đàn ông còn đang bận rộn trong bếp một cái, lặng lẽ chuẩn đến toilet gần đó, nhanh chóng dùng điện thoại selfie một tấm hình, đăng lên Weibo.

Lúc suy nghĩ nên viết gì trong status, tầm mắt chợt nhìn đến ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ, hơi nhăn mày, cuối cùng chỉ gõ một từ tiếng Anh đơn giản: « Sunshine ».

Buổi chiều, Đường Trạch Thần có lịch làm việc đã đặt trước – thị sát các cửa hàng chuyên doanh dưới danh nghĩa tập đoàn Trạch Thành.

Thành phố S có công ty con, vì vậy ở đây dĩ nhiên có các quầy chuyên doanh, Đường Trạch Thần nhiều tiền, khí thế lớn, bao luôn cả tầng ba của trung tâm thương mại lớn nhất ở thành phố S tọa lạc ở khu náo nhiệt nhất trong trung tâm thành phố, cũng là kiến trúc cao nhất ở đây.

Tần Noãn Dương vốn không định đi cùng với anh nhưng lúc Đường Trạch Thần đề xuất chuyện này, cô chỉ do dự một chút liền thay đổi suy nghĩ, thực ra thì cũng đã rất lâu rồi cô không xuất hiện ở những nơi công cộng.

Lý Mục lái xe đến đón, đầu tiên là đến công ty con một chuyến sau đó mới cùng mấy vị chủ quản cấp cao cùng đến trung tâm thương mại.

Xe chạy thẳng đến bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, cả đoàn người vào thang máy, đi thẳng lên tầng ba.

Trung tâm thương mại này tiêu phí tương đối cao vì thế người đến dạo cũng không nhiều, càng đừng nói lúc này đang là buổi chiều oi bức thế này, chỉ có đôi ba người dừng lại ngắm nghía trước tủ kính.

Tần Noãn Dương vừa mới bước ra khỏi thang máy thì đã thấy ngay tấm áp phích thật lớn chụp hình mình đang được dựng ở mặt tiền cửa hàng chuyên doanh.

Đường Trạch Thần rõ ràng cũng đã nhìn thấy, nghiêng đầu nhìn cô một cái, rào bước đi vào trước.

Vốn dĩ chuyện thị sát này anh không cần phải đích thân đi nhưng khoảng thời gian trước, một trong số những quầy chuyên doanh ở đây xảy ra chuyện bán hàng fake, cộng thêm phát hiện ra sự sơ sót trong quá trình quản lý kinh doanh nên anh quyết định tự mình đi một chuyến xem sao.

Tần Noãn Dương rất ít khi nhìn thấy Đường Trạch Thần khi làm việc nhưng cũng không khác bao nhiêu so với tưởng tượng của cô, trầm mặc, bình tĩnh, xa cách, quyết đoán.

Rất nhiều lúc có cảm giác như anh giống như đang lơ đãng nhưng đảo mắt một cái liền thấy anh có thể rất chính xác chỉ ra vấn đề trong lời nói của đối phương, tư duy rõ ràng mạch lạc, ra quyết định một cách dứt khoát.

Cô nhìn một lúc, dần dần bắt đầu không thấy hứng thú mấy với tầng lầu này vì vậy nói với anh một tiếng xong thì xuống lầu hai đi dạo các quầy trang phục.

Đường Trạch Thần chỉ phái Lý Mục đi theo cô, đợi cô xuống lầu rồi, hơi mím môi, lãnh đạm thốt ra bốn chữ, "Chúng ta tiếp tục."

Đội tuần tra một vòng xong, lại ở bên ngoài giải quyết bữa tối sau đó Đường Trạch Thần cho Lý Mục tan sở, tự mình lái xe đưa cô về nhà.

Nơi khe cửa có nhét một tờ giấy, Đường Trạch Thần cầm lên xem sau đó lật ngược lại, đặt trên tủ giày, lặng lẽ nhìn sang Tần Noãn Dương một cái.

Vốn tưởng đầu ngày hè ở thành phố S nhiệt độ xem như có thể chấp nhận được, ai ngờ so sánh với cái nóng oi ả ở thành phố A thì hoàn toàn không phân cao thấp, đợi cô về đến nhà thì đã đợi không kịp mà chuẩn bị đi tắm cho thoải mái.

Đợi khi cô tắm xong ra thì thời gian đã qua chín giờ lúc nào rồi.

Lúc cô ra, trên người mặc một chiếc ngủ chần chất liệu cotton kiểu dáng bảo thủ dài quá gối, hai tay ôm chiếc áo vest của Đường Trạch Thần đi tìm anh. Cô tìm từ phòng ngủ của anh tìm đến thư phòng, cuối cùng tìm thấy anh ở ban công tầng ba.

Bố cục của tầng ba đơn giản hơn nhiều so với hai tầng còn lại, phòng ốc cũng không nhiều, trái lại thiết kế ở đây mang theo một chút tùy hứng, có một phòng khách riêng nhỏ, giống như tầng lầu này là một căn hộ riêng vậy.

Anh không mở đèn, chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn ở đầu cầu thang chiếu ánh sáng vào, nơi ban công có một chậu cây không biết tên là gì, dưới ánh đèn mờ ảo, bóng cây chập chờn trong gió đêm.

Cô còn chưa kịp thích ứng với bóng tối, cũng không mấy quen thuộc với bố cục ở đây, vừa mới đi được mấy bước thì đã đá trúng bàn trà phát ra một tiếng động không nhỏ, nhất là trong không gian yên ắng thế này.

Đường Trạch Thần nghe động tĩnh thì quay đầu lại, tay nâng ly trà đi về phía cô, "Đụng trúng đâu rồi?"

Trong lúc miệng chuyện thì chân cũng đã đi đến trước mặt cô, vươn tay đỡ cô đi thêm vài bước, ngồi xuống sofa.

Noãn Dương thấy bên tay mình có một chiếc đèn bàn liền nghiêng người qua ấn công tắc, ai ngờ mới sáng lên trong khoảnh khắc thì lại vụt tắt ngay, lần này ngay cả ngọn đèn treo tường ở đầu cầu thang cũng tắt luôn, cả tầng lầu lại chìm trong bóng tối mờ mịt, thậm chí cả căn biệt thự cũng không còn chút ánh sáng nào.

Ngay cả ánh trăng bên ngoài vốn đang chiếu ánh sáng bàng bạc xuống lúc này cũng bị mây đen che khuất, mờ mịt.

Tần Noãn Dương sợ đến giật nảy mình, túm chặt lấy cánh tay Đường Trạch Thần một cách vô thức, lúc cô vuron tay ra, anh đã vững vàng giữ chặt lấy tay cô, giữ lấy thân thể cô trong ngực mình, giọng trấn định nói, "Cúp điện rồi."

"Ở khu vực này sao lại có thể cúp điện được chứ?" Cô ngạc nhiên hỏi, trong bóng tối mất thường căn bản chẳng nhìn thấy được gì cả, trong lòng thể nào cũng không tránh khỏi sợ hãi.

"Gần đây hình như đang xây dựng một công trình, chắc là đào trúng đường dây điện rồi." Nói rồi, anh định đứng dậy tìm đèn pin nhưng mới vừa nhúc nhích thì hai tay Tần Noãn Dương đã túm chặt cánh tay anh hơn, "Anh đừng đi."

Đường Trạch Thần buồn cười bảo, "Anh đi tìm đèn pin."

Tần Noãn Dương có chút quần bách, xấu hổ đỏ cả mặt, vừa mới thả tay ra thì anh đã trở tay nắm chặt lấy tay cô, "Đi với anh."

Đầu gối cô lúc này dựa vào bàn trà không nhẹ, bây giờ đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng trong tình huống này cô lại không muốn nói cho anh biết, sợ anh lựa chọn bắt cô ngồi yên ở đây chờ mình.

Tầng ba không có đèn pin, Đường Trạch Thần tìm mất một lúc sau đó quyết định đi xuống tầng dưới, vừa mới nắm tay cô đi được mấy bậc thang thì phát hiện cô có gì đó không đúng.

Anh nắm lấy tay vịn cầu thang, đột nhiên dừng bước chân, "Vừa này có phải dựa trúng chân, bị đau phải không?"

Tần Noãn Dương theo phản xạ gật đầu, lại sợ anh không nhìn thấy, thấp giọng đáp một tiếng.

Đường Trạch Thần trầm mặc một thoáng sau đó lại tiếp tục dò dẫm đi xuống tầng dưới, nương theo ánh trăng mờ mờ tỏ tỏ xuyên qua rèm cửa xem xét một lúc, nhắc tay rất chuẩn xác sờ trúng đầu gối trái của cô, "Chỗ này sao?"

"Không phải, là bên phải cơ." Cô rầu rĩ đáp.

Anh lại dịch tay qua, chạm nhẹ một cái, "Chỗ này?"

Tần Noãn Dương gật gật đầu, "Nhưng cũng không nghiêm trọng lắm đâu, chỉ là này giờ vẫn chưa hết đau."

Đường Trạch Thần không nhìn thấy chỗ bị dựa trúng cũng không biết rốt cuộc có nghiêm trọng hay không nghiêm trọng, bàn tay ở trên đầu gối cô khẽ khàng sờ một vòng xung quanh đầu gối, phát hiện hình như có hơi sưng lên, "Em đứng yên ở đây đừng nhúc nhích, anh ôm em xuống."

Tần Noãn Dương không lên tiếng, chỉ có bàn tay đang nắm lấy tay anh hơi hơi siết lại sau đó rất nhanh lại thả lỏng như lúc đầu, rất ngoan ngoãn phối hợp để anh có thể dễ dàng bế mình lên.

Trên tay có thêm một người, lại trong bóng đêm mờ mịt thế này, Đường Trạch Thần đi xuống thang lầu đặc biệt chậm, mỗi một bước đều hết sức cẩn thận đề phòng, "Trong tay đang ôm gì đấy?"

"Áo vest của anh." Hai mắt cô thật không dễ dàng gì mới thích ứng được với bóng tối, đã có thể mờ hồ nhìn thấy sườn mặt của người đàn ông, cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào má anh một cái, thấp giọng lặp lại một lần, "Là chiếc áo vest lần trước ở bệnh viện anh để lại cho em."

Đường Trạch Thần chừng như ngẩn người một thoáng, sau đó mới sực tỉnh ra, tiếp lời cô, "Em biết từ lúc nào?"

"Trước khi đến thành phố S."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã xuống đến lầu một, anh một đường bế cô đến phòng ngủ của mình, để cô ngồi xuống giường sau đó sờ soạng nơi đầu giường một chút, trong chớp mắt đã có một tia sáng yếu ớt xé bóng tối mà lan ra.

Anh đặt điện thoại vào lòng bàn tay cô, "Em đợi anh một chút, anh đi tìm đèn pin."

Tần Noãn Dương nắm chặt điện thoại trong tay, gật đầu, "Anh tìm thấy đèn pin rồi thì đến phòng em lấy điện thoại dùm em nhé, em đặt ở ngay trên giường."

"Được." Anh đáp một tiếng, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Trong phòng gió hiu hiu thổi qua rèm cửa, trước khi bị mất điện, cả căn biệt thự đều đang bật điều hòa, mát mẻ vừa phải nhưng sau khi mất điện, qua không bao lâu thì nhiệt độ bên ngoài bắt đầu tấn công, cả căn phòng, có lẽ là cả căn nhà đều trở nên nóng bức khó chịu.

Tần Noãn Dương ngồi trong bóng tối, trong lòng âm thầm đếm số để tự trấn an mình, một mặt đưa mắt nương theo luồng ánh sáng không kể là mạnh từ chiếc điện thoại quan sát một vòng thiết kế và bài trí trong phòng, tuy rằng nhìn không rõ cho lắm nhưng loáng thoáng cũng nhìn ra được bố cục đại khái của căn phòng này.

Cứ như vậy ngồi một lúc đã thấy Đường Trạch Thần quay trở lại. Đèn pin bị anh tùy ý đặt ở tủ đầu giường ở một vị trí có thể chiếu sáng tốt nhất, sau đó lại bước đến cửa sổ mở hần cửa sổ, vén rèm ra.

Phóng mắt nhìn ra, bên ngoài là bóng đêm vô biên vô tận, căn bản nhìn không thấy chân trời ở đâu.

"Lát nữa chắc sẽ mưa đấy." Anh nhẹ giọng nói, "Có sét."

Tần Noãn Dương lúc này thực sự khóc không ra nước mắt, đời này thứ làm cô sợ vốn dĩ rất nhiều mà xếp đầu bảng chính là sợ bóng tối, sợ đau, sợ sấm sét, vừa khéo tối hôm nay ba thứ cô sợ nhất một lần đều có đủ...

Đường Trạch Thần nương theo ánh sáng không tính là đầy đủ lắm từ đèn pin quan sát đầu gối của cô, có sưng nhưng chắc là không đáng ngại, chỉ là nơi bị đụng đến nơi sưng đỏ lên thôi.

Anh đưa tay ấn nhẹ một cái, nghe tiếng xuyết xoa cổ nhện của cô, đầu mày thoáng chau lại, nắm lấy mắt cá chân cô nhấc lên, gác chân cô lên đầu gối mình, lại kéo thùng thuốc ở tủ đầu giường qua sát bên người, "Bật đèn pin của điện thoại lên soi qua đây, anh nhìn không rõ."

Cô ngoan ngoãn dời điện thoại qua, cũng nương theo ánh sáng đó quan sát anh, thấy anh đang rũ mắt, vẻ mặt chuyên chú vô cùng, "Hình như em luôn gây phiền phức cho anh nhỉ?"

Đường Trạch Thần nhìn cô một cái, ung dung cười, "Phiền phức đến mấy thì cũng đã lãnh vào người rồi, chúng ta đã trải qua hiệp nghị công bằng hai bên, nếu như đã thống nhất ý kiến là đến với nhau thì không có đạo lý một bên đơn phương đề xuất trả hàng."

Haizz...cách nói chuyện như vậy, sao anh lại có thể dùng vẻ mặt đường hoàng như thế mà nói ra được vậy nhỉ?

Cô vừa mới định nói gì thì chợt ngửi thấy một mùi vị chẳng dễ ngửi chút nào, "Mùi gì vậy anh?"

Đường Trạch Thần nhìn cô, "Là dầu hoa hồng." Nói rồi, anh lấy bông gòn thấm một chút dầu, bắt đầu tỉ mỉ bôi một vòng xung quanh chỗ vết sưng một lớp mỏng.

"Anh với Phương Tử Duệ là bạn từ nhỏ đến lớn, cậu ta học Y ở trường đại học bên Mỹ, anh cũng ở bên Mỹ học kinh tế cho nên cậu ta thường tìm đủ mọi cơ hội chạy đến trường của anh tìm anh, cực kỳ không để tâm đến chuyện học hành."

Thoa thuốc xong, anh thu dọn thùng thuốc, dời nó đến sofa cách đó không xa sau đó cẩn thận đặt chân cô xuống.

"Vậy trước đó sao anh không nói cho em biết?" Cô hỏi vặn.

Đường Trạch Thần ngồi xuống sát ngay cạnh cô, nương theo ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn pin lẳng lặng nhìn cô, "Anh từ chỗ Phương Tử Duệ biết được chút thông tin về em, dĩ nhiên cậu ấy như vậy là đã vi phạm ý đức, chính vì vậy anh không thể chủ động nhắc tới, trừ phi tự em phát hiện ra. Hơn nữa, anh cũng không dám chắc là liệu em có bởi vì anh và bác sĩ chủ trị của em có quen biết nhau mà cảm thấy sự riêng tư của mình bị người ta dòm ngó, từ đó mà bài xích anh."

"Thiếu đạo đức gớm." Cô chu môi lẩm bầm một câu.

"Nói lần nữa thử xem." Anh hí mắt một cách nguy hiểm, đưa tay ấn màn hình điện thoại để xem giờ sau đó vỗ nhẹ đầu cô, dời đi đề tài, "Em ngủ một mình anh không yên tâm, tối nay cứ ngủ ở đây đi."

Tần Noãn Dương còn chưa kịp phản bác thì đã nghe anh bồi thêm một câu, "Đợi lát nữa sẽ có sấm sét, em không sợ?"

Sợ chứ, cô sợ...

Lời anh nói vừa dứt không bao lâu thì quả nhiên ứng nghiệm, chân trời tối mịt bất chợt có những tia chớp lóe lên như muốn rạch tan màn đêm theo đó là những âm thanh trầm đục, rền vang từ xa đến gần, sau đó nữa là từng hồi gió lạnh căm quất tới.

Thì ra thật sự là sấm sét kéo theo mưa giông.

Bầu không khí cứ vậy tĩnh lặng trong chớp mắt, anh thu dọn đồ đạc một tí sau đó ngay cả đèn pin cũng tắt đi, ôm cô bế lên giường, "Có vài lời, anh muốn trò chuyện với em."

Giọng điệu này của anh, nghe được là rất nghiêm túc.

Tần Noãn Dương ngẩn người một thoáng, tựa người vào đầu giường nghiêng mắt nhìn qua, "Nói chuyện gì."

Trong bóng tối, Đường Trạch Thần hình như đang cười, "Anh có quá nhiều chuyện xem không hiểu, đoán không ra nhưng lại cực kỳ cấp thiết muốn biết. Tối nay là một thời cơ cực kỳ thích hợp."

Ánh mắt Tần Noãn Dương trong chớp mắt đó ngưng trọng, cũng bóng thoáng đoán được anh muốn hỏi gì, mím môi lẩm bầm, "Đúng thực là thời cơ rất thích hợp, trai đơn gái chiếc cùng ở một phòng, một trong hai đương sự lại đang cử động bất tiện, tối lửa tắt đèn, trời cao trăng sáng..."

Còn đang mải lẩm bầm lầu bầu, anh đột nhiên cất giọng gọi tên cô, "Noãn Dương."

"Dạ." Cô đáp một tiếng, nghiêng người nhìn anh, "Gì ạ?"

Anh đề thấp thanh âm đến cực điểm, giọng vừa trầm thấp vừa từ tính, bất tri bất giác trong đó còn mang theo một tia dụ hoặc, "Để anh ôm một chút."

Không phải nói muốn nói chuyện phiếm gì đó sao???

Cô ngoan ngoãn dịch người qua, đưa tay vòng qua thắt lưng của anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Bên ngoài gió càng lúc càng lớn, ngay cả tiếng gió quất vào cửa sổ cũng rõ ràng đến vậy. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa khéo nhìn thấy một tia chớp xé trời đêm, nương theo ánh chớp có thể thấy được mây đen ùn ùn, gió cuộn cuộn thổi, mưa chỉ chốc lát thôi sẽ đến.

Lúc cô dựa sát lại vòng tay ôm lấy người đàn ông, anh cũng đưa tay vòng qua ôm chặt lấy cô, khí thế giống như muốn khảm cô vào trong ngực mình, "Em có đi thăm Chính Tân."

"Mấy hôm trước anh nói chuyện điện thoại với Phương Tử Duệ, có nhắc đến cậu nhóc ấy, nói dạo gần đây tình huống của cậu nhóc có hơi tệ." Cánh tay đang đặt nơi thắt lưng cô dùng sức siết chặt hơn một chút.

Tần Noãn Dương vô thức ngẩng đầu lên nhìn anh, vừa mới ngược đầu lên thì đỉnh đầu đã đụng vào cằm anh, cô hơi ngời thẳng dậy, tầm mắt hai người ngang nhau, "Người đưa tặng sách cho Chính Tân chắc cũng là anh đúng không?"

"Là anh." Anh đưa tay xoa đầu cô, lần nữa ấn cô vào trong ngực mình, "Phương Tử Duệ vẫn luôn tìm cách giúp Chính Tân liên hệ chuyên gia nhưng bệnh tình của cậu bé quá phức tạp cộng thêm thân thể suy nhược, đã đến mức không chống đỡ nổi một cuộc phẫu thuật lớn rồi."

Tần Noãn Dương không nói gì, chỉ có đôi mi rũ xuống, đôi mắt hơi trầm xuống.

Nhưng điều này Phương Tử Duệ đã nói với cô rồi nhưng nó cũng chẳng mới mẻ gì, cô vẫn luôn biết.

Ngón tay Đường Trạch Thần rơi trên cằm cô, hơi nhấc lên, nương theo ánh sáng yếu ớt bên ngoài cửa sổ quan sát cô, lúc thấy đôi mắt cô trong suốt như đầm nước, ngón tay giống như muốn an ủi, xoa nhẹ cằm cô, "Anh biết tại sao em lại chủ động đến với anh, trốn tránh không phải cách, không phải gặp được chuyện gì không muốn đối mặt thì tự lừa mình dối người là có thể qua."

Tần Noãn Dương thoáng sùng sốt, đúng hơn là kinh ngạc, "...Sao anh lại biết em nghĩ như vậy?"

Chân trời đột nhiên vọng đến tiếng sét, bất ngờ, oanh động sau đó là những tia chớp sáng lóe xé toang màn đêm, sáng lóa một mảnh.

"Tâm tư của em quá dễ đoán." Anh thấp giọng cười, kéo tấm chăn mỏng qua đắp lên nửa người cô, "Có rất nhiều chuyện em có thể nói thẳng với anh, anh đại khái là sẽ có rất nhiều cách giải quyết tốt."

Tần Noãn Dương nhỏ giọng lầu bầu một câu, "...cũng không hoàn toàn là trốn tránh mà."

Ánh mắt anh lóe lên, đáy mắt xẹt qua một ý cười đắc ý, "Vậy thì tại sao?"

Tần Noãn Dương lườm anh, không đáp.

Đường Trạch Thần cúi thấp xuống nhìn cô, khóe môi ở trên chóp mũi cô cọ cọ một cái, "Vậy chúng ta đổi sang đề tài khác, tại sao em lại tiến vào giới giải trí?"

Cô có thể trả lời là không để nước phù sa chảy ra ruộng ngoài hay tuân thủ theo nguyên tắc tối đa hóa nguồn tài nguyên gì gì đó...

Nhưng cô lại một lần nữa dùng sự im lặng để trả lời anh.

Đường Trạch Thần lần này trái lại không chịu bỏ qua cho cô, cúi đầu hôn lên môi cô, không nặng không nhẹ cắn một cái, "Có chịu nói hay không?"

"Kiếm tiền nhanh một chút..." Cô khóc không ra nước mắt.

Đường Trạch Thần nhẹ câu môi, bàn tay đặt nơi eo cô không nặng không nhẹ véo một cái, "Còn gì nữa?"

"Sức ảnh hưởng lớn..."

"Giữ nữa?"

"Em ham hư vinh, em hưởng thụ cảm giác được vạn người truy phùng."

Câu cuối này, rõ ràng là bị ép quá nên nói nhăng nói cuội.

Đường Trạch Thần là ai chứ? Chỉ một cái liếc mắt đã nhìn ra được bản tính của đối phương, hơn nữa một trăm lần thì hết chín mươi chín lần là chuẩn xác. Một người đối với mỗi một lần ra mắt đều chẳng có bao nhiêu dụng tâm, đối với sắp xếp hành trình làm việc chẳng có bao nhiêu quan tâm, thậm chí ngay cả chuyện xã giao trong giới giải trí cũng chẳng có mấy hứng thú...

Ham hư vinh? Có thể ham hư vinh đến mức nào đây?

Cô vào giới giải trí đã mấy năm nhưng số lượng status đăng trên Weibo chỉ trên dưới một trăm mà mười status thì có đến tám chín là chia sẻ những lời thoại hay trong kịch bản, còn lại là tuyên truyền cho phim, chỉ có một số ít là đăng ảnh của chính mình.

Muốn hưởng thụ cảm giác được vạn người truy phùng mà để Weibo của mình điêu tàn đến mức cỏ dại lan tràn thế kia?

Anh có chút bất đắc dĩ day day trán, giọng điệu bình hòa, "Cái miệng nhỏ gạt người này, em cảm thấy anh sẽ tin sao?"

"Không tin." Cô kéo kéo tay áo anh, nhẹ nhàng cọ cọ, "Thực ra anh cũng đã đoán được rồi đấy, em làm diễn viên có thể kiếm được tiền nhanh hơn, em ký với Giải trí Tinh Quang của nhà mình, lợi ích mà anh hai cho em đều là lớn nhất, không cần phải tự đi tranh thủ gì cả. Em muốn có đủ tiền để có thể đi làm chuyện mình muốn làm."

"Hỗ trợ cho cô nhi viện?" Anh cười cười.

"Có lẽ nói ra anh cũng không thể hiểu được đâu, thực ra có lúc em cũng không hiểu chính mình nữa là. Không biết em bỏ ra như vậy rốt cuộc là vì chấp niệm gì đây? Nhưng cứ vậy mà làm, hơn nữa còn làm rất nhiều năm." Tần Noãn Dương ngừng một chút, trong giọng nói có chút thất lạc, "Chính ngay lúc em về nước chuẩn bị đi làm, em cũng đã từng nghĩ đến bỏ cuộc rồi, cứ làm đến đó là nghỉ. Thực ra năng lực của em hữu hạn, em cũng cần lo cho cuộc sống của mình. Nhưng khi em chuẩn bị thu dọn những văn kiện, chứng từ mà mấy năm nay mình đã quyên cho cô nhi viện, những bạn nhỏ bị bệnh mà em đã giúp đỡ em mới phát hiện, thực ra em làm được rất nhiều."

"Em vốn dĩ giúp được nhiều người như vậy, cũng chống đỡ được sinh hoạt của nhiều người như vậy, đến giờ em vẫn còn nhận được rất nhiều thư từ của những người đó gửi về, rất nhiều thư chỉ là một câu cảm ơn đơn giản nhưng em lại cảm thấy rất thỏa mãn..."

Giọng cô hơi run run, trong lòng nhất thời dâng lên một loại cảm xúc không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Anh kiên nhẫn lắng nghe, bàn tay rơi trên sống lưng cô, xoa nhẹ nhàng như an ủi, "Em đã làm tốt hơn rất nhiều người."

"Em muốn thành lập một quỹ tương trợ." Cô đột nhiên ngừng đầu lên nhìn anh, giọng nói kiên định, trong ánh mắt càng là một sự quyết tâm không dễ dàng từ bỏ.

Đây là mục đích cuối cùng của cô, thành lập một quỹ tương trợ, chỉ dựa vào năng lực của chính mình đi thành lập một quỹ tương trợ từ thiện. Nhưng muốn vậy, trước tiên phải có tiền, có mối quan hệ, có hình tượng chính đáng, có sức ảnh hưởng, có sức kêu gọi, những thứ này, dù thiếu một cái cũng không được.

Tần Chiêu Dương không hiểu cô, thậm chí ba mẹ cũng không hiểu cô. Theo như họ thấy, cái cô cần là có một công việc nhẹ nhàng, có một đoạn tình cảm ổn định, sau đó nước chảy thành sông cùng người yêu xây dựng gia đình, cả đời không lo không nghĩ vậy là đủ rồi.

Nhưng cô lại không nghĩ như vậy, cô đã nếm trải qua cảm giác cô độc yếu đuối khi sức khỏe không có, cô đã từng nhìn thấy quá nhiều cô nhi không có nhà để về, khi tụ họp lại với nhau thì cuộc sống sẽ gian nan đến cỡ nào, cũng từng tận mắt chứng kiến sự kiên cường, dũng cảm của rất nhiều bệnh nhân nhi, có thể sau đó có bé chữa được, có bé vĩnh viễn buông tay thế gian, những trường hợp như vậy cô đều nhìn thấy, cho nên bảo cô khoan tay đứng nhìn, cô làm không có.

Mà quỹ tương trợ kia, là một cơ cấu từ thiện phi lợi nhuận, không nghi ngờ gì là có thể giúp được càng nhiều người hơn.

Đó chính là tâm nguyện lớn nhất của cô.

Tay Đường Trạch Thần chậm rãi siết lại, cúi đầu ở trên môi cô hôn một cái, không tiếp tục hỏi, "Nếu như đã muốn làm, thì không cần phải quá băn khoăn đến những chuyện khác."

"Em vẫn luôn muốn băng vào cổ găng của chính mình làm ra chút thành tựu nhưng tới giờ mới phát hiện..." Cô cắn môi, có chút khó nói nên lời, "...khó quá chừng."

Đường Trạch Thần thấp giọng cười, "Có cần anh giúp đỡ gì không?"

Cô lắc đầu, "Tạm thời thì chưa."

"Ừ." Anh đáp một tiếng, ngón tay thon dài xuyên qua những sợi tóc trơn bóng của cô, trầm ngâm một thoáng mới nói, "Anh nhớ lần trước anh có nói với em, tập đoàn Trạch Thành được sáng lập từ khoản đi sản mà ba anh sau khi mất để lại cho anh, lúc bắt đầu, nguồn vốn để khởi nghiệp của anh cũng chỉ có chừng đó cho nên có được hôm nay, anh gặp không ít chông gai trắc trở nhưng cũng đi lối tắt rất nhiều."

Tần Noãn Dương có chút khó hiểu nhìn anh.

"Chọn đường tắt để đạt tới mục tiêu không mất mặt chút nào, người thông minh sẽ biết làm sao để lợi dụng tốt nhất những nguồn tài nguyên bên cạnh mình để đạt được mục đích một cách nhanh nhất. Em không ngốc, không ngại thì có thể thử xem."

Tần Noãn Dương nghiêm túc nhìn anh, thẳng thắn thành khẩn nói, "Trước đây người nhà không ủng hộ em, em chính là bằng vào một chút xóc nôi mà gắng gượng. Sau đó phát hiện con đường thật sự rất gian nan, em không có nguồn vốn, không có mối quan hệ, em làm không được. Lúc muốn quay về cầu xin sự trợ giúp thì đã không biết phải làm sao mở lời nữa rồi."

Đường Trạch Thần thấp giọng cười, tâm trạng rất tốt, "Ở đây, lúc này có một người, nếu như em còn không biết nắm chắc cơ hội thì đúng thật là đồ ngốc rồi."

Tần Noãn Dương nhất thời không theo kịp tư duy của anh, nghe vậy ngó ra một hồi mới sực tỉnh, trong giọng nói không giấu được ngạc nhiên, "Vậy cảm tình giữa chúng ta không phải sẽ bị ảnh hưởng bởi quan hệ lợi ích sao?"

Đường Trạch Thần « ừ » một tiếng, cũng không mấy để tâm, "Vậy mới tốt. Như vậy người đầu tiên em muốn dựa vào chính là anh, có lợi ích mới có thể khiến mối quan hệ ràng buộc lâu dài hơn, ít ra trước khi tâm nguyện của em hoàn thành, em sẽ không suy nghĩ đến chuyện bỏ anh, còn về sau đó, xong việc rồi, dĩ nhiên em phải chịu trách nhiệm với anh..."

Anh ngừng một chút, lại ghé sát hơn một chút, trong lúc nói chuyện, môi như vô tình như cố ý chạm vào môi cô, "Em nói thử xem có phải không, hửm?"

Cái từ đơn cuối cùng đó, âm điệu hơi cao một chút, như có tiếng vang cứ vọng bên tai cô.

Tần Noãn Dương nghe mà tai tê đại hết cả, vành tai cũng bắt đầu nóng lên.

"Anh cũng không phải người không so đo lợi ích nhưng bởi vì là em muốn làm, anh liền muốn diu dắt em, dẫn em đi một con đường bằng phẳng mà an ổn để tới đích." Anh xoa xoa đầu cô, cảm giác trơn bóng từ mái tóc mềm mại của cô khiến lòng anh cũng mềm mại theo, "Tần Chiêu Dương cũng không phải không ủng hộ em, chỉ là cậu ấy biết con đường này đi rất gian nan, nếu em muốn xem nó như sự nghiệp của mình, cái cần bỏ ra nhất định rất nhiều, cậu ấy chẳng qua là không yên lòng vì em thôi."

Anh còn nhớ những lời mà Tần Chiêu Dương nói với mình lần đó, lúc anh đến Giải trí Tinh Quang tìm cậu ta.

Cậu ấy nói: « Noãn Dương nhà chúng tôi tính tình giống hết mẹ, lúc bình thường nhìn không ra nhưng trong xương cốt đã có một loại bướng bỉnh không chịu phục tùng, khi nhận định một chuyện gì đó thì sẽ không dễ dàng thay đổi, nói nhẹ thì là cố chấp, nói nặng hơn thì chính là ngạo khí. Nếu như ngày nào đó anh có thể giúp em thì nhất định phải chia tay ra nâng đỡ. Tôi chẳng tha Noãn Dương ít biết vài chuyện cũng không muốn con bé té ngã mình đây thương tích. »

Sau hôm đó, Đường Trạch Thần vẫn luôn suy nghĩ Tần Chiêu Dương rốt cuộc muốn nói với mình cái gì nhưng thật sự không ngờ là cô lại muốn bằng sức của một mình mình thành lập nên một quỹ tương trợ.

Chuyện này nói khó thì cũng không phải quá khó, bằng vào năng lực của anh thì dư sức làm được nhưng Noãn Dương thì không vậy, cái cô muốn là một sự nghiệp lâu dài, mà điều kiện tiên quyết chính là bản thân phải cố gắng đã nhiều càng nhiều hơn.

Trong lòng có thứ gì đó giống như đang âm thầm lên men, cánh tay cô đang vòng qua thắt lưng anh hơi siết lại, giọng có chút run rẩy, "Em..."

Vừa mới nói được một chữ thì Đường Trạch Thần đã cúi đầu, môi vũng vàng ngăn lại môi cô, thân thể hơi dùng sức xoay đã dễ dàng đem cô áp ở dưới thân.

Cánh tay đặt trên thắt lưng mảnh khảnh của cô cũng siết lại, hoàn toàn khống chế cô trong phạm vi thể lực của mình.

Nụ hôn cũng dần trở nên kịch liệt hơn, như muốn nghiền nát môi cô sau đó lại biến thành triền miên ma sát, đợi đến khi cô thích ứng rồi thì lưỡi bắt đầu chen vào giữa hai hàm răng, một đường tiến công vào.

Anh đối với cô trước giờ luôn rất dịu dàng, phần lớn thời gian thân mật đều chỉ là một nụ hôn phớt qua nhưng lần này lại hoàn toàn trái ngược, công thành chiếm đất, bá đạo cực điểm. Đầu lưỡi quấn quýt lấy đầu lưỡi cô triền miên, lúc nhẹ lúc nặng, ngẫu nhiên lại quét qua khoang miệng khiến cô run rẩy một hồi.

Anh hôn rất sâu, hôn đến cả trái tim lẫn thân thể cô đều run rẩy.

Xung quanh anh là khí tức mạnh mẽ tràn ngập hormone nam tính, nhiệt độ trên người anh hơi nóng, cách cô mấy lớp quần áo nhưng thân thể hai người lại dán sát cực kỳ.

Đường Trạch Thần biết cô chống đỡ không nổi, càng thêm phóng túng tùy ý, từ môi dần dần hôn xuống, nụ hôn rơi trên chiếc cổ trắng ngần của cô, lại chậm rãi dời xuống xương quai xanh, nhẹ nhàng cắn mút, răng dùng thêm mấy phần sức mang lại cảm giác vừa tê vừa ngứa.

Cô thấp giọng rên khẽ một tiếng, đưa tay túm lấy cổ tay anh, gọi trong vô thức, "Đường Trạch Thần."

"Hử?" Anh hàm hồ đáp một tiếng, động tác đột nhiên dừng lại, chăm chú nhìn cô rồi nhẹ nhàng nghiêng người, đặt lên khóe môi cô một nụ hôn.

Chớp mũi lướt qua gò má trơn bóng của cô, anh có chút muốn dừng mà không dừng được, hôn càng lúc càng sâu, cả căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng môi lưỡi giao triền.

Ý thức của cô dần trở nên có chút mờ lung, vành tai đã nóng giống như sắp bốc cháy, chỉ có thể ở dưới thân anh gồng mình thừa nhận sự tấn công của anh.

Không biết lại qua bao lâu nữa, mưa lúc này đã rơi rất nặng hạt, những hạt mưa đập không ngừng lên cánh cửa sổ, rơi xuống đất phát ra những tiếng lộp bộp cực lớn.

Động tác của anh lúc này mới hòa hoãn lại đôi chút, từ mảnh liệt tấn công trở thành từng chút cọ xát môi cô, cuối cùng nhẹ nhàng tách ra, hết sức dịu dàng đặt ở trên mắt cô một nụ hôn cuối.

Nụ hôn cuối này trái lại khiến trái tim cô rung động khôn cùng, máu huyết toàn thân đều giống như bởi vì nó mà sôi trào, trong lòng giống như có thứ gì đó rục rịch muốn phá kén mà ra.

Anh chậm rãi chống tay ngồi dậy, Tần Noãn Dương tưởng là anh muốn ngồi dậy nhìn mình, giành trước một bước đưa tay ôm lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực rắn rỏi của anh.

Cái người vừa nảy ý loạn tình mê, bị hôn đến thất điên bát đảo không biết Đông Tây Nam Bắc kia chắc chắn không phải là cô!

Đường Trạch Thần thấp giọng cười một tiếng, cười đến lồng ngực hơi rung, ôm cô lật người lại, ngón tay ở trên cái trán trơn bóng của cô khẽ búng một cái, "Xấu hổ à?"

"Không có." Cô rầu rĩ đáp.

"Nếu như không có, vậy chúng ta lại đến một lần nữa."

Tần Noãn Dương ôm anh càng chặt hơn, "Phàm chuyện gì cũng phải tiết chế một chút, tối hôm nay anh thấu chí rồi."

Đường Trạch Thần cười đến càng lợi hại hơn, "Không có chức năng dự chi sao?" Nói rồi, giống như chê cô còn chưa đủ xấu hổ, lại bồi thêm một câu, "Bây giờ tốt xấu gì cũng là chế độ thưởng phạt công minh, nếu hài lòng thì thưởng thêm một lần, nếu không hài lòng thì phạt làm lại một lần, lấy cân cù bù thông minh, luyện tập nhiều hơn một chút"

Tần Noãn Dương then quá hóa giận, ngẩng đầu lên cắn mạnh lên cằm anh một cái, "Anh im miệng cho em!"

Đường Trạch Thần: "... " Không thể không theo.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Hai ngày sau, Tần Noãn Dương và Đường Trạch Thần cùng nhau quay về thành phố A.

Là chuyến bay sớm nhất trong ngày, 5 giờ sáng đã cất cánh.

Cô mất nửa ngày thu xếp hành lý một chút, buổi tối lại phải cùng Mễ Nhã bay một chuyến đến thành phố B, trốn việc đã quá lâu rồi, nếu còn không quay về, sẽ thực sự ảnh hưởng đến tiến độ quay chụp của cả đoàn làm phim.

Cô không phải người không biết phân biệt nặng nhẹ, cho dù lần này là đột nhiên khởi phát ý tưởng muốn đến thành phố S nhưng cũng là bằng lý trí suy xét tính khả thi của việc này rồi mới làm.

Mùa hè tuy ngày dài hơn đêm nhưng thức dậy lúc sáng sớm, lúc nhìn ra ngoài cửa sổ vẫn chỉ là một màu đen kịt. Tối qua cô ngủ không được, lấy kịch bản ra học lời thoại học đến rạng sáng, vừa mới ngủ không bao lâu thì chuông báo thức reo, lúc trang điểm mới thấy mắt vẫn có chút sưng.

Cũng may là chuyến bay cất cánh đúng giờ, không cần phải chờ đợi.

Vừa mới lên máy bay thì con buồn ngủ đã trùng trùng ập đến, ở bên cạnh có người đang thì thầm nói chuyện với nhau về những tin tức lớn trong giới giải

trí mấy ngày nay. Thực ra đa phần những tin tức này đều chỉ là chuyện vụn vặt hoặc là những suy đoán vớ vẩn nhưng qua ngòi bút của những ký giả giải trí, dần dần lại thay đổi tính chất.

Sau đó cô nghe thấy tên mình cũng được đề cập tới, nhìn không được hơi nghiêng mặt nhìn qua, hai người đó vừa khéo cũng nhìn về phía này, thấy cô giống như sừng sốt mất một thoáng, mắt chữ A miệng chữ O, tiếng nói cũng theo đó mà tắt hẳn.

Đường Trạch Thần ngồi ở gần lối đi, thấy vậy không khỏi mỉm miệng cười, thấp giọng nói, "Buồn ngủ thì chớp mắt một lúc đi."

Cô gật đầu, kéo miếng che mắt lên.

Suốt chặng bay cũng tạm xem như an tĩnh, không bao lâu thì Tần Noãn Dương đã chìm vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ màng, cô không hiểu sao lại mơ thấy mình quay về lúc còn nhỏ, cùng Tần Chiêu Dương nắm tay nhau cùng đi đắp người tuyết, trên đường về nhà, anh hai vẫn một mực nắm lấy tay cô, sợ cô bị trượt té.

Cô giống như vẫn tỉnh tường nhớ cảm giác khi anh hai nắm lấy tay mình, rất ấm, rất ấm, ấm từ bàn tay lan đến tận trong lòng.

Lại một cảnh mộng khác, cô ngồi ở trên đùi Tần Mặc ngược cổ lên nhìn ba mình, lúc đó cảm giác giống như ông là vị anh hùng vĩ đại nhất trong thiên hạ, không có chuyện gì làm không được, yêu thương che chở cho cô và anh hai, cũng yêu mẹ nữa.

Thậm chí còn mơ đến tấm bảng đèn chỉ phòng cấp cứu của bệnh viện, nơi khiến cô có những ký ức vô cùng khắc sâu thời thơ ấu. Lúc nhỏ cô rất hay sinh bệnh, thỉnh thoảng nửa đêm lại bị sốt, ba vội vàng ôm cô vào bệnh viện, người đàn ông bình thường lạnh mạc, không ưa nói cười như Tần Mặc lại bởi vì cô vì châm kim ghim nước biển rất đau mà khóc nửa ngày trời mà đau lòng đến vành mắt cũng đỏ lên.

Những hình ảnh đó như những thước phim quay chậm lướt qua trong đầu, tràn ngập yêu thương và ấm áp, là điều mà cô không thể dùng ngôn từ để miêu tả ra được.

Nhưng theo thời gian, cô dần lớn lên, càng đi càng xa...

Cái cảm xúc khó chịu ấy giống như một bàn tay hung hăng tóm lấy trái tim cô, trong chớp mắt khiến cô đau đến thở không nổi, hốt hoảng sức tỉnh từ trong giấc mơ mới phát hiện máy bay đang lắc lư.

Cô gỡ miếng che mắt xuống quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Đường Trạch Thần vẻ mặt ôn hòa, thần thái trấn định, thấy cô tỉnh rồi thì đưa tay cầm lấy tay cô, giữ chặt, "Gặp chấn lưu thôi."

Tay cô hơi lạnh, cảm giác sợ hãi trong giấc mơ kia vẫn còn hết sức rõ ràng, cô không dám nhắm mắt ngủ tiếp nữa, cứ vậy ngồi tựa vào lưng ghế ngay người.

Thật lâu sau, trong cảm giác rung rinh của chiếc máy bay, thấp giọng hỏi anh, "Có phải em quá tùy hứng rồi không? Không chịu thừa nhận thân phận người nhà họ Tần của mình, như vậy không phải đồng nghĩa với việc vạch ranh giới với nhà họ Tần sao?"

Đường Trạch Thần đối với câu hỏi này của cô chừng như có chút bất ngờ, quay sang tỉ mỉ quan sát cô một lúc mới cười nói, "Chỉ riêng chuyện áp chế cho thân phận của em đến giờ vẫn còn là bí mật, Tần Chiêu Dương cũng đủ mệt đến mức thổ huyết rồi, em nói xem có phải không?"

Thân phận của Tần Noãn Dương thực ra rất dễ tra ra nhưng cho tới bây giờ cũng chỉ là một chút tiếng gió, nổi lên rồi thôi, chỉ riêng điểm này cũng biết đối với chuyện này Tần Chiêu Dương đã bỏ công sức nhiều như thế nào.

Thậm chí là, ngay cả hợp báo công bố chuyện mình chính thức tiếp nhận Giải trí Tinh Quang cũng bị cậu ta đòi lại thật lâu, có thể nhìn ra được đối với Noãn Dương đề ý đến mức nào.

Cô mỉm môi, bởi vì cảm giác sợ hãi chưa hết, đầu hơi đau, sắc mặt cũng có mấy phần tái nhợt.

Đường Trạch Thần để ý thấy sắc mặt cô không tốt, hơi nghiêng người qua, cẩn thận quan sát một hồi sau đó đưa tay lên sờ trán cô, "Em không khỏe sao?"

Tần Noãn Dương lắc đầu, nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lần nữa, sắc mặt đã khôi phục lại mấy phần, "Bị rung lắc hơi khó chịu thôi."

"Đội một lát bay qua chấn lưu là tốt rồi." Đầu ngón tay anh rơi trên cằm cô, nhẹ nhàng xoa xoa giống như đang nựng chú mèo cưng vậy, động tác dịu dàng lại mang theo mấy phần sùng nịch.

Qua không bao lâu thì máy bay bắt đầu ổn định trở lại, quãng đường còn lại bình yên vượt qua.

Lúc này cô mới phát hiện ra hai người đang dựa rất sát vào nhau, sát đến mức đầu gối đang chạm vào đầu gối của đối phương. Cô mặc ít, chỉ là một chiếc váy liền không tay màu kem nhạt dài tới gối, so với đôi chân dài gấu trong chiếc quần tây đen của anh thì đúng là trắng đen khác biệt quá rõ.

Ngay cả chất liệu thượng hạng của chiếc quần tây ấy cô cũng có thể cảm nhận được, càng đừng nói nó mang theo độ ấm tỏa ra từ người anh.

Vành tai Tần Noãn Dương hơi nóng lên, lảng lảng dịch chân ra một chút nhưng mới vừa động chân thì Đường Trạch Thần đã phát hiện ra, ánh mắt rơi

trên bắp chân trắng nõn lộ ra dưới làn váy của cô, dừng lại một chút mới ngẩng lên nhìn cô.

Vừa khéo tiếp viên hàng không đẩy một chiếc xe phục vụ nhỏ đi dọc lối đi để đưa những phần ăn sáng mà vừa nãy vì máy bay rung lắc, không phát cho hành khách kịp đi qua, hai cô gái bên cạnh thấp giọng yêu cầu một phần ăn sáng.

Đợi khi xe đến chỗ Đường Trạch Thần, anh chỉ yêu cầu một tấm chăn mỏng và một ly nước ấm.

Đợi đến khi chăn được đưa đến, anh mở ra, phủ lên chân cô. Ly nước đưa đến có hơi nóng, anh cầm trong tay một lúc rồi mới đưa cho cô.

Lúc Tần Noãn Dương nhận lấy, ánh mắt vô tình lướt qua hai cô gái bên cạnh, lúc này mới phát hiện hai cô đang lén lén lút lút nhìn qua phía này, không khỏi bật cười một tiếng.

Cô đưa tay nắm lấy đầu ngón tay anh, lúc này mới cúi xuống uống nước.

Dòng nước ấm ấy từ cổ họng trượt xuống, ấm từ cổ đến dạ dày, cô thoải mái thở ra một hơi, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

"Lúc nào em quay lại thành phố A?" Đợi cô uống xong anh mới lên tiếng hỏi.

Tần Noãn Dương hơi nhú mày suy nghĩ, rõ ràng là cũng không mấy biết rõ lịch trình làm việc của mình, "Qua mấy ngày nữa chắc quay về vài ngày, phải âm cho vai nữ chính của Thịnh Thế Kinh Hoa là em tự diễn, cần phải phớt âm."

Đường Trạch Thần gật đầu, chừng như ngẫm nghĩ gì đó, không nói thêm nữa.

Cô đợi một lúc vẫn thấy anh không nói gì, bàn tay đang nắm ngón tay anh hơi dùng sức thêm một chút, "Cái kia..."

Anh nghiêng đầu nhìn qua, vẻ rất nghiêm túc nghe cô nói.

Tần Noãn Dương trái lại có chút ngượng ngùng, nói vội, "Sau này em sẽ nhớ bảo Mễ Nhã gửi một phần lịch làm việc của em cho anh."

Nói rồi, quay đầu nhìn về hướng khác, ánh mắt không có tiêu cự, chỉ là có ý không nhìn anh.

Haizz, báo lịch trình làm việc gì đó quả thực có chút xấu hổ nha.

Đường Trạch Thần ngẩng người một thoáng sau đó thấp giọng bật cười, dùng giọng rất nghiêm túc lại rõ ràng để cô có thể nghe thấy được đáp một tiếng, "Được."

Trước khi xuống máy bay, hai cô gái ngồi bên cạnh đồ mặt xô xô đẩy đẩy nhau một hồi, thấy cô sắp xuống máy bay rồi mới lấy hết can đảm gọi, "Tần Noãn Dương."

Tần Noãn Dương quay đầu nhìn lại, thấy là họ, mỉm cười chào, "Chào hai em."

Đại khái là không ngờ cô lại bình dị gần gũi như vậy, hai cô gái ngạc nhiên mà mừng rỡ vô cùng, vội vàng đưa một quyển sổ qua, ánh mắt lấp lánh phát sáng, dè dặt hỏi, "Có thể ký tên cho bọn em không?"

Tần Noãn Dương đang đứng ở cửa nghe vậy, dịch về một bên nhường lối cho người khác rồi cầm lấy quyển sổ và bút của hai cô gái.

Vừa mới định ký tên mới phát hiện không có điểm tựa vào, ký không được, vừa mới định đổi một tư thế khác thì Đường Trạch Thần đã đưa tay vững vàng đỡ lấy quyển sổ từ phía sau.

Ánh mắt của hai cô gái lập tức từ trên người Tần Noãn Dương dời về người đàn ông sau lưng cô, cẩn thận quan sát một lúc nhưng lại chậm chạp không dám lên tiếng hỏi xem có phải là bạn trai của cô hay không.

Tần Noãn Dương nhanh chóng ký tên sau đó đưa quyển sổ lại.

Hai cô gái rõ ràng là rất vui vẻ, cũng thử dò xét xem có thể may mắn hỏi ra được manh mối gì không.

Tần Noãn Dương nhìn Đường Trạch Thần một cái, uyển chuyển cự tuyệt, "Thực xin lỗi, chúng tôi còn có việc gấp."

Xuất phát từ phép lịch sự, hai cô gái đành lùi lại nhường cô đi trước, vừa ra khỏi khoang máy bay, cô khoác tay mình lên tay anh, một tay kéo tay áo anh, không hề có ý muốn né tránh.

Ánh mắt Đường Trạch Thần rơi trên mu bàn tay trắng nõn của cô, kéo nó xuống, trở tay nắm chặt lấy nó trong lòng bàn tay mình.

Xuống máy bay, anh trước tiên đưa cô đến Giải trí Tinh Quang, nơi cô có hẹn với Mễ Nhã. Vốn là định bảo Mễ Nhã đến sân bay đón nhưng vừa nghĩ

tôi không biết chuyến bay có bị trễ hay không, cũng không biết phải đợi bao lâu, vì vậy dứt khoát đổi thành Đường Trạch Thần đưa cô đến công ty.

Không biết có phải trùng hợp hay không, vừa khéo ở cổng công ty gặp được Thẩm Mặc Triết và một đám ký giả, đại khái là lại có tin tức gì mới, Thẩm Mặc Triết vừa mới từ công ty bước ra thì đã bị ký giả vây chặt như nêm cối, một giọt nước không lọt.

Tần Noãn Dương nhìn qua cửa kính xe, đưa tay day day huyệt thái dương, lúc ngược mắt lên nhìn lần nữa thì nhìn thấy xe bảo mẫu của mình đang đỗ cách cửa công ty một quãng.

Cô nhìn thấy ký giả thì cùng lúc đó Lý Mục cũng nhìn thấy, anh ta quay đầu xe, lảng lạng rào một vòng sau đó dừng lại.

Cô quay đầu nhìn lại đám ký giả như ong vỡ tổ kia, vội vàng nói câu tạm biệt với anh sau đó xuống xe chạy ngay về phía xe bảo mẫu của Mễ Nhã.

Đường Trạch Thần thấy cô được Mễ Nhã đón đi, an toàn lên xe bảo mẫu thì cũng bảo Lý Mục nhanh chóng quay về công ty.

Tần Noãn Dương vốn còn định qua gặp Tần Chiêu Dương một chút nhưng ngại cho đám ký giả đằng kia vì vậy quyết định đánh trống lui quân, trực tiếp cùng Mễ Nhã đến bệnh viện một chuyến.

Đợi xe chạy được một đoạn rồi cô mới hỏi, "Thẩm Mặc Triết làm sao vậy? Sao lại bị ký giả vây quanh thế kia?"

"Thẩm Mặc Triết gần đây không phải đã ký hợp đồng đóng một bộ phim của đạo diễn Hạ sao? Chuẩn bị tiến quân thị trường quốc tế đấy. Nhưng không biết tại sao mấy ngày trước trên mạng đột nhiên bị tung ra rất nhiều video, đều là những video không hay ho gì của đạo diễn Hạ."

Nói rồi, Mễ Nhã dừng một chút, sợ cô không hiểu, lại cố gắng tìm cách giải thích, "Chính là mấy vụ quy tắc ngầm với mấy cô diễn viên này nọ á, cả nam diễn viên nữa..."

Tần Noãn Dương biết tiếng tăm lẫn tai tiếng của vị đạo diễn Hạ này, ông ta ở trong giới giải trí thuộc loại có quý nhân phù trợ, một đường thông thuận, có người chống đỡ sau lưng cho đến khi đạt được đỉnh cao, cộng thêm vận khí tốt, mấy năm gần đây quay được mấy bộ phim đều cực kỳ ăn khách, nhất là hai bộ phim điện ảnh gần đây nhất đã bắt đầu tiến quân ra thị trường quốc tế, còn được đề cử trong một số liên hoan phim quốc tế dù chưa đoạt giải.

Nhưng tài lại đi kèm với tật, người này tác phong có chút loạn, không biết kiềm chế, rất nhiều lần truyền ra tin đồn không hay với các cô diễn viên, cho dù ngại vì thế lực chống lưng của ông, giới giải trí trong nước cũng không ít người biết chuyện này.

Sau đó có một lần, ông ta không biết từ đâu có được số điện thoại của Mễ Nhã, trực tiếp gọi đến, từ đó về sau bị Tinh Quang kéo vào danh sách đen.

"...Thẩm Mặc Triết cũng bị liên can sao?" Cô hỏi.

Mễ Nhã hừ một tiếng, lườm cô, "Em nghĩ đi đâu vậy chứ? Bình tĩnh nghe chị nói hết đã. Dù sao thì tổng kết lại là, không biết thần thánh phương nào nhìn vị đạo diễn Hạ này không thuận mắt, hung hăng ra tay day dỗ một phen, cũng thuận tiện ép ông ta không còn chỗ đứng trong giới. Nhưng mấy ngày trước, Weibo của đạo diễn Hạ mới phát thông báo chính thức rằng bộ phim mới nhất của ông do Thẩm Mặc Triết đảm nhiệm vai nam chính, giờ người này đột nhiên biến mất, vậy có khác nào đem mũi súng dòi đến trên người Thẩm Mặc Triết đâu. Cũng khổ, anh ta đang ở thành phố A quay phim, tự dưng quay về đây làm gì chứ?"

Tần Noãn Dương chau mày, có chút lơ đãng hỏi, "Không phải hậu trường của đạo diễn Hạ cứng lắm hay sao? Sao lại có ngày bị người ta chinh thủ thâm thủ kia?"

"Nghe tin đồn là trước đây ông ta vẫn luôn ở thành phố S, em không phải cũng ở đó sao? Sao không biết gì hết vậy?" Mễ Nhã vừa nói xong thì đưa tay tự đánh vào đầu mình một cái, lầm bầm, "Chắc chắn là em không biết..."

Tần Noãn Dương cười cười, không đáp.

Mấy ngày nay cô hầu như đều ở nhà Đường Trạch Thần, chỉ trừ một lần ra ngoài, chính là lần theo anh đi khảo sát việc kinh doanh của trung tâm thương mại kia. Hơn nữa bạn bè cô không có bao nhiêu người, cũng chẳng có ai nói với cô mấy chuyện kia, dĩ nhiên tin tức sẽ lạc hậu hơn người khác rồi.

Mễ Nhã thấy cô thờ ơ, nhìn không được nhắc nhở, "Em đừng có xem thường chuyện này, có tin nội bộ nói vốn dĩ mấy ngày nữa đạo diễn Hạ sẽ gặp Hà Tân Thuận để cô ta casting. Hà Tân Thuận mà đi casting thì vai diễn đó chắc chắn là của cô ta rồi, không lọt ra ngoài được, nhưng tiếc là... một cơ hội tốt như vậy vô duyên vô cớ lại mất rồi, nghe nói mấy ngày nay cô ta vui không nổi, mỗi ngày đều nổi nóng ở phim trường."

Tần Noãn Dương nghe vậy, nhìn cô cười, "Cô ta dám nổi nóng với em?"

Mễ Nhã ngó người, nghẹn lời, "... Được rồi, cô ta không dám."

Trong lúc nói chuyện thì xe đã đến cổng bệnh viện, tiếp tục đi thẳng vào trong rồi dừng lại trước cửa khu nội trú.

Đang là giờ nghỉ trưa nên tương đối vắng vẻ, cô nhanh chóng xuống xe, vẫn là cách ăn mặc giống sáng nay khi ra khỏi sân bay, không dám dừng lại một giây nào, trực tiếp bước vào trong.

Phòng bệnh của Hứa Chính Tân ở tầng 13, lúc tiến vào thang máy, vừa khéo có mấy người nhà của những bệnh nhân khác từ trong thang máy bước ra, cô vội kéo thấp vành nón, bước nhanh vào, ấn số tầng.

Mẽ Nhã nhìn đồng hồ, hỏi cô, "Ăn trưa chưa?"

"Chưa." Tần Noãn Dương lắc đầu, nghiêng người lục trong ba lô trên vai Mẽ Nhã tìm một túi khăn giấy, lấy ra lau mặt, "Chị ăn chưa?"

"Chị tưởng em ăn với Đường tiên sinh nên tự giải quyết rồi." Vừa nói cô vừa lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý Tiểu Lăng, "Tiểu Lăng đang ở gần đây, lát nữa sẽ tới tụ họp với chúng ta, chị bảo cô ấy mang chút gì cho em ăn."

Thang máy vừa lúc tới tầng 13, Tần Noãn Dương gạt đầu, cất bước đi ra.

Hành lang vắng lặng, thi thoảng mới có một bệnh nhân hay y tá đi qua, ai nấy đều vội vàng vàng.

Mẽ Nhã quen đường quen lối dẫn cô đến phòng bệnh, thấy cửa chỉ khép hờ, vừa định đưa tay đẩy vào, còn chưa đụng tới tay nắm cửa thì Tần Noãn Dương đã đẩy tay cô ra, lắc đầu ra hiệu không cần.

Cửa không đóng hẳn, lộ ra một khe hẹp đủ để người bên ngoài nếu đứng ở một vị trí thích hợp thì có thể nhìn hết cả phòng bệnh.

Hứa Chính Dương đang ngồi trên ghế đút cho Hứa Chính Tân ngồi trên giường bệnh ăn cơm, bên cạnh là một y tá đang giúp cậu bé thay bình nước truyền đã hết, cả căn phòng hết sức an tĩnh, chỉ có tiếng từ bộ phim hoạt hình đang chiếu trong tivi vọng ra.

Hứa Chính Tân trong tay cầm chiếc điều khiển, tay kia ôm chiếc máy bay điều khiển từ xa mà lần trước cô cho, từng muống từng muống ăn hết sức ngon, "Anh, anh đi làm có mệt lắm không."

"Không mệt." Hứa Chính Dương lại đút cho em trai một muống sau đó nhìn đồng hồ trên cổ tay, cười hỏi y tá, "Chính Tân có ngoan ngoãn nghe lời chị không?"

"Chính Tân là đứa nhỏ ngoan nhất mà tôi từng gặp đấy, cậu phải đến chơi với cậu bé thường xuyên, còn nhỏ như vậy mà cứ một mình một bóng, thân thể lại đặc thù như vậy, rất ít có bạn nhỏ chịu chơi cùng cậu bé."

"Anh hai phải đi học, còn phải đi làm nữa, rất cực khổ, em ở một mình không sao cả." Hứa Chính Tân cười đến đôi mắt cong cong, chỉ tay vào chén cơm trên tay Hứa Chính Dương, "Anh hai, em nuốt rồi."

Cô y tá cười cười, không nói nữa, ghim bình truyền dịch mới xong thì thu dọn rồi đi ra.

Tần Noãn Dương đứng ở bên cửa, thấy cô y tá đi ra thì hơi cúi thấp đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Y tá của tầng này đều biết tính đặc thù của phòng bệnh này, không chỉ được bác sĩ Phương đặc biệt quan tâm chiếu cố mà người đến thăm đều dường như rất có tiếng tăm hay giàu có bất chấp việc người bệnh và gia đình của người bệnh nằm ở phòng này đều có hoàn cảnh rất khó khăn.

Tần Noãn Dương xuất hiện ở bệnh viện, cho dù là có cẩn thận cách mấy đi nữa thì cũng có không ít người biết đến.

Mỗi tháng ít nhất cô đều đến đây một lần, mười lần thì có hơn một nửa là đến đây thăm bệnh. Cô y tá đó lúc nhìn thấy Mẽ Nhã thì trong lòng đã hiểu rõ mười mười, nhìn hai người cười cười rồi mang khay dụng cụ của mình rời đi.

Mẽ Nhã thấy Tần Noãn Dương đứng trước cửa, dường như hoàn toàn không có ý đi vào thì không khỏi nghi hoặc hỏi, "Cũng đã đến đây rồi, chẳng lẽ em không định vào trong ngồi một lúc sao? Hai ngày trước lúc chị đến thăm, Chính Tân còn hỏi chị lúc nào em đến nữa kia."

Ánh mắt Tần Noãn Dương rơi trên bóng dáng nhỏ nhỏ trên giường, nhẹ thở ra một hơi, "Em thấy mình không vào thì hơn."

Phía bên kia của phòng bệnh có một khung cửa sổ, dù đang kéo rèm nhưng ánh nắng mặt trời vẫn xuyên qua lớp rèm thưa kia chiếu một tầng ánh sáng ảm áp vào phòng, chiếu lên gương mặt dịu dàng của cậu thanh niên ngồi bên cạnh giường khiến cả gương mặt như được tắm trong gió xuân, càng thêm ôn nhuận, nhu hòa.

Bộ dạng của Hứa Chính Dương rất được, ngũ quan đoan chính, chỉ có thân thể hơi gầy yếu một tí khiến cho sắc mặt nhìn cũng hơi nhợt nhạt, chất tóc hơi khô, hoàn toàn không có tinh thần phơi phới, hừng hực sức sống như một thanh niên tuổi cậu nên có. Cả người toát lên một vẻ già dặn trước tuổi, lại có chút tang thương.

Từ nhỏ cậu đã trải quá nhiều chuyện sinh li tử biệt mà rất nhiều người chưa từng trải qua, nếm trải hết những khổ sở, chua xót, ghê lạnh của một kiếp

người.

Mất đi cha mẹ, sức khỏe bản thân cũng không tốt cho lắm nhưng dù sao cũng được chữa lành còn Chính Tân thì sao? Còn nhỏ như vậy mà sinh mệnh đã như ngọn đèn trước gió.

So với Hứa Chính Dương, Hứa Chính Tân bộ dạng xinh xắn hơn nhiều, không biết có phải bởi vì tuổi còn nhỏ hay không mà ngũ quan của cậu bé hợp lại một chỗ cực kỳ khiến người khác ưa thích, mắt, mũi đều có nét giống với anh trai mình nhưng ánh mắt linh động cực kỳ, thuần khiết mà trong trẻo như một dòng suối.

Không biết có phải là vì năm đó khi lần đầu tiên Tần Noãn Dương gặp được hai anh em này ấn tượng quá sâu sắc hay không mà trong lòng vẫn một mực ghi nhớ tình cảnh bơ vơ không nơi nương tựa của hai anh em, vì vậy đối với hai người, cô đặc biệt mềm lòng, không bỏ được.

Cô không chỉ từng cứu giúp hai anh em họ mà còn giúp đỡ rất nhiều bệnh nhân nhi bị sốt môi, hở hàm ếch, bị bạch cầu các loại nhưng chưa có trường hợp nào tự mình đi thăm hỏi giống như hai anh em này. Chỉ riêng đối với họ, cô không làm được chuyện khoan tay đứng nhìn.

Tần Chiêu Dương đã từng nói như thế này, "Em chính là một người quá hạnh phúc, bất kể làm chuyện gì cũng sẽ có người chìa ra một bàn tay giúp em, nếu như vẫn còn chưa đủ sức thì vẫn còn cả nhà bên cạnh, cho dù em muốn ngã một cái hoặc chịu chút thiệt thòi chắc cũng khó. Vì vậy nên mới có chuyện em thấy người ta hoàn cảnh bi thảm như vậy liền nhìn không được muốn ra tay giúp nhưng em có nghĩ, người có hoàn cảnh bi thảm hơn Hứa Chính Dương ngoài kia còn nhiều lắm, em có quản nổi không?"

Cô quản không nổi, cô hiểu rất rõ bằng sức của một mình mình thì quá yếu, cô cần một cơ cấu, một sân chơi, đây mới là ước nguyện ngay từ đầu của cô.

Mẽ Nhã thấy cô nhìn hết sức chăm chú, cũng không tiện thúc giục, một lúc sau đưa tay lên nhìn đồng hồ, thấp giọng kêu một tiếng, "Nếu như không vào, vậy chúng ta đi thôi. Đợi lát nữa ăn cơm xong thì cũng đến giờ ra sân bay rồi, em đã nghỉ mấy hôm rồi, lịch làm việc rất căng."

Cô gật đầu, vừa mới định xoay người rồi đi thì ở bên trong, Hứa Chính Dương mới vừa dứt xong cơm cho em trai như có linh tính, ngược mắt lên nhìn, vừa khéo nhìn thấy cô, vội vàng đặt chiếc chén trên tay xuống từ đầu giường, thấp giọng nói với Hứa Chính Tân gì đó sau đó đứng dậy đi ra.

Hứa Chính Tân lúc này mới nhìn thấy Tần Noãn Dương, trong mắt xẹt qua một tia mừng rỡ, không ngừng vẫy cánh tay gầy gò, "Chị Noãn Dương."

Tần Noãn Dương bước lên một bước rồi như nghĩ tới gì đó, còn chưa đi vào, chỉ nhìn cậu bé cười cười, cũng vẫy tay với cậu.

Hứa Chính Dương vốc dáng cao ráo nhưng thân hình khá gầy gò, chiếc áo thun khoác trên người có chút rộng thùng thình, lúc thấy cô qua trên mặt còn có chút ngượng ngùng, khi đi đến trước mặt cô mới mỉm cười chào, "Chị đến rồi."

Tần Noãn Dương cũng cười với cậu, "Ừ, vừa khéo đi ngang qua đây, vào thăm một chút."

Hứa Chính Dương thoáng sùng sốt, ý cười trên môi vội thu liễm lại, "Nếu chị bận thì không cần qua đây đâu, có thời gian không bằng nghỉ ngơi nhiều một chút."

Mẽ Nhã tới tới lui lui quan sát hai người một lúc, thấy hai người rõ ràng là có chuyện muốn nói với nhau vì vậy tìm đại một cái cớ rồi vào phòng chơi với Hứa Chính Tân.

Dãy hành lang dài vắng lặng, chỉ có hai người họ đứng trước cửa phòng, trầm mặc nhìn nhau.

Ánh mặt trời bên ngoài phủ suốt dãy hành lang một vàng sáng nhàn nhạt, tia nắng rơi trên làn da hơi nóng, cô xoa xoa cánh tay, đi đến một băng ghế dài ngồi xuống, thấy cậu thiếu niên vẫn còn đứng thì đưa tay chỉ vào vị trí bên cạnh mình, "Ngồi xuống, chị có chuyện muốn nói với em."

Hứa Chính Dương cúi đầu nhìn xuống cô một cái rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Em đang đi làm ở đâu?" Cô tháo kính râm xuống, gấp nó rồi giữ trong lòng bàn tay, ngược mắt nhìn cậu thanh niên ngồi bên cạnh, giọng nghiêm nghị nói, "Chị muốn nghe lời nói thật."

Hứa Chính Dương mỉm môi, một lúc sau mới đáp, "Buổi sáng đi giao báo, bởi vì bình thường sáng có lớp nên cũng không làm được việc gì ổn định, nếu không có giờ học thì đi phụ việc vặt, nói chung là ở đâu có việc thì làm thôi. Buổi tối làm phục vụ ở quán Karaoke, cuối tuần thì làm gia sư."

Tần Noãn Dương cười cười, "Vậy một ngày có thể kiếm được bao nhiêu?"

"Mỗi ngày được chừng hơn một trăm, nhưng không phải mỗi ngày đều được lấy tiền." Nói rồi, như lại sợ cô nghĩ nhiều, lại bồi thêm một câu, "Giờ em rất thích cuộc sống thế này, lúc ăn cơm cũng có thể dành chút thời gian đến thăm Chính Tân, rất tốt, chị không cần phải lo lắng cho em."

Tình hình của Hứa Chính Dương, thực ra Mẽ Nhã có nói với cô.

Ngoại trừ giờ lên lớp, cậu còn bận làm bài tập, sau khi Hứa Chính Tân phải thường xuyên trụ lại bệnh viện, ngay cả phòng thuê cậu cũng trả lại, buổi tối đến bệnh viện ngủ tạm.

Trong phòng bệnh của Hứa Chính Tân có một chiếc giường phụ nhưng rất nhỏ, Hứa Chính Dương không phải rất cường tráng nhưng vóc dáng cũng cao, chen chúc trên chiếc giường nhỏ như vậy, ngủ cũng không phải tốt lắm.

Về sau Phương Tử Duệ biết chuyện này, tự bỏ tiền túi mua cho cậu một chiếc giường gấp. Bệnh viện cũng biết hoàn cảnh khó khăn của cậu, hỗ trợ một phần tiền thuốc men nhất định nhưng cho dù như vậy, chi phí chữa trị cho Hứa Chính Tân cũng là một khoản tiền khổng lồ.

Sau năm 18 tuổi thì Hứa Chính Dương đã từ chối nhận phí sinh hoạt từ Tàn Noãn Dương, toàn bộ phí sinh hoạt của cậu đều từ khoản tiền làm thêm ít ỏi kia chống đỡ.

Tàn Noãn Dương cũng không cố chấp nhưng từ sau khi Hứa Chính Tân phải nhập viện lần nữa thì cô lại bắt đầu gửi tiền thuốc men giúp cậu bé, cũng từng nói với Hứa Chính Dương để cậu chuyên tâm học hành thôi nhưng cậu thiếu niên này trong xương cốt cũng có một phần ngạo khí, những chuyện trong phạm vi năng lực của mình, cậu vẫn cố gắng chống đỡ gia đình nhỏ của mình.

Tàn Noãn Dương thờ dài một tiếng, cũng không nói nhiều nữa, "Vậy em đừng bỏ bê chuyện học hành đây, càng không được phép có suy nghĩ từ bỏ việc học. Em còn có tiền đồ, sau này còn phải chăm sóc cho Chính Tân."

Mỗi Hứa Chính Dương mấp máy, chừng như muốn nói gì đó nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo mà thấu triệt kia của cô, chậm chạp một lúc, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

"Tình hình sức khỏe của Chính Tân có hơi tệ nhưng nhất định có thể chữa khỏi." Ngẫm nghĩ một chút, cô lại nói tiếp, "Không phải khoảng thời gian này Chính Tân sẽ được cho xuất viện sao? Nếu như quay bộ phim này xong, chị định đón cậu ấy về nhà chị ở mấy ngày, em xem có được không?"

"Vậy làm phiền chị rồi." Hứa Chính Dương cười nói, biết rõ cô là muốn dùng cách khác giúp mình chia sẻ một chút gánh nặng, cũng thẳng thắn tiếp nhận, không cự tuyệt.

"Còn chuyện này nữa..." Cô ngừng một chút, giọng điệu nghiêm nghị hơn mấy phần, "Nếu như Chính Tân thật sự có vấn đề gì, em nhất định phải báo cho chuyện biết, lỡ như có gì không hay xảy ra, lúc đó em hối hận cũng không kịp, cậu bé là người thân duy nhất của em trên thế giới này."

Hứa Chính Dương ngược mắt lên nhìn cô, trong đáy mắt là sự buồn bã và bất lực cố đè nén nhưng sau đó, rất trịnh trọng mà gật đầu, "Em biết rồi."

Tàn Noãn Dương từ đầu đến cuối không hề tiến vào phòng bệnh, chỉ bảo Mễ Nhã tận lực giãn lịch làm việc của cô xuống ít nhất, đợi bộ phim « Dạ Trường An, phù thể loạn » quay xong, cô cần nghỉ ngơi một thời gian.

Cô cần thời gian trống để bầu bạn với người nhà, cũng cần thời gian để bản thân thả lỏng một chút, tinh thần và thân thể nghỉ ngơi tốt rồi mới có thể tiếp tục một bước nữa trong kế hoạch.

Ngồi lên xe không bao lâu thì Tiểu Lăng mang một túi lớn thức ăn mua ngoài vội vàng chạy đến.

Bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, chiếu đến mức gương mặt trắng trẻo của cô ấy hồng một mảng lớn, hơi thở dồn dập, lúc đưa chiếc túi đến trước mặt cô, thờ hào hển đến mức nói một câu cũng không trọn, "Cái này... là com chiên Dương Châu..."

Đối với chuyện ăn uống, Tàn Noãn Dương trước giờ cũng không quá kén chọn, cầm một chai nước suối chưa ai uống đưa qua, ra hiệu cho cô ấy uống trước một ngụm rồi nói tiếp.

Đang chuẩn bị ăn thì Mễ Nhã chợt đưa tay ngăn chiếc muỗng trên tay cô lại, dùng điện thoại của cô nhanh lẹ chụp lại mấy tấm hình, up lên Weibo, kèm theo là một biểu tượng thèm ăn.

« Món com chiên nhiều dầu mỡ thế này cũng chỉ có Noãn Dương của chúng ta dám ăn, ăn xong còn dám không bị mập. »

Tàn Noãn Dương mới vừa xúc một muỗng com cho vào miệng, nhìn thấy câu này suýt nữa thì bị com làm nghẹn chết nhưng không nói gì, chỉ nhìn Mễ Nhã một cái rồi buồn bực cúi đầu ăn tiếp, cô đói muốn chết rồi!

Mễ Nhã thấy cô ăn vội vàng như vậy, lại cảm thán một câu, "Đường Đường tiền sinh làm bạn trai của em kiểu gì vậy? Cũng không chịu cho em ăn no một bữa rồi hăng đưa đến đây..."

Lời vừa nói dứt thì điện thoại của Tàn Noãn Dương vang lên âm báo có tin nhắn.

Cô liếc qua màn hình một cái, khóe môi nhẹ nhàng câu lên.

Là tin nhắn từ Đường Trạch Thần, chỉ một câu: « Anh còn chưa được ăn, cho anh ăn ké mấy miếng nhé? »

Rõ ràng là đã nhìn thấy dòng status kia của cô nên mới gọi tin nhắn đến.

Tàn Noãn Dương nhấc tay lên nhìn đồng hồ, cũng đã sắp hai giờ chiều rồi, giờ này mà còn chưa ăn com?

Nghĩ nghĩ, gọi một cuộc điện thoại qua, đầu bên kia chỉ vang lên hai hồi chuông là đã bắt máy.

"Anh còn đang bận à?"

"Ừ." Đường Trạch Thần nhìn đồng hồ hiển thị trên bàn, có chút đau đầu day day huyết thái dương, "Mấy giờ thì em lên máy bay?"

"Còn sớm, chuyến bay 4 giờ rưỡi." Cô lấy đĩa gấp một gấp củ cải, "Anh mau đi ăn cơm đi."

Đường Trạch Thần nhún mày, động tác trên tay không hề dừng lại, mắt nhìn đồng hồ, tay cầm bút máy lưu loát ký tên mình lên đó, "Anh còn bận lát nữa, đều là văn kiện mấy ngày nay không giải quyết tích lũy lại."

Tần Noãn Dương nghe nói còn một lúc nữa, đầu mày bắt đầu chau lại, "Gấp lắm à?"

"Cũng không hẳn." Anh lờ ỉm mà ý nhiều, "Chẳng qua là anh có thói quen làm cho hết việc rồi mới ăn cơm."

Mễ Nhã thấy cô đang nói điện thoại, đề thấp âm thanh nói với tài xế chạy đến sân bay, cô vừa khéo nghe được câu này, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng, thầm suy tính một chút tính khả thi của nó sau đó nói với người ở đầu bên kia điện thoại, "Em không thích ăn món này."

Đề tài của cô chuyển quá nhanh, Đường Trạch Thần mất mấy giây mới đuổi theo kịp tiết tấu của cô, "Không thích? Vậy thích ăn cái gì, anh bảo hội quán làm rồi đưa qua cho em."

Tần Noãn Dương có chút buồn bực nhắm mắt lại, lại hỏi, "Em không thích ăn món ăn của hội quán, ăn một mình không có chút khẩu vị nào hết."

Đường Trạch Thần đang cầm bút trong tay, lúc nghe được câu nói này, ngòi bút nặng nề rạch một đường trên giấy, lực mạnh đến nỗi làm giấy rách toạc một đường.

Trước mắt giống như đang hiện lên hình ảnh cô đang cắn môi, trong vẻ dỗi hờn có một chút thẹn thùng, một chút quẫn bách, có chút bối rối, nhất thời không nhìn được thấp giọng bật cười một tiếng, hỏi, "Vậy em muốn thế nào?"

Nghe thấy đầu bên kia truyền lại tiếng cười trầm thấp êm tai của anh, Tần Noãn Dương bỗng dừng bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng nói, "Em nghe nói gần sân bay có một nhà hàng mới mở, mùi vị không tệ... Anh có hứng thú qua đó thử món ăn không? Em mời."

Đường Trạch Thần nhìn đồng hồ sau đó rất quả đoán gạt chồng văn kiện mà trợ lý mới vừa đưa qua sang một bên, đặt bút xuống, day nhẹ cái trán đang ần ần đau, thấp giọng nói, "Những chuyện thế này, em nói thế nào thì là thế ấy. Giờ anh qua đó, nếu như em đến trước thì đợi anh một chút."

Tần Noãn Dương không giấu được sự vui vẻ trong lòng, khoe môi nhẹ câu lên, rất thoải mái đáp một tiếng, "Dạ được, em đợi anh."

Từ bệnh viện đến sân bay so với từ tập đoàn Trạch Thành đến sân bay nhanh hơn rất nhiều vì vậy, dĩ nhiên không hề ngoài ý muốn, Tần Noãn Dương đến nhà hàng kia trước.

Mễ Nhã biết cô muốn cùng Đường Trạch Thần ăn cơm, sau khi cùng cô vào đó, sắp xếp một phòng riêng ở lầu hai thì dẫn theo Tiểu Lăng rời đi.

Cô đợi không lâu lắm đã thấy Đường Trạch Thần đến.

Trưa nay lúc rời đi, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhưng giờ gấp lại thì đã đổi thành áo sơ mi đen.

Tần Noãn Dương thích nhìn anh mặc sơ mi trắng, cứ luôn cảm thấy người đàn ông này mặc màu sắc thuần khiết sạch sẽ như màu trắng luôn mang lại một sự hấp dẫn không thể hình dung bằng ngôn ngữ, không ngờ là anh lại càng thích hợp với màu đen hơn.

Màu đen khiến làn da anh thoát nhìn trắng hơn một chút, diện mạo như cây ngọc trong gió, ngay cả một đoạn cổ tay lộ ra dưới tay áo sơ mi cũng giống như được phủ một tầng ánh sáng trắng ấm áp. Cả người thoát nhìn khí vũ hiên ngang, lại có thêm một phần quý khí, càng thêm tôn lên khí độ ưu nhã, thành thực, ôn trọng của anh.

Lúc anh vào thì món ăn đầu tiên mà cô chọn cũng được nhanh chóng dọn lên.

Ngoại trừ hai món ăn mà cô thích, ba món còn lại đều gọi theo khẩu vị của anh, ngay cả cơm cũng là do cô cố ý dặn dò nhà hàng nấu mềm một chút.

Cô vẫn luôn nhớ dạ dày của anh không tốt.

Đường Trạch Thần nhìn những món ăn được dọn lên, trong lòng càng thêm hiểu rõ mấy phần, trong mắt ý cười càng sâu, "Một mình ăn không thấy thèm, vậy anh đến rồi, còn không mau cầm đũa lên đi."

Tần Noãn Dương lờm anh một cái, nhấp một ngụm trà, lúc này mới nói, "Anh đừng nói với em là anh không biết em đang tìm cơ."

Đường Trạch Thần nhìn không được nữa, câu môi cười.

Khoảng thời gian này, tần suất anh cười đoán chừng so với một năm qua còn nhiều hơn, ở trước mặt cô sớm đã không còn vẻ lạnh mạc xa cách như lúc đầu mới quen nữa, đầu mày cuối mắt đều mang theo một tia nhu hòa, cho dù là không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn như vậy cũng khiến người ta có cảm giác đặc biệt gần gũi.

"Anh đến không phải bởi vì cái cơ của em." Anh cầm thực đơn bên cạnh lướt qua một lượt, còn không quên trêu chọc một câu, "Anh đến là vì muốn chứng minh xem có phải sắc đẹp có thể thay cơm được không?"

Nói rồi, anh ngừng đầu lên nhìn cô một cái, đáy mắt luông ánh sáng kia càng thêm rực rỡ, "Giờ cảm thấy câu nói đó thực sự có lý."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Nói rồi, anh ngừng đầu lên nhìn cô một cái, đáy mắt luông ánh sáng kia càng thêm rực rỡ, "Giờ cảm thấy câu nói đó thực sự có lý."

Tần Noãn Dương da mặt mỏng, bị trêu chọc một hồi vành tai gò má đều nóng lên, trên mặt bắt đầu xuất hiện một mạt màu hồng phấn. Cô lấy tay bụm mặt, vừa thẹn vừa giận lườm người đàn ông một cái.

Đường Trạch Thần bị ánh mắt ấy quét qua, lòng bỗng mềm như một vũng nước dù trên mặt vẫn một vẻ bình thản như không. Anh đặt quyền thực đơn xuống, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, lại gọi thêm một món canh, một món rau, món rau anh chọn mùi vị thiên về chua cay, là vị mà cô thích.

Tần Noãn Dương nuốt xuống một miếng sườn xào chua ngọt, thấy lại lên tiếp hai món ăn, không khỏi há hốc miệng, "Nhiều như vậy sao? Liệu có ăn hết không?"

"Thời gian còn dài, em từ từ ăn. Giờ lót dạ trước đã, đang đói ăn nhanh không tốt đâu. Bữa ăn trên máy bay chất lượng không tốt, chắc chắn em không ăn, lúc đến thành phố B chắc chắn đã qua giờ cơm tối rồi, đợi đến khách sạn thì muộn quá, không thích hợp ăn nhiều." Nói rồi, anh đem những đĩa thức ăn trên bàn bày lại một lần nữa.

Những món cô thích toàn bộ đều đặt trước mặt cô, sau đó mới cầm đũa lên cùng cô ăn cơm.

Số lần Tần Noãn Dương cùng Đường Trạch Thần ăn cơm thực ra không ít nhưng mỗi lần hầu như đều ăn cơm Trung, trước đây anh cũng để ý đến khẩu vị của cô, lúc đầu cô chỉ cho rằng đây là sự chu đáo của anh, nhưng lúc này mới phát hiện, ngay từ lúc bắt đầu thì đã động lòng với cô rồi, vì động lòng nên mỗi một chi tiết nhỏ đều sẽ để ý.

Cô là người thích những chi tiết nhỏ, một khi công kích đúng vào những chi tiết nhỏ đó thì lập tức quân lính tan rã.

Ăn xong bữa cơm thì đã gần 3 giờ, lần này cô thật sự đói lắm, ăn được một lúc hai chén cơm nhỏ, vốn còn tưởng gọi quá nhiều thức ăn, ai ngờ cuối cùng phần lớn đều chui vào bụng cô hết.

Đợi Tần Noãn Dương ăn no đặt đũa xuống, lúc này mới có chút lúng túng nói, "Cái này... cái này... hôm nay em hơi đói..."

Đường Trạch Thần nhìn cô một cái, gạt đầu, ung dung hỏi, "Thêm một chén nữa nhé?"

Haizz, dạ dày cô to đến mức đó sao... còn thêm một chén nữa?

"Em ăn no rồi."

Đường Trạch Thần lúc này mới nhấc tay nhìn đồng hồ, "Còn hơn một tiếng nữa, ngồi lại đây với anh nhé?"

Tần Noãn Dương thực ra cũng có ý này nhưng câu này từ miệng anh nói ra, không hiểu sao tự dưng lại có thêm một tia ái muội, cô cố ý giả vờ như đầu tranh tâm lý một lúc lâu sau mới thỏa hiệp, "Được thôi."

Đường Trạch Thần làm sao không nhìn ra được chút tâm tư nhỏ đó của cô, nhìn một chút khoảng cách giữa hai người đang bị ngăn bởi chiếc bàn ăn, chau mày, "Vậy em còn không ngồi qua đây?"

Tần Noãn Dương nhất thời lệ rơi đầy mặt...

Thực ra từ sau bữa tối mất điện ở thành phố S kia, bầu không khí giữa hai người ngoại trừ càng lúc càng hài hòa ra thì chính là trở nên càng lúc càng vi diệu.

Trái với vẻ thắc thom của Tần Noãn Dương, Đường Trạch Thần thần sắc bình thản tự nhiên, hoàn toàn không nhìn ra chút dị thường nào, đợi khi cô ngồi sát lại rồi, cầm điện thoại mở Weibo ra, sau khi đăng nhập, mở ra cửa sổ chat riêng đưa cho cô xem.

Tần Noãn Dương có chút nghi hoặc, sau khi cầm điện thoại xem cẩn thận rồi, suýt nữa thì ngất...

Tô Hiểu Thần thích vẽ tranh, về sau cũng chính thức bước vào giới vẽ tranh, sau khi vào giới hội họa không lâu thì có lập riêng một tài khoản Weibo tên là « Tiểu tiểu Tô của nhà Dương Dương ».

Tuy rằng Tàn Noãn Dương đối với cái nick Weibo này của Tô Hiểu Thần cực kỳ "không đành lòng nhìn thẳng" nhưng ngại vì « quan hệ thân thích », sau khi hoạt động triển lãm của Tô Hiểu Thần thành công thì dùng nick Weibo VIP của mình theo dõi cô, cũng trở thành bạn bè của nhau qua nick này, sau đó còn ở trên Weibo giúp cô tuyên truyền quảng bá một lần.

Nhưng giờ khi nhìn thấy đoạn chat giữa Tô Hiểu Thần và Đường Trạch Thần thì vẫn không nhận được, thật sự muốn đâm đầu vào tường cho xong.

Đoạn chat thế này:

Tiểu tiểu Tô của nhà Dương Dương: Chào Đường tiên sinh, tôi là Tô Hiểu Thần.

Trạch Thành: Chào cô.

Tiểu tiểu Tô của nhà Dương Dương: Tại sao không dùng nick VIP thực vậy? Noãn Dương nhà chúng tôi có nhiều fan như vậy mà anh chỉ có một người, sau này nếu như công khai tình cảm thì rất bất tiện.

Trạch Thành: Nói cũng phải.

Tiểu tiểu Tô của nhà Dương Dương: Anh cũng cảm thấy tôi nói có lý đúng không? Tôi nói này, đối với người đứng trên thân đàn như Noãn Dương nhà chúng tôi, anh đối với cô ấy không dùng nhiều tâm tư là không được đâu.

Trạch Thành: Chẳng hạn như?

Tiểu tiểu Tô của nhà Dương Dương: « biểu tượng xấu hổ » tuy rằng bây giờ đang là chế độ giáo dục bắt buộc chín năm nhưng ăn cơm ở nhà ăn hay mưa đồng phục đều phải tự mình bỏ tiền túi.

(*** Ý em Thần là nếu Đường Trạch Thần muốn có thông tin của Tàn Noãn Dương thì phải hối lộ em í.)

Trạch Thành: Mãn Hán toàn tịch.

Tiểu tiểu Tô của nhà Dương Dương: Ha ha ha, tôi biết mà, Đường tiên sinh ngài chính là người có tấm lòng rộng rãi. Thói quen sinh hoạt, giờ giấc nghỉ ngơi hay thậm chí ngày đèn đỏ của Noãn Dương nhà chúng tôi, tôi đều biết rất rõ ràng.

Trạch Thành: Thẻ hội viên VIP của hội quán TC, hoàn toàn miễn chi phí ở đó.

Tiểu tiểu Tô của nhà Dương Dương: Đường đại thần anh chờ nha, tôi lập tức gửi email cho anh!!!

Tàn Noãn Dương đọc xong, trên mặt khó tránh khỏi vẻ bất đắc dĩ, "Sao cô ấy lại biết anh là..."

"Trên Weibo, số người có theo dõi qua lại với em cũng chỉ có mấy người, thân phận của anh cũng không khó đoán." Anh cong môi cười, đầy mắt u tình như sáng bừng lên trong nụ cười ấy, "Em nói xem, nếu như anh nhận được email ấy, anh có nên mở nó ra xem không?"

Tàn Noãn Dương tức tối nhấc tay anh lên, ở trên mu bàn tay không nặng không nhẹ cắn một cái, "Anh chỉ biết ăn hiếp người khác."

Tay Đường Trạch Thần bị những răng nhỏ nhỏ của cô nghiền, không đau, trái lại có chút ngứa ngáy, dứt khoát nhấc tay ôm cô lên đặt ngồi trên đùi mình, "Anh ăn hiếp ai?"

Tàn Noãn Dương nếu như nói người bị ăn hiếp là chính mình, cô không hề hoài nghi một giây tiếp theo sẽ nghe anh dùng giọng cực kỳ đường hoàng nói, "Vậy anh để em ăn hiếp ngược lại."

Tình huống thế này, cuối cùng người chịu thiệt cũng chỉ là cô.

Thấy cô không nói gì, Đường Trạch Thần nắm lấy tay cô giữ nó trong lòng bàn tay mình, vẻ mặt bình thản, duy chỉ có một tia sáng ngăm đang xao động trong đáy mắt tiết lộ tâm tình của anh.

Anh dùng giọng cực kỳ ung dung nói, "Tô Hiểu Thần nhân vật đại V này nhắc nhở anh một chuyện, em có nhiều fan như vậy, không tuyên truyền một chút thì đúng là lãng phí."

Anh tự dung chuyển đề tài khiến Tàn Noãn Dương cũng trở nên nghiêm túc hẳn, cũng không để ý tư thế hiện giờ của hai người quá mức ái muội, cứ vậy để anh ôm trong ngực, chăm chú ngược nhìn anh.

Đường Trạch Thần bị cô nhìn đến mức trong lòng có chút ngứa ngáy, cứ giống như ai đó đang cầm một cọng lông vũ không ngừng phe phẩy trong lòng ngực anh, cảm giác ngứa ngáy, rạo rức ấy trực tiếp truyền đến tận đáy lòng.

Anh dùng ngón tay trở nhẹ nhàng mà sát môi cô, giọng vẫn ung dung như thường, "Không có chuyện gì chỉ cần làm một lần là xong được, chuyện của quỹ tương trợ nếu nhìn xa một chút thì là một chuyện rất lâu dài. Em có thể từ từ tích lũy sự tin tưởng của công chúng, anh biết có một nhà từ thiện rất

được tin nhiệm, cũng đã cho Lý Mục đi tìm hiểu rồi, số điện thoại cũng đã đưa cho Mễ Nhã để cô ấy đi liên hệ với người đó."

Ngừng một chút, anh lại nói, "Việc này không thể vội vàng được, em có thể tìm hiểu cho thật kỹ hoạt động của những quỹ tương trợ khác rồi mới tính toán phần của mình. Dù sao thì chuyện như thế nào, mấu chốt do em quyết định."

Tối hôm đó sau khi Tần Noãn Dương thắng thắn với anh tâm nguyện của mình, Đường Trạch Thần cũng không có biểu đạt gì nhiều, cô vẫn cứ nghĩ là anh không để chuyện đó vào lòng, chỉ xem như mình tìm một nơi tin cậy, một lần trút ra hết những tâm sự, tâm nguyện và áp lực của bản thân mà thôi.

Ai ngờ là anh đã bắt đầu vì cô làm được rất nhiều chuyện rồi.

Cô chớp chớp mắt, đáy mắt đã hơi có chút ẩm ướt, đưa tay vòng qua cổ anh, tựa đầu vào, nhẹ nhàng cọ vào sườn mặt của anh mấy cái, "Cám ơn anh."

Bàn tay đang nắm tay cô của Đường Trạch Thần siết chặt hơn một chút, thấp giọng cảnh cáo, "Không cần khách sáo với anh, câu nói này anh không muốn lặp lại một lần nữa đâu."

Tay Tần Noãn Dương bị anh bóp đến đau điếng, xuyết xoa một tiếng, trên mặt càng thêm một tia ủy khuất.

Chút buồn bực vừa mới dâng lên trong lòng Đường Trạch Thần kia ngay lập tức bị ánh mắt ấy của cô dập tắt, lực đạo trên tay cũng theo đó mà thả lỏng ra, ngón tay cái càng thêm dịu dàng xoa xoa chỗ vừa mới bị chính mình bóp.

"Người khác đối xử tốt với em, em chắc chắn sẽ bày tỏ một chút lòng biết ơn của mình..." Tần Noãn Dương dừng lại một chút như suy nghĩ một ví dụ, "Hiếu Thần đối xử tốt với em, em sẽ mua cho cô ấy món tôm non viên mà cô ấy thích ăn. Người khác đối xử tốt với em, em chỉ ít sẽ nói một tiếng cảm ơn, bằng không cứ luôn cảm thấy mình không không đưa tay nhận lòng tốt của họ..."

Đường Trạch Thần lúc này mới bắt được trọng điểm, ánh mắt hơi nheo lại một cách nguy hiểm, "Anh là người khác sao?"

Tần Noãn Dương thoáng sửng sốt, càng không dám ngẩng đầu lên, rầu rĩ giải thích, "Không phải, anh... anh là dạng nhiều tiền nhiều của đến mức em chỉ có thể dùng nói cảm ơn mới không tỏ rõ bản thân quá dung tục..."

Cách nói này... thực sự rất chuẩn mực.

Đường Trạch Thần thấp giọng cười ra tiếng, nói như dụ dỗ, "Thực ra anh rất thiếu một thứ."

Tần Noãn Dương biết đây là một cái hố nhưng trước mắt dường như chỉ có một con đường, chính là cho dù thấy phía trước là cái hố mà vẫn phải nhắm mắt nhảy vào, tâm tình có chút ảo não, "Thiếu cái gì..."

"Mỹ sắc của bạn gái."

Tần Noãn Dương: "..."

Trầm mặc một chút, cô một tay bưng lấy mặt người đàn ông, ngẩng đầu lên hôn một cái lên má anh rồi nhanh như chớp lùi lại.

Đường Trạch Thần hài lòng nường mảy, gắng gượng đè nén cảm giác xao động trong lòng, từ nắm tay chuyển thành choàng qua eo cô, "Đi thôi, anh tiễn em ra sân bay."

Tần Noãn Dương lúc này mới nhìn đồng hồ, thật sự không còn sớm nữa rồi.

Sau khi Mễ Nhã gọi điện thoại được cho Tần Noãn Dương thì nhanh chóng báo vị trí phòng chờ dành cho khách VIP rồi vội vàng ngắt máy, quay sang Tiểu Lăng nói với vẻ ranh mãnh, "Chú ý chú ý, có muốn cược một ván không? Chị cảm thấy môi của Noãn Dương chắc chắn bị cả đám muối thì nhau đột kích, nhất định rất sung."

Tiểu Lăng nghi hoặc phân tích, "...người có danh tiếng có địa vị như Đường tiên sinh liệu có ở trong phòng bao cần đến môi chị Noãn Dương sung lên không?"

Mễ Nhã lườm cô nàng một cái, "Ngốc à, cho nên mới bảo em cược với chị."

Tiểu Lăng do dự một thoáng, "...vậy em đặt 10 tệ."

Mễ Nhã: "... 10 tệ thì mua được cái gì?!"

Ờ, nếu mà thực sự muốn mua thì « áo mưa » có thể mua được mấy cái!!!

Còn đang đùa pha thì nhìn thấy Tần Noãn Dương và Đường Trạch Thần cùng nhau bước vào, nhất thời nụ cười trên mặt so với mặt trời lúc này còn sáng lạn hơn mấy phần, "Đường tiên sinh!"

Đường Trạch Thần gật nhẹ đầu như đáp lại.

Trong lòng Tần Noãn Dương còn đang có chuyện, chính là lúc bước ra khỏi phòng bao, nhìn thấy nhân viên phục vụ thu dọn chén đĩa trên bàn mà trong đầu nảy ra một suy nghĩ.

Cô còn nhớ lúc trưa khi nhìn thấy Hứa Chính Dương, nói chuyện mấy câu với cậu ấy, cậu ấy nói ngoại trừ lúc phải đến lớp ra thì đều làm những công việc tạm thời, nhưng công việc tạm thời thì tới lui cũng chỉ có mấy việc vặt đó, cho dù tất cả thời gian rỗi của cậu ấy đều dùng để kiếm tiền thì số tiền kiếm được trong một ngày căn bản không đủ cho hai người dùng.

Hơn nữa công việc tạm thời ngắn quá nhiều thời gian, trách nhiệm cậu ấy phải gánh trên vai vốn đã rất nặng rồi, thời gian ở bên cạnh Chính Tân bị rút ngắn chẳng còn bao nhiêu. Cô đang nghĩ, nếu như có thể sắp xếp cho Hứa Chính Dương một công việc thích hợp với cậu ấy, tiền lương lại khá hơn một chút thì chắc là cuộc sống sẽ thoải mái hơn ít nhiều.

Giải trí Tinh Quang bởi vì cần phải giao tiếp rộng với bên ngoài, người người đều tinh anh trong tinh anh, lượng công việc cũng rất lớn, cô trước đây cũng từng suy nghĩ qua, căn bản là không thể sắp xếp cho Hứa Chính Dương bất kỳ công việc nào ở đó nhưng ở chỗ của Đường Trạch Thần thì khác.

Còn đang xuất thần thì chợt cảm thấy đầu mình bị ai đó gõ nhẹ một cái, cô ngược mắt nhìn lên, thấy Đường Trạch Thần đang chau mày hỏi, "Đang nghĩ cái gì mà tập trung vậy?"

Trước khi lướt qua đại não suy nghĩ thì câu trả lời đã bật thốt ra khỏi miệng Tần Noãn Dương, "...Anh còn thiếu mỹ sắc không?"

Câu hỏi vừa dứt, cô áo não đến mức suýt nữa thì cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Đường Trạch Thần trái lại có chút kinh ngạc nhưng đáy mắt ý cười bắt đầu lan ra một cách không thể khống chế, lẳng lặng đưa mắt uy hiếp hai bóng đèn cao áp đang đứng bên cạnh.

Mễ Nhã và Tiểu Lăng hai người lập tức cực kỳ biết điều lùi lại, duy trì một khoảng cách an toàn, người thì lướt Weibo, người thì cầm cúi chơi game, cố gắng giảm cảm giác tồn tại của mình xuống đến mức thấp nhất.

Người đàn ông trầm ngâm một chút mới trả lời cô, "Mỹ sắc cung không đủ cầu, phải tùy thời tùy lúc cung cấp thêm."

"Vậy anh biết Hứa Chính Dương mà, phải không? Cậu ấy..." Cô cắn môi, có chút khó mở lời.

Đường Trạch Thần tuy không hiểu ý của cô cụ thể là gì nhưng mười phần cũng đoán được tám chín, "Tâm lý lẫn sức khỏe đều không có vấn đề, Phương Tử Duệ lần trước còn sợ cậu ấy vì chuyện của em trai mình mà trong lòng có gút mắc, còn cố ý sắp xếp một bác sĩ tâm lý đến nói chuyện với cậu ấy."

"Chính Dương vậy mà chịu à?" Cô không dám tin hỏi lại.

Lòng tự tôn của Hứa Chính Dương mạnh đến cỡ nào, cô không phải không biết, sao lại tiếp nhận chuyện bản thân cần trị liệu tâm lý dễ dàng như vậy chứ?

"Dĩ nhiên là dưới tình huống cậu ấy không biết rõ, chỉ đơn giản hỏi một vài vấn đề, thuận tiện đánh giá tâm lý một chút." Đường Trạch Thần hơi chau mày, không phải vì chuyện này, vậy còn nguyên nhân khác, không khó đoán cho lắm, "Ý em là muốn sắp xếp cho cậu ấy một công việc?"

Tần Noãn Dương gật đầu, "Dạ, muốn xem thử chỗ của anh có vị trí nào thích hợp có thể sắp xếp cho Chính Dương được không? Nhưng không cần cố ý dành một vị trí cho cậu ấy, nếu không tiện cũng không sao cả, em chỉ thuận tiện hỏi vậy thôi."

Đường Trạch Thần thấp giọng cười, kéo cô cùng ngồi xuống với mình, "Giữa em với anh..."

Lời còn chưa nói hết Tần Noãn Dương đã vươn người tới hôn anh một cái, đôi cánh môi mềm mại lướt qua môi anh, chỉ chạm nhẹ rồi rời đi, nhanh đến mức Đường Trạch Thần còn đang sững sốt chưa kịp có phản ứng gì thì cô đã ngồi xuống.

Lúc lần nữa nhìn sang cô, trong đáy mắt thâm thúy giống như dâng lên một loại cảm xúc gì đó, đậm đặc khiến đôi mắt anh càng thêm sâu sắc, trầm tĩnh.

"Không phải em khách sáo, là thật sự sợ không tiện cho anh." Cô nói như giải thích, "Hơn nữa làm vậy em có chút xấu hổ nhưng... tạm thời người em nghĩ tới được, chỉ có anh thôi."

Người em nghĩ tới được, chỉ có anh thôi...

Đường Trạch Thần đại khái không nghĩ tới bản thân cũng sẽ có một ngày như thế này, chỉ vì một câu nói này của cô mà trong lòng giống như quả bóng được thổi hơi, không ngừng lớn lên, lớn đến mức nổ tung, chỉ một câu nói, cũng có thể khiến cho lòng anh như đang dâng lên muôn ngàn lớp sóng, xao động, mềm mại, ướt át.

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, trong giọng nói trái lại không hề nghe ra có chút vết tích nào của con xao động vừa rồi, "Những chuyện thế này, giao cho anh là được."

Đội Tần Noãn Dương vào khu vực kiểm tra an ninh rồi, Đường Trạch Thần mới lấy điện thoại gọi cho Lý Mục một cuộc, biết cậu ta cũng đang ở sân

bay, liền ngồi ở phòng chờ này đợi người.

Đối diện với cửa là khu hút thuốc, bên trong có một người đàn ông đang ngồi cúi đầu hút thuốc, cảm giác xao động cuộn trào trong lòng anh vẫn chưa tan biến, đưa mắt nhìn về phía khu vực kiểm tra an ninh, đột nhiên cảm thấy có chút hối hận.

Sao lại không giữ cô lại, ôm cô, hôn cô một lần cho đã, dù sao cũng phải chia cách mấy ngày.

Nghĩ như vậy, con thèm thuốc cũng theo lên đến nhưng trên người anh lại không mang theo thuốc... Từ sau khi hứa với cô sẽ không hút thuốc trước mặt cô, anh liền bắt đầu có ý cai thuốc vì vậy sau hôm đó trên người không còn mang theo thuốc lá.

Đợi một lát, đợi khi Lý Mục tìm đến, câu đầu tiên của anh chính là, "Có thuốc lá không?"

Lý Mục hơi ngó người sau đó đưa bao thuốc lá và bật lửa cho anh, vừa mới định nói gì, đã thấy anh cất bước đi về phía khu hút thuốc đối diện.

Từ trong bao lấy ra một điếu thuốc, anh thuận tay ném bao thuốc lá vào thùng rác.

Hai ngón tay kẹp lấy điếu thuốc, vò vò mấy cái, đưa đến bên miệng, « tách » một tiếng, bật lửa sáng lên, đầu điếu thuốc lá bắt đầu đỏ lên.

Anh hơi hơi nheo mắt, giữa hai ngón tay thon dài cứ như quán bởi một sợi tơ làm bằng khói trắng vậy.

Lý Mục đứng bên cạnh nhìn mà không khỏi cảm thán trong lòng... hút thuốc mà hút đến đẹp mắt như vậy thật sự cũng là một loại tu luyện, ngoài mặt thì nhìn ông chủ của mình nói, "Đường tiên sinh, tôi vừa nãy từ quán cà phê đi ra nhìn thấy Tần phu nhân đang đợi máy bay."

Đường Trạch Thần « ừm » một tiếng sau đó dường như phát hiện có gì không đúng, ngược mắt lên nhìn qua, "Tần phu nhân?"

Lý Mục gật đầu, khí thế nhất thời yếu hèn đi, mẹ vợ tương lai của ông chủ nhà.

Hơn nữa, vị mẹ vợ tương lai của ông chủ này còn híп mắt cười chào hỏi anh nữa chứ...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Lý Mục tường thuật một cách ngắn gọn tình huống gặp mặt Trình An An vừa nãy, "Tôi nghĩ Đường tiên sinh ngại lát nữa chắc chắn sẽ đưa Tần tiểu thư lên máy bay, vì vậy quyết định đợi ở quán cà phê bên trong. Khi nhận được điện thoại của ngài, tôi thanh toán xong đi ra, lúc đi ngang qua bàn của Tần phu nhân, cảm thấy người ngồi đó rất quen mắt, không khỏi nhìn thêm một lần. Bà ấy cười với tôi, còn rất thân thiết chào hỏi nữa."

Đường Trạch Thần hít sâu một hơi thuốc lá, đôi mắt chậm rãi híп lại, sau đó chỉ do dự trong một giây liền dụi tắt điếu thuốc, ném nó vào trong thùng rác bên cạnh sau đó chỉnh lại một chút cổ áo và cà vạt rồi rảo bước rời khỏi khu hút thuốc, "Dẫn đường."

Lý Mục thoát tiền « a » một tiếng, có chút chưa phản ứng lại kịp. Khi ánh mắt tiếp xúc với vẻ mặt đường hoàng, còn mang theo chút nghiêm nghị của Đường Trạch Thần, lúc này mới quay trở lại là bộ dạng trợ lý tinh anh của mình, bắt kịp tần số của boss nhà mình, "Được."

Lúc Đường Trạch Thần đến quán cà phê mà Lý Mục nói, Trình An An còn chưa đi.

Bà đang tựa hần người vào lưng ghế sofa mềm mại, hai chân bắt chéo nhau, tay đang hơi hệt lật một quyển tạp chí thời trang, bộ dạng có chút lười biếng nhưng đầu mày cuối mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn, đôi mắt đặc biệt sáng, trong trẻo, sắc sảo, chỉ an tĩnh ngồi ở một góc trong quán cũng có thể trở thành tiêu điểm thu hút ánh mắt của người khác.

Ngũ quan Trình An An cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt ấy, gương mặt ấy, giống hệt như một họa sĩ tài ba từng chút một dùng ngòi bút linh động của mình miêu tả nên, mắt mũi như vẽ, tao nhã quý khí, là một loại khí chất đặc biệt không cách nào che lấp được, có thể khiến người ta chỉ nhìn qua đã thâm nhập vào lòng người, khắc sâu trong trí nhớ.

Năm tháng ở trên người bà, hoàn toàn không để lại vết tích.

Lúc Trình An An nhìn thấy Đường Trạch Thần, bà căn bản không ngạc nhiên chút nào, trái lại cười một cách cực kỳ ôn hòa, chỉ tay vào chiếc ghế sofa đối diện, "Ngồi đi."

Không có xưng hô, thái độ đối đãi với anh rất thỏa đáng, lại mang theo một chút « lòng đã hiểu rõ nhưng không nói ra ».

Lúc này Đường Trạch Thần đối với Trình An An trong lòng có thêm một phần kính trọng, trước tiên tự mình giới thiệu, "Chào dì, cháu là Đường Trạch Thần."

Trình An An mỉm miệng cười, nhàn nhạt quét mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình một lượt, trên mặt vẫn bình thản như không nhưng trong lòng vẫn luôn âm thầm đánh giá đối phương.

Người được dạy dỗ bởi danh môn vọng tộc như nhà họ Đường dĩ nhiên đều là phẩm chất xuất chúng, bất luận là phong độ hay khí chất đều cực kỳ ưu tú, căn bản soi không ra khuyết điểm.

Còn về vẻ bên ngoài, bà sớm đã đánh giá qua rồi, giờ người đang nghiêm chỉnh ngồi trước mặt bà, so với ảnh chụp, trái lại càng thêm một phần phong tu hơn người.

Bà cảm ly cả phê trên bàn lên, chậm rãi nhấp một ngụm, đôi mày thanh tú thoáng chau lại, động tác nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, hết sức tự nhiên nhẹ nhàng bật ra tên của người đối diện, "Đường Trạch Thần."

Đường Trạch Thần hơi mỉm cười, gật đầu đáp, "Dạ phải."

"Vừa mới đi công tác về?" Bà lơ đãng hỏi, hơi điều chỉnh tư thế ngồi thẳng lại.

Câu hỏi này, có chút khó trả lời..

Đúng thật là anh mới đi công tác trở về không sai, nhưng là anh và Tần Noãn Dương cùng nhau đi công tác trở về, khoảng thời gian « đi công tác này » tuy rằng cái gì cũng chưa làm nhưng chuyện cùng ngủ trong một phòng này nói ra tuyệt đối chẳng về vang gì.

Đường Trạch Thần thoáng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp, "Vừa mới tiễn Noãn Dương lên máy bay."

Trình An An gấp quyển tạp chí trên tay lại, tùy tiện đặt ở trên bàn, bàn tay với những ngón thon dài gõ nhẹ lên thành ghế mấy cái, không tiếp lời.

"Cháu và Noãn Dương đang quen nhau, vì vậy biết đi đang ở đây, cảm thấy giờ bất luận chính thức hay không chính thức cũng nên đến gặp mặt một chút."

Đôi mày Trình An An lúc này mới giãn ra, cười cười, "Vậ à."

Đường Trạch Thần là loại người trước giờ chưa hề chịu thua thiệt trên bàn đàm phán nhưng bởi vì một câu nhẹ nhàng hỏi hột chỉ có hai chữ này của mẹ vợ tương lai mà nhất thời nghẹn lời, không biết nên đáp thế nào cho phải.

"Noãn Dương còn chưa nói với tôi chuyện nó với cậu đang quen nhau." Trình An An nhìn người đối diện một cái, lại nói tiếp, "Noãn Dương nhà chúng tôi cũng chưa từng yêu đương với người nào, đối với loại chuyện tình cảm này hiểu biết cũng chẳng được bao nhiêu, cậu lớn hơn nó nhiều như vậy, phải dạy con bé nhiều hơn một chút mới được."

Đường Trạch Thần nghe câu nói này, trong lòng lập tức yên tâm hơn hẳn.

Có thể thấy Trình An An đối với chuyện hai người họ đến với nhau không hề phản đối nhưng tạm thời mà nói cũng chưa tỏ về gì là hài lòng mà câu nói này, hàm ý chính là nhắc nhở anh đừng nên làm bậy...

Huyết thái dương của Đường Trạch Thần nhảy mạnh một cái, âm thầm dè dặt kế hoạch ăn người nào đó về lại phía sau, lúc lên tiếng lần nữa, vẻ mặt càng thêm đoan chính, "Cháu rất thích Noãn Dương, cũng sẽ tôn trọng cô ấy."

"Ồ." Trình An An hơi cao giọng lên, "Tôn trọng như thế nào?"

Đường Trạch Thần trầm ngâm một chút, nói, "Thứ cô ấy muốn, cháu cố hết sức làm. Thứ trong phạm vi năng lực của cháu, cháu chắc chắn sẽ làm được."

Trình An An lúc này mới tỉ mỉ quan sát người đối diện một lúc, từ mấy câu đối thoại vừa rồi có thể thấy được, người đàn ông này không kiêu ngạo, không nóng nảy, thái độ một mực ôn hòa lễ độ, trái lại hoàn toàn không giống với Tần Mặc lúc còn trẻ, bá đạo, nóng nảy.

Nghĩ như vậy, sắc mặt bà nhu hòa hơn mấy phần, khéo môi nhẹ câu lên một ý cười nhàn nhàn, "Làm được vậy thì có tâm rồi."

"Chuyện cháu nên làm thôi."

Ý cười trên môi Trình An An càng đậm hơn, tay nâng ly cả phê lại nhấp thêm một ngụm, lúc này mới bình thản ung dung nói, "Những chuyện khác tôi không nói nhiều lời, dù sao hai người cũng chỉ mới bắt đầu, có rất nhiều thứ cần thời gian cọ xát, tìm hiểu. Biết cậu đối xử tốt với Noãn Dương, vậy tôi yên tâm rồi, còn về những chuyện khác thì phải dựa vào cậu tự mình tranh thủ, bảo vệ."

Nói rồi, bà đưa mắt nhìn người đối diện một cái, cười nhẹ một tiếng, vừa định nói thêm gì đó thì điện thoại đã đổ chuông.

Bà nhìn màn hình, thấy là Tần Mặc gọi đến thì hơi nhướn mày, cuộc gọi này... cũng đúng lúc thật đấy.

Nghĩ như vậy nhưng không nhận điện thoại mà đưa tay ấn tắt.

Đường Trạch Thần thấy vậy, vội nói, "Cháu không làm phiền dì nữa, lần sau nếu có cơ hội thích hợp, cháu xin phép được đến nhà chính thức thăm hỏi."

Trình An An cười cười, đáp, "Được."

Đường Trạch Thần vừa rời đi thì Tần Mặc đã vào tới, thấy vợ mình đang ngồi một mình, thuận tay đưa chiếc áo khoác trên tay cho bà rồi ngồi xuống bên cạnh, "Gặp rồi?"

"Gặp rồi." Bà ngược mắt nhìn chồng, đáy mắt đều là ý cười, "Phong thái hơn người, tài đại khí thô, xem ánh mắt con gái ông chọn người kia, chuẩn hơn tôi nhiều..."

Tần Mặc cúi xuống nhìn vợ, nhếch môi cười lạnh, "Nói lại lần nữa xem?"

Trình An An lập tức sửa lại, "So ra còn kém tôi một bậc."

Tần Mặc lúc này mới hừ một tiếng, tùy ý cảm ly cà phê trước mặt vợ lên nhấp một ngụm, "Về nhà?"

Trình An An hơi dựa qua, cứ vậy lười biếng tựa trên người ông, một lúc lâu sau mới chậm rãi đứng dậy, gạt đầu, "Dạ được, về nhà thôi."

Tần Noãn Dương lên máy bay rồi, mắt phải cứ giật liên tục, nhảy đến mức lòng cô phát hoảng lên, không kìm được tóm lấy tay Mễ Nhã hỏi, "Mắt phải của em cứ giật hoài, chị nói xem có phải điêm báo gì không hay không?"

Mễ Nhã quay lại nhìn mắt cô, căn bản không nhìn ra được có gì khác lạ, "Hai mắt của chị thường hay luân phiên giật suốt, không phải giờ chị vẫn khỏe như trâu đống sao? Không cần phải sợ, giờ em là người có người chống lưng cho nha."

Tần Noãn Dương: "..."

Giật mí mắt và có người chống lưng, hai chuyện này một chút quan hệ cũng không có nha!

Lúc đến thành phố B thì trời đã sụp tối, xe của đoàn làm phim đến đón cô, khi đưa đến khách sạn Thịnh Viễn thì đã hơn tám giờ tối.

Cũng may trước khi lên máy bay cô ăn một bữa no với Đường Trạch Thần nên tới bây giờ vẫn không hề có cảm giác đói.

Lúc làm thủ tục check in phòng, Mễ Nhã còn chưa kịp lấy giấy chứng minh của cô ra thì cô tiếp tân đã nhận ra người đứng phía sau cô là Tần Noãn Dương, cười cười nói, "Một tiếng đồng hồ trước Đường tiên sinh có gọi điện thoại đến dặn dò, nếu như Tần tiểu thư đến ở thì trực tiếp đưa đến phòng dành riêng cho ngài ấy."

Tần Noãn Dương ngó người ra sau đó mặt bắt đầu nóng lên, haizz, người này sao không nói với mình trước chứ?

Mễ Nhã thấy cô còn đang ngây người thì đưa tay đẩy nhẹ một cái, "Được hay không thì nói một câu nha, còn nếu muốn hỏi tội thì đợi lát nữa không có ai rồi làm gì thì làm." Nói rồi, tự mình cũng bị câu nói của mình chọc cười.

Câu nói không biết trên dưới như vậy, nếu để Đường đại boss nghe được, liệu có trực tiếp cắt tiền lì xì cuối năm của cô không nhỉ?

Thấy Tần Noãn Dương gật đầu đồng ý, Mễ Nhã đưa giấy chứng minh của hai người ra để làm thủ tục, vừa mới định bảo tiếp tân check in cho mình một phòng thì đã thấy cô tiếp tân một lúc đưa ra hai thẻ phòng, "Mễ tiểu thư, phòng của cô ở bên cạnh phòng của Tần tiểu thư."

Mễ Nhã: "...". Bánh thịt từ trên trời rơi xuống!!!!

Tần Noãn Dương đóng cửa lại, nhìn một vòng căn phòng bố cục thực ra không khác những phòng tổng thống khác bao nhiêu kia, trong lòng không hiểu sao lại giống như bị một sợi tơ mềm mại quấn lấy, căn phòng này ở phía sau thêm mấy chữ « của Đường Trạch Thần » thì lập tức mang một ý nghĩa hoàn toàn khác rồi.

Cô không chọn phòng ngủ chính mà chọn một gian phòng nhỏ hơn bên cạnh, sau khi thu dọn hành lý xong thì mới nằm xuống giường, cầm điện thoại lên gọi cho anh.

Đường Trạch Thần vừa mới về đến nhà, tắm một cái xong, cả người nhẹ nhàng thoải mái xuống lầu, trong lúc đợi « bữa tối yêu thương » của Đường phu nhân thì nhận được điện thoại của cô.

Anh hơi nhướn mày, nhìn về phía người mẹ yêu dấu đang dùng ánh mắt tò mò lần dò xét nhìn mình một cái, đứng dậy đi đến phòng khách nhận điện thoại.

"Đường Trạch Thần."

"Ừ." Anh đáp một tiếng, thuận tay cầm remote mở tivi lên, hạ thấp âm lượng xuống, "Đến rồi?"

Tần Noãn Dương ở trên chiếc giường êm ái thoải mái lật người một cái, một tay cầm điện thoại, một tay xoa xoa thắt lưng đang đau nhức vì ngồi máy

bay lâu của mình, "Anh sắp xếp cho Tần tiểu thư đến ở trong phòng của mình, Tần tiểu thư có biết hay không?"

Đường Trạch Thần bật cười, "Anh nghĩ cô ấy bây giờ chắc là biết rồi."

Tần Noãn Dương ghen lời, cô rõ ràng là muốn hỏi anh vì sao không nói trước cho cô biết một tiếng nhưng lại sợ ngữ điệu không chế không tốt khiến anh hiểu lầm là mình không thích anh làm vậy...

Thực ra cô chỉ cảm thấy hơi ngạc nhiên một chút thôi, còn lại chỉ thấy vui vẻ.

Đường Trạch Thần biết cô muốn hỏi cái gì, trầm ngâm một thoáng rồi nói, "Anh có gọi điện thoại cho em nhưng máy em lại đang tắt. Chuyến bay bị trễ bao lâu?"

"Một tiếng..." Cô nghe liền hiểu ngay.

Lúc cô ở trên máy bay hơi buồn ngủ, bất tri bất giác ngủ một giấc, lúc tỉnh lại thì máy bay sắp hạ cánh, cũng không chú ý đến thời gian.

"Ừ, gọi cho em thì tắt máy..." Anh dừng một chút, giọng trong trẻo, rõ ràng, "...vốn định gọi tin nhắn báo em biết, ai ngờ về nhà một chuyến lại quên mất."

Tần Noãn Dương cảm thấy, bằng vào sự hiểu biết của cô về Đường Trạch Thần, nửa câu sau hoàn toàn không có khả năng xảy ra... anh chắc chắn sẽ không quên!

"Vậy giờ anh đang làm gì vậy?" Cô lại lật người một cái, nheo nheo mắt nhìn chùm đèn thủy tinh đang chiếu những tia sáng chói mắt trên trần nhà, hỏi.

"Đang đợi bữa khuya của Đường phu nhân." Anh quay đầu nhìn về phía phòng ăn một cái, khoe môi nhẹ nhàng câu lên, "Còn em? Chuẩn bị đi nghỉ chưa?"

"Dạ, đợi lát nữa đi tắm rồi ngủ, hôm nay ngồi hai chuyến máy bay, hơi mệt." Nói rồi, cô mệt mỏi ngáp một cái, nghĩ tới người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại, trong lòng dâng lên một cảm giác mềm mại, ấm áp.

Tuy rằng tách nhau ra không lâu... nhưng đã bắt đầu nhớ anh rồi.

Đường Trạch Thần nghe ra trong giọng nói của cô có sự mệt mỏi khó nén, đáy mắt càng thêm nhu hòa, "Hôm nay anh gặp mẹ em rồi, ở quán cà phê trong sân bay."

Cảm giác mệt mỏi của Tần Noãn Dương lập tức bay biến mất tăm, cả người trở nên cực kỳ có tinh thần, lật người một cái ngồi dậy, giọng cũng cao hơn mấy phần, "Mẹ em?"

Nghe giọng nói của cô liền biết phản ứng của cô sẽ là thế nào, anh thấp giọng cười một tiếng, nói như trấn an, "Tất cả đều suôn sẻ."

Đương nhiên là suôn sẻ... vì Tần phu nhân kia là đứng cùng chiến tuyến với cô nha!

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện anh đã gặp mẹ mình, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm xúc không thể diễn tả bằng lời... giống như là, đột nhiên khoảng cách giữa hai người được kéo gần thêm một chút vậy.

Cô không nói gì, anh cũng giữ im lặng, cứ vậy trầm mặc một lúc anh mới dịu giọng gọi tên cô, "Noãn Dương."

Tần Noãn Dương « dạ » một tiếng, mặt tự dưng hơi nóng lên, "Mẹ em...nói gì vậy?"

Đường Trạch Thần ngẫm nghĩ một chút, cũng không trả lời trực diện, "Những lời này, sau này đi sẽ ở trước mặt em nói với anh một lần nữa."

Tần Noãn Dương lập tức hiểu ngay, "Có phải sau này nếu em đi gặp mẹ anh, bác cũng sẽ nói với em một lần?"

Môi Đường Trạch Thần cong lên, cũng không cố nịn mà thấp giọng cười ra tiếng, "Không đâu, bà ấy sẽ nói với em, nếu như anh đối xử với em không tốt thì em có thể cáo trạng với bà ấy bất cứ lúc nào."

"..."

Sau đó hai người lại nói thêm mấy câu, nghe được trong giọng nói của cô càng lúc càng đậm vẻ mệt mỏi, mới có chút lưu luyến không đành ngắt điện thoại.

Chỉ là một cuộc điện thoại đơn giản dài mấy phút, cũng không có nội dung gì quan trọng nhưng Tần Noãn Dương lại cảm thấy hai người dường như càng gần nhau hơn một chút, trong đêm sâu lắng và thanh vắng này, cả cõi lòng dường như cũng ấm áp hơn.

Càng lúc càng thấy tâm động, vì anh!

Đường phu nhân ngồi ở phòng ăn đợi một lúc, thật vất vả mới đợi được con trai ngắt điện thoại, lúc này mới hỏi, "Bạn gái?"

Đường Trạch Thần cắt điện thoại, đi vào phòng ăn, trên bàn đã dọn ra một chén canh gà thơm lừng. Anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh mẹ, trả lời bà,

"Dạ, bạn gái."

Sắc mặt Đường phu nhân lập tức hưng phấn hơn mấy phần, "Chính là cô gái lần trước quay quảng cáo cho Trạch Thành phải không?"

"Cô ấy tên Tàn Noãn Dương."

"Lúc nào thì dẫn về nhà? Giờ mẹ có cần phải chuẩn bị gì không?" Nói một câu thì vẻ hưng phấn trên mặt Đường phu nhân càng tăng thêm một phần.

Đường Trạch Thần có chút bất đắc dĩ, cảm muốn lên uống thử một ngụm canh, nhẹ nhàng dời đi đề tài, "Hoi nặn... Con đưa cô ấy về nhà cũng được, yêu cầu không cao lắm, chính là mẹ đừng tự mình xuống bếp."

Đường phu nhân: "... Có con trai nào nói mẹ mình như vậy không?"

"Con với Noãn Dương mới bắt đầu chưa lâu, tuổi của cô ấy còn nhỏ, công việc cũng bận rộn, chắc phải đợi thêm một thời gian nữa, khi ổn định rồi, con sẽ đưa về gặp mẹ." Anh cúi đầu uống thêm một muỗng canh.

"Con nói thế nào thì thế ấy." Đường phu nhân ý cười không dứt, giọng nói cũng dịu hơn, "Hôm đó con về nhà ngủ một đêm, hôm sau nói xe dơ phải rửa, lại đổi một chiếc xe khác chạy về công ty, trên xe đó còn để lại một đôi giày cao gót, chắc là của cô gái đó chứ?"

Đường Trạch Thần suy nghĩ một lát mới nhớ ra chuyện này. Tuy rằng là anh cố tình để mẹ mình phát hiện ra đôi giày cao gót đó nhưng thấy bà vẫn luôn không hỏi han đến, bản thân cũng không nhắc tới nữa, qua một thời gian liền quên luôn.

Đèn trên trần nhà chiếu những tia sáng âm áp tỏa khắp phòng, ánh mắt anh rất chuyên chú, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, từng chữ từng chữ rõ ràng nói với mẹ mình, "Mẹ, con nghĩ, ngoài cô ấy ra thì không thể là ai khác."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Sau khi Tàn Noãn Dương quay trở lại đoàn làm phim, mọi chuyện đều rất suôn sẻ. Trái lại Thẩm Mặc Triết bởi vì chuyện của đạo diễn Hạ, nhất thời bị giới truyền thông đề ý quá mức nên tạm thời phải ở lại thành phố A, hai ngày sau mới có thể chính thức quay lại với đoàn.

Bộ phim này phần diễn của nữ chính tương đối nhiều, mấy ngày trốn việc khiến Tàn Noãn Dương bỏ lỡ khá nhiều cảnh diễn, chỉ có thể ngày đêm tranh thủ thời gian tăng ca quay bù lại để kịp với tiến độ. Chỉ có điều vì nam chính lại vắng mặt nên mấy cảnh diễn đôi không cách nào diễn được, chỉ diễn những cảnh của riêng cô trước mà thôi.

Mẽ Nhã sợ làm việc quá độ khiến cơ thể cô không chịu nổi, đối với chuyện ăn uống của cô giám sát càng thêm nghiêm túc, mỗi ngày đều dọn phòng bếp của khách sạn hâm canh bổ đưa qua, giúp cô điều tiết một chút thân thể.

Nhờ vậy mà qua hai ngày sau, sắc mặt Tàn Noãn Dương so với trước còn tốt hơn một chút.

Buổi tối hôm đó Thẩm Mặc Triết trở lại, cùng trợ lý và người đại diện của anh, mọi người thăm lặng quay về khách sạn.

Phản quay đêm nay của đoàn làm phim tương đối muộn, lúc anh đến, đoàn làm phim vẫn chưa kết thúc công việc vì vậy đến ngồi bên cạnh đạo diễn, sau màn hình giám sát theo dõi các cảnh quay.

Sắc mặt anh vẫn không được tốt lắm, có chút tái nhợt, vành mắt có quầng thâm rõ ràng, rất dễ thấy hiện giờ anh chẳng có tinh thần gì cả nhưng đôi mắt vẫn cực kỳ sáng, dưới ánh đèn, lóe lên những tia sáng ngời ngời.

Hà Tàn Thuần nhìn suốt một buổi tối, đợi đến khi đoàn làm phim kết thúc công việc lúc này ngay cả lớp trang điểm cũng không kịp lau đi, chỉ đổi quần áo sau đó vội vàng vàng kéo Thẩm Mặc Triết ra ngoài.

Tàn Noãn Dương nhìn mà ngơ ngác, không nhìn được quay sang hỏi Mẽ Nhã, "...chị có biết tình huống gì không?"

Mẽ Nhã gần đây mới lọt vào lưới tình, lúc không làm việc thì chỉ biết ôm điện thoại nẫu cháo với người nào đó, Tàn Noãn Dương cũng từng hỏi thử là thanh niên tài tử nhà nào có thể khiến chị ấy trúng độc sâu như vậy nhưng chị ấy chỉ xấu hổ kéo kéo vạt áo, nhất quyết không chịu nói cho cô biết...

Tình huống thoát nhìn có chút nghiêm trọng, cũng may là cô cũng không phải người tò mò cho lắm, đối với chuyện sớm muộn gì cũng biết đáp án này, trong lòng cũng không phải rất chấp nhất.

"Không biết." Mẽ Nhã cũng mặt đầy nghi hoặc nói, "Để mai chị hỏi thử xem thế nào."

Nhưng cái chuyện « ngày mai hỏi thăm » của Mễ Nhã không ngờ lại kéo dài thật lâu cũng không có tin tức gì...

Một tuần lễ sau, Tàn Noãn Dương quay về thành phố A để lồng tiếng cho bộ phim Thịnh Thế Kinh Hoa, Thẩm Mặc Triết cũng đi cùng với cô. Bởi vì hành trình giống nhau nên vé máy bay của hai người đều do Mễ Nhã đặt, chuyến bay lúc rạng sáng, tới thành phố A vừa lúc trời sáng.

Trong một tuần lễ này, cô và Đường Trạch Thần chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại, gửi tin nhắn, thi thoảng chat video nhưng đều rất ngắn, anh không có thời gian đi thăm cô, cô cũng chẳng có thời gian làm việc riêng gì chứ đừng nói là đến thăm anh bởi vì phải tăng ca ngày đêm để quay cho kịp tiến độ của đoàn làm phim, thật không dễ dàng gì mới đợi được đến ngày quay lại thành phố A.

Thay quần áo xong bước ra, xe bảo mẫu của Thẩm Mặc Triết đã đợi sẵn ở trước cửa phòng nghỉ. Anh đang đứng ở đuôi xe, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc, đầu hơi cúi xuống nói chuyện gì đó với một người đang đứng trong bóng tối, nghe động tĩnh phía bên này, anh quay người lại nhìn Tàn Noãn Dương một cái.

"Xong rồi à?"

"Xong rồi." Cô đáp một tiếng, nhìn về phía người đang đứng phía sau Thẩm Mặc Triết, lúc này mới loáng thoáng nhìn ra được là Hà Tân Thuận, ngay người một thoáng sau đó gật đầu, xem như là chào hỏi.

Hà Tân Thuận cứ đứng vậy nhìn cô trong chốc lát, thấy cô đang cúi đầu nhấn tin điện thoại, khoe môi hơi nhếch lên, ngọn lửa giận cố đè nén trong ngực rất lâu đột nhiên bùng lên, cô ta cao giọng gọi một tiếng, "Noãn Dương."

"Ân?" Cô ngược mắt nhìn qua, mơ hồ cảm thấy bầu không khí lúc này có gì đó không đúng.

Hà Tân Thuận đè nén cất lực một lúc mới tâm bình khí hòa hỏi, "Chuyện của đạo diễn Hạ, cô có biết hay không?"

Tàn Noãn Dương trong lòng tỉnh tể suy xét, tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn trả lời, "Biết, nhưng tôi với ông ấy chưa từng hợp tác lần nào, cũng không quen biết cho lắm nên cũng không nắm rõ tình huống."

Hà Tân Thuận đại khái còn muốn nói gì đó nhưng Thẩm Mặc Triết đứng gần cô ta, nhẹ nhàng đẩy một cái, ngắt lời, "Chuẩn bị xong rồi thì chúng ta lên đường thôi."

Tàn Noãn Dương vẫn luôn chú ý đến hai người họ, chút động tác kia của Thẩm Mặc Triết tuy rằng rất kín đáo nhưng cô vẫn thấy rõ ràng.

Sự nghi hoặc trong lòng càng nặng hơn nhưng giờ không phải là lúc thích hợp để hỏi vì vậy tuy rằng trong lòng cô đầy những dấu chấm hỏi nhưng ngoài mặt vẫn không hề có biểu hiện gì khác lạ. Đợi Mễ Nhã cảm hành lý của cô qua, Tàn Noãn Dương chào hỏi với hai người kia một tiếng rồi theo chân Mễ Nhã lên xe trước.

Thẩm Mặc Triết đợi cô lên xe rồi mới quay về phía Hà Tân Thuận, đáy mắt hiện lên sự không tán đồng một cách rõ rệt, "Chuyện đến đây thì xong rồi, đừng nói là cô ấy không biết nội tình, cho dù biết thì cô sẽ thế nào đây? Ông ta làm người không đứng đắn, bị trừng phạt cũng xứng đáng, cô cũng đừng giống như bị quỷ ma che mắt vậy."

Hà Tân Thuận bị nói đến không còn gì để nói, phần hận dẫm chân, quay đầu đi thẳng.

Chờ khi đến sân bay, trong lúc chờ đến giờ bay, thấy xung quanh không có ai để ý, Tàn Noãn Dương lúc này mới hỏi, "Có phải có chuyện gì tôi nên biết không?"

Thẩm Mặc Triết từ trong túi lấy ra một bình nước suối đưa cho cô, rất ôn hòa cười cười, "Không có."

Tàn Noãn Dương đưa tay nhận lấy, vặn nắp uống một ngụm, ngồi xuống bên cạnh anh, "Anh trực tiếp nói với tôi thì tốt hơn, bằng không tôi còn phải mất công đi hỏi Hà Tân Thuận."

Thẩm Mặc Triết khựng lại một thoáng sau đó bật cười, "Đây là uy hiếp tôi sao?"

"Không dám." Cô cũng cười, chỉ là nụ cười nhàn nhạt, ý cười không tới đáy mắt, "Tôi chỉ nói sự thật mà thôi. Nếu như anh không chịu nói cho tôi biết, tôi chỉ có thể đi hỏi cô ấy."

Thẩm Mặc Triết dời mắt nhìn về phía xa xa, vẻ mặt bình thản không hề có chút khác thường nào, "Người mà đạo diễn Hạ đắc tội là Đường Trạch Thần."

Tàn Noãn Dương hơi sùng sốt sau đó gật đầu, nhàn nhạt ậm ừ một tiếng, "Ồ."

Điều này không khó giải thích vì sao vừa nãy Hà Tân Thuận đối với cô lại tức giận như vậy, thật không dễ dàng gì mới được chọn làm nữ chính trong một bộ phim điện ảnh lớn, thị trường có thể thấy là tiềm năng rất lớn. Một cơ hội tốt như vậy gần như đã nắm chắc trong tay lại cứ vậy mà bốc hơi, cho dù là Tàn Noãn Dương cô, chắc cũng không thể làm bộ như không có chuyện gì được.

Thấy cô không hỏi nữa, Thẩm Mặc Triết cũng giữ im lặng, mãi đến khi làm thủ tục check in xong, lên máy bay, máy bay bắt đầu lăn bánh anh mới đột nhiên lên tiếng hỏi, "Không muốn biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì sao?"

Khoang hành khách của chuyến bay đêm rất an tĩnh, ngoại trừ tiếng lao xao lúc mới lên máy bay ra thì lúc này trong khoang chẳng còn một tiếng động

nào hết.

Đôi mắt Tần Noãn Dương dưới ánh đèn mờ tối kia lại đặc biệt sáng, "Không phải rất quan tâm cho nên không cần thiết phải hỏi." Nói rồi, cô kéo miếng che mắt lên che lại, bắt đầu ngủ.

Thực ra mà nói thì trong lòng cô cũng không bình thản như vẻ ngoài của mình.

Cô không ngờ, chỉ riêng từ việc đạo diễn Hạ đắc tội với Đường Trạch Thần cũng có thể đoán được đại khái đã xảy ra chuyện gì. Nói ra thì chỉ càng thêm khó xử, cô càng không muốn nghe người khác lấy hành động của Đường Trạch Thần ra phê phán điều gì.

Thẩm Mặc Triết nhìn cô gái bên cạnh, cười cười không nói gì thêm, cũng nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi. Dù sao mấy ngày tiếp theo đây cường độ công việc rất lớn, phải tranh thủ dưỡng sức mới được.

Lúc tới thành phố thì trời đã sáng, trước khi máy bay hạ cánh, Mễ Nhã bảo Tần Noãn Dương vào toilet dặm lại lớp trang điểm, nói ở sân bay có ký giả chờ sẵn muốn chụp hình hai người, cũng xem như là dịp tốt để tuyên truyền cho bộ phim mới.

Tần Noãn Dương nghe vậy, đôi mày thanh tú thoáng chau lại nhưng cuối cùng không nói thêm gì, ngoan ngoãn phối hợp.

Nhưng cái gọi là phối hợp này chẳng qua cũng chỉ là cùng nhau xuống máy bay, cùng nhau lên một chiếc xe bảo mẫu, hơn nữa cái « cùng nhau » này, khoảng cách giữa hai người lúc nào cũng duy trì chừng một cánh tay.

Đợi đến khi tới studio thu âm thì đã hơn 7 giờ sáng, cô gọi một tin nhắn báo cho Đường Trạch Thần một tiếng rồi lập tức bắt đầu công việc.

Phối âm so với quay phim còn khó hơn một chút, lúc quay phim, âm thanh gốc thu được đều là sản phẩm xuất phát từ cảm xúc thật của diễn viên còn bây giờ đã cách lúc quay phim hơn một tháng, muốn tìm lại được cảm xúc lúc đó... vẫn tương đối khó khăn.

Cô bận suốt một ngày, đến tối ngay cả giọng nói cũng bắt đầu khàn khàn rồi mà vẫn không làm sao tìm được cảm xúc của một phân cảnh bi tình, trái lại còn đắm mình trong bầu không khí buồn bã đó, tâm trạng bắt đầu trở nên có chút không tốt.

Lúc Mễ Nhã nhận được điện thoại của Lý Mục, cô nhờ người đại diện của Thẩm Mặc Triết giúp đỡ đề ý một chút tình huống, còn mình xuống lầu đón Đường Trạch Thần lên.

Bên trong phòng thu âm cũng không phải rất thoáng đãng nhưng chỉ có vài người hoạt động, không gian vẫn tương đối dư dả.

Sau khi Đường Trạch Thần lên thì ngồi gần ngoài cửa, ở một góc không mấy gây sự chú ý cho người khác.

Tần Noãn Dương đang quay lưng về phía anh, cũng không phát hiện anh đến, cô đang cúi đầu một lòng một dạ đọc lời thoại, hàng mi dài rũ xuống, sừng mặt nghiêng nhìn càng thêm thanh lệ, chỉ có điều hình như đang không vui cho lắm.

Một đoạn lời thoại tới lui ghi âm mấy lần vẫn chưa đạt quả thực dần dần mài mòn sự kiên nhẫn của tất cả mọi người, huống gì cô có chút gấp gáp muốn phối âm cho đạt, trái lại càng thêm khó không chế cảm xúc.

Nhân viên của studio đang ngồi trước đồng máy móc chỉ đạo cho Tần Noãn Dương, anh nghe không rõ cô đang nói gì nhưng từ vẻ mặt của cô có thể đoán được, tâm trạng của cô đang tệ hết sức.

Lúc Tần Noãn Dương lần nữa ghi âm không đạt, Thẩm Mặc Triết thoáng chau mày, đưa tay khua khoảng trước mặt cô, ra hiệu cho cô gỡ tai nghe kèm micro xuống, "Tạm nghỉ một chút đi, giọng cô cũng khàn rồi."

Tần Noãn Dương ngồi xuống ghế, thở hắt ra một hơi, "Có phải tệ lắm không? Có một đoạn đối thoại thôi mà đọc lâu như vậy rồi vẫn chưa đạt."

Thẩm Mặc Triết cười cười, đưa cho cô một chai nước suối, "Cũng không đến nỗi, tôi có lúc còn thảm hại hơn cô nữa ấy chứ. Những tình huống như thế này...gấp không được."

Tần Noãn Dương lúc này mới cười lên, cầm lấy chai nước suối anh đưa cho nhìn một cái, "Nhãn hiệu mà anh làm người phát ngôn à?"

Khó trách mỗi lần đưa nước cho cô đều là nhãn hiệu này...

Với hình chụp nhỏ xíu trên tem nhãn thực sự hơi khó nhìn ra là anh vì vậy cô một mực không phát hiện ra chuyện này, vừa nãy tỉ mỉ nhìn mới phát hiện cạnh hình chụp có ba chữ Thẩm Mặc Triết.

"Ừ, bên đó đưa qua mấy thùng luôn."

Tình huống này Tần Noãn Dương cũng đã gặp qua. Lúc đó cô thích một món ăn vặt, sau khi Mễ Nhã biết chuyện đó thì lấy quyền đại diện phát ngôn của món ăn vặt đó cho cô.

Xưởng đó tặng rất nhiều thứ đồ ăn vặt đó cho cô, nhiều đến nỗi cho tới bây giờ, mỗi lần nhìn thấy món ăn vặt đó thì lại nhớ đến cảm giác muốn ới bởi vì

ăn quá nhiều lúc xưa.

Ngồi bên ngoài, Đường Trạch Thần hơi chau mày, "Chuyện gì xảy ra?"

Mễ Nhã vẫn luôn tận tụy với vai trò bê trà đưa nước, nghe hỏi thì giải thích, "Noãn Dương từ bảy giờ sáng bắt đầu phối âm đến bây giờ, ngoại trừ lúc ăn cơm đi vệ sinh ra, còn lại thời gian đều ngâm trong studio. Giờ bị tắc ở một đoạn đối thoại, không tìm được cảm xúc, tâm trạng có chút không tốt, chắc là Thẩm Mặc Triết đang chỉ bảo cho cô ấy."

Sắc mặt Đường Trạch Thần không có gì khác thường, chỉ đứng dậy gọi một cuộc điện thoại, lúc anh quay lại, sau lưng còn có thêm một người đàn ông trẻ tuổi. Lúc Mễ Nhã xoay người lại, nhìn rõ gương mặt người đàn ông kia thì chấn động đến mức chai nước trên tay suýt nữa thì rơi xuống đất.

Không chỉ cô, những nhân viên làm việc ở studio khi nhìn thấy người đó cũng cực kỳ ngạc nhiên lẫn mừng rỡ, cho dù có vài người không biết lai lịch của người mới đến là thế nào, khi hỏi thăm được, sự kinh ngạc trong đáy mắt làm cách nào cũng không che giấu được.

Ôn Cảnh Phàm đơn giản chào hỏi với mọi người xong, trên môi là nụ cười như có như không nhìn Đường Trạch Thần, lúc này mới đi vào trong phòng thu trao đổi với nhân viên ghi âm mấy câu, nhân viên ghi âm đó có vẻ sững sốt, sau đó vội vàng đứng dậy rời khỏi vị trí.

Thẩm Mặc Triết thấy Ôn Cảnh Phàm xuất hiện ở đây, trên mặt cũng không giấu được vẻ kinh ngạc, khi thấy Tần Noãn Dương vẻ mặt như lạc trong sương mù thì tốt bụng giải thích, "Ôn Cảnh Phàm là một DJ cực kỳ có tiếng tăm trong nước, đã từng phối âm nhiều bộ phim, danh khí cực lớn. Giờ cho dù có tiền cũng chưa chắc mời được anh ta, nếu như anh ta chịu chỉ bảo cho cô, chắc chắn có thể học được rất nhiều."

Tần Noãn Dương xoay người nhìn qua, thấy người tên Ôn Cảnh Phàm kia vẻ mặt bình hòa, ôn nhuận như ngọc, nhìn thấy ánh mắt cô hướng qua, anh khẽ mỉm cười, đưa tay chỉ chỉ lên earphone, ra hiệu cho cô đeo nó lên.

Cô vừa mới đeo lên thì đã nghe giọng nói trong trẻo của anh truyền đến, giọng trầm ấm mà nhu hòa, "Chào cô."

Sau khi Tần Noãn Dương nghe thấy giọng nói này, cũng có chút ngạc nhiên lẫn mừng rỡ, vừa mới định nói chuyện thì đầu bên kia lại nói, "Nhìn về phía cửa đi."

Cô thuận theo hướng anh chỉ nhìn qua, không chút ngoài dự liệu nhìn thấy bóng dáng cao ngất quen thuộc.

Tần Noãn Dương ngậy ngẩn cả người, có chút mất không chế đứng bật dậy. Qua lớp thủy tinh cùng những nhân viên của studio, cứ vậy thẳng tắp nhìn về phía anh. Sau đó luống cuống tay chân lục tìm điện thoại di động của mình, lúc này mới nhớ ra lúc ở trên máy bay điện thoại đã hết pin rồi, sau đó cô đưa cho Mễ Nhã đi sạc pin.

Đường Trạch Thần tiến lên mấy bước, dừng lại bên cạnh Ôn Cảnh Phàm nhưng không nói một lời, cứ vậy lẳng lặng nhìn cô.

Tần Noãn Dương lập tức hiểu ý của anh, ổn định lại tâm trạng, rũ mắt nghe Ôn Cảnh Phàm chỉ dẫn.

Ôn Cảnh Phàm cũng chưa hề tham dự qua bất kỳ phân đoạn nào của bộ phim này nhưng chỉ nhìn qua một lượt thì đã tìm được cảm xúc, đơn giản làm mẫu cho cô hai lần, lại nghe cô luyện một lần, chỉ ra những chỗ chưa đạt, chỉ trong nửa giờ đồng hồ, đoạn đối thoại mà này giờ làm thế nào cũng không phối âm đạt kia lại dễ dàng qua cửa.

Cuối cùng khi công việc kết thúc lúc chín giờ tối thì đã vượt lượng công việc cần hoàn thành trong ngày.

Ôn Cảnh Phàm buông earphone xuống, nhắc tay nhìn đồng hồ, hơi chau mày, đứng dậy vỗ vỗ vai Đường Trạch Thần, thấp giọng nhắc nhở, "Bảo cô ấy tối nay đừng nói chuyện nữa, giọng đã hơi khàn rồi đấy, nghỉ ngơi nhiều một chút thì tốt hơn. Tôi còn có việc, đi trước nhé."

Nói rồi, chân đã sai bước đi ra ngoài, ngay cả một câu chào hỏi chính thức cũng không kịp nói.

Tần Noãn Dương còn đang ở trong phòng thu, đang cầm chai nước nhấp từng ngụm nhỏ để thông cổ họng. Đường Trạch Thần nhìn một vòng, những người xung quanh lập tức biết điều tản đi hết, lúc này mới chậm rãi cất bước đi qua.

Thẩm Mặc Triết đã thu dọn xong đồ đạc đi ra, lúc kéo cửa, vừa kéo cửa ra thì nhìn thấy Đường Trạch Thần, người cũng vừa đi đến cửa, cười cười nghiêng người đi ra. Thấy vẫn còn có nhân viên của studio chưa về, liền chào hỏi rồi rời đi.

Cửa bị đóng lại. Tần Noãn Dương lúc này đặt chai nước xuống, vừa mới xoay người, thì đã bị người từ phía sau siết sao ôm lấy. Cô sợ đến giật nảy mình, tay run lên, chai nước suýt nữa còn chưa kịp vịn nắp đổ nghiêng, một nửa nước trong bình đổ hết ra ngoài, ướt cả quần kịch bản.

"Nước..." Cô vừa lên tiếng, bàn tay của Đường Trạch Thần đặt treo eo cô hơi hơi siết chặt, dùng sức một chút, ôm cô ngồi lên mặt bàn khô ráo sạch sẽ.

Bàn có hơi cao nhưng cô ngồi trên bàn, đỉnh đầu vẫn chỉ chạm tới chóp mũi anh.

Mặt cô hơi đỏ lên, khi nhìn đôi mắt thâm thúy, sáng rỡ đang chuyên chú nhìn mình kia, không chỉ mặt đỏ mà ngay cả vành tai cũng bắt đầu nóng lên, hơn nữa độ nóng này có xu thế lan tràn xuống đến tận cổ.

Đèn trong phòng thu âm hơi tối, anh cứ vậy đắm đắm nhìn cô, cho dù không nói lời nào nhưng bầu không khí càng lúc càng thêm ái muội.

Cô ho khan một tiếng, hắng hắng cổ họng, lúc này mới hỏi, "Anh đến từ lúc nào vậy?"

Đường Trạch Thần không trả lời, độ cao thể này giữa hai người rất thích hợp để ôm cô, anh hơi khuynh người xuống ôm càng chặt hơn, cảm gác lên vai cô, cảm nhận hô hấp của cô phát qua bên tai mình, cảm giác rục rịch ngứa ngáy kia càng lúc càng giống như một con mãnh thú muốn phá lồng xông ra vậy.

"Đến được một lúc rồi." Nói rồi, dừng lại một chút, lại nói tiếp, "Ôn Cảnh Phàm nói giọng em hơi khàn rồi, hôm nay đừng cố nói chuyện nữa, chỉ cần gật đầu hay lắc đầu là được, được không?"

Tần Noãn Dương nghe lời, nhẹ gật đầu.

Đường Trạch Thần lại hỏi, "Có nhớ anh không?"

Tần Noãn Dương không do dự lâu lắm, lại gật đầu. Lúc gật đầu, mái tóc mềm mại của cô phát qua mặt anh, ngura ngura, lại có một chút kích thích.

Anh hơi ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi má cô hồng hồng, môi hồng nhuận ướt át, đôi mắt lại mơ màng giống như được phủ bởi một lớp sương mù.

Cô cười, đôi mắt cong cong giống như một vầng trăng non.

Lâu như vậy không gặp...cần gì phải khắc chế trái tim mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Đường Trạch Thần mới vừa cúi đầu xuống định hôn cô thì lại nghe một tiếng cạch, cửa mở ra, anh theo bản năng hộ Tần Noãn Dương vào trong ngực mình, lúc này mới ngược mắt nhìn lên.

Mề Nhã vẻ mặt lúng túng đứng ở ngay cửa của phòng thu âm, dưới chân là một túi siêu thị, những trái táo lăn lông lốc trên sàn.

"Cái kia...thực xin lỗi." Cô lắp bắp nói, vội vàng lấy tay che mắt, "Tôi không biết hai người đang làm chuyện thiếu nhi không nên biết nha."

Gò má đang dán nơi ngực anh độ nóng đã tăng cao đến dọa người, Tần Noãn Dương cắn môi, thẹn quá thành giận cách một lớp y phục cắn lên lồng ngực rắn rỏi của anh một cái.

Đường Trạch Thần ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, chỉ là cả người hơi cứng lại, một lúc sau mới thả lỏng trở lại, bàn tay đang giữ sau ót cô vỗ nhẹ một cái, "Buông ra."

Tần Noãn Dương lúc này mới nhả ra, hai tay đổi lại vòng qua eo của anh, ôm chặt lấy, nói gì cũng không chịu buông ra.

Đường Trạch Thần bị hành động trẻ con của cô chọc cười, ánh mắt lạnh lùng quét qua, "Còn không ra ngoài?"

Mề Nhã lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng nhặt nhanh túi mua hàng rồi biến nhanh như một làn khói.

Đội người đi rồi, bầu không khí ái muội lúc này cũng lập tức không còn, chỉ còn lại một cảm giác lúng túng đến khiến người ta muốn tìm một cái hang trốn vào trong đó... Haizz, Tần Noãn Dương cô da mặt mỏng, đành chịu thôi.

Đường Trạch Thần cam chịu đứng im để cô ôm một lúc, khi thấy thời gian cũng muộn rồi mới cười nhẹ, "Tôi nay định qua đêm ở chỗ này?"

Tần Noãn Dương lắc đầu, ôm anh càng chặt hơn một chút.

"Về về nhà." Lúc nói chuyện, bàn tay đặt nơi eo cô hơi dùng sức một chút, dễ dàng nhấc cô lên khiến cô không thể không buông đôi tay đang ôm anh ra, một tay kia của anh đặt dưới khuỷu chân cô, trực tiếp ôm ngang kiểu công chúa.

"Anh mau thả em xuống." Cô đá hai chân trong không trung, "Để người khác thấy thì kỳ lắm."

Tầm mắt Đường Trạch Thần nghiêng nghiêng nhìn cô, giọng đề xuống thật thấp hỏi, "Tôi nay đi nhà anh?"

Tần Noãn Dương mắt không chớp nhìn anh, lắc đầu, "Vào lúc thế này, lời mời thế này không tốt lắm..."

"Thì ra em có lòng dạ bất chính với anh." Đường Trạch Thần về mặt đường hoàng nhìn cô, ánh mắt đó so với ánh mắt vừa nãy nhìn Mễ Nhã quả thực một trời một vực.

Tần Noãn Dương bị chất vấn đến trợn mắt há miệng, "Em nào có..."

"Đã lâu không gặp, anh muốn tâm sự với bạn gái anh thì thế nào? Trừ phi em muốn phi lễ anh." Lần này lời lẽ càng thêm hùng hồn, chỉ có điều, ý cười nồng đậm trong đáy mắt cuối cùng vẫn bán đứng anh.

Tần Noãn Dương nhìn hiểu được, đưa tay nắm anh một cái, xoay người bước đi.

Người này... thực sự quá vô sỉ!

Mới đi được mấy bước, cô lại cảm thấy không đành lòng. Hai người nói sao cũng đã tách ra hơn một tuần lễ, cô thật không dễ dàng gì mới quay về được, ban ngày làm việc đã được xếp đầy đặc rồi, thời gian rảnh rỗi chẳng có bao nhiêu, nghĩ vậy, bước chân cứng rắn dừng lại, xoay người lại nhìn anh.

Túi mua hàng của Mễ Nhã để ngay ở cửa, trước khi rời đi anh tiện tay nhắc nó theo, thấy cô dừng lại, anh rất tự nhiên tiến lên nắm lấy tay cô, mười ngón đan xem

Vào lúc này, studio đã rất vắng người, thang máy cũng không phải ngoại lệ.

Tần Noãn Dương len lén nhìn hình ảnh phản chiếu của anh từ vách kim loại của thang máy, lắc lắc tay anh, "Mễ Nhã gọi lịch làm việc của em cho anh?"

"Ừ." Hơn nữa là cực kỳ chi tiết, tùy thời tùy lúc cập nhật.

Đến tầng trệt mới phát hiện đã rất muộn, gió đêm lành lạnh thổi qua, hai bên đường đèn hoa muôn màu, ban đêm mang theo sự náo nhiệt riêng của nó.

Mễ Nhã xoa xoa chiếc bụng đang đánh trống của mình, cô cũng không muốn về sớm như vậy nên dứt khoát nhận lời đề nghị ăn khuya, cùng nhau tới hội quán TC.

Ăn xong thì đã hơn 10 giờ tối, Đường Trạch Thần bảo Lý Mục đưa Mễ Nhã về còn mình lái xe đưa Tần Noãn Dương về căn hộ của cô.

Gần giữa tháng 9, đây là lúc thời tiết ở thành phố này oi bức nhất, trong xe điều hòa im lặng tỏa hơi lạnh, cô rốt cuộc không chống được cảm giác mệt mỏi, tựa lưng vào thành ghế nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Xe một đường đi đi, dừng dừng nhưng vẫn rất nhanh tới dưới lầu căn hộ của cô.

Đường Trạch Thần dừng xe, cô che miệng ngáp một cái, thấy trên mặt anh cũng có chút mệt mỏi, nhin một hồi, cuối cùng vẫn đề nghị, "Mệt mỏi lái xe không an toàn đâu. Anh có muốn gọi điện thoại cho tài xế tới đón không?"

Đường Trạch Thần nhìn cô, day day huyết thái dương cười, "Khuya rồi đấy."

Tần Noãn Dương cúi đầu ngẫm nghĩ, tuy rằng cảm thấy có chút không thỏa đáng nhưng thấy vẻ mệt mỏi của anh, vẫn nói, "Nếu như anh không ngại, tôi nay ngủ tạm ở phòng dành cho khách trong nhà em một đêm?"

Lời vừa dứt, bản thân cũng thấy hơi lúng túng. Rõ ràng vừa nãy còn hùng hồn cự tuyệt đề nghị đến nhà anh, giờ bản thân lại tự đề xuất...

Nhưng ngẫm lại, bọn họ đang là bạn trai bạn gái chính thức của nhau, có sao đâu chứ?

Đường Trạch Thần trầm ngâm một chút, gật đầu, cùng cô cùng nhau xuống xe, đi đến siêu thị mini gần đó mua một ít đồ dùng vệ sinh cá nhân và áo ngủ rồi cùng cô lên nhà.

Lần cuối cô ở căn hộ này cách đây không lâu, trong phòng vẫn sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, xem ra Mễ Nhã vẫn sắp xếp người đến đây quét tước dọn dẹp để phòng khi cô lại mà có chỗ nghỉ ngơi.

Tần Noãn Dương vào đến nhà, cảm giác mệt mỏi đã vơi đi mấy phần. Cô vào bếp nấu một ấm nước.

Đây vẫn là lần đầu tiên Đường Trạch Thần đến đây, đây là một không gian nhỏ mang đậm phong cách của cô, màu giấy dán tường rất sáng, những đồ gia dụng bài trí trong phòng cũng hoàn toàn lộ ra sở thích của chủ nhân, nhã nhặn mà đầy phẩm vị.

Bởi phòng dành cho khách đã lâu không có ai ngủ nên cô đi đến đó xem một lượt trước, thuận tiện thay drap giường và vỏ gối.

Đường Trạch Thần thấy cô vừa vào nhà thì đã bận rộn liền tay, dứt khoát đi vào phòng bếp, mang theo túi siêu thị của Mễ Nhã và một túi đồ khác. Vừa nãy lúc ở hội quán TC anh có nhờ quản lý đến tiệm thuốc gần đó mua một hộp thuốc ngâm và một túi trung dược nhỏ cùng một hộp hạt đười ươi.

Bây giờ lấy ra ngâm giúp cô một ly đười ươi, đợi khi cô xong việc là vừa vận uống được, lại rửa hai quả táo cắt thành một đĩa, lúc bê ra cũng là lúc cô từ

trong phòng dành cho khách đi ra. Lúc thấy đồ trong tay anh, nhất thời sửng sốt, "Anh mua lúc nào vậy?"

"Bảo quản ly mua." Anh đặt ly xuống bàn, "Còn hơi nóng, đợi lát nữa nguội đi rồi hãy uống."

Tần Noãn Dương gật đầu, đưa áo ngủ trong tay cho anh, chỉ tay về phía nhà vệ sinh chung nằm bên ngoài, "Phòng tắm ở bên trong, anh tắm xong rồi nghỉ ngơi cho sớm."

Đường Trạch Thần cúi đầu nhìn cô, cũng không nói gì thêm, lấy áo ngủ từ trong tay cô, đi vào trong.

Phòng khách và nhà vệ sinh chung cách nhau không xa vì vậy cho dù đóng cửa thì tiếng nước chảy ào ào kia vẫn vọng vào tai một cách rõ ràng. Tần Noãn Dương nghe một hồi thì bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, cuối cùng suy nghĩ bay xa đến mức khiến bản thân mất đi tập trung, chỉ có thể mở tivi lên hồng che lấp tiếng nước kia.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn không ngăn được tâm viên ý mã, nhất là khi cô cầm ly lười uoi kia lên nhấp một ngụm, nước uống vào trong miệng gần như đang nhộn nhạo trong dạ dày cô, nóng đến mức cả người cô đều có chút phát nhiệt.

Còn đang xuất thần thì Đường Trạch Thần đã đi ra, mái tóc ướt nước còn đang nhỏ giọt, chiếc áo ngủ chất lượng chẳng ra làm sao kia mặc ở trên người anh không ngờ lại mặc ra được cảm giác thời thượng giống như người mẫu đang mặc vậy.

Anh đang cầm một chiếc khăn lông lau tóc, vừa lau vừa đi về phía cô. Thấy ly nước đã uống hết nhưng táo thì chưa động đến một miếng, "Không thích ăn táo sao?"

Tần Noãn Dương sắc mặt có chút lúng túng, "...ừm... em ăn no quá, ăn không nổi nữa."

Đường Trạch Thần nhìn bộ dạng câu nệ của cô, chỉ cảm thấy buồn cười, "Không ăn nổi thì để lại cho anh."

Nói rồi, thấy cô còn ngồi ở sofa không nhúc nhích, không khỏi quay đầu sang hỏi, "Còn chưa buồn ngủ sao?"

"Không phải." Tần Noãn Dương lắc đầu, lấy khăn lông từ trên tay anh qua, nửa quỳ trên sofa tiếp tục công việc lau tóc của anh, "Không phải anh nói đã lâu không gặp phải tâm sự sao?"

Đơn thuần tâm sự???

Trong đầu Đường Trạch Thần xẹt qua bốn chữ này, đôi mày hơi nhướn lên, cảm thấy táo qua từng miếng từng miếng thông thả ăn, hai người giống như đã thỏa thuận trước, đều bảo trì một sự im lặng không nói thêm gì nữa.

Lau một lúc, tóc đã khô quá nửa, cô rũ mắt nhìn sườn mặt tuấn đạt của anh, nhỏ giọng hỏi, "Thực ra em có một chuyện vẫn luôn muốn hỏi anh."

"Ừ."

"Lúc đầu anh bảo em giúp anh quản lý hội quán TC, sau đó càng có nhiều thủ tục tương quan qua tay em, em cảm thấy mình sắp trở thành chủ của cái nhà hàng này luôn rồi, chỉ còn thiếu việc ký tên chuyển nhượng qua cho em nữa thôi..." Cô ngừng một chút, nhỏ giọng hỏi, "Có phải liên quan đến nhà họ Đường không?"

Đường Trạch Thần không nói đúng sai, chỉ đáp, "Hội quán đã được chuyển sang tên của em rồi."

Tần Noãn Dương ngó người, nhất thời không phản ứng lại kịp. Tối nay khi cô đến hội quán TC ăn khuya mới đột nhiên nghĩ đến chuyện này, định tìm cơ hội thuận tiện hỏi một chút, ai ngờ lại hỏi ra một đáp án như vậy.

Đường Trạch Thần trầm ngâm một chút, kéo tay cô, lấy khăn lông vắt lên thành ghế, lúc này mới giải thích, "Xin lỗi em, chuyện này anh không nên giấu em."

Ngừng một chút, lại tiếp, "Lúc đó nhà họ Đường đang đánh giá lại tài sản của anh, một phần tài sản phải cắt đưa lại cho nhà họ Đường. Hội quán là lúc đầu một tay anh sáng lập ra, không hề đụng tới một đồng tiền của nhà họ Đường, dĩ nhiên không có khả năng đem nó gom chung với những tài sản phải cắt đưa lại. Lúc đó vốn định để Phương Tử Duệ tạm thời đứng tên hộ anh nhưng Tử Duệ quá thân với anh, bất kỳ một động tác nào của hai người nhà họ Đường dĩ nhiên sẽ biết. Vừa khéo gặp được em..."

Nói đến đây anh dừng lại, không nói tiếp nữa.

Lúc đầu, cái gọi là thiếu một người quản lý chẳng qua chỉ là biểu hiện bề ngoài còn trên thực tế là anh ngầm ngầm chuyển hội quán TC sang tên của cô...

"Nhưng em nhớ em đâu có ký tên." Nói rồi, cô lập tức hiểu ra vấn đề. Làm gì cần cô phải tự tay ký tên đâu chứ? Tên của cô cũng không quá nhiều nét, muốn bắt chước đối với Đường Trạch Thần còn không dễ dàng sao? Những thủ tục còn lại, anh chỉ cần dùng chút xiu quan hệ là sẽ đầu vào đấy cho nên chuyện này làm gọn gàng đến mức cô là người trong cuộc mà hoàn toàn không biết chút gì.

Nhưng cho dù là như vậy, cô vẫn như cũ không thể che giấu được sự kinh ngạc của mình, "Sao anh lại liêu như vậy chứ? Lúc đó đã biết gì về em đâu thế mà dám..."

Đường Trạch Thần thấy cô không tức giận vì bị giấu diếm, có hơi thở phào một hơi, khi lần nữa lên tiếng thì lại lẽ về tùy ý, lười nhác trước giờ, "Sao lại không dám chứ? Anh cũng phải thành thật với em nói với em một chuyện, anh đối với em... là dự mưu đã lâu."

Anh ngay từ lần đầu gặp cô đã có ý định cùng cô cả đời, chỉ có một cái nhà hàng, nếu bảo là đưa cho nhà họ Tần làm sinh lễ cũng chưa chắc người ta để vào mắt nữa là...

Tần Noãn Dương nhất thời nói không rõ cảm xúc trong lòng mình lúc này là thế nào, trong lòng có một cảm giác chua chua, trướng đầy, cô phân không rõ rốt cuộc là vui vẻ hay là thế nào. Điều duy nhất cô biết chính là cả trái tim như được lấp tràn đầy, một loại cảm xúc mang tên "Đường Trạch Thần" đang chậm rãi dâng tràn trong lòng, chậm rãi mọc rễ nảy mầm.

Cô hé miệng muốn nói gì đó nhưng lời đã đến miệng rồi lại cảm thấy có chút không thích hợp, lại lặng lẽ nuốt trở về, rừ mắt nhìn bàn tay mình, hồi lâu mới nhỏ giọng nói, "...vậy em về phòng nghỉ ngơi trước."

Đường Trạch Thần bản thân đối với cô mà nói chính là một sự dụ hoặc, càng đừng nói đến khi biết anh đối với cô có tâm, cô căn bản là chạy không thoát.

Đường Trạch Thần biết cô còn chưa làm rõ những cảm xúc trong lòng, bàn tay đang nắm tay cô chậm rãi buông lơi, nhẹ gật đầu.

Cô đứng dậy, vòng qua bàn trà đi về phòng mình. Đường Trạch Thần thấy cô đi như muốn trốn, trong lòng thất lại, không nhịn được lên tiếng gọi, "Noãn Dương."

"Dạ?" Cô quay đầu nhìn anh.

Đường Trạch Thần đứng dậy, rào mấy bước đã đi đến trước mặt cô.

Phòng cô đang mở đèn, ánh sáng màu trắng không sáng lắm, trái lại có một cảm giác ấm áp dễ chịu. Ánh sáng đó hắt lên bóng dáng hai người, vô hình chung lại tạo thành một cái bóng chung.

Trong một bầu không khí mà bất luận làm cái gì cũng mang đến cảm giác bị phóng đại lên nhiều lần thế này, anh quả thực không yên tâm để cô một mình suy nghĩ lung tung.

"Nếu không thích anh như vậy, em có thể trực tiếp nói với anh." Anh giọng nói nhu hòa, ẩn ước mang theo một chút dò xét, chỉ sợ cô có phản ứng quá khích, "Anh chưa từng tổn hao tâm tư vì ai, cũng chưa có kinh nghiệm gì cả, đối xử với em tất cả đều dựa vào bản năng. Chuyện này vốn dĩ định tìm một cơ hội thích hợp nói cho em biết, nhưng trước tiên em phải tin tưởng anh, đối với em trước giờ anh không hề có ý lợi dụng."

Thực ra Tần Noãn Dương cũng không cảm thấy... có người nào sẽ đem bản thân lập nghiệp tâm huyết hai tay dâng cho người khác là vì muốn lợi dụng người đó.

"Không phải như anh nghĩ đâu..." Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt chuyên chú lại long lanh động lòng người, "Em chỉ chưa nghĩ ra làm thế nào để đáp lại anh thôi."

"Không cần." Anh nhẹ thở ra một tiếng, đôi mày đang nhíu chặt cũng dần giãn ra, "Em chỉ cần luôn ở bên cạnh anh, những chuyện khác để anh làm."

"Đường Trạch Thần..." Cô nín tay áo anh, khi đầu ngón tay hơi lạnh của cô chạm vào da anh, hô hấp trở nên có chút hỗn loạn, "Em cảm thấy em có rất nhiều chuyện không biết..."

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt rơi trên xương quai xanh của anh, trong giọng nói có chút rầu rĩ, "Ngoại trừ muốn đối xử tốt với anh ra, những thứ khác cái gì em cũng không biết."

Còn anh, trong đoạn tình cảm này giữa hai người lại bỏ ra quá nhiều. Cho dù là đối đãi với cô hay nương theo cô hay che chở cô, đều đã làm được quá nhiều. Sự dụng tâm của Đường Trạch Thần đã vượt qua kỷ vọng của cô quá nhiều.

Đường Trạch Thần chưa trả lời cô.

Cả không gian rất im ắng, im ắng đến mức ngay cả tiếng gió cũng có thể nghe rất rõ ràng, mà bởi vì anh mãi không có phản ứng gì, thân thể cô càng lúc càng căng cứng. Nhưng cô vẫn không dám ngược lên nhìn anh, thậm chí không dám nhúc nhích một cái.

Dưới bầu không khí an tĩnh như vậy, trong lòng cô càng thêm rầu rĩ, bàn tay đang nắm tay áo anh cũng dần thả lỏng ra, đợi khi đầu ngón tay cô rời khỏi tay anh, cô hít sâu một hơi, vừa ngừng đầu thì đã thấy anh cúi đầu xuống, hơi thở nóng rực phất trên mặt cô.

Còn chưa hết sững sốt thì anh đã cúi thấp hơn, môi chuẩn xác rơi xuống, ngậm lấy môi cô.

Hai tay Tần Noãn Dương bị anh nắm sát, khóa lại sau lưng, một tay còn lại đặt nơi thắt lưng cô hơi dùng sức siết lại, cả người như bị nhắc cao lên một chút, dán sát vào người anh.

Anh hôn rất dùng sức, giống như muốn nghiền nát môi cô vậy, mà sát có chút đau đớn.

Lần này anh không nương theo cô nữa, hôn vừa vội vừa gấp. Cô ngưỡng cổ có chút mỏi, khoang miệng nơi đầu lưỡi anh lướt qua mang theo từng hồi tê

dại, cả người giống như có chút nhũn đi.

Kiên trì không bao lâu liền cảm thấy tư thế này quá mệt nhưng hai tay bị anh bắt treo ở phía sau, muốn động lại không động được.

Tần Noãn Dương cắn nhẹ đầu lưỡi anh, thấy anh mở mắt nhìn qua, nức nở nói, "Em như vậy không thoải mái..."

Anh không nói nhưng tay chậm rãi thả ra. Chính ngay lúc Tần Noãn Dương tưởng rằng nụ hôn này cứ vậy kết thúc thì anh đã ôm cô lên, đi mấy bước trở lại sofa, cứ thế áp cô giữa sofa và mình.

Sau đó lần nữa cúi xuống, lần nữa hôn lên.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, cô chỉ nghe được giọng nói trầm trầm, khàn khàn của anh mang theo một loại dụ hoặc khó mà cự tuyệt ở bên tai cô nói, "Em cố ý..."

Cố ý dụ dỗ anh!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.